EMIL DUMEA

DIN INIMĂ ȘI SUFLET

2015–2016

IAȘI 2016

În loc de prefață

Aceste pagini reprezintă o continuare a celor scrise pe Facebook în anii anteriori. Sunt simple gânduri exprimate direct, necosmetizate, ocazionate de evenimente care s-au petrecut sau de realități mereu prezente în lumea noastră, în special în cea românească.

Alături de reflecțiile pe marginea unor evenimente, în aceste rânduri este prezent câte ceva din ceea ce eu cred, în care cred, sau sunt aspirații și dorințe ale mele, bucurii sau dureri, visuri împlinite sau iluzii.

În general, aceste pagini au un caracter personal și nu reprezintă un punct de vedere oficial, instituțional, nici al Bisericii din care fac parte și nici din universitatea unde lucrez.

Am scris aceste rânduri doar din dorința sinceră de comunicare, cu scopul de a împărtăși împreună valori și idealuri, în vederea edificării noastre și a lumii în care trăim. Nu știu cât am reușit să transmit din ceea ce am dorit. Știu însă că am dorit și doresc în continuare ca împreună cu orice persoană de bunăvoință să schimbăm în mai bine fața societății noastre. Sunt convins că schimbarea începe cu noi, cu fiecare dintre noi.

3 iulie la 09:22

DE PE PRISPA CASEI

Pe prispa casei noastre lipită cu lut stăteam adesea sprijinit de peretele din chirpici în care era zidită sudoarea demnă și tăcută a părinților mei. In pereții casei noastre simplă, văruită în albastrul deschis al cerului erau cuprinse munca și economisirile bunilor mei părinți, bănuți înnodați de mama în colțul batistei timp de opt ani de zile.

Pe prispa casei noastre, în serile liniștite de vară priveam îndelung stelele cerului încercând să le descoper misterul sclipirilor lor cuceritoare. Priveam calea robilor de la un capăt la altul al bolții cerești, cale lungă, lungă de culoarea laptelui și mă întrebam dacă pe drumul pribegiei lor prin lume, robii au avut lapte să bea, sau au suferit mereu de foame.

Pe prispa casei noastre, lipită cu lut de mama mea ori de câte ori era nevoie, am stat adesea în duminicile frumoase de vară, ascultând după amiaza târziu până când soarele cobora după dealuri muzica lăutarilor cântând la nunțile din sat. Mereu mă cuprindea o nostalgie a fericirii mirilor în fața cărora mergeam, aruncând-le înaintea picioarelor apa din cana pe care apoi o întindeam spre ei, rugător și fericit de bănuții pe care mirele mi-i punea în ea.

Pe prispa casei noastre lipită cu lut am început să cuget copilărește, apoi mai serios asupra rostuirilor vieții, urmând exemplul părinților care se odihneau pe ea după munca grea a zilei, vorbind despre treburile casei, mai mult pe șoptite, ca să nu auzim noi, copiii, adică eu și fratele meu. Dar noi știam că ei atunci, în faptul serii, înainte de culcare, vorbeau pe prispă despre fericirea noastră, totdeauna calm și liniștit.

De pe prispa casei noastre lipită cu lut mă uitam cum rândunelele își învață puii să zboare din cuib, departe spre înălțimile cerului.

Așa s-a înnodat în minea mea planul de zbura de sub acoperișul și căldura ei, pe drumul meu, ascultând glasul cerului și chemarea stelelor. Așa am părăsit tihna și siguranța prispei casei, pornind pe un drum pe care am purtat și port mereu în inimă lutul de pe prispă, culoarea cerului văruită de mama pe pereți, tihna serilor de vară, nostalgia stelelor și glasul liniștit al părinților mei care acum stau pe prispa cerului, vorbind în continuare liniștiți... despre bucuriile și grijile copiilor lor, despre visurile mele după același cer înstelat spre care vreau să merg și în care ei au ajuns deja.
Privesc și acum calea robilor (Calea Lactee) și mă văd unul dintre nenumărații pribegi ai pământului, mergând tăcut și liniștit așa cum mi-a fost scris în cartea vieții. Pășesc alături de toți semenii mei, ducându-mi povara, până când voi ajunge și eu pe prispa cerului; să mă cufund acolo în vraja și feeria cerului înstelat pe care l-am privit de atâtea ori de pe prispa casei noastre, sprijint de peretele văruit de mama în culoarea cerului albastru.

7 iulie la 16:34

RUGĂCIUNEA

Ea este oxigenul spiritual al omului. Un călugăr, un mistic, un ascet, un preot dintr-o parohie, un episcop, un patriarh, un papă, toți spun și vor continua să afirme faptul că rugăciunea este importantă, chiar necesară pentru oameni. Așa cum orice ființă vie are nevoie de oxigen pentru a continua să trăiască, așa și sufletul omului, afirmă ei, are nevoie de rugăciune pentru a continua să rămână viu în fața lui Dumnezeu.
Imi aduc aminte cu plăcere și o oarecare emoție elogiativă despre bunicul meu de pe tată, care la primul cântat al cocoșilor se trezea și își spunea rugăciunile lui obișnuite, iar în zorii zilei mergea la biserică. Nu-l vedeam făcând acestea, pentru că la acea oră eu dormeam, dar ne vorbea câteodată despre așa ceva, sau auzeam

de la părinții mei și de mic copil mi-a rămas un sentiment de admirație și respect pentru el. Cu aceeași plăcere și emoție îmi aduc aminte despre mama, care mergea în fiecare zi la biserică și tot la fel, zilnic, se ruga Rozariul. Iar dacă mama mea a urmat doar patru clase în școala din satul ei natal pentru că așa erau timpurile, cunosc un fost rector al unei renumite universități pe care l-am văzut în biserică, în duminici sau sărbători, liniștit și recules în rugăciunea lui; senin, binevoitor și amabil l-am cunoscut și în toate ocaziile în care drumurile noastre s-au intersectat. Sunt exemple de rugăciune ale unor oameni pe urma cărora aș vrea să pășesc și care, în felul lor simplu, confirmă spusele asceților și misticilor și ale oamenilor bisericii. Privind retrospectiv la modul cum și-au trăit viața, pot să afirm cu siguranță că atât ei, cât și atâția alții pe care i-am cunoscut au fost sau sunt oameni sănătoși la minte, echilibrați, corecți și cinstiți cu toți semenii lor. Sunt oameni care nu au căzut în depresii sau crize existențiale, nu au privit niciodată viața cu ochii pierduți, rătăciți, chiar dacă existența lor nu a fost scutită de suferință, lipsuri și alte dureri pe care însă le-au dus înainte sau le-au depășit cu o demnitate și seninătate care mi-au devenit lecții de viață. Sunt oameni care au o profundă sănătate interioară pentru simplul motiv că sunt oameni care se roagă. Rugăciunea lor este un medicament care îi face imuni la mulți agenți patogeni și le alimentează bateriile minții și mai ales ale inimii, făcându-i să iradieze în exterior pace și o stare de bine; sunt oameni care te atrag prin ceea ce sunt și în prezența cărora ai vrea să stai cât mai mult timp posibil. Sunt oameni pe care îi admir pentru frumusețea lor interioară, așa cum admir frumusețea portului popular, a muzicii și dansului popular, toate fiind expresii ale unei identități cultural-spirituale a etniiilor și popoarelor, bogății care îmi doresc din tot sufletul să reintre în gândirea și viața actualelor generații.

Constatări asupra prezentului

Privind cumva lumea noastră de undeva de deasupra, am senzația că mulți oameni de astăzi sunt nu doar înconjurați, dar chiar dominați de tehnică și de mijloacele de comunicare în masă, iar mecanismele gândirii și mai ales ale simțirii lor se atrofiază, întrucât nu mai consideră necesar să învețe și să știe din memorie tabla înmulțirii deoarece o simplă apăsare pe tastele unui calculator îți spune imediat orice rezultat, iar ca să înmagazineze cunoștințe despre multele, nenumăratele domenii ale științelor, iar nu este nevoie să-și obosească memoria, căci Domnul Google îți spune imediat tot ce vrei să știi.

Alături de această dominare a omului de către tehnică, mai purtăm sechelele unei lungi mentalități care a prins rădăcini adânci în gândirea oamenilor și anume aceea a superiorității rațiunii, a minții asupra afectului și a inimii, a superiorității științelor asupra religiei și a tot ceea ce este legat de ea. Efectele acestei mentalități sunt evidente în lumea noastră în care devin goale sau se închid tot mai multe biserici, pentru a se deschide alte localuri care cuceresc actualele generații. Ca să fac o paralelă locală, mă gândesc la amploarea spațiului complexului Palas și la îngustimea bisericilor. In general, valorile spiritului au intrat demult într-un plan secund, alungate acolo de către curentele de gândire laiciste și de statele totalitare care s-au servit de ele pentru a-și scoate din concurență sau pentru a-și aservi scopurilor lor instituțiile spiritului numite biserici și toate componentele lor. La ceea ce asistăm astăzi este un declin continuu al domeniului spiritual, afectiv, emotiv, mistic, ceea ce face ca omul să fie sărăcit într-una din componentele sale fundamentale, cea spiritual-afectivă, și să se dezvolte mai ales pe latura intelectuală (dar și aceasta lovită de tehnicism) și prevalent pe cea materială. Este evident faptul că în societatea actuală crește bogăția materială, dar descrește bogăția intelectuală și se atrofiază spiritul și religiozitatea, iar din cauza acestei balanțe a dezechilibrelor societatea însăși este pusă în pericol ca societate a unor oameni-oameni și nu oameni-marionete, oameni-turmă, oameni-roboți.

Personal, consider că pentru o bună dezvoltare a personalității și pentru reușita în viață, omul are nevoie să-și dezvolte la fel de mult dimensiunea lui spirituală, ca și cea intelectuală, ca și cea materială; toate trei trebuie să existe în persoana umană într-un mod armonic, încadrându-se într-o armonie a umanității și într-o comuniune frumoasă și plină de farmec cu întreaga creație. Iar dacă astăzi constatăm că întregi culturi și civilizații sunt în declin, în agonie sau chiar mor, aceasta se datorează faptului că omul promotor al acestor culturi și civilizații, slăbit spiritual, a devenit vulnerabil; rezistența lui a scăzut, la fel cum a scăzut și capacitatea lui creativă, de atenție și concentrare, exprimându-se nu de puține ori în niște surogate de cultură, insensibil sau ignorant al unui patrimoniu cultural bimilenar (creștin) scos din viața de zi cu zi și trimis în muzee.

Ar putea cineva să spună că trag spuza pe turta proprie, afirmând că exagerez asupra importanței simțului spiritual în dezvoltarea personalității omului, care se exprimă în mod exemplar prin rugăciune. Dacă noi, astăzi, suntem educați să investigăm realitatea prin rațiune și prin diferite tehnici și metode puse la dispoziție de științele exacte, în acest caz este evident faptul că rugăciunea iese din calcule, întrucât ea este un fenomen spiritual, iar acesta scapă puterii de investigare a rațiunii (ceea ce nu înseamnă că este contrar rațiunii), tehnicilor și mijloacelor științifice pe care omul le-a creat. Din fericire însă, în progresul științelor un loc important îl are și psihologia, iar aceasta este un bun ghid și dascăl care ne ajută să pătrundem în lumea tainică a manifestărilor și trăirilor spirituale. Această știință ne poate face să înțelegem ceva din motivațiile omului în genunchi și cu mâinile împreunate în rugăciune.

8 Iulie

CE ESTE RUGĂCIUNEA?

Rugăciunea nu este o simplă înșiruire de cuvinte citite dintr-o carte sau repetate din memorie.

Nu este o obligație impusă de o instanță morală. Nu este un act magic, hocus-pocus, prin care capeți ceva din cutia milei lui Dumnezeu.

Nu este o practică a celor mici și slabi, mai puțin emancipați. Rugăciunea exprimă neliniștea spiritului uman, agitația lui existențială, căutarea drumului către absolut, către ceea ce este dincolo de scoarța materiei, către principiul ultim și suprem al existenței.
Rugăciunea este o ieșire din imanentul materiei, o aventură a spiritului uman către transcendență. Ea este asemănătoare omului care s-a aventurat în cosmos, dezlipindu-se de acest pământ, în căutarea altor planete din acest univers care pare să fie infinit. Ea este mai ales o aventură de credință și iubire a creaturii în drum spre Creatorul ei. Așa cum două persoane iubite se aruncă una în brațele celeilalte, așa este și cu cel care se roagă: cu toată ființa sa, se apropie de Creatorul ei, spunându-i toată iubirea pe care o are în inimă, mărturisindu-i Lui toate bucuriile și durerile pe care le are; adorându-l pe El, de la care a primit viața, puterea și înțelepciunea de a privi minunile acestei lumi.

Rugăciunea creștinului este o îngenunchiere în fața Iubirii infinite a unui Dumnezeu care-și dă viața pentru om, răstignit pe lemnul crucii. Dar mai mult decât atât, rugăciunea lui este o explozie de viață, bucurie și optimism împreună cu Cristos cel Viu, începutul și sfârșitul timpurilor și al istoriei, stăpân a tot ce există, învingător al păcatului (răului) și al morții, autor al Vieții, din care oferă cu generozitate și creaturii în carnea căreia El însuși s-a întrupat.

Rugăciunea este un fel de contopire a creaturii în Creatorul ei; este o stare de spirit mai mult decât un act al inteligenței. Mai mult decât a fi descrisă și înțeleasă de inteligența umană, rugăciunea este o trăire intensă, dincolo de logică și raționament, o cufundare în căldura plăcută a lui Dumnezeu, așa cum te cufunzi dimineața în căldura și razele soarelui, sau cum absorbi cu toți porii pielii și cu toate simțurile parfumul florilor și frumusețea lor.

Prin rugăciune, îl simt pe Dumnezeu și trăiesc în El mai ales cei care știu să iubească necondiționat, mai mult decât cei care vor să-l cuprindă în calapoadele minții și raționamentelor lor. Calea spre Dumnezeu este mai mult una a inimii decât una a inteligenței, fiindcă în esență El este Iubire.

CUM NE RUGĂM?

Rugăciunea nu are nevoie de tehnici sau practici misterice, învățate de la guru, bonze, muezini sau imami, rabini, preoți sau pastori. Nu sunt neapărat necesare nici ceremoniale, nici locuri anume unde să te rogi, căci Dumnezeu este oriunde în univers, dar mai ales El este în bătăile inimii tale.

Pentru a ajunge la Dumnezeu prin rugăciune, nu trebuie neapărat să mergi în locuri îndepărtate, în pelerinaje, la icoane făcătoare de minuni, la sanctuare, la preoți cu har, căci Dumnezeu este Tatăl lumii întregi, prezent oriunde în ograda creației sale, în orice moment din noapte și din zi. Iar noi toți, buni și răi, mișunăm în curtea Lui; pe toți ne iubește, curați și murdari așa cum suntem; doar că El este curat și în prezența Lui trebuie să ne spălăm și noi de toate mizeriile noastre. Iar acest Dumnezeu întrupat în Cristos este fratele tuturor oamenilor, pe care îl poți vedea, întâlni, discuta cu El oricând în orice om pe care îl întâlnești în viața ta.

Dumnezeu nu are program de birou şi nici nu trebuie să mergi la El cu bani sau cu ceva în traistă, geantă, plic pentru a-i cere ajutorul. Dimpotrivă, astfel de practici se pare că nu-i sunt deloc pe plac.

Mai mult decât o recunoaştere intelectuală a măreţiei lui Dumnezeu în tot ceea ce a creat, rugăciunea trebuie să devină un act de iubire şi de contemplare a bunătăţii şi puterii sale. Rugăciunea este asemănătoare cu atitudinea copilului faţă de părinţii săi. Pentru el, ei sunt totul, pe ei îi iubeşte cel mai mult, în braţele lor aleargă în fiecare clipă, de la ei primeşte hrană, dar mai ales multă iubire. De la ei învaţă să iubească pe toţi semenii. Ei sunt maeştrii lui prin excelenţă care-l ghidează pe drumul întortocheat al vieţii.

Rugăciunea are nenumărate forme de exprimare, ea putând la fel de bine să fie un cântec solemn sub cupolele măreţe ale unei catedrale, ca şi plânsul înfundat, neştiut de nimeni al omului care se trezeşte singur şi părăsit de toţi. Ea poate fi un simplu semn al crucii făcut cu reverenţă când treci prin faţa unei biserici, o simplă invocare a divinităţii pornită din inimă în tăcere la locul tău de muncă, sau o rugăciune lungă dintr-o carte, spusă fără grabă, cu calm şi atenţie, dar mai ales ieşită din inima celui care se roagă.

Orice formă de rugăciune este bună dacă ea reuşeşte să-l apropie pe om de Dumnezeu.

Rugăciunea este ca flacăra unei lumânări, se înalţă mereu spre înălţimi, preamărindu-l pe Cel care este lumina noastră; ea este aspiraţia noastră spre înălţimile cerului.

Rugăciunea reprezintă un mod al omului de recunoaştere plină de iubire a planului lui Dumnezeu cu el, un plan de mântuire. In rugăciune, omul reintră pe drumul fericit care-l duce la casa Tatălui. Un drum deloc uşor, îngust, cu multe obstacole, iar rugăciunea este alimentul, forţa care te ajută să parcurgi acest

drum, până la capătul lui care înseamnă ultima ta respirație pe acest pământ.

Fiind limitați în trup dar nelimitați în aspirații, rugăciunea este o tânguire a omului în straiele sale strâmte și o continuă aspirație spre împlinirea lui dincolo de limitele corporale, ale materiei, ale lutului din are a fost făcut. Niciodată omul nu trebuie să înceteze să-și recunoască limitele, chiar dacă nu-i face plăcere acest lucru; dar mai ales prin rugăciune nu trebuie nicio clipă să înceteze să aspire spre înălțimi, spre eliberarea lui din cătușele tuturor greutăților și relelor cu care se confruntă în această lume. Rugăciunea nu este o milogeală a plângărețului și leneșului adresată unui Dumnezeu care să-l scutească de efort. Inainte de a ne ruga pentru roadele câmpului, trebuie să muncim acel câmp; înainte de a ne ruga pentru ploaie, trebuie să facem sisteme de canalizare și irigație; înainte de a ne ruga Lui pentru reușită în viață, trebuie să ne punem mintea la contribuție și brațele la muncă. Inainte de a ne ruga pentru o căsătorie fericită, trebuie să învățăm să-l iubim și să-l respectăm pe cel (cea) de lângă noi.

9 iulie

UNDE SĂ NE RUGĂM?

Oriunde am fi, este bine să nu uităm că suntem aceiași fii și fiice ale lui Dumnezeu, că locuim sub același cer, iar El este prezent în el, pe pământ și în orice loc și cunoaște totul, chiar și gândurile noastre cele mai ascunse. Nu are rost să fugim de El, ci, dimpotrivă, să ne apropiem de El prin gândul nostru drept și curat, dar mai ales prin iubirea noastră generoasă. In felul acesta, oriunde am fi și orice am face, viața și faptele noastre devin o rugăciune, o comuniune a unor fii cu Tatăl lor. Există, desigur, locuri speciale dedicate cultului și rugăciunii numite moschei, sinagogi, temple, biserici. Văd că se ridică multe biserici în țara aceasta, multe din ele numite catedrale datorită

măreției lor arhitectonice. Dacă ele ar simboliza și măreția interioară a omului, tare bine ar fi! Dominat de ritmul trepidant, de zgomotul orașelor, oamenii se pot retrage în aceste lăcașuri de cult în care să-și regăsească pacea și liniștea interioară. Acestea sunt vitale pentru sănătatea psihică și chiar fizică a omului. Constat o creștere și o dezvoltare a farmaciilor, iar acest fenomen mă îngrijorează. Poate că este bine să ne îndreptăm mai mult spre adevăratele farmacii ale inimii care nu sunt "Catena", ci casa lui Dumnezeu și a noastră a tuturor numită biserică. Nu medicamentele prescrise pe rețete vor vindeca inima și mintea noastră de bolile și alienările lor, ci iubirea adevărată față de Dumnezeu și față de semeni.

Pentru om, simptomatică este confuzia, zgomotul și publicitatea agresivă care domină din ce în ce mai mult orașele noastre, iar în casele noastre televizorul și ecranul calculatorului au devenit obiectele care ne țintuiesc adesea timp îndelungat în fața lor. Suntem agresați audio-vizual și nu mai reușim să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem cu adevărat. Pentru o reîntoarcere în intimitatea și profunzimea ființei noastre din alienarea în care suntem purtați aproape cu forța de mass-media și de tot ceea ce ne înconjoară (acaparează), avem neapărată nevoie de locuri ale liniștii și reculegerii interioare. Avem nevoie de oaze de singurătate în care să ne revedem pe noi înșine, așa cum suntem, în fața unui Dumnezeu care ne iubește și ne vrea binele mai mult decât ni-l vrem noi înșine.

Este absolută nevoie de revenirea în noi înșine, de coerență între ceea ce zicem că suntem și ceea ce suntem în realitate. Civilizația noastră este bună, dar are și mult rău în ea. Una din relele care ne marchează deja existența, o boală de care suferim foarte mulți dintre noi este duplicitatea, ruptura și fragmentarea gândirii și acțiunilor noastre, toate acestea ducându-ne spre un absurd al existenței, spre confuzie și non-sens. Mulți ne începem ziua cu o rugăciune, mai scurtă (o simplă invocare a divinității) sau mai lungă, pentru ca apoi peste zi să ne comportăm ca și cum

Dumnezeu nu ar exista (l-am uitat complet) și ca și cum cel de lângă noi nu ar fi fratele nostru.
Climatul juridic laic și laicizant al societății noastre a adus cu sine în mentalul, dar și în comportamentul nostru concret, cotidian o ruptură, o divizare a omului care, ca și Lady Gaga, poate fi oricum, fără o identitate marcantă, coerentă cu un ideal și un set de valori clare. Avem neapărată nevoie de rugăciune ca mijloc de regăsire a identității noastre. Iar îndepărtându-ne de Dumnezeu, de fapt, ne îndepărtăm de noi înșine. Refuzându-l, uitându-l, ignorându-l pe El, ne fapt, noi nu facem altceva decât să ne refuzăm, să ne uităm, să ne ignorăm pe noi înșine, căci în ființa noastră, în conștiința și inima noastră El și-a clădit chipul și casa. Templul adevărat al lui Dumnezeu nu este nici bazilica Sf. Petru din Roma, nici Catedrala Mântuirii Neamului din București (în construcție), și nicio altă biserică, templu, moschee, sinagogă, casă de rugăciune, nicio altă construcție, ci este omul, orice om!
Bisericile și orice lăcaș de cult nu ar trebui să se lase antrenate în concurența lumii contemporane (dacă tot se construiesc mari centre comerciale, mari stadioane, zone rezidențiale, hai să construim și mari catedrale, ca să arătăm cât de credincioși suntem?!), căci dacă este cu adevărat nevoie de o concurență, aceasta este cea dorită de Dumnezeu care ne cere să-L iubim și să ne iubim! Atât! Prin iubire, omul îi aduce cult lui Dumnezeu și se împlinește pe el însuși. Rugăciunea noastră trebuie să devină o formă de manifestare a iubirii unor copii față de Tatăl lor ceresc și a iubirii noastre fraterne. Iar în lăcașul de cult ar trebui să pășim cât mai des pentru a-l întâlni pe Dumnezeul care locuiește nu între niște ziduri de piatră sau beton, indiferent cât de mari și de frumos ar fi pictate, ci între pereții casei noastre interioare.

11 iulie la 12:39

PLUS INFINIT PE NISIPUL EXISTENȚEI TALE

Privește întinsul nesfârșit al apelor mării și încearcă să pricepi ce se ascunde în adâncurile ei.

Privește printre norii cerului și încearcă să înțelegi ce este dincolo de ei, până unde se întind aștrii cerului și dacă există un hotar al lor.
Privește în ochii omului și încearcă să înțelegi ce este dincolo de ei; lipește-ți urechea de pieptul lui și încearcă să-i înțelegi bătăile inimii.
Dincolo de scoarța lucrurilor, dincolo de ceea ce noi știm, vedem, simțim se întinde o lume ascunsă, o lume a misterelor ale cărei granițe nimeni nu le cunoaște.

Există suspine și bucurii nespuse sau neînțelese;
Există drumuri cu spini sau cu flori necunoscute de nimeni;
Există vise împlinite și multe sufocate deja de la nașterea lor;
Există ridicări spre ceruri și căderi în abisuri despre care nu a scris și nu a vorbit nimeni;

Există taine înăuntrul nostru pe care noi înșine nu le pricepem;
Există în inima și mintea noastră doruri și aspirații care ne surprind, ne iau pe nepregătite.

In omul din noi trăiesc îngeri și demoni, regi și cerșetori, eroi și canalii, lumină și întuneric, adevăr și minciună, viață și moarte... totul există în acest vas de lut. Și nu ne dăm seama cât de multă nevoie avem ca Olarul să sufle viață în noi.

Doar cu ochii Lui vom putea vedea departe, dincolo de scoarța lucrurilor; doar cu mintea Lui vom putea pricepe ceea ce neuronii noștri ne împiedică s-o facem; doar cu inima Lui vom putea simți ceea ce simțurile noastre limitate nu ne permit.

A crede în Dumnezeu înseamnă a crede că ochii noștri pot vedea departe, aventurându-se spre infinit.

A crede în El înseamnă a te elibera din sclavia sau vraja fantomelor trecutului sau prezentului și a păși spre viitor liber și strălucitor așa cum ai ieșit din mâinile divinității.

A crede în El înseamnă a aprinde lumânarea din mintea noastră și a începe să explorezi labirintul ei.

A crede în El înseamnă a dori să păşeşti pe drumuri de care ți-a fost teamă, pentru a descoperi lumi noi.

A crede în El înseamnă a-ți deschide inima pentru a îmbrățișa orice semen, pentru a crea o fraternitate universală (creștinismul este o formă elevată, spiritualizată de comunism).

A crede în El înseamnă a păși zilnic pe un drum care pleacă de aici, din timp, spre ceruri și spre veșnicie.

A crede în El înseamnă a scrie un semn plus infinit pe nisipul existenței tale.

A crede în El înseamnă viață fără de sfârșit; a nu crede în El, înseamnă a-ți lăsa orice vis, orice aspirație pe marginea mormântului.

15 iulie

LA ANIVERSARE

Deși cu ocazia fiecărei aniversări, privind cu nostalgie la trecut, mai rupem încă odată ultima filă a încă unui an din viață, ne bucurăm totuși pentru tot ce a fost, pentru tot ce am făcut bun și frumos în cele 365 de zile care de la ultima aniversare s-au scurs precum ziua de ieri.
In fiecare zi din anul care nu mai este am privit cu bucurie lumina soarelui care ne-a înfrumusețat chipul și ne-a îndemnat să fim la rândul nostru lumină pentru alții.
În fiecare zi din anul care nu mai este, cu sudoarea noastră am udat brazdele acestui pământ, făcându-l rodnic și bogat în fapte

bune.
În fiecare zi din anul care s-a scurs, ne-am scurs și noi ca un pârâu de munte, cu ape limpezi și curate, cristaline și jucăușe în razele soarelui, răcoroase pentru toți trecătorii care și-au potolit setea bând din ele.
În fiecare zi din anul care nu mai este, am privit la lucrurile din jurul nostru, toate mergând spre propria lor îmbătrânire și distrugere; trudind din greu, le-am adunat totuși în hambarele noastre ca niște hârciogi nesătui.
Totul în jurul nostru încolțește, crește, înflorește pentru ca apoi să apună în propria-i ofilire.
Viața a toate este un continuu răsărit, apus și înnoptare. Nimic pe scena lumii nu dăinuie de-a pururi și chiar și o minune nu durează mai mult de trei zile.
Deja din leagăn dacă te uiți cu atenție, poți întrezări mormântul care te va înghite.
Și orice om venit pe lume, prin plâns sau bucurie se îndreaptă spre locul său de veci.
Și cred că totul va dispare în propria neputință și moarte... ....
Dincolo însă de scurgerea a toate spre groapa lor comună, există o lumină care niciodată nu apune.
Și chiar dacă într-o zi soarele nu va mai lumina pământul, iar omul dimineața se va trezi în bezna cea mai întunecată. Chiar și atunci, eu cred că lumina minții omului va fi capabilă să creieze un nou soare în lumea aceasta.
Eu nu cred că vreodată întunericul și moartea vor cuprinde universul.
Eu nu cred că omul, coborât în mormânt va dispărea cu totul, trăgând după dânsul cortina neagră a morții peste scena acestei lumi.
Eu cred că omul, închizând ochii pentru această lume, îi deschide pe cei interiori pentru a contempla veșnicia.
Eu cred că inima omului, iubind învinge moartea. Lumina minții și căldura inimii din om vor dăinui de-a pururi,

căci în mintea omului strălucește Cel care este Lumina lumii, iar în inima din pieptul omului bate veșnic Inima lui Dumnezeu. ...
Dumnezeul meu, de ziua mea îți mulțumesc pentru lumina ce mi-o dai mereu cu dărnicie și pentru căldura inimii care bate în ritmul Inimii Tale.
Deși nu sunt vrednic și nu le merit, îndrăznesc să-ți cer să-mi luminezi pașii și mersul meu prin lume și să-ți continui bătăile Inimii tale în inima mea
Le mulțumesc tuturor cu care am împărțit bune și mai puțin bune; le mulțumesc tuturor pentru toate visele noastre comune spre o lume mai bună și mai dreaptă.
Împreună vom merge mai departe, depășind bariere, eliberându-ne de prejudecăți, egoism, prostie și răutate.
Ziua mea este și ziua tuturor cu care am fost și cu care voi fi împreună, solidari la bine și la greu, pentru mai multă lumină în mințile noastre și mai multă căldură în inimile noastre.

19 Iulie

COMPASIUNE ȘI SOLIDARITATE

A cunoaște și a te face solidar cu nesomnul, problemele de digestie sau cardiace, tulburările de metabolism, neliniștile și nesiguranțele, aspirațiile și plafonările, realizările sau eșecurile, râsul sau plânsul semenilor tăi reprezintă indiciul sigur că încă ai rămas om. La acestea mă gândeam astăzi citind un text scurt din Noul Testament:
“În acel timp, apostolii s-au adunat la Isus şi i-au povestit toate câte au făcut şi ce au învăţat. Atunci el le-a spus: "Veniţi deoparte, într-un loc retras, şi odihniţi-vă puţin!"; pentru că mulţi veneau şi plecau şi nu aveau timp nici măcar să mănânce. Au plecat cu o barcă spre un loc pustiu, ei singuri. Mulţi i-au văzut plecând şi şi-au dat seama. Au mers, deci, pe jos, din toate cetăţile şi, alergând într-acolo, au ajuns înaintea lor. Coborând,

Isus a văzut o mare mulţime şi i s-a făcut milă de ei pentru că erau ca oile care nu au păstor; şi a început să-i înveţe multe" (Evanghelia după sfântul Marcu 6,30-34).

De mic mi-a plăcut să privesc îndelung şi cu atenţie sporită la spectacolul lumii. Ca şi copil în satul natal, timid şi complet neinstruit în tainele jocului şi dansului popular, priveam de pe margine la hora satului, unde flăcăii învârteau cu foc fetele în joc, iar cei bătrâni se uitau, ca şi mine, cu admiraţie şi nostalgie la noua generaţie care îşi manifesta bucuria şi pofta de viaţă, tinereţea şi frumuseţea ei. Mă surprindeam gândind la faptul că niciodată preoţii la predici nu spuneau că în rai este muzică şi dans, iar mie aşa ceva mi s-ar fi părut firesc şi chiar necesar; ba chiar Dumnezeu ar fi trebuit să conducă hora în raiul lui. Eh, erau gânduri „eretice" ale unui copil. Mă surprindea faptul că părintele nostru din sat, cu barbă lungă şi venerabil, purtând mereu haina neagră clericală (nu ştiu cât de mulţumiţi erau comuniştii de acest lucru), nu era şi el prezent la hora satului, deşi aceasta era la doar doi paşi de biserică. Este un crâmpei din viaţa mea de copil în satul meu de pe valea Siretului, sat care acum este tot acolo, dar mult schimbat.

Reflectând la acelaşi Cristos căruia i s-a făcut milă de oameni, îmi vine în minte un alt fapt petrecut ceva mai târziu, când eu abia împlinisem 14 ani şi am decis, eu singur, să urmez liceul şi apoi facultatea la Institutul Teologic din Iaşi (Seminarul diecezan), pentru a deveni preot. Eram săraci, aşa cum am fost mereu în satul natal mai toţi sătenii, căci comuniştii ne confiscaseră toată bruma de avere pe care oamenii o aveau şi ne-au înrolat în CAP-uri. Trebuia să-mi cumpăr multe lucruri pentru a corespunde cerinţelor Seminarului, printre care şi două costume de haine (sacou şi pantalon), iar eu până atunci nu avusesem niciodată un costum. Mi-i amintesc pe părinţi cum stăteau seara pe prispa casei discutând îndelung ce şi cum să facă să-mi poată procura cele necesare pentru a merge la Iaşi, la Seminar. Imi amintesc ca şi cum s-ar fi petrecut adineaori cum într-o dimineaţă mama a luat vaca din grajd şi legând-o de gât cu o funie a pornit

cu ea spre Roman ca s-o vândă, ca să aibă bani să-mi cumpere cele necesare. Nu dusesem niciodată lipsă de lapte în casă, iar acum era prima dată când ei au decis să vândă vaca. Eram în fața bisericii, după Liturghia de dimineață și lângă mine se afla fostul paroh, preotul Dumitru Adămuț. Așa am văzut-o pe mama pe drum trecând prin fața noastră, ducând vaca legată de gât cu funia. M-a surprins, căci nu știam clar ce vrea să facă, deși o intuiție mi-a venit imediat; părintele a oprit-o din mers, întrebând-o: Dar, ce faci tanti Maria, unde mergi cu vaca? Mama și-a întors privirea spre el și spre mine și a răspuns scurt cu durere în glas: Păi, părinte, o duc la Roman să o vând, ca să-i iau lui (mie, adică) cele necesare pentru seminar. Cine l-a cunoscut pe părintele Adămuț, știe că era o persoană care reacționa repede, energic și hotărât. Pe loc, i-a zis (poruncit) mamei să se întoarcă înapoi cu vaca acasă, căci nu poate să-și lipsească familia de hrană, și a adăugat că o să se gândească el la cheltuielile mele pentru seminar. Mă gândesc acum la toate acele mame care au părăsit cu inima frântă satul și familia lor dragă, slujind sau slugărind acum prin casele altora prin străinătăți, pentru a asigura copiilor lor o viață mai bună.

Nu am uitat niciodată acest fapt al adolescenței mele, la fel cum nu am uitat nici cum în seminar fiind ca student, unul dintre preoții profesori (Ioan Robu) m-a chemat la el în cameră și mi-a dat 2000 de lei să-mi iau un costum nou ca să nu mai umblu cu cel care era atât de uzat și ros în coate. Pe lângă multe alte exemple care-mi vin acum în minte ca o avalanșă, își face loc în fața celorlalte unul petrecut într-o parohie din Cleveland. Eram acolo pentru timpul verii și într-o dimineață m-a trezit zgomotul din camera parohului. L-am văzut ieșind cu salteaua de pe patul lui; mi-a zis că o duce nu știu cărui sărac. Sunt gesturi de compasiune și solidaritate ale unor preoți care mi-au rămas întipărite adânc în inimă și conștiință și care îmi spun că chiar dacă preotul copilăriei mele nu venea la hora satului, asta nu înseamnă că preoții erau străini și reci față de viața oamenilor în mijlocul cărora trăiau.

Cu trecerea tipului, privirea mea asupra lumii s-a lărgit mult; am văzut și auzit multe, poate deja prea multe. Din acele multe, prea multe auzite, văzute și trăite pe pielea proprie, am înțeles că acel Isus care-i privea pe contemporanii săi cu milă (compasiune și solidaritate), continuă să-i privească în continuare pe toți oamenii prin ochii noștri, ai tuturor celor care rămânem oameni. Continuă acel Isus milostiv să-i iubească pe toți cu inimile noastre; continuă să sufere și să plângă pe crucea durerilor noastre; continuă să ne șteargă lacrimile și sudoarea cu solidaritatea noastră.

De la pagina Evangheliei de astăzi, privirea mi-a alunecat pe un alt text, important și el, al Conciliului Ecumenic Vatican II, care-mi vorbește acum ca și parohul Adămuț despre legătura strânsă dintre Biserică cu întreaga familie umană:

“Bucuria și speranța, tristeţea şi angoasa oamenilor de azi, mai ales ale săracilor şi ale tuturor celor care suferă, sunt şi bucuria şi speranţa, tristeţea şi angoasa ucenicilor lui Cristos şi nu există nimic cu adevărat omenesc care să nu aibă ecou în inimile lor. Într-adevăr, comunitatea lor este alcătuită din oameni care, adunaţi laolaltă în Cristos, sunt călăuziţi de Duhul Sfânt în peregrinarea spre împărăţia Tatălui şi au primit mesajul de mântuire ce trebuie vestit tuturor. Prin urmare, această comunitate se recunoaște în mod real şi intim solidară cu neamul omenesc şi cu istoria lui” (Gaudium et Spes, 1).

Cuvintele zboară, exemplele atrag, spune un dicton latin. Poate că aceste cuvinte ale mele vor zbura, ca și multe altele; poate că exemplele vor atrage.

21 Iulie

CE BINE AR FI!

Ce bine ar fi dacă am conştientiza mai mult faptul că lumea nu a început cu noi şi nu se sfârşeşte cu noi şi că, de fapt, ceea ce avem şi mai ales ceea ce suntem nu reprezintă doar rezultatul eforturilor şi inteligenţei noastre, ci al multor altora care au fost înainte de noi sau sunt contemporanii vieţii noastre. Dorinţa de afirmare a propriei personalităţi, a propriilor capacităţi şi talente, a propriilor noastre aspiraţii poate deveni mai rodnică dacă ne alimentăm din izvoarele deja existente şi care au curs şi curg în continuare; dacă ne ridicăm pe rădăcini deja adânc înfipte în pământ. Este bine să ştim că visele şi aspiraţiile noastre, în alte forme şi în alte timpuri au aparţinut oamenilor dintotdeauna şi că locuitorii Anzilor au privit mereu cu admiraţie şi nostalgie zborul spre ceruri al condorului. Iar viaţa noastră prezentă ar fi mai rodnică dacă am fi cunoaşte mai bine ce a fost înainte de noi şi ce fac cei de lângă noi. Am învăţa de la ei ce să urmăm şi să ne personalizăm ca gândire şi acţiune; am învăţa în acelaşi timp ce să nu facem şi să evităm ceea ce ne face rău nouă înşine şi altora. Viaţa este ca o oglindă în care poţi vedea nu doar chipul tău, ci şi al semenilor tăi, cu bune şi rele, aşa cum suntem cu toţii. Important este să avem ochii deschişi şi curajul de a ne privi aşa cum suntem în realitate, necosmetizaţi, neurcaţi pe niciun piedestal, neînveşmântaţi în straiele noastre care adesea nu reprezintă decât o iluzie, un simplu ambalaj care acoperă un produs care este bine să iasă la lumina zilei pentru a-i cunoaşte adevărata identitate.

Ce bine ar fi pentru noi şi pentru alţii dacă am continua să visăm visele copilăriei şi adolescenţei noastre! Ce bine ar fi dacă mintea şi inima noastră ar păstra nevinovăţia chipului de copil care priveşte cu toată încrederea spre cei din jur, care ştie să ceară ajutorul, care ştie să plângă şi după câteva clipe să râdă din toată inima, uitând tot ce l-a făcut să plângă.

Ce bine ar fi dacă am ști să păstrăm viu focul primei iubiri, dragostea și fidelitatea pe care am jurat-o cuiva sau Cuiva! Ce bine ar fi dacă am conștientiza faptul că chiar dacă suntem adulți, maturi, cu o lungă experiență de viață, cu o poziție economică sau socială deosebite, în comparație cu istoria lumii, cu imensitatea experienței oamenilor, nu suntem decât o picătură de apă într-un ocean, un fir de nisip, o furnică pe lângă un elefant. Și mai ales, în comparație cu infinitul lui Dumnezeu, Tatăl nostru, nu suntem decât o simplă rază de lumină din Cel care este Lumina lumii. Ce bine ar fi dacă în iureșul existenței noastre, ne-am opri din mers, am ieși din angrenaj și ne-am privi pe noi înșine, în nuditatea ființei noastre și am afla mai bine adevărul despre noi înșine. Și să nu uităm că doar adevărul ne va face liberi. Cât timp vom fugi de adevăr, vom alerga în același timp în brațele sclaviei ignoranței, egoismului, dependenței noastre multiple de atâtea forme în care se încarnează răul și nefericirea noastră. Drumul nostru prin lume trebuie să fie un drum al eliberării noastre și al construirii împreună a unei lumi libere. Ce bine ar fi ca împreună să construim această lume, din care face parte și țara noastră. Oare nu aceasta ne-am dorit și la ultimele alegeri?

24 august

LOURDES-SANTIAGO DE COMPOSTELA

Lourdes, 24 iulie-Santiago de Compostela, 24 august: 1000 km cca ... Un drum lung și totuși atît de scurt în comparație cu infinitul spre care aspiră inima noastră...

Drumul

„Daca vrei sa ajungi undeva, ia un mijloc de transport, dar daca vrei sa calatoresti, ia-o pe jos" (Jean-Jacques Rousseau) "Eu sunt calea, adevărul și viața" (Isus Cristos). Un drum marcat ziua de săgeata galbenă iar noaptea de Calea Lactee, galaxie care în limba spaniolă se traduce în formula Calle de las Estrellas

(Drumul Stelelor), drumul celor ce merg să-l întâlnească pe trimisul Domnului, Iacob, și pe Domnul Isus Cristos, însuși, Eliberatorul lor din toate fricile care-i stăpânesc.
In folclorul și tradiția românească, Calea Lactee este tradusă prin Calea Robilor, semnalând direcția opusă la propriu și la figurat a celor duși în robie de către tătari dincolo de Nistru. La noi, marchează un drum al durerii și robiei; la spanioli (occidentali), marchează un drum al bucuriei, speranței și eliberării. Deși sunt român, am ales drumul eliberării.

5 septembrie

ÎN DRUM SPRE LIBERTATE

(orbecăind între postcomunism și pseudocapitalism)
Am greșit în trecutul recent ca nație, ca țară, ca și creștini aplaudând un sistem și o ideologie mincinoasă și antiumană... și atee.
Greșim în prezent ca nație, ca țară, ca și creștini transpirând din greu și alergând după euro și o bunăstare materială mereu crescândă, făcând din ele nu un mijloc de împlinire umană, ci un scop al vieții.
Nici înainte și nici acum nu am fost și nu vom fi mai oameni, mai adevărați, mai fericiți căutând adevărul și fericirea acolo unde nu sunt.
Eu cred că în actualul context de globalizare, care, ca un tăvălug antrenează și ia după dânsul întreaga planetă, este nevoie de o cultură liberală care să aibă în centru persoana umană și drepturile ei în raport cu puterea economică și cu statul. Doar promovând și apărând persoana umană în totalitatea drepturilor, datoriilor și demnității ei se va ajunge la o adevărată eliberare a omului de orice încătușare, limitare sau manipulare a lui. Ceea ce ar trebui să reprezinte pentru om un sprijin și bază stabilă a progresului lui, adică statul și puterea economică, se dovedesc a

fi, din păcate, cei mai mari dușmani ai ființei umane, iar ideologiile și mass-media prea adesea sunt aservite banului și instituțiilor politice și economice.
În trecutul nostru recent, libertățile personale ale omului erau limitate și comprimate în ideologia comunistă, în care nu conta individul, ci comunitatea susținută de o ideologie unică și de un unic conducător. Toți marii intelectuali, scriitori, politiceni erau comuniști sau simpatizanți ai comuniștilor și masele largi populare s-au aliniat la ideologia venită de la Moscova. Și asta, chiar dacă știam cu toții de închisorile politice, de lagărele de muncă forțată, de epurările ideologice, de Rusia comunistă care dicta în tot estul european și de multe alte orori ale regimurilor și ideologiei comuniste.
Acum, când omul este subjugat de alte forțe ostile lui, cine se va ridica în apărarea lui? Ioan Paul al II-lea și papa Francisc? Cu siguranță, da; și o spun asta nu pentru că sunt catolic. Unul a apărat omul polonez asuprit de comuniști, iar celălat pe sud-americanul asuprit de dictatorii de acolo... și amândoi, ca papi, sunt lideri ai unei omeniri care are nevoie de libertate ca de aer. La mâinile, picioarele și gâtul oamenilor nu mai stau lanțurile și cătușele de fier ale epocii sclavagiste, dar, din păcate, gândirea și viața de zi cu zi a omului contemporan sunt manipulate și dominate de instituții statale și economico-financiare. Teoretic, oamenii sunt liberi; practic însă, sunt conduși și dominați de puteri economice și politice, la scară planetară.
Aici văd eu un rol, o misiune esențială a tuturor Bisericilor și religiilor, aceea de a folosi armele spiritului și de a deveni solidare cu omul concret în drumul lui de emancipare, de apropiere de Creatorul său, creator care este și va rămâne izvorul din care se va alimenta viața omului. Nu pot gândi, nu pot concepe un om fără Dumnezeu, iar Bisericile și toate religiile au misiunea nu de a se sluji pe ele însele, ci de a-l preamări pe Dumnezeu și de a-l sluji pe om, pe orice om, căci prin el, Bisericile și religiile îl slujesc și preamăresc pe unicul Dumnezeu, creator și tată al tuturor.

După cuvântul iubire, cred că cel mai folosit cuvânt și cea mai profundă aspirație a omului este libertatea. Doar iubindu-ne cu adevărat vom găsi drumul spre libertate, iar adevărata iubire vine de la Dumnezeu; mai mult, El însuși se numește Iubire. Insă, cât de exigentă și responsabilă este iubirea. Ea cuprinde totul, oferă totul și cere totul.

6 septembrie

JOCUL CU MĂȘTI

Oare ce s-ar întâmpla dacă gândurile și sentimentele noastre toate ar avea glas și ar fi transparente?
Ce s-ar întâmpla oare dacă noi am fi aceeași, dintr-o singură bucată, în gânduri, simțiri, cuvinte și fapte?
... Ce bine este că nu ni se aud gândurile!
Ce bine este că pe chipul și în cuvintele noastre nu ni se pot citi mereu sentimentele inimii!
Chiar este bine? Da și nu. Uneori este bine că nu-s transparente gândurile şi sentimentele noastre. Mi-am făcut un exercițiu de imaginație...ar fi cumplit ca alții să ne audă gândurile, ori să ne citească sentimentele. Avem momente când ne dorim un confident şi cât regretăm că ne-am pus sufletul pe tavă. Convenienţele sociale și societatea în ansamblul ei ne determină să devenim „sociali”, adică asemeni societății și lumii din care facem parte și pe care tot noi o construim.
Îmbrăcămintea, fardurile şi cosmeticele noastre (imorale) ne fac să apărem ceea ce, de fapt, nu suntem. Așa cum barba și părul cărunt nu sunt neapărat indicii ale sfinţeniei și înţelepciunii; așa cum funcțiile înalte nu sunt neapărat indicii ale competenței și integrității profesionale; așa cum cuvintele rostite nu exprimă neapărat convingerile și crezul vorbitorului. Și neglijăm faptul că, de fapt, noi suntem mai mult ceea ce nu apare în exterior, ceea ce

nu se aude și nu se vede. Esența ființei noastre este dincolo de înveliș, de scoarță, de mască; este în adâncuri.
Dar de când începem să mergem, să vorbim, să ne croim un drum al nostru, tot de atunci învățăm lecțiile măștilor și duplicității. Tot de atunci începem să fim ceea ce nu ar trebui să fim și să nu fim ceea ce ar trebui să fim. Viața devine un joc cu măști. ... Dar cine decide ce trebuie să fim? Și în baza căror criterii? Atâta timp cât omul nu va accepta legea naturală, aceeași și comună tuturor și o ființă superioară lui, din care el își are obârșia, de la care a venit și spre care se îndreaptă, fiecare om își va stabili propriile criterii și set de valori sau non valori; fiecare își va fi propriul stăpân și judecător. Și câte capete sunt pe lume, tot atâtea sunt și gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele. Desigur, sunt dumnezei ai religiilor cu un contur bine definit de cărțile sacre, dar și în interiorul acestor religii, membrii ei își imaginează și croiesc propriul dumnezeu diferit de cel oficial.
Fără acceptarea unei ființe superioare lor, de la care vin și spre care se îndreaptă, oamenii vor continua să construiască o lume duplicitară și confuză în care fiecare este propriul lui dumnezeu. Noi spunem că această ființă superioară s-a revelat oamenilor în Biblie. Musulmanii spun că s-a revelat lui Mahomed și în Coran. Francmasonii și raționaliștii afirmă că este Marele Arhitect al universului. Budiștii cred în Budha; alții în alte divinități; alții în nimeni.
Tendința (trendul) actuală este de a crede fiecare în propriul dumnezeu, cum am mai zis, iar în baza autonomiei individului, orice om este pentru sine lege și judecător. Poate mă ajută careva să-mi mai clarific puțin ideile în babilonia de care mă simt înconjurat și chiar agresat.

8 septembrie

CAMINO DE SANTIAGO

„Daca vrei să ajungi undeva, ia un mijloc de transport; dar dacă vrei să călătorești, ia-o pe jos" (Jean-Jacques Rousseau) "Eu sunt calea, adevărul și viața" (Isus Cristos).
Un drum marcat ziua de săgeata galbenă, iar noaptea de Calea Lactee, galaxie care în limba spaniolă se traduce în formula Calle de las Estrellas (Drumul Stelelor), drumul celor care merg să-l întâlnească pe trimisul Domnului, apostolul Iacob, și pe Domnul Isus Cristos însuși, Eliberatorul lor din toate fricile care-i stăpânesc.
În folclorul și tradiția românească, Calea Lactee este tradusă prin Calea Robilor, semnalând direcția opusă la propriu și la figurat a celor duși în robie de către tătari dincolo de Nistru. La noi, galaxia marchează un drum al durerii și robiei; la spanioli (occidentali), marchează un drum al bucuriei, speranței și eliberării.
Deși sunt român, am ales drumul eliberării.

Lourdes, 24 iulie-Santiago de Compostela, 24 august: 1000 km cca ... Un drum lung străbătut exclusiv cu propriile forțe și cu un rucsac de cca. 10 kg; un drum atât de scurt în comparație cu infinitul spre care aspiră inima noastră...

Îl recomand tuturor ca drum al redescoperirii și trăirii identității noastre umane, creștine, europene. Procedând astfel, vom admira în seninul liniștit al nopților de vară Calea Lactee ca drum al eliberării noastre.

10 septembrie

PERICOLUL PENTRU EUROPA: IMIGRANȚII SAU EUROPENII?

Europa s-a speriat de avalanșa imigranților arabi musulmani care se îmbulzesc la porțile ei.

Mai are porți Europa? Dacă da, care sunt acelea? Reprezintă cu adevărat un pericol acești nefericiți care fug de sărăcia, conflictele și pericolele din țările lor de baștină în căutarea unei vieți mai bune?

O altă întrebare: Reprezintă cu adevărat un pericol pentru Europa faptul că se construiesc moschei pe teritoriul ei?

Străbătând drumurile Europei de vest, de multe ori m-a prins jalea văzând atâtea biserici închise, cu lacăte pe uși, pe acoperișurile cărora sunt deja bălării și cuiburi de berze. In schimb, s-au deschis nenumărate supermarket-uri, discoteci, baruri, cluburi de zi și de noapte, iar multe biserici au fost deja transformate în cu totul altceva decât lăcașe de cult. M-a prins jalea apoi, trecând prin atâtea sate rămase în uitare, în care agonizează ultima generație, urmând ca în cel mult două decenii peste casele ruinate ale acestor localități să cânte cucuvelele.

Cred că problemele mari ale Europei nu sunt cauzate de imigranții musulmani, ci de mentalitatea și modul de viață al europenilor, care uită și de Dumnezeu (dovadă evidentă o reprezintă laicizarea masivă a gândirii și vieții de zi cu zi a oamenilor), și uită și cine au fost și cine sunt ei, europenii (dovadă evidentă o reprezintă pierderea valorilor lor culturale și scăderea flagrantă a natalității).

Problemele mari ale europenilor nu vin din afară, ci se află ca un cal troian în curtea, în casele, în mintea și comportamentul lor, iar

toate împreună înseamnă o îmbătrânire culturală, religioasă şi umană a continentului care a stat secole de-a rândul la cârma lumii. Lipsa unei etici serioase şi profund fundamentată metafizic (din care derivă grija şi respectul pentru om) stă la rădăcina unei alte grave probleme, şi anume aceea a multelor milioane de şomeri, mai ales din generaţia tânără.

Aş putea să spun europenilor speriaţi de imigranţii musulmani că în loc să se alarmeze în faţa acestor nefericiţi care bat la porţile lor, ar face mai bine să-şi ridice ochii spre ceruri, adorându-l toţi împreună într-un spirit de fraternitate universală, creştini şi necreştini, pe unicul Creator al omului. Şi ar face mai bine dacă şi-ar repune în valoare enormul patrimoniu cultural pe care îl au, iar în loc să-şi mai cumpere încă o maşină, cred că mai bine ar fi să aibă încă un copil în casa (casele) lor. Mult mai cuceritor este zâmbetul unui copil decât strălucirea unei noi maşini.

După părerea mea, problema de fond a Europei, în afară de îngrijorătoarea ei îmbătrânire fizică, derivă din grava ei criză (îmbătrânire) moral-spirituală şi antropologică. Iar dacă trebuie să se salveze din vreun pericol, atunci europeanul ar trebui să aprofundeze şi să actualizeze enormul său patrimoniu cultural şi să reflecteze asupra a ceea ce a zis nu demult A. Malraux: "Secolul XXI va fi religios (spiritual, mistic), sau nu va fi deloc". Oricât s-ar dezvolta tehnic, societatea noastră nu-şi găseşte un orizont viabil şi convingător nici în materie, nici doar în raţiune. Societatea actuală şi cea a generaţiilor de după noi are nevoie de un orizont metafizic, transcendental, la construirea căruia sunt chemate să colaboreze toate culturile şi religiile, nu numai ale Europei, dar ale lumii întregi. Cred că la aceasta se gândea Malraux în afirmaţia făcută. Iar dacă or să sosească imigranţi arabi musulmani şi în ţărişoara noastră, de data aceasta nu vin cu gânduri de război şi cucerire (Vezi Scrisoarea a III-a a lui Eminescu), ci pentru un plus de siguranţă şi o viaţă mai bună. Am putea oare să nu le întindem o mână de ajutor?

12 septembrie

PENTRU O LUME MAI BUNĂ

Idealul înalt al democrației nu poate fi atins cu oameni slab pregătiți, corupți și fără caracter.

Idealul înalt al virtuților și sfințeniei creștine nu poate fi atins cu niște creștini pe chipul și mai ales în viața cărora nu strălucește Cristos. Spre ceruri nu trebuie să se ridice neapărat fumul de tămâie sau de lumânări, ci parfumul virtuților noastre. Cine mai este pătruns în adâncul ființei sale de un ideal și cine mai crede în el? Suntem mai mult fiii momentului, dominați de nesiguranță, provizoriu și superficial, experți în arta compromisurilor și în loc să ne construim noi viața pe termen lung, conform unor principii și idealuri neschimbătoare, ne clătinăm în toate părțile ca și trestia bătută de vânturi. Localizați la intersecția unor mari puteri, ne-am supus sau aliat cu cel care era de rând la putere; am făcut plecăciuni și temeneli în fața lui. Boala aceasta nu este numai a românilor în raport cu puterile din exterior, dar este ca o plagă și în interiorul țării; chiar și biserica este contaminată de această boală: În ultima campanie prezidențială episcopi și preoți din BOR l-au susținut fățiș pe Ponta, afirmând că Iohannis este un străin de religie și neam, pentru ca imediat ce acesta a câștigat, patriarhul să afirme că "Dumnezeu ne ajută cu harul Său, adesea într-un mod neașteptat. De multe ori ne vine în ajutor un străin pe care nu l-am văzut vreodată sau de la care niciodată nu am așteptat un ajutor". Regenerarea și renașterea noastră ca oameni, ca și creștini poate porni doar din adâncul unei inimi și minți curate și din renunțarea la compromisuri și duplicitate.

Pentru construirea unei lumi mai bune, mai drepte, mai demne, mai conforme cu menirea și destinul ei este absolută nevoie de inimi și minți curate, drepte, înțelepte, purificate de focul și lumina lui Dumnezeu și de înțelepciunea dascălilor de la

catedrele școlilor, începând cu grădinița și terminând cu universitatea.
Așa cum pasărea are nevoie de aer, iar peștele de apă, așa are nevoie omul de Creatorul său pentru a redeveni ceea ce a fost la creație și pentru a construi paradisul pe pământ împreună cu toți semenii săi.
Durerea mare însă constă în faptul că omul își folosește cel mult un sfert din creierul și capacitățile sale și chiar și atunci când și le folosește, nu întotdeauna pentru a face binele. Ce notă ne-am acorda la materiile hărnicie și corectitudine?

13 septembrie

ÎNTREBĂRI...

M-am gândit și m-am întrebat de multe ori cât de convins sunt de ceea ce spun, scriu și de tot ceea ce exprim în exteriorul meu? Coerența dintre gânduri, cuvinte și fapte poate că mă preocupă mai mult acum decât în trecut; sau poate în egală măsură, dar nu-mi dau eu bine seama. Sigur este că mă întreb adesea dacă nu sunt cumva și puțin ipocrit, puțin spoit frumos pe dinafară și urât în interiorul meu; dacă nu cumva am învățat un anumit limbaj oficial (puțin de lemn), al meseriei, pe care îl folosesc în discuțiile și relațiile mele cu ceilalți?
Mă întreb adesea dacă viața mea de până acum a reprezentat o aprofundare și o trăire a unor convingeri interioare, a unor căutări sincere a adevărului, binelui, frumosului, dreptății și a atâtor altor virtuți, calități umane și creștine? Sau dacă nu cumva, viața mea a fost un mers mai mult sau mai puțin convins pe un drum pe care m-am înscris cândva și pe care atâția alții m-au învățat să merg, atât cât s-au priceput sau au avut bunăvoința să o facă.
Mă întreb adesea dacă viața mea și tot ceea ce eu zic sau fac folosește cu adevărat altora, sau spun vorbe în vânt și vorbesc un limbaj de care ceilalți nu sunt prea interesați. Îmi pun sincer

întrebarea dacă sunt cu adevărat în serviciul celorlalți, sau îmi îndeplinesc niște obligații profesionale? Mă întreb dacă sunt omul prezentului, ajutându-mi semenii la construirea viitorului lor și al urmașilor lor, sau reprezint din ce în ce mai mult o piesă de muzeu? Mă întreb cât de mult, de profund, de bine înțeleg eu omul și societatea prezentă; cât de mult cunosc bucuriile și durerile, iluziile și aspirațiile oamenilor, cerințele lor reale și cât de util sunt acestor oameni? Îmi vin în minte timpuri nu demult apuse în care mi se spunea că sunt un parazit al istoriei și societății; că oricum, religia este în agonie și toți slujitorii ei își cântă cântecul de lebădă; drept să spun, tare m-au mai durut astfel de afirmații; mai mult decât loviturile fizice.

Astăzi mă întreb dacă oamenii pe lângă care trec mă recunosc ca făcând parte dintre ei, sau mă pun alături de grupări sau caste ale societății de care aceasta nu prea are nevoie. Mă întreb dacă nu cumva rămân un singuratec printr-o lume care-mi devine din ce în ce mai străină. Mă uit cu atenție la semeni și-i văd adesea prea grăbiți și îngânduraţi în problemele lor; tăcuți și aproape triști, mulți dintre ei. Sau preocupați de munca lor, rutinați, obosiți și fără elan, fără convingeri mari, mulțumiți dacă nu suferă de frig și de foame. O lume în general mai mult resemnată și fără mari vise de viitor, pentru care vine mereu o nouă primăvară peste dureri mai vechi. Dar sunt și mulți dornici de o bunăstare materială asemănătoare celei din țările vestice și care pentru a-și îndeplini dorințele și planurile depun mult efort și sunt capabili de mari sacrificii.

Mă întreb adesea: In fond, omul de astăzi de ce sau de cine are nevoie? Ce caută el? Pe ce drumuri merge? Eu, ce aș putea să fiu pentru el? Nu știu să-i încurajez pe oameni să câștige mai mulți bani sau să acumuleze mai multe bunuri. Poate că pricep ceva din ceea ce gândesc și din aspirațiile lor. Și ajuns la acest punct, mă întreb, în concret, ce sunt eu pentru ei: Un indicator care să le indice calea pe care să meargă? Sau mai degrabă un însoțitor fidel și devotat pe drumul pe care ei merg? Uf, deși pare cam eretic, înclin să cred că mai mult decât de un indicator, semenii mei au

nevoie de solidaritatea mea, mergând alături de ei, chiar și atunci când o iau razna (cred eu). Poate că, în fond, religia creștină nu este altceva decât o mare mărturie de iubire, de solidaritate pe care Dumnezeu o are cu oamenii, prin oameni, deci și prin mine.

14 Septembrie

CRUCEA: *Simbolul lui Dumnezeu*

Astăzi (14 septembrie), ambele biserici, catolică și ortodoxă, sărbătoresc Înălțarea Sfintei Cruci, sărbătoare din anul 335, la care un mare rol îl are Sfânta Elena, mama împăratului Constantin.
Oare pentru rațiunea umană poate exista un paradox mai mare decât o reprezentare a atotputerniciei lui Dumnezeu printr-o cruce, semn al supliciului și morții?

Oare pentru noi, care acceptăm ceea ce experimentăm și ceea ce încape în mintea noastră, se poate ajunge la un acord, între Dumnezeu Creatorul pe care îl contemplăm în măreția universului și Dumnezeu Răscumpărătorul pe care îl adorăm răstignit pe crucea care era lemnul supliciului pentru sclavi și cei mai mari răufăcători?

Oare pentru omul contemporan care depune orice efort pentru a-și face viața mai ușoară, care fuge de suferință, care nu vrea să audă de moarte, oare pentru el crucea nu este cumva un coșmar de care vrea să se elibereze complet și pentru totdeauna? Pentru evrei, simbolul principal al religiei îl reprezintă steaua lui David, pentru musulmani semiluna, iar pentru creștini, Crucea! Iar pentru mulți alții, nenumărați, care nu au un dumnezeu al cărții, simbolul principal al "religiei" lor este banul, puterea de a conduce pe alții, plăcerea sub multiplele ei forme, bunurile materiale, sau, paradoxal, negarea oricărei valori și a oricărui adevăr etern și afirmarea incapacității omului de a ieși la lumină și de a trăi în adevăr.

Când mă gândesc la părinții mei, instantaneu îmi vin în fața ochilor mâinile bătătorite de muncă ale tatălui meu și transpirația de pe chipul mamei prășind câmpurile CAP-ului. Pentru mine, ei sunt cei care prin efort și muncă cinstită și tăcută și-au câștigat existența și m-au ajutat să cresc mare; s-au jertfit pentru mine în această formă, m-au iubit în forma aceasta care rămâne o lecție înscrisă în ființa mea pentru totdeauna.

Când mă gândesc la crucea de deasupra capului meu, îmi vine în fața ochilor credinței chipul lui Dumnezeu Iubire absolută. O iubire pe care nu o pot înțelege cu mintea mea, dar care mă copleșește prin măreția misterului ei.

Orice formă de manifestare a iubirii mă înduioșează, orice gest de iubire trezește în mine bucurie și recunoștință. In fața Crucii lui Cristos, contemplu în tăcere misterul lui Dumnezeu care mă iubește până la jertfa supremă. Este o lecție de credință care mă răscolește până în adâncurile inimii.

Instinctiv îmi pun întrebarea dacă eu merit așa ceva și tot instinctiv îmi vine și răspunsul: Nu! În fața Crucii lui Cristos, fără să vreau îmi recunosc limitele și păcatele mele, vinovăția mea. Dacă eu nu aș fi păcătuit, El nu ar fi fost răstignit. De aceasta sunt convins. Din acest motiv, Crucea pe care o văd deasupra mea rămâne mereu un motiv al plângerii păcatelor mele. Și ce voi face? Voi plânge până la sfârșitul vieții starea mea de păcătos? Nu! Știu că Isus Cristos, depus de pe cruce în mormânt, a treia zi a înviat, iar Crucea lui a devenit semnul vieții și al victoriei împotriva păcatului. Crucea a devenit semnul mântuirii omului. Suferința și moartea fac parte din misterul vieții. Suferința și moartea nu sunt un final de drum, ci doar o treaptă (necesară) în drumul spre viață.

... Ca și mâinile bătătorite și transpirația părinților mei: Fără ele, nu aș fi putut fi iubit și nu aș fi putut înțelege cât de mult m-au iubit ei pe mine, fiul lor. Fără Cruce, eu nu aș putea înțelege

iubirea infinită a lui Dumnezeu cel Viu, Răscumpărătorul meu, mereu în mine, cu mine în toate suferințele mele.

În suferințele și moartea oamenilor germinează puterea vieții și a învierii lor. Suferința nu este de dorit, de căutat, dar privită și acceptată în lumina Crucii devine calea sigură a victoriei noastre. Suferința și moartea reprezintă pariul nostru final cu viața.

15 Septembrie

CREDINȚA

Credința înseamnă rugăciune, care este oxigenul sufletului, ca aerul pentru păsări și apa pentru pești.

Credința înseamnă iubire concretă, care este precum lumina, căldura și apa pământului pentru a da roade.

Credința este ca o stâncă neclintită în fața tuturor valurilor, vânturilor și furtunilor vieții.

Credința înseamnă un cântec de dor continuu după un loc unde vei fi cu adevărat fericit.

Credința înseamnă cântecul care începe chiar înainte de revărsatul zorilor.
Credința înseamnă brațe deschise și mâini întinse spre ceruri.
Credința înseamnă mers încrezător, continuu spre o destinație pe care o vezi încă în ceață, pentru o dată care nu a fost încă anunțată.
Credința înseamnă zborul tău deasupra norilor, mereu mai sus, mereu mai departe pentru descoperirea și cunoașterea acestui univers în continuă expansiune, care-ți vorbește despre Dumnezeul cel nemărginit și atotputernic.

Credința înseamnă convingerea că ceea ce este dincolo de aparențe și scoarța lucrurilor este mult mai frumos și mai atrăgător decât ceea ce percepem cu simțurile noastre.

Credința înseamnă abandonare plină de iubire și încredere în brațele lui Dumnezeu, pe care îl înțelegi mai puțin cu mintea, dar îl simți mai mult cu inima.

Credința înseamnă colaborarea noastră cu harul lui Dumnezeu pentru zidirea zi de zi și clipă de clipă a Împărăției Lui în această lume prin tot ceea ce gândești, spui și faci; o împărăție a dreptății, a iubirii și păcii universale; o împărție a purității și a valorilor spiritului; o împărăție a adevărului și a vieții; o împărăție în care stau la aceeași masă, cu drepturi egale toți oamenii pământului; o împărăție în care respiră în deplină libertate infinitul spre care aspiră inima omului.

Credința nu este o teorie goală, ci un mod de viață pe care îl găsești în paginile simple ale Evangheliilor sau în poeziile și istoriile de iubire cele mai frumoase și mai cunoscute ale omenirii.
Credința este cea care dă omului profunzime, soliditate și consistență; credința este cea care ne eliberează din cultura și civilizația de carton pe care atât de mulți o construiesc și ne propulsează într-o altă dimensiune a existenței în care firul de nisip și feștila fumegândă devin piatră de granit și flacără puternică, dătătoare de lumină și căldură.

Credința, mai mult decât o cucerire a minții și puterilor omului, este un dar de sus care se dobândește cerându-l mereu de la Cel pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde.

Credința este aceea care va transfigura fața acestei lumi și va revela fața adevărată a lui Dumnezeu care este Iubire. Credința este aceea care-l va ridica pe om la Dumnezeu și-L va coborî pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor; ea va uni cerul cu pământul

A MURIT TRIBUNUL?

Un dicton latin spune că social vorbind, despre morți este bine să spui numai de bine (De mortuis nil nisi bene [dicendum est]), sau, mai corect, numai ce este bun, ce au făcut bun. Ieri (14 septembrie) a murit la spital Corneliu Vadim Tudor, politician și scriitor român. Nu fac politică fiindcă nu mă pricep, nu am dreptul și așa cum văd eu că se desfășoară lucrurile pe scena politică românească, nu aș face așa ceva niciodată.

Cu tot respectul pe care încerc să-l port oricărei persoane, despre el dar mai ales despre un fenomen de degradare a societății românești aș vrea să spun câteva lucruri care îmi stau acum pe suflet. Mă gândeam la faptul că atât în familie, cât și la școală, părinții, educatorii, învățătorii și profesorii se străduie cât pot de mult să-i educe pe cei mici, pe elevi și studenți să gândească frumos și corect, să se exprime și să se comporte apoi în același fel, frumos, demn și corect. Frumusețea și demnitatea gândirii și a limbajului îl caracterizează pe omul adevărat, iar aceste calități sunt fundamentale pentru o societate demnă și în care valorile, principiile și idealurile înalte constituie temelia unui edificiu în care să strălucească ceea ce este mai nobil în om.

Dacă așa trebuie să stea lucrurile, atunci eu îmi pun o întrebare elementară legată de d.l Vadim: El s-a gândit vreodată cu seriozitate și simț de răspundere și responsabilitate ce gândesc cele două fete ale lui când îl aud și îl văd la televizor în ce limbaj xenofob, extremist, naționalist, disprețuitor și jignitor, trivial și antisocial se exprimă? Oare s-a întrebat vreodată cu seriozitate și simț de răspundere și responsabilitate ce gândesc elevii și studenții și în general toți cei care îl ascultă despre tot ceea ce spune și cum spune? Oare și-a pus vreodată serios problema că ceea ce spune și felul cum spune influențează în rău gândirea, vorbirea și comportamentul celor care îl aud și îl văd? Oare și-a dat seama că folosind acest limbaj plin de acuze, dispreț și invective otrăvește gândirea, vorbirea și comportamentul

multora?
Astăzi m-am oprit pentru o limonadă şi o prăjitură la o terasă din Iaşi, iar lângă mine două tinere se hilizeau şi din când în când una din ele mai pronunța câte o expresie vulgară, ornamentându-şi în felul acesta discuția, probabil crezând că este mai interesantă şi mai emancipată dacă vorbeşte astfel. Aud nu de puține ori persoane (copii, tineri sau adulți, chiar şi bătrâni) care vorbesc în termeni jignitori, ofensatori despre politicieni şi alte autorități publice. Justiția a dovedit că faptele acestora sunt negative, dar eu mă întreb dacă este pozitiv a vorbi despre ei şi faptele lor într-un limbaj plin de invective şi cuvinte care-mi trezesc dezgust şi chiar repulsie.
Aici văd eu o latură negativă a comportamentului şi limbajului acestui tribun. El, ca şi alții, dar mai mult decât alții, a contribuit la înveninarea gândirii, vorbirii şi comportamentului multora din societatea noastră. El, care aşa cum aud acum pe mulți afirmând că şi-a iubit cu pasiune țara şi poporul, a împroşcat în jur venin şi mizerie, murdărind şi mai mult nu solul, ci mințile şi comportamentul multor români. Vadim a murit, dar răul pe care l-a răspândit în jur rămâne, miroase şi va continua să degradeze etic societatea românească.

Nu sunt puritan şi nici adeptul puritanismului, dar eu în familie, la şcoală, la biserică nu am auzit cuvinte vulgare, invective, calomnii răutăcioase şi contiui să cred că am fost educat bine. Vadim, din acest punct de vedere, este o plagă pe trupul societății româneşti şi nu şi-a iubit țara, ci a otrăvit-o prin cuvintele şi scrierile lui. Nu a avut demnitate şi respect pentru semeni ori de câte ori s-a exprimat în felul lui specific, ci a împroşcat în jur noroi, lături.

Şi nu au avut demnitate şi respect față de oameni toate televiziunile care l-au căutat şi l-au promovat, pentru a-şi face rating, pentru a avea un câştig financiar din difuzarea pe post a unei persoane care în gândire şi vorbire avea grave probleme, patologice chiar. Vadim nu ar fi fost atât de nociv iar societatea

românească ar fi mai sănătoasă, dacă mijloacele de comunicare în masă ar fi avut și ar fi respectat mai mult principiile etice sănătoase, dacă ar fi cunoscut și respectat misiunea și rolul lor de promovare a binelui real al oamenilor. Personajul și fenomenul Vadim nu pot fi înțelese decât încadrându-l în contextul mass-mediei românești, care lasă mult de dorit nu numai din punct de vedere al profesionalismului, al exercitării meseriei, dar și al unei grave lipse de ideal și principii sănătoase.

Vadim intră în istorie, iar istoria este învățătoarea vieții. În cazul lui, cred că istoria ne învață multe lucruri pe care nu trebuie să le facem. Iar în prezent, avem nevoie de dezinfectanți, produse pentru deratizare și mături pentru a curăța societatea românească de toate mizeriile pe care el, sprijinit de televiziuni și presă, le-a răspândit atâta amar de vreme. A avut o memorie foarte bună, a scris și poezii interesante (una chiar înainte de a muri), dar de multe ori în cuvintele și atitudinile lui i-a lipsit caracterul și respectul pentru semenii săi. Și dacă sunt atâtea bube și mizerii pe trupul acestei țări, multe dintre ele le-a provocat el, tribunul, cu ajutorul televiziunilor și al presei.

Îl respect ca om pe Vadim și orice om merită respect, indiferent cum sunt faptele lui și sunt convins că el a făcut și mult bine. Intenția mea nu este aceea de a lovi într-un om care abia a decedat și nici nu a fost îngropat. Mă asociez la durerea familiei și a tuturor acelora care l-au iubit. El este judecat de Dumnezeu și nu de mine. Mă rog și eu pentru odihna veșnică a sufletului lui. Eu doresc doar să trezesc atenția asupra unei realități generale în țara noastră, și anume aceea a lipsei de respect față de persoane și față de valori. Nu poți construi o societate bună, sănătoasă atâta timp cât persoanele și principiile, valorile sunt disprețuite, ignorate; atâta timp cât nenumărați oameni (telespectatori, ascultători și cititori) sunt avizi după cancan, mizerii și scandaluri și atâta timp cât mass-media are aceleași carențe etice, promovând mentalități, atitudini și comportamente lipsite uneori de orice normă etică. Nu vreau închiziție asupra persoanelor și

instituțiilor mediatice, dar vreau ca cel puțin bunul simț să primeze și să fie tutelat de persoane și instituții.

17 septembrie la 14:56

DESPRE VIAȚĂ

Mai mult decât să-ți dea răspunsuri, viața îți pune întrebări. Mai mult decât siguranță și protecție, viața te aruncă în necunoscut și nesiguranță.

Mai mult decât o ajungere în port, la destinație, viața este un drum și o căutare continuă.

Mai mult decât o posedare a bunurilor, viața este o dezlipire de tot ce nu-ți este necesar pentru o existență onestă.

Mai mult decât o limitare sau blocare a existenței în barierele minții tale, viața este o continuă aventură în misterul care se întinde dincolo de orizontul ochilor tăi.

Cu cât vei încerca să ții viața în detenție, încarcerată în pumnul tău, cu atât mai mult ea îți va scăpa printre degete. Mai mult decât o cetate stătătoare pe acest pământ, viața este o continuă tânjire după spațiile și cetatea de dincolo de nori și soare.
Nimeni dintre oameni până acum nu a adus și nu a construit fericirea pe acest pământ și nimeni nu va putea să o facă… Căci viața este un mister care aparține divinității, iar noi nu suntem altceva decât niște simple creaturi care orbecăim în căutarea luminii, care plângem mereu după fericire, care murim dorind nemurirea.
Cu cât vei fugi de efort; cu cât vei căuta să fugi de neliniști și întrebări, cu atât mai mult îți va fi mai greu, vei avea nopți mai agitate și zile întunecate, iar neclaritatea și ceața se vor depune pe ochii tăi. Problemele nu se rezolvă fugind de ele; fericirea nu ți-o

poate oferi nimeni cadou, iar tu să rămâi cu brațele încrucișate, în poziție de repaos.

În fond, viața noastră nu este altceva decât o scânteie dintr-un foc care arde veșnic, o rază dintr-o lumină care cuprinde întregul univers, un zâmbet dintr-o bucurie fără margini, o lacrimă din plânsul lui Dumnezeu pe cruce, o strofă dintr-un cântec al învierii pe care îl cântă Cel Inviat, un pas dintr-un drum fără sfârșit, o zi dintr-o veșnicie. Chipul tău și viața ta nu sunt altceva decât o reflectare palidă a Chipului lui Dumnezeu întrupat în Cristos, iar acesta este un mister pentru înțelegerea căruia este necesară veșnicia.

Doar că în acest mister al vieții există și misterul răului, ceea ce complică mult lucrurile, iar lupta noastră între bine și rău, între viață și moarte, între Dumnezeu și Diavolul din noi va dura atât timp cât va fi lumea. Vom crede oare vreodată suficient de mult în cuvintele lui Cristos: "Curaj, eu am învins lumea"!? (In 16, 33)

18 septembrie la 10:30

PROSTIA OMENEASCĂ

În istorie au existat generali și armate care au cucerit și distrus regate și imperii. Nu cunosc însă niciun om și nicio forță care să fi distrus vreodată prostia omenească. Ea este imbatabilă și universală... rivala lui Dumnezeu.

Cred că până la urmă știința va clarifica și originea omului, dar mă îndoiesc că va reuși să clarifice de unde și pentru ce există prostia în om.

Cred că până la urmă, cancerul va fi învins, dar mă îndoiesc că va fi învins cancerul din creierul și din voința omului.

Cred că odată chiar și această lume va dispărea, iar omul va părăsi acest pământ și se va întoarce înapoi la Creatorul său. Probabil, doar atunci Cel Atotputernic va mai face o mare minune

(dacă există cumva și minuni mai mici), ștergând de pe chipul creaturii sale predilecte mizeria aceasta mai rea decât râia și ciuma numită prostie.

19 septembrie la 11:01

DESPRE PRIETENIE... SAU DESPRE LIPSA EI

Ca să fiu în trend cu lumea, intru pe Facebook pentru a mai posta sau a citi câte ceva frumos, sau pentru a schimba câteva cuvinte cu diferite persoane. Conform unei statistici oficiale din România (http://www.facebrands.ro/demografice.html), în anul 2012 aproape jumătate din populația țării noastre avea un cont pe acest site de socializare virtuală.
Mă mir cât de mulți sunt cei din lista mea (1.624 prieteni în acest moment: 19.09.2015, ora 9.24 AM), foști sau actuali studenți, colegi de școală, preoți sau profesori, rude apropiate sau îndepărtate, prieteni de acum sau mai de demult, persoane cu care doar m-am intersectat sau cu care am fost sau sunt într-o relație mai apropiată, persoane pe care nu le-am întâlnit niciodată și nu știu când sau dacă le voi întâlni vreodată, oameni care mă cunosc mai mult sau mai puțin, și lista ar putea continua.
Cu siguranță, acest mijloc de socializare virtuală este pozitiv din multe puncte de vedere, cum la fel de bine poate deveni negativ, ceea ce nu-mi doresc deloc. Dar nu aceasta doream să spun. Mă întrebam adineaori câți prieteni adevărați am eu? Unul, doi, mai mulți? Niciunul? Am impresia că sunt persoane care îmbătrânesc și mor singure (nu au niciun prieten adevărat), persoane care atunci când le este greu, se uită în jur și nu găsesc pe nimeni, persoane prietene de pahar, de afaceri, din diferite interese (interesul poartă fesul), prietenii conjuncturale, prietenii adevărate (puține) și prietenii false (multe), etc.
Fugim, ne grăbim la serviciu, la piață, la masă, la o întrunire, etc., și din cauza grabei noastre, devenim stresați (graba strică treaba).

Adunăm alimente în frigider şi tot felul de bunuri, lucruri, obiecte în debara, magazie, beci, frigider (e), bani în conturi, maşini în garaj sau curte. Achiziţionăm, închiriem apartamente, ne construim o casă, ornamentăm curtea şi cultivăm grădina, avem unul, două sau chiar trei telefoane, avem multe lucruri şi credem că încă ne lipsesc multe altele… dar, câţi prieteni adevăraţi avem? Avem măcar unul? Ne iubeşte cu adevărat, necondiţionat, oricând şi în orice circumstanţă măcar soţul, soţia? Copiii îşi iubesc cu adevărat părinţii, oricând şi oriunde?
Soarele răsare peste noi toţi, ne luminează şi ne încălzeşte pe toţi, buni şi răi, în fiecare zi, cu aceeaşi generozitate. Ploaia cade şi udă pământul fără să se întrebe dacă acesta este curat sau plin de mizerii. Floarea răspândeşte acelaşi parfum indiferent de faptul că o miroase un înger sau un demon. Noi oamenii, cei antrenaţi în cursa pentru acumulare de bunuri, mai avem timp suficient pentru a vedea în semenii noştri chipul lor adevărat? Mai avem timpul şi bunăvoinţa pentru a păşi cu delicateţe, cu discreţie, atenţie şi mai ales cu multă iubire dincolo de fardul şi cosmeticele care acoperă faţa adevărată a semenilor noştri? Mai sunt toţi oamenii egalii noştri?
În gândirea şi comportamentul nostru faţă de fraţii noştri întru umanitate, mai suntem dacă nu conduşi, cel puţin influenţaţi de logica creştină a iubirii? Ne-am construit case (mă uit adesea la periferiile oraşului unde locuiesc), multe case, dar uitându-mă cu atenţie, nu am văzut nicio cale de comunicare între ele. Nu există nici măcar poteci între case (majoritatea sunt împrejmuite cu garduri mari; multe au sisteme de pază şi sunt conectate la agenţii de pază şi protecţie). Există doar drumuri de acces la casele noastre, dar nu şi "între" casele noastre. Cardurile noastre bancare au tot felul de sisteme de siguranţă, pc-ul, tableta sau telefonul mobil au cod secret şi amprentă digitală de siguranţă şi protecţie, VIP-urile au bodyguarzi şi gărzi de corp, parlamentarii au imunitate parlamentară, şcolile şi alte instituţii publice au paznici, uşile locuinţelor şi porţile multor instituţii publice sau private au sisteme de siguranţă şi alarmă, şi am putea continua cu înşiruirea

mijloacelor și metodelor de pază și protecție. Și dacă va continua așa, planeta aceasta riscă să se transforme într-o pușcărie universală în care fiecare om și tot ceea ce există va fi păzit, protejat, pus în siguranță…, contra cui? Nu contra vreunui asteroid sau extraterestru răuvoitor, nu contra vreunui diavol scăpat din iad, ci, paradoxal, contra noastră înșine.
În prezent, Facebook-ul a adunat pe paginile lui peste un miliard de utilizatori și mă întreb câți dintre utilizatorii acestei rețele, butonând pe paginile ei (putem adăuga și alte site-uri de socializare), în loc să construiască ceva frumos, util pentru ei și semenii lor, mai mult își construiesc zăbrelele propriei închisori, ale propriei izolări interioare? Telefoanele mobile, adresele de poștă electronică, alte site-uri de comunicare sau socializare, pun și ele în contact o bună parte a populației planetei. Și cu toate acestea, dacă stăm și ne gândim bine, mulți dintre noi (utilizatori de internet, posesori de telefoane, proprietari de locuințe și multe (sau mai puține) bunuri, asigurați și păziți, nu avem niciun prieten adevărat.
Mă întreb: Oare am eu halucinații, sau din lumea aceasta, mai pe șleau sau mai pe șest, începe să dispară omul și își face loc din ce în ce mai mare agresorul, dușmanul, hoțul, asasinul? Sau în cazuri mai puțin grave, oamenii devin doar conlocatarul, vecinul, concetățeanul, compatriotul (aceștia din a doua categorie ne interesează mai puțin sau deloc)?

20 septembrie la 12:28

DESPRE IPOCRIZIE ȘI ADEVĂR

Fac parte dintr-o lume care merge pe drumuri tot mai îndepărtate de drumul pe care îl predică și indică Biserica. Trăiesc între oameni care devin tot mai laicizați și mai lipsiți de interes pentru ceea ce înseamnă credința creștină și nici alte forme religioase nu-i interesează. Creștinii de astăzi nu mai sunt atractivi și nu mai

prezintă interes. Cei care se simt chemați să facă parte din rândul clericilor sunt tot mai puțini; mulți din actuala generație nu prea mai vor să se boteze, iar bisericile se golesc tot mai mult. Mulți tineri care în copilărie se jucau în curtea bisericii și se simțeau bine în prezența preotului (mai ales dacă acesta era chipeș și-i plăcea joaca cu cei mici), acum trec indiferenți prin fața bisericii și merg mai departe la treburile lor, atrași de interesele și plăcerile lor. Se comportă ca niște copii cărora le-au plăcut cândva păpușile și jucăriile (=preotul și umbra bisericii), iar acum au dat de alte plăceri și atracții la care preotul nu mai poate fi asociat. Dar poate mai mult decât din aceste motive explicabile cu creșterea normală a omului, mulți oameni se îndepărtează de ceea ce pentru ei era credința și Biserica dintr-un alt motiv, mai profund și mai grav, și anume din cauză că la mulți din semenii lor, creștini, ei nu văd mai nimic din ceea ce ar reprezenta credința, mai nimic din ceea ce este Isus Cristos. In alte cuvinte, creștinii nu mai reprezintă o forță de atracție și nu mai conving pe nimeni, decât cu excepții, iar după cum o știm, din păcate excepțiile confirmă o regulă.

Așa se naște ateismul practic, dintr-o credință și dintr-o practică a creștinilor lipsite de profunzime și coerență. Ateismul practic se naște din ipocrizia creștinilor, iar această ipocrizie creștină se naște și se dezvoltă în contextul unei ipocrizii generale a societății, unde elevii din clasele primare primesc mai toți note maxime și coronițe, unde elevii din școala generală ajung la liceu și apoi la facultate cu medii mari de absolvire dar cu lacune grave în cunoștințele absolut obligatorii ale unei culturi de bază. O societate unde încadrarea și avansarea pe un post de muncă se face în baza relațiilor pe care unul le are și a mitei pe care o plătește (aud că în multe instituții, cei mai mulți angajați sunt rude și cunoștințe apropiate, iar majoritatea studenților străini de la Universitatea de Medicină și Farmacie "Gr. T. Popa" din Iași promovează examenele și-și finalizează studiile mai mult în baza șpăgilor pe care le plătesc sistematic, de la început până la

sfârșitul studiilor și stagiilor). Creștinismul a intrat în criză ca religie și sistem etic pentru că el agonizează într-o lume ipocrită, falsă și duplicitară.

Fiindcă nu-mi place să mă opresc, să mă blochez în rele, în lamentări inutile și lingere a rănilor, privind și analizând, de exemplu, ceea ce spune și face actualul papă Francisc, sintetizez acum cinci căi de ieșire din ipocrizie și recunostruirea unei lumi mai autentice decât cea prezentă.

1. Propun să privim mai puțin la televizor, pc-uri, tablete și smartphone-uri și mai mult în inima și conștiința noastră. Să discutăm mai puțin despre alții și mai mult despre noi înșine și înainte de a spune că semenii noștri nu sunt perfecți, să vedem cum suntem noi, cu maximă sinceritate, în urma unei analize sincere și serioase a tot ceea ce gândim, spunem și facem. Până când nu vom avea curajul și capacitatea de autocunoaștere, este imposibilă orice coerență între crezul religios, etic și viața noastră concretă; până nu vom face aceasta, vom rămâne niște ipocriți, de la vlădică la opincă, de la președintele țării până la ultimul pușcăriaș.
2. Fiind ființe sociale, realizarea noastră se împlinește prin ieșirea din noi înșine și relaționarea frumoasă, altruistă, corectă și mai ales plină de iubire generoasă cu toți semenii noștri. Dacă ne vom contempla mai mult pe noi înșine și calitățile (adevărate sau doar presupuse) noastre, vom fi plini de noi înșine și nu va mai încăpea nicio altă ființă în inima noastră, nici măcar soțul, soția sau copiii, și nicidecum cei săraci, bolnavi sau aflați în diferite dificultăți.
3. Să ne rugăm des și cu lacrimi interioare, ale inimii. Lacrimile nu sunt doar semn al durerii sau slăbiciunii, ci reprezintă și o apă necesară pentru a ne purifica privirea. In lacrimile noastre recunoaștem că durerea există, că rănile și răul există și te fac să suferi. In lacrimi recunoști vulnerabilitatea ta și necesitatea unei mâini care să ți le șteargă, a unor brațe care să te cuprindă în durerea și singurătatea ta. Lacrimile sunt un semn al eliberării din

ipocrizie și al realismului tău; un drum al fraternității și solidarității tuturor, căci și cel mai mare bogătaș al lumii, și geniile, și cei mai mari oameni de stat... și ei plâng și au nevoie să fie mângâiați.

4. Eliberarea de formalism și de tot ceea ce ne ține la suprafața lucrurilor. Legile sunt bune, ca și codurile etice și de bună conduită. Insă a le pune pe acestea înaintea Evangheliei și mai ales înaintea lui Cristos ne conduce cu siguranță spre un exteriorism, spre o superficialitate, spre o lejeritate în gândire și acțiune, spre un oportunism și pragmatism care nu au nimic de-a face nici cu Dumnezeu și nici cu transformarea noastră interioară. Miracolul transformărilor adânci are loc acolo unde omul deschide larg porțile inimii sale și pătrunde în cele mai îndepărtate cotloane ale conștiinței, făcând lumină în toată ființa sa, devenind un fiu al luminii.

5. Acceptarea și mărturisirea adevărului în orice circumstanță. Fără a cădea în fundamentalism, un creștin trebuie să fie transparent ca cea mai curată apă de munte. Se spune că ceea ce doare cel mai mult este adevărul, și este adevărat. Dar numai adevărul făcut cunoscut cu iubire și trăit în iubire ne ajută să devenim și să rămânem liberi, adică adevărați, adică liberi de ipocrizie. Un medic nu poate vindeca un bolnav, dacă nu-i pune acestuia adevăratul diagnostic și dacă bolnavul nu acceptă tratamentul, esențial pentru vindecarea lui.

Toți împreună trebuie să ne dăm mâna pentru a învăța și practica limbajul adevărului și pentru a înlocui întunecimea ipocriziei cu lumina care este în mintea noastră.

21 septembrie

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PĂCII

21 septembrie, Ziua Internaţională a Păcii a fost stabilită în anul 1981 printr-o rezoluție emisă de Adunarea Generală a Națiunilor Unite, iar în anul 2001 printr-o nouă rezoluție adoptată de statele

membre ale Adunării Generale a Națiunilor Unite a fost fixată data de 21 septembrie pentru sărbătorirea anuală a Zilei Internaționale a Păcii. Cinci ani mai târziu, această zi a căpătat o nouă însemnătate – o zi în care pe tot pământul încetează conflictele armate, focurile şi violenţa timp de 24 de ore.
O altă zi dedicată păcii este marcată la 1 ianuarie – Ziua Mondială a Păcii - instituită de Papa Paul al VI-lea, care a dorit ca aceasta să se celebreze în fiecare an, în prima zi a anului calendaristic. Ziua mondială a păcii a fost proclamată de Vatican la 8 decembrie 1967.
Într-un moment în care lumea este lovită de atentate, războaie, conflicte, atacuri cibernetice, apoape în toate regiunile, pacea şi dreptul fiecărui cetățean la pace sunt mai necesare ca oricând.
Pentru a inaugura această zi, Clopotul Păcii este tras la Sediul Naţiunilor Unite, clopot care este turnat din monede donate de copiii de pe toate continentele, mai puţin Africa. Pe inscripția de pe o parte a clopotului se poate citi, „Trăiască pacea absolută în lume.
Unul din simbolurile cele mai cunoscute ale păcii este porumbelul alb cu ramura de măslin în cioc. Indiferent de ţară, timp, bariere culturale sau lingvistice, porumbelul a fost şi rămâne un simbol al păcii. Simbolul este de origine biblical şi indică sfârşitul potopului şi revenirea la normalitate. Dintotdeauna el a fost folosit ca simbol al păcii sufleteşti sau sociale, în traducerile biblice şi mai târziu pe sigilii, bancnote şi monezi.
În anul 1944, când Picasso s-a înscris în Partidul Comunist, a avut de executat câteva lucrări cu tema păcii şi a libertăţii. Cunoscut pasionat de porumbei, i-a folosit în lucrările sale pe care le-a expus şi la Congresul Mondial de Pace de la Paris (1949), care a avut drept emblemă tot un porumbel al lui Picasso.

Gânduri despre pace:
Pacea, definiție: Situație în care nu există conflicte armate sau războaie între state și popoare. Acord sau tratat al părților beligerante de încetare a conflictului armat.
Lada păcii=ladă în templele evreiești în care se păstrau tablele cu legea lui Moise și toiagul lui Aron.
Stare sau situație de armonie, bună înțelegere, etc. (lipsită de tulburări, agitări, vrajbă, etc).
Liniște sufletească, stare de calm interior.
Pace vouă (tuturor): Formulă bisericească de binecuvântare sau salut înaintea anumitor rugăciuni.
Liniștea veșnică a omului după moarte (Dormi în pace!)
Conform definiției Sf. Augustin, pacea este liniștea ordinii (Despre Cetatea lui Dumnezeu, XIX, 13, 1). Ordinea de drept, adică acea ordine în care fiecare lucru este la locul său și acționează conform naturii sale. Așa avem pacea corporală, pacea casei sau cetății, adică ordinea cetățenilor, a celor care comandă și celor care execută. În gândirea antică, despre pace se vorbește în opoziție cu războiul. Platon și stoicii vorbesc despre liniștea, pacea interioară și înțelegerea între cetățeni ca și condiții ale fericirii individuale și ale unei republici ideale. Stoicismul este o școală filosofică la Atena apărută în sec. III î.C. care propagă libertatea și formarea unui adevărat cetățean prin trăirea dreptății și prin reducerea plăcerilor și limitarea sferei necesităților. Fac parte din ea Zenon, fondatorul, Epictet, Seneca, Marc Aureliu. Ea se opune epicureismului.
Odată cu apariția creștinismului, pacea dobândește o valoare prevalent morală, mai ales ca și dar al lui Dumnezeu oferit oamenilor, reconcilierea acestora cu El prin medierea lui Cristos, ca o sinteză a bunurilor Răscumpărării. Un aspect specific al păcii se referă la relațiile între comunitățile politice, în opoziție cu războiul.
Din conținutul biblic al păcii:
Pacea este traducerea imperfectă a ebraicului Shalom și înseamnă plinătatea vieții fecunde nu numai a persoanei, dar legată strâns

de cetatea sfântă a Ierusalimului şi de întregul popor ales. Pacea reprezintă Vestea cea bună din VT şi cea evanghelică, adică mântuirea, pacea adusă de Cristos.

1. Pacea în comunitatea umană.
Shalom este cuvântul cel mai des folosit în Israel. Este salutul prietenesc, care transmite sănătate şi prosperitate. Prietenii îşi oferă pacea, cu semne de prietenie şi cu urarea de bine şi ajungerea fericită acasă după o călătorie. Pacea este rezultatul muncii omului care contribuie la prosperitatea comunităţii şi o va primi ca o binecuvântare divină.
Omul păcii este cel drept, care are raporturi prieteneşti cu semenii, iar trădarea este foarte dureroasă. Paca înseamnă fidelitate în familie.
Pacea înseamnă absenţa războiului, a luptelor între popoare într-o lume dominată de violenţe. Timpul păcii este un timp sacru, în care poporul trăieşte în prosperitate şi îşi dezvoltă propriile resurse spirituale. Ea nu este în primul rând un rezultat al activităţilor oamenilor. Este o realitate care coboară din ceruri şi este prezentă acolo ca o ordine victorioasă asupra haosului. Creatorul este autorul ei şi de la El coboară pe pământ; El este Dumnezeul păcii. In darul păcii sunt cuprinse toate bunurile prosperităţii şi siguranţei, este conţinutul binecuvântării divine. In formularea liturgică sunt cuprinse toate bunurile, tot binele, împlinirea harului. Dumnezeu acţionează în istorie, iar binecuvântarea Lui este celebrată în cult.
2. Pacea în pactul, alianţa de pe Sinai.
3. Pacea şi dreptatea în alianţa reînnoită (profeţii Ieremia şi Ezechiel: pacea este lege interioară, o inimă nouă).
4. Ierusalimul şi pacea universală.
Noul Ierusalim, reconstruirea templului şi o lume nouă, definitivă. Dumnezeul lui Israel este un mire trădat de mireasa lui (poporul ales), iar drept pedeapsă aceasta este dusă în exil, unde învaţă lecţia căderii în infidelitate, dar mai ales învaţă lecţia convertirii şi a întoarcerii la Mirele ei, care o iartă şi o primeşte

din nou la El. Spre noul Ierusalim și spre Mire se vor îndrepta popoarele pentru a-l adora pe adevăratul și unicul Dumnezeu, iar acesta îi va binecuvânta pe toți.
5. Pacea mesianică. Sătui de lupte și vărsări de sânge, oamenii au aspirat la un suveran care va favoriza o pace universală. David și Solomon au adus pacea și prosperitatea. Dar după ei, iar vine războiul și distrugerea. Oamenii au început să dorească un Mesia, imagine a păcii, pricipele păcii, într-o lume nouă, care va apărea în această lume însă nu prin semne extraordinare, ci călare pe un măgar (Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihanit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe): Zah 9, 9-10.
6. Realizarea păcii în Isus din Nazaret. Aspirațiile de pace ale profeților se împlinesc în Cristos, Mesia escatologic. Zaharia vorbește despre El, ca și dreptul dreptul Simon, dar mai ales îngerii deasupra grotei din Betleem.
Semnele păcii lui Cristos: Alungarea demonilor, predicarea cuvântului lui Dumnezeu, vindecarea bolnavilor, săturarea celor flămânzi, înfăptuirea miliostivirii și dreptății. Dar capii evreilor vor să se elibereze de Isus (prea mult îi deranja), și cer condamnarea lui la moarte.
7. Pacea pascală:
Victoria lui Isus Cristos asupra păcatului și morții aduce pacea. Buzele lui pronunță pacea: Pe cand vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: "Pace vouă!") Lc 24, 36. Le cere apostolilor să meargă în lumea întreagă și să predice Vestea cea Bună. Apostolii, luminați și întăriți de Duhul Sfânt, predică răscumpărarea pentru toți (Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt: Rm 17, 17). Pacea lui Cristos, prin Duhul Sfânt, într-o viață nouă constituie împărăția lui Dumnezeu și așteptarea venirii finale a lui Cristos.
8. Pacea în Cristos în planul lui Dumnezeu

Invingându-l pe diavol, în Cristos mort și înviat, Dumnezeu reînnoiește alianța de pace cu lumea. Aceasta se realizează în istorie progresiv, prin eliberarea de păcat; uniți cu Cristos și între ei, oamenii trăiesc în pace, o pace universală, pentru toate popoarele lumii.
Biserica este loc și semn al păcii tuturor (Biserica este pacea lui Dumnezeu și loc de azil pentru orice om persecutat, loc în care nu există nicio formă de violență).
Pacea este însăși mântuirea mesianică, unită și săvârșită prin trimiterea Duhului Sfânt. Isus Cristos este dreptatea și pacea noastră. De la El derivă dreptatea și pacea tuturor. Pacea este iubire și milostivire gratuită a lui Dumnezeu, experimentată de oameni în primul rând prin iertatrea vinovățiilor lor. Este iertare reciprocă, dar mai ales este iubire.

21 septembrie la 10:47

REFLECȚIE "AD REM"

Dominați de stres, adică deadline-uri, solicitări, oferte și mesaje subliminale, oamenii ultimei generații nu au suficientă răbdare în mai nimic din ceea ce aud sau fac. Probabil, nu au timp sau nu vor să-și facă nici să citească textele mele (mă refer la cele mai lungi). Nu știu dacă o fi bine sau nu.

Mai ofer și firimituri, dar în general îmi place mai mult să ofer o felie bună de pâine (mai concentrată sau mai diluată). Rămâne la latitudinea fiecăruia să decidă cum crede că este mai bine. Oricum, mulțumesc din inimă tuturor pentru atenția și timpul acordat, pentru orice sugestie sau intervenție! (tare bine ar fi să fie mai multe și mai la obiect!) Cum am spus-o de la început, doresc ca această carte a fețelor să ne fie cât mai utilă și cât mai plăcută, iar realizarea acestui deziderat depinde doar de noi, de fiecare dintre noi.

21 septembrie la 16:30

ROMÂNIA LUCRULUI BINE FĂCUT

Nu mă pricep la aspecte și măsuri economico-politice, juridice sau administrative care ar trebui aplicate în edificarea unei Românii mai bune decât cea din prezent.

În schimb, cred că mă pricep un pic la ceea ce ar trebui să stea la temelia etică, morală a societății românești. Debusolarea care a intervenit după 1989 ne-a aruncat într-o interminabilă tranziție spre un viitor care rămâne încă în ceață. Ceea ce cred eu că lipsește în gândirea și comportamentul multor români sunt două componente mari și foarte importante pentru temelia noului edificiu românesc:

a. Lipsește logica unei gândiri coerente atât pe termen scurt, dar mai ales pe termen mediu sau lung.

b. Lipsește un set și scară de valori și principii spre care să se focalizeze energiile mai ales ale generației tinere. Propun așadar spre reflecție, analiză și eventual răspuns (măcar în fața propriei conștiințe) câteva întrebări:

a. Este logic și corect a crede cu fermitate și în mod constant că ceea ce astăzi este adevărat, bun, util și frumos rămâne la fel și mâine, poimâne și mereu? Adică este logic și corect a nu-ți trăda, a nu renunța la propriile convingeri, nici chiar atunci când nu-ți mai sunt comode și ușoare? Adică este logic și corect a nu afirma astăzi că ceva sau cineva este negru, iar până mai ieri ai afirmat că era alb?

b. Pe ce valori și principii se bazează viața mea?

Dacă la baza țării în care locuiesc, legea ei fundamentală este Constituția, eu am citit această lege? O cunosc și o respect? Dacă baza gândirii și vieții unui creștin o reprezintă Biblia sau Sfânta Scriptură, am citit această carte? O cunosc și o respect?

După părerea mea, în măsura în care vom fi logici și coerenți cu propria gândire și în măsura în care vom cunoaște și trăi conform Constituției și Bibliei, în aceeași măsură vom fi oameni și creștini adevărați și vom edifica o nouă Românie. Altfel, nu ne va scoate nimeni din mizeria în care ne scăldăm de un sfert de secol de așa-zisă democrație; ne vom purta mai departe propriile frustrări și anomalii și, mai rău, le vom transmite și generațiilor viitoare. Imbrobodiți într-un anumit bigotism oriental balcanic, mulți români refuză sistematic uzul complet al rațiunii și aderarea la baze fundamentale ale vieții lor de cetățeni și creștini. Deci, în concluzie, suntem dispuși să reflectăm și să dăm un răspuns la întrebările de mai înainte?

Nu mă erijez în vreun tribun moral al nației mele; mă consider un simplu cetățean și creștin care își dorește cu ardoare propriul bine ca și al neamului din care face parte, chiar dacă alături de componenta românească, mă consider și un homo europeus și un creștin, adică frate cu toți oamenii.

22 septembrie la 12:36

DESPRE MUSULMANI, TIGĂI ȚIGĂNEȘTI ȘI DRY COOKER

Problema aceasta a noilor veniți pe teritoriul Europei și care bat mai ales la porțile Germaniei (la noi nu le place), eu o văd cumva asemănătoare cu țiganii (până în 1990 nu se folosea termenul rrom, iar eu îi respect la fel de mult în ambele variante lingvistice) care veneau nu demult prin satele noastre, vânzându-și bidinelele, spetele și tigăile lor, iar între timp mai furau și câte o găină, care dispărea sub multele fuste ale țigăncilor. Acum lucrurile s-au schimbat cu totul, căci sătenii noștri s-au emancipat și nu mai văruie pereții cu bidineaua, ci cu trafaletul; nu mai împletesc și nu mai țes lâna mioarelor noastre, ci cumpără chinezării din petrol și nu mai vor tigăi țigănești, ci din alea de la

Tefal şi Dry Cooker. Aşa le-au luat obiectul muncii, iar sărmanii ţigani au părăsit căruţele lor şi au plecat în Occident; dar fiindcă acolo mai mult decât în România nu au ce munci şi ce vinde, fură sau cerşesc, că doar trebuie să trăiască şi ei din ceva. De aici derivă o concluzie logică, simplă dar nu simplistă: Integrarea ţiganilor în societate înseamnă neapărat să facă şi ei ceva prin care să devină utili pentru binele lor şi al societăţii, adică să înveţe să producă bunuri de larg consum: pc-uri, pâine şi băuturi, haine, case, maşini, medicamente, să cultive legume şi pomi fructiferi şi multe altele; cum am spus, să producă bunuri folositoare lor şi tuturor celorlalţi. Cu siguranţă, nici profesiile, obiceiurile şi tradiţiile lor nu trebuie să dispară, doar că trebuie să fie şi ei mai conştienţi de lumea în care trăiesc.
Dacă însă se vor limita la muzică, dans şi ghicit (produsele meseriilor lor nu mai au căutare), nu ştiu dacă acestea le vor ţine de foame şi de sete şi nu ştiu dacă vor putea fi utili celorlalţi. La fel se pune problema şi cu noii veniţi: Ce ştiu ei să facă pentru ei înşişi şi pentru ceilalţi? In Germania nu mai pot paşte capre sau oi, căci nu au păşuni la dispoziţie; şi nici narghilele nu mai pot face, căci acum fumatul este interzis în orice instituţie publică. Sincer gândind şi vorbind, mă întreb pentru ce au venit în Europa, pardon, în Germania (prima putere economică din UE)? Ştiu că mulţi au fugit din Siria ca să scape cu viaţă, dar nu pricep de ce nu s-au oprit tot în lumea lor, acolo unde ar fi fost în siguranţă, unde ştiu limba şi sunt şi coreligionarii lor?
Şi dacă ne gândim la multele milioane de musulmani deja stabiliţi în Europa de Vest de după al doilea război mondial şi până în prezent, cam câţi dintre ei s-au integrat în contextul cultural şi social al acestui continent? Poate 2%, ceilalţi spunând că nu se pot ambienta deoarece nu le dă voie religia. Nu-l pot iubi pe Goethe deoarece nu le dă voie Mahomed. Marea lor majoritate, mintal, sunt tot pe continentul asiatic sau african. Iar dacă un neamţ le spune că ar face bine să se întoarcă în lumea lor, i se strigă cu vehemenţă că este nazist, rasist. Poate că o fi şi neamţul puţin rasist, dar, în fond, cine este mai ataşat de rasa lui, cine este

mai rasist? Neamțul în curtea căruia musulmanul se află, sau musulmanul care nu vrea să știe ce este aceea Germania și Europa și rămâne fidel până la fanatism tradițiilor și mentalităților lui, care îl împiedică atât pe el să progreseze, cât și țara care îl găzduiește?
Videant consules!= Poate că cei care au puterea în state vor găsi o soluție la această problemă serioasă.
Între timp, noii veniți, ca oricare dintre noi, au nevoie de masă și un adăpost. Noi, ca și creștini, facem în primul rând politica lui Isus Cristos, adică vedem în ei pe Cristos cel flămând, gol și fără adăpost și din iubire față de acești semeni (egali cu noi în demnitate), trebuie să ne deschidem inima și să-i iubim, adică să le oferim dragostea noastră concretă (hrană, îmbrăcăminte, adăpost). La Iași nu a apărut încă niciun refugiat, deci ceea ce spun acum are un caracter general, făcând și eu parte din marea masă a celor botezați. Un creștin nu poate fi rasist (pentru el, toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu și au aceeași demnitate), deși nu este străin deloc de ce se petrece în această lume; doar că armele și forța lui constau în mod esențial în iubirea generoasă a tuturor, iubire care izvorăște din Cel care este Iubire.
Și revenind la timpuri nu demult trecute: Chiar că mi-e dor uneori de satul meu natal, unde ca și copil vedeam pe drumurile lui țigani în căruțele lor cu coviltir sau mergând cu spete strânse într-un sac pe spate, sau cu cazane, sau ținând tigăi în mâinile lor înnegrite și bătătorite de muncă și strigând cât îi țineau gura și plămânii: Hai la spate! Cazane!!! Tigăi, tigăi! Hai la tigăi! Spete nu mai sunt, cazane mai puține, dar despre tigăi acum televizoarele strigă cât pot Tefal! Dry cooker!!! Sărmanii țigani, dacă ar fi știut ei engleză pe vremea aceea, ce de tigăi găurite ar fi vândut!

23 septembrie la 11:19

ALARMĂ DE GRADUL O: SFÂRȘITUL LUMII (**22-28 septembrie**)!

În aceste zile mass-media ne transmit tot felul de informații precum că sfârșitul lumii are loc tocmai acum, mai precis între 22 și 28 septembrie. Acest sfârșit (au mai fost profețite vreo trei până acum, din câte îmi aduc aminte) este cauzat de un asteroid care se apropie vertiginos de planeta unde domiciliem și ne va lovi în moalele capului pe toți, sau nu se știe exact pe cine anume. NASA dezminte existența acestui inamic planetar: Prin telescoapele cu care s-au uitat în cosmos, specialiștii nu au văzut niciun inamic apropiindu-se de noi, așa că putem să ne liniștim. Dar mai există un indiciu al acestui al patrulea sfârșit (repet, al patrulea după cunoștințele mele; accept să fiu contrazis sau completat), și anume vizita pe care actualul papă o face în America. Aceasta a fost profețită cu mult timp înainte de către niște profeți, se înțelege. Iar conform acestora, el ar fi ultimul papă și lumea se va sfârși odată cu el.

Alături de toată cronica neagră sau de scandal cu care mass-media infestează zilnic nu doar ecranele televizoarelor, dar și mințile unora (sper să fie din ce în ce mai puțini), acest sfârșit de lume reprezintă un nou exemplu al superficialității și prostiei omenești și ceea ce mă intrigă este faptul că mass-media nu-și face scrupule în a-și juca interesele meschine pe spatele oamenilor atât de ușor duși de nas. Cred că din partea acelora care sunt încă cu capul pe umeri și picioarele pe pământ, ar fi necesară un fel de coalizare pentru a scoate dintre noi acești bondari mediatici nocivi, să le dăm cu flit și să-i aruncăm din stupul omenesc așa cum procedează albinele cu trântorii care intră în stupul lor.

Referitor la sfârșitul lumii, dacă suntem creștini cu adevărat și am mai deschis Biblia, mai ales Noul Testament, acolo citim în primul capitol al cărții Apocalipsei:

“Eu sunt Alfa şi Omega, spune Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotputernicul” (Ap 1, 8). Iar în noaptea de Paşte, Biserica Catolică proclamă în mod solemn suveranitatea lui Dumnezeu asupra oamenilor şi a întregii creaţii: “Cristos ieri şi astăzi

Începutul şi sfârşitul (NU asteroidul fantomatic! n.n.) Alpha şi Omega,

Ale Lui sunt timpurile (inclusiv perioada 22-28 sept., n.n.) şi veşnicia.

A Lui este mărirea şi puterea pentru toată veşnicia. Amin.” Aceasta credem noi, bazaţi pe Cuvântul lui Dumnezeu!

Acum, revenind la cuvintele oamenilor şi la aceste zvonuri, păreri şi supoziţii, în înţelepciunea lui fără margini, Dumnezeu l-a creat pe om liber, iar acesta nu se foloseşte totdeauna aşa cum trebuie de libertatea primită şi-şi permite tot felul de lucruri nu tocmai conforme cu voinţa Creatorului.

Iar ca o părere personală, bazată însă pe ceea ce am mai auzit şi pe reflecţii făcute nu de puţine ori, eu cred că sfârşitul lumii începe atunci când pe potecile dintre casele noastre vor creşte bălării şi buruieni. Atunci începe izolarea, insingurarea omului, înstrăinarea lui de semenii săi, lupta fratricidă, agonia omului. In prezent, atâţia semeni ai noştri şi-au construit un confort destul de ridicat, adunându-şi bunuri nenumărate şi continuă în această direcţie, ca nişte hârciogi care nu se mai satură niciodată. Intrebarea mea este: Dar între noi ce poteci, ce legături construim? Sau ne butonăm propria fericire (a se citi nefericire) pe ecranul telefonului nostru? A propos, pentru cine nu ştie: După ce murim, la intrarea în sala de judecată a lui Dumnezeu ne va fi confiscat orice mijloc de comunicare şi fie că apoi vom fi trimişi în rai, iad (sau purgator), va fi vai de noi dacă nu am învăţat aici pe pământ să comunicăm şi în alt mod: Vom sta singuri, singurei pentru toată veşnicia, butonându-ne în palme (din lipsa smartphone-ului) un veşnic Help me!

CAPITALISM versus COMUNISM: ÎNCOTRO?

Uneori îmi vin în minte clipe din armată, de exemplu, când mi se cerea să afirm că armata țării mele și cele din întregul Pact de la Varșovia sunt mai puternice decât cele ale NATO-ului. Fiindcă nu eram convins de aceasta, m-au trimis la arestul unității militare.

Astăzi nu mă mai trimite nimeni la niciun arest dacă îmi exprim dezacordul față de ce afirmă cineva și îmi zic că este mai bine de trăit acum în democrație decât în regimul comunist. Ceea ce însă nu mă face să cred că acum curge lapte și miere și că ideologiile actuale, ca și mersul general al societății, sau al creștinilor sunt toate roze; nicidecum!

Dacă înainte se ridicau lozinci, pancarte și tablouri cu figurile tovarășului (și ale tovarășei, dar mai puține), acum, mai ales în campaniile electorale, sunt agresat vizual de tablourile nenumărate ale candidaților noștri. Sau sunt agresat vizual și acustic de nenumăratele reclame și mesaje subliminale care nu mai contenesc nici zi, nici noapte. In mod progresiv, de după 1990 și până în prezent invazia și agresiunea publicitară, lăsând deoparte rolul lor pozitiv, au devenit obositoare și chiar enervante. Mai grav, constat că mulți mai ales din actuala generație sunt spălați la creier mai rău decât victimele comunismului de mercantilismul, consumismul, superficialitatea și individualismul care ne domină ideologic și practic mai rău decât comunismul. In timpul comunismului, o bună parte a societății românești, de exemplu, nu credea în ideologia de atunci și nici în lozincile partidului. Astăzi, mentalitatea și stilul de viață capitalist liberal a prins deja rădăcini adânci în inima multora, iar fumul de tămâie sau aghiazma, ca și multele rugăciuni ale preoților îmi dau impresia că nu reușesc să înlăture mirosurile brandurilor de lux ale parfumurilor (care acoperă duhori interioare) și nici să spele gândurile de necinste și lăcomie, și multe altele care domină scena politică (și nu numai) românească.

Sau am început eu să îmbătrânesc și rămânând tot mai pe de lături, privesc cam sceptic la lumea de lângă mine, sau (mult mai grav) aceasta merge cu adevărat cam hăisa? Parcă până în 1990 erau mai mulți cei care mergeau la biserică decât în prezent, în pofida opreliștilor cu care se confruntau. Parcă înainte se înjura, se mințea și se fura mai puțin decât în prezent. Iar dacă din gura lui Ceaușescu ieșeau multe gogoașe și alte aiureli și umflături demagogice, din gura actualilor politicieni și guvernanți ies atâtea minciuni că mă mir cum de nu crapă ecranele televizoarelor de rușine. Iar dacă înainte în zilele de lucru, erau două ore de televizor seara, mă întreb dacă acum este mai bine cu toată avalanșa aceasta de canale care, alături de alte mijloace mediatice, au tembelizat gândirea și comportamentul multora. Einstein, când a văzut prima dată marele oraș New York, a afirmat că acesta are doar două dimensiuni: lățime și înălțime, lipsindu-i cea mai importantă dimensiune, și anume profunzimea. Fără a mă compara în niciun fel cu acest geniu, eu totuși mă întreb cât o să mai reziste această civilizație de carton? Când o să vină peste ea o ploaie puternică și o să-i dărâme toate șandramalele și coșmeliile? Mă întreb când or să înceapă oamenii să cumpere mai puține cosmetice și mai mulți detergenți spirituali și etici pentru curățarea creierului lor? Mă întreb când or să se construiască mai puține biserici și or să se nască mai mulți copii? Deocamdată țara noastră atât de creștină și de umană cum zic mulți că este și în care cea mai mare credibilitate o are Biserica, bate recordul în UE în privința numărului avorturilor, dar și al bisericilor pe cap de locuitor. Sau vor veni mai mulți musulmani și vor contribui la creșterea și întinerirea populației bătrânului continent (oare și la islamizarea lui)? Iar pe lângă asta, vor construi multe moschei?

Oare nu cumva societatea timpurilor noastre devine din ce în ce mai cosmetizată (adică mai falsă) și mai lipsită de profunzime (adică de valori adevărate)? Comunismul l-am văzut, l-am trăit; capitalismul îl mâncăm pe pâine, și încă unul din ăla sălbatec, consistent, nu în forme diluate și ușor digerabile, iar Semiluna își

face tot mai mult loc pe lângă Cruce. De fapt, încotro ne îndreptăm?

25 septembrie la 10:35

CONSTATARE CU ÎNTREBARE

Vrei să cunoşti oamenii? Incearcă să te apropii cât mai mult de ei, să pătrunzi în inima şi gândurile lor, să le cunoşti cât mai mult viaţa şi faptele.

Vrei să-ţi placă de oameni? Stai cât mai la distanţă de ei! La prima lectură, afirmaţia este şocantă, dar dacă, de exemplu, ne gândim la cele aproximativ o sută de milioane de victime ale regimurilor comuniste din secolul XX, suntem constrânşi să dăm dreptate acestei constatări despre cruda realitate a istoriei omului. Singur Dumnezeu a sfidat această lege universală a omenirii şi a încercat să-i cunoască şi să-i iubească în acelaşi timp, întrupându-se în mijlocul lor. Şi ce s-a întâmplat? Oamenii l-au răstignit. Culmea este că acest Dumnezeu, deşi ştia ce o să i se întâmple, ne spune să facem la fel ca el.

Şi ca paradoxul existenţei să fie complet, mi se pare că moartea omului împreună cu Cristos (căci despre El este vorba) reprezintă singurul remediu care să-l scoată pe om din lanţurile acestei legi universale mai sus menţionate.

Cine are curajul să-L urmeze?

25 septembrie la 16:07

PEŞTELE MARE ÎL ÎNGHITE PE CEL MIC

Mâncam astăzi o conservă de sardine în ulei vegetal şi am constatat că deşi aceşti peşti sunt aşa de mici, în burţile lor au încăput totuşi alţi peştişori. Aşa mi-am amintit de proverbul care spune că peştele mare îl mănâncă pe cel mic. Şi este adevărat:

Turcii ne-au mâncat pe noi, europenii au mâncat o bună bucată a globului, acum americanii, rușii și chinezii mănâncă pe unde pot și cât pot, conform acestei zicale a înțelepciunii populare universale.
Doar că între timp, ceva mă pune pe gânduri referitor la valabilitatea oricând și oriunde a acestui proverb, adică am început să mă întreb dacă nu cumva peștii mici veniți pe bătrânul și bogatul nostru continent în ultimii 60 de ani vor ei să pape peștele mare, bătrân și bogat numit Europa (vestică)? După legile fizicii, este imposibil ca o ființă mai mică să înfulece una mai mare.
Reflectând asupra acestei grele probleme, mi-a venit în minte nu un alt proverb, ci legea universală a vieții care nu a avut și nu va avea nicio derogare, și anume că atunci când ești bâtrân, când toate încheieturile te dor, când ai pastile pe noptiera de lângă pat și numărul de telefon al medicului de familie sau de la urgențe, când vezi cum pe strada din fața casei tale trec zilnic, plini de viață tot felul de tineri și copii, iar tu stai pe scaun și-i privești cu gândul nostalgic la anii când erai ca ei, în aceste momente ți se strecoară pe furiș sau mai pe de-a dreptul un alt gând și anume al locului de veci pe care deja ți l-ai asigurat la cimitir.
Imi face impresia că toată gălăgia și agitația mai ales din ultimul timp pe seama noilor veniți cu boccelele lor din Orientul Apropiat, este a unor bătrâni care se tem că noii veniți le vor lua casele, averile, locurile în parlament și în locul bisericilor lor (multe lăsate de izbeliște sau scoase la vânzare) vor fi construite moschei, iar în locul tango-ului și al valsului, frumoase cadâne vor dansa din șolduri dansuri tradiționale orientale în sunete de tamburină și alte instrumente muzicale venite de departe.
Lucrul acesta este foarte posibil, căci tot aici în Europa, creștinii au zidit biserici cu pietrele templelor păgâne și chiar peste acestea și în ele nu au fost invocați zeii străini (scoși în afara legii), ci Dumnezeul creștinilor. Acum, musulmanii ar putea imita exemplul creștinilor. Deocamdată nu o fac aici, dar au un dinte contra creștinilor în locurile lor de baștină.

Constatând că gluma s-a îngroșat prea mult, începând cu sfârșitul secolului al XV-lea spaniolii creștini catolici i-au mătrășit cu forța pe musulmanii nepoftiți veniți în casa lor cu mai multe secole în urmă. Iar apoi, ei și mulți alți europeni, pești mari, au înghițit nenumărați pești mici pe tot globul. In timpurile recente, peștele mare numit Hitler i-a mătrășit și chiar distrus pe evrei și țigani, considerându-i impuri, nedemni de numele de om după modelul lui paranoic. Și nu doar atât, ci a încercat să înghită o bună bucată a continentului nostru. I-a dat însă o lecție zdravănă peștele mare de la răsărit, de la Moscova, și a înghițit el Europa până la Berlin.
Întorcându-ne acum la peștișorii (să nu ne facem iluzii: sunt peste 50 de milioane în Europa) veniți aici, bătrânii europeni se întreabă cu îngrijorare ce-i așteaptă în viitorul apropiat. Ce să-i aștepte? Sigur mulți dintre ei vor muri și sigur musulmanii arabi vor crește numeric și poate și ca forță. Este posibil ca într-o bună zi să aibă loc o detronare a europeanului iar pe tronul lui să se urce un asiatic, așa cum de pe tronul Romei imperiale, împăratul Romulus a fost detronat de Odoacru, regele herulilor. Acesta a fost destul de uman cu cel detronat: i-a acordat o pensie bună pe viață și l-a trimis să locuiască în sudul Italiei, ceea ce s-a și întâmplat. Este posibil ca în viitor, bătrânilor europeni să li se facă o pensie bună din partea chinezilor și altor asiatici și trimiși să-și ducă traiul până la obștescul sfârșit în vreun cămin de bătrâni. Huntington numește acest fenomen "ciocnirea civilizațiilor".
Poveștile de odinioară se încheiau cu formula: Și am încălecat pe o șea și v-am spus povestea așa. Dar dacă cumva povestea mea, spre diferență de cele din cărțile de povești, ar putea fi adevărată?

28 septembrie la 16:23

CE-MI MAI LIPSEȘTE PENTRU ANGAJARE?

Pe vremea comunismului de la noi, un anume tânăr a sunat la telefonul de la Seminarul Catolic din Iași (Institutul Teologic) și a întreabat dacă poate fi admis printre seminariști pentru a deveni preot. Se prezintă (citez): Gras sunt, barbă am, să cânt, știu. Continuă, întrebând: Ce-mi mai lipsește ca să devin popă? Studentul de la centrala telefonică îi răspunde scurt: O doagă! Astăzi, cine vrea să intre într-un serviciu, printre multe condiții și calități recerute, există și una mai interesantă: candidatul (a) să aibă o rezistență crescută la stres. Așa cum mulți dintre noi trebuie să luăm tot felul de medicamente pentru creșterea imunității, pentru a rezista mai cu succes diferitelor atacuri la sănătatea noastră. Cu greu dobândim un serviciu în care suntem rezistenți la stres, iar din banii pe care îi câștigăm, cheltuim apoi o parte pentru a scăpa de stres. Ciudată mai este și viața asta! Mi se pare grav faptul că angajatorii consideră normală existența stresului, atât fizic dar mai ales psihic. Ei consideră că este cumva normal și inerent vieții să trăim în stres, pentru ca apoi să vină mulți alții (psihologi, psihiatri, consultanți, medici, oameni de cultură etc.) care să ne învețe cum să ne protejăm de stres, ce trebuie să facem, ce trebuie și cât trebuie să cheltuim pentru a ne proteja trupul și mintea de inamicul numărul 1 al lumii contemporane. De ce oare angajatorii consideră normală existența stresului și, în consecință, consideră absolut necesară rezistența crescută la stres a angajaților? Răspunsul nu-i deloc greu de găsit: Pentru ca angajații să reziste cât mai mult la presiunile unui regim de muncă stresant și să-i aducă un profit cât mai mare, lui, angajatorului. Astfel, din beneficiar al muncii, omul este transformat de angajatori și patroni în instrument de muncă pentru a produce un capital (financiar, material) cât mai mare patronilor lui.

Influenţaţi de mentalitatea consumistă şi a unui randament care să facă faţă concurenţei de piaţă, candidatul şi angajatul de astăzi este privit cu aceiaşi ochi şi cu aceleaşi criterii cu care un cumpărător, înainte de a cumpăra, analizează o bormaşină, un plug, un utilaj pentru a-şi da seama bine cât de rezistente sunt. Probabil că un angajator, precum comercianţii şi cumpărătorii de sclavi de odinioară, trebuie să se mai uite şi în gura candidaţilor, să vadă dacă au dantura sănătoasă şi nu au vreun dinte sau măsea afectată de carie. Sau, dacă este vorba de anumite servicii de deservire a publicului, neapărat să fie fete dintr-o anumită categorie de vârstă şi să aibă o anumită conformaţie corporală şi o vestimentaţie atrăgătoare, adică sexy.
Ce-i mai lipseşte unui candidat pentru a candida şi a obţine un loc de muncă? Multora, nimic. Dar angajatorului? I-aş răspunde precum studentul de la centrala telefonică: O doagă.. a omeniei, bunului simţ şi respectului faţă de om. Bineînţeles că oricine trebuie să corespundă exigenţelor reale ale unui loc de muncă, dar dincolo de locul de muncă, omul este om şi se pare că mulţi alţii îl confundă cu altceva, ceea ce mi se pare foarte grav.
In afara crizei locurilor de muncă, lumea noastră suferă grav de o criză de umanitate, de normalitate. La aceasta trebuie să ne întoarcem, şi nu este uşor deloc, la normalitate. Cred că o misiune importantă a Bisericii actuale, alături de cea de îndreptare a minţii omului spre Creatorul său, este şi aceea de a-l ajuta pe om să redevină ceea ce este, un om şi nimic altceva. Nici utilaj, nici obiect de consum, nici Giorgio Armani sau Beyonce, ci doar un om. Căci gloria lui Dumnezeu o reprezintă omul cel viu!

29 septembrie la 10:46

OMUL: RÂMĂ SAU VULTUR?

Citeam o poezie plină de farmec și conținut a lui Blaga: "Eu nu strivesc corola de minuni a lumii" și nu știu cum se face că ea m-a purtat în lumea în care trăiesc:
Cu cât omul va fi mai legat de televizoare și alte obiecte care emit sunete și imagini, cu atât îi va fi mai greu să-l descopere pe Dumnezeu. El este spirit și nu poate fi încătușat în niciun obiect, nici în tehnica cea mai sofisticată și avansată, nici în sunetele și imaginile celor mai geniali compozitori și pictori. El este spirit, superior oricărei forme de existență a materiei. Ceea ce au creat Mozart sau Grigorescu sunt opere geniale în fața cărora cădem în admirație și extaz artistic. Creațiile lor însă nu sunt decât o treaptă dintr-o scară care urcă de pe acest pământ spre ceruri, iar treptele ei sunt nenumărate; le știe numărul doar Dumnezeu. Eu cred că această frumusețe și vrajă a lumii nu este decât o picătură din oceanul fără margini al frumuseții lui Dumnezeu.
Dacă omul se consideră cumva centrul universului, dacă el își închipuie vreodată că a reușit să cuprindă în mintea lui misterul existenței, atunci ar trebui să privească în ochii unui copil și acolo ar descoperi o poartă care-i deschide un drum despre care nu știe mai nimic și pentru care nu poate experimenta decât bucurie, emoție și o admirație fără margini. Sau ar trebui să se gândească la toți filosofii lumii și să constate faptul că niciunul dintre ei nu a descoperit piatra filosofală a existenței și nici nu a reușit măcar să dea o definiție completă și convingătoare despre om. Dacă omul se consideră cumva vreodată stăpânul vieții și al oamenilor, atunci ar face bine să-și aducă aminte data de naștere, înaintea căreia nu exista; și să nu uite că după un număr de ani nu va mai fi printre cei vii; toată agoniseala și averile lui vor rămâne pe marginea mormântului, iar toată puterea mânilor și pumnilor lui va fi moartă deja în brațele încrucișate pe piept.

Dacă omul se consideră cumva atotştiutor, să stea seara pe prispa casei şi să încerce să numere stelele cerului. Să încerce să numere toate cărţile din bibliotecile lumii. Să încerce să-şi explice de ce există binele şi răul, de ce suferă cei drepţi, nevinovaţi şi neputincioşi. Să încerce să-şi explice ce caută el în această lume. Abia atunci va începe să priceapă că cu cât ştie mai mult, mai multe, cu atât îşi dă seama că ştie mai puţin. Abia atunci va începe să devină înţelept; va începe doar, iar toată viaţa care-i mai rămâne până va închide ochii pentru această lume, nu va fi decât o secundă pe cadranul ceasornicului vieţii care nu se opreşte niciodată.

Inteligenţa, frumuseţea, binele, adevărul, sentimentele, căutările şi frământările interioare, aspiraţiile, toate aceste forme de manifestare ale spiritului uman sunt expresii ale Spiritului Divin sădit de Creator în om şi prin care omul are acces mai uşor la Creatorul şi Răscumpărătorul lui. Toate acestea sunt cu mult superioare celui mai performant procesor şi calculator din lume. Spiritul are legile lui de exprimare şi funcţionare care nu vor fi niciodată îndeajuns cunoscute, aşa cum omul nu va reuşi niciodată să cunoască toate tainele materiei şi nici până unde se întinde Universul. Omul este doar un simplu privitor al scoarţei unui mister care se scurge dincolo de ceea ce el vede şi simte. Şi poate că cea mai înţeleaptă atitudine a lui ar trebui să fie aceea nu de a încerca să cuprindă misterul, ci de a se lăsa cuprins în vraja misterului.

Un pericol al epocii tehnicizate actuale este acela de a-l încătuşa pe om în ceea ce tot el a creat. Homo tehnicus actual, parţial este deja un sclav al propriilor realizări. El a produs deja multe bunuri pe care le consumă cu o lăcomie de neexplicat, pentru ca la rândul lui să fie consumat de ceea ce a produs. Consumismul de astăzi, tocmai aceasta înseamnă: Omul consumă şi în acelaşi timp este consumat de produsele lui. Atât cât materia îl ajută pe om să nu sufere de frig şi de foame, să se poată deplasa, să poată ajuta pe alţii, ea este bună, chiar necesară. Dincolo de susţinerea unei vieţi oneste, cu cât oamenii au mai multe bunuri materiale, cu atât

devin mai dependenți de ele; din instrumente în slujba omului, bunurile materiale se transformă în capcane și chiar închisori pentru el.
Nu propun un dualism materie-spirit, om-Dumnezeu, ci doar îmi spun că Dumnezeu Creatorul este superior creației sale și ca atare, nu poate fi cuprins, limitat nici în creierul celui mai mare geniu și nici în forma cea mai elevată de inteligență artificială. Cred că omului nu-i rămâne altceva de făcut decât să continuie să zboare spre ceruri cu cele două aripi ale sale: rațiunea și credința. Dacă prima îi este cumva înnăscută, a doua este un dar complet gratuit al lui Dumnezeu. Doar folosindu-se de amândouă va deveni mai mult ceea ce este și în același timp, înnobilând acest pământ, se va înălța împreună cu el spre ceruri, patria lui din care a coborât cândva pe pământ. De fapt, simbolul lui nu este râma care se târăște pe pământ, ci vulturul care zboară peste crestele munților și chiar deasupra norilor.

30 septembrie la 13:05

PE DRUMUL CĂRȚII

30 septembrie-1 octombrie 2015: Încep un nou an universitar. Și acum mă văd același din curtea școlii mele din satul Adjudeni, când ne adunam cu toții, îmbrăcați frumos, cu emoțiile care ni se citeau ușor pe fețele noastre de copii nevinovați. A început atunci un drum în viața mea pe care cred că Cel de Sus m-a însoțit mereu.
Imi amintesc cu drag de unii dascăli care mi-au transmis dragostea de carte și de oameni. Curios este faptul că niciodată nu mi-am propus neapărat să merg pe acest drum, nu am concurat cu nimeni și contra nimănui pentru a mă menține pe el. Am mers și continui să merg pe el, pe drumul cărții purtat mai mult de o chemare interioară de a merge spre lumină, spre adevăr. Mi-am dorit să fiu un martor al luminii și adevărului și să le slujesc pe

amândouă, o dorință pe care nu am înțeles-o niciodată suficient de bine de unde vine.
Nu-mi arog niciun merit, nu simt nevoia aplauzelor pentru tot ceea ce fac bine (poate că simt mai mult nevoia sugestiilor sau propunerilor de a îmbunătăți lucrurile). Așa cum de mic copil, ieșit din căldura așternutului, mă așezam la marginea drumului atras de razele calde și blânde ale soarelui de dimineață, așa și acum ies și mă îndrept spre școală pentru a fi înveșmântat din nou în razele calde și blânde ale înțelepciunii împletită cu iubirea sinceră de oameni.
Nu știu câtă lumină s-a adunat sub fruntea mea, nici câtă căldură s-a strâns în inimă. Știu doar că așa cum eram în soarele de dimineață din primii ani ai copilăriei, așa cum eram în curtea școlii mele din satul natal, așa cum am fost în Institutul Teologic din Iași, așa cum am fost la universitatea din Roma condusă de iezuiți, așa mă consider și acum: un căutător al luminii și adevărului, pe care însă, fără să cer eu în mod expres, mi s-a cerut să le transmit și altora.
Atâția ani, fără meritul meu, am primit lumină și m-am îmbrăcat în adevăr. De atâția ani încerc să răspândesc lumină și adevăr, dar și căldură și dragoste celor cu care mă întâlnesc pe drumul meu. Așa cum un copil primește lumina, căldura și iubirea părinților pentru ca apoi el, la rândul lui să le ofere copiilor lui, la fel și eu sunt un copil devenit adult care am misiunea de a oferi mai departe ceea ce am primit.
Totul este un dar pe care l-am primit, un mare dar împletit cu o vocație și o misiune. Sunt un răsfățat al sorții, un privilegiat și nu știu cum și cui să-i fiu mai întâi recunoscător. De mic am fost înveșmântat în lumina, adevărul și căldura școlii, iar acum, din nou mi se cere să le ofer și altora. Oare nu este acesta un miracol? Nu am căutat, nu m-am luptat cu nimeni ca să fac ceea ce fac. Pur și simplu, am primit totul gratis, iar misiunea mea este să-mi mențin mintea și inima deschise pentru a înțelege adevărul despre oameni și despre lucruri, ca și despre misterul care înveșmântează întreaga creație; iar apoi să nu țin în mine nimic din ceea ce am

primit și înțeles despre rosturile acestei lumi. Viața mea, de simplu muritor și trecător prin lumea aceasta, nu este acum, la un nou început de an unviersitar decât un miracol, o vrajă care mă învăluie ca și soarele cald și blând care-mi săruta chipul în dimineţile de vară ale copilăriei mele.
Nu am suferit niciodată nici măcar o clipă de o criză identitară în care să mă îndoiesc de chemarea mea la lumină și adevăr și de misiunea de a le răspândi. Am suferit și sufăr, uneori mai mult, alteori mai puțin din cauza slăbiciunilor mele și mai ales din cauza răutății, egoismului și duplicității oamenilor. Însă totdeauna lumina și adevărul m-au însoțit, indiferent dacă era sau nu soare pe strada mea. Dumnezeu, a continuat să existe pentru mine chiar și în întuneric, chiar și atunci când ceea ce auzeam, vedeam, simțeam era cu totul altceva decât lumină, adevăr, iubire.
Vocația mea de preot și profesor nu este altceva decât un mare dar pentru care astăzi, ca și în fiecare an nu simt decât recunoștință pentru Cel de Sus, pentru dascălii de ieri și de astăzi, pentru elevi și studenți și pentru mulți, mulți alții, inclusiv pentru portarii și femeile de serviciu din universitate, inclusiv pentru surorile din Institutul unde locuiesc.
Nu am căutat niciodată nici vocația de preot, nici pe cea de dascăl, ci constat și acum cu aceeași uimire de odinioară că totul în mine reprezintă un dar oferit cu generozitate, un dar pe care nu știu cât îl merit. Dar nu uit că vocația este în același timp și o chemare, o responsabilitate, o misiune mare în sine și mare pentru rolul pe care îl are în modelarea minții și inimii omului, ambele sanctuare ale prezenței Divinității. Acest lucru nu mă cutremură, dar adesea îmi dă fiori. Sunt eu la înălțimea chemării, misiunii mele? Ofer eu oamenilor măcar puțin din bogăția de lumină și adevăr primite?
Am visat mereu o lume mai bună și mai dreaptă, o lume mai aproape de Dumnezeu, Creatorul ei. Poate că Dumnezeu de aceea a dorit ca eu să fiu printre oameni, pentru ca darul primit de mine să se transforme în misiune (obligație) de a colabora cu toți semenii mei ca lumea aceasta în care trăiesc să aibă mai multă

lumină, mai mult adevăr şi mai multă căldură în inimi. Poate pentru aceasta mama mea a dorit să vândă vaca ca să aibă bani să-mi cumpere cele necesare pentru şcoală; poate pentru aceasta atâtea alte persoane mi-au fost alături de-a lungul timpului; poate pentru aceasta sunt şi acum, aici, cu aceeaşi emoţie şi bucurie în suflet pe care le-am simţit la fiecare nou început de an şcolar.

1 octombrie la 10:44

IEŞIREA (ELIBERAREA) DIN COLIVIE

Mă întrebam câte momente frumoase, pline de farmec şi căldură pierde omul în viaţă atunci când întâlnind o altă persoană, nu are încredere în ea. Întâi doreşte să-şi convingă raţiunea că păşeşte în siguranţă către semenul său. Intâi îşi face calcule şi-şi ia măsuri de precauţie, analizează toate variantele posibile ale posibilei relaţii, se informează, stă în dubiu şi dacă întâlneşte o dificultate, îşi spune că nu se merită să rişte, că este mai sigură colivia lui şi se retrage în ea.
Cu timpul, lecţiile vieţii ne demonstrează că iubirea adevărată începe din acel punct în care încetează neîncrederea, dubiul şi calculele personale. Acolo unde se termină puterea raţionamentelor noastre, abia de acolo începe să bată inima. Abia din acel punct, din acel loc, din acel moment se înaintează pe drumul iubirii adevărate. Abia de acolo timpul începe să devină viaţă în care simţi bătăile inimii tale la unison cu bătăile inimii semenului tău. Şi nu poţi aştepta iubire de la semenul tău, atât timp cât tu îi oferi neîncredere şi îndoială. Sau dacă vei încerca cumva să calculezi iubirea în bani sau bunuri, sau să o cumperi, aceasta se numeşte prostituţie.
Aşa este şi cu misterul credinţei: Ea este un dar pe care omul îl simte, începe să-i simtă puterea abia atunci când alături de calculele, întrebările, neliniştile şi raţiunile lui, se lasă pătruns de lumina de sus, de căldura acestei lumini. Credinţa nu va fi

dobândită din cărți sau ca rezultat al eforturilor noastre, ci este un dar complet gratuit oferit celui capabil să-și deschidă larg barierele minții și ale inimii. Credința se primește atunci când omul o cere cu insistență, repetat, în pofida tuturor dubiilor și contradicțiilor în care se zbate. Iar pentru omul de astăzi, orgolios de realizările sale (adevărate și care i-au cerut mult efort), este mai greu decât pentru o simplă creatură analfabetă să primească acest dar. El își închipuie că întreaga realitate este cea pe care o stăpânește în mâinile sale. Aceasta reprezintă o mare iluzie și un mare pericol pentru homo tehnicus actual, de a se îmbăta cu realizările lui și de a nu-și da seama că misterul existenței și mai ales misterul lui Dumnezeu îl depășesc cu mult. Credința pentru omul contemporan, victorios peste multe, bogat și care a ajuns să dividă celula de bază a materiei, poate să înceapă doar atunci când își lasă inima și mintea larg deschise pentru a primi ceva din misterul care-l învăluie.

Dincolo de ceea ce văd ochii noștri, dincolo de orizont începe infinitul.

Dincolo de puterea rațiunii noastre începe să strălucească lumina lui Dumnezeu.

Dincolo de teritoriile cucerite de noi se întinde împărăția fără margini a Celui care ne-a creat și ne-a lăsat arendași pe acest pământ, care nu este decât un astru nesemnificativ în imensitatea universului.

O floare analizată rece, științific nu spune nimic inimii tale și nu te înfioară. Aceeași floare, admirată în toată frumusețea și gingășia ei, îți va înfiora inima iar parfumul ei îți va place și te va delecta mai mult decât cel mai scump parfum fabricat de om.

Un om privit doar cu rațiunea ta, te va lăsa de gheață. Același om, îmbrățișat, te va transforma profund și veți deveni frați unul pentru altul.

Dumnezeu privit prin ochelarii tăi, va fi o ceață în care nu vezi și nu înțelegi nimic. Privindu-L cu ochii sinceri și inocenți ai unui copil, vei descoperi că El este Tatăl tău și Creatorul lumii.

2 octombrie la 08:03

ARTA ŞI ARTISTUL; ISTORIA ŞI ISTORICUL EI

În fiecare dimineaţă începem o nouă zi şi privim cu uimire frumuseţea şi armonia care ne înconjoară: ordinea şi frumuseţea lucrurilor pe care le avem, florile de la fereastră, copacii din jurul locuinţelor noastre, norii de pe cer sau razele soarelui etc. Avem un simţ al frumosului, al armoniei şi eleganţei, care pleacă din gândurile, dorinţele şi aspiraţiile noastre. Pleacă acest simţ din esenţa fiinţei noastre, căutătoare şi dătătoare de frumos. Suntem o expresie a frumosului absolut, a armoniei universale şi nu ne plac notele discordante sau dezacordurile. Suntem o părticică din arta universală al cărei artist îşi arată chipul în frumuseţile pe care ochii noştri le descoperă şi le contemplă.
Artistul îşi ia penelul, scultorul îşi ia dalta şi din mâinile lor ies picturi şi sculpturi pe care toţi le admiră şi a căror valoare este inestimabilă. Artistul este o întruchipare a Artistului; omul, fiecare dintre noi suntem un chip al Chipului întrupat al lui Dumnezeu în grota Betleemului.
Mai mult decât cetăţeni ai României, ai UE, noi suntem copiii lui Dumnezeu şi fraţi cu toţi oamenii. Nişte copii fideli au rebeli, îmbrăcaţi frumos sau zdrenţăroşi, sfinţi sau păcătoşi, curaţi sau murdari, dar tot copiii Lui rămânem. El nu ne va renega niciodată! Inclusiv musulmanii de ieri sau cei de astăzi care au ajuns printre noi, inclusiv necreştinii, nebotezaţii, chiar şi ateii militanţi, alături de mulţi alţii mai liniştiţi şi mai pragmatici, toţi sunt fraţii şi surorile noastre, toţi sunt fii aceluiaşi unic Tată ceresc, care nu are nicio apartenenţă confesională. El este acelaşi pentru toţi şi peste toţi.
Noi construim istoria acestei lumi, dar Istoricul ei are cartea vieţii şi o scrie pe rândurile noastre drepte sau strâmbe. Toate luminile şi umbrele istoriei, paradoxurile şi contradicţiile ei, ridicările sau căderile ei vor fi înţelese doar atunci când vom învăţa să citim istoriile noastre din Cartea Celui care o scrie şi o are în

proprietate.
Noi ne luptăm pentru independență cu războaie, legi, acorduri, pacte și înțelegeri, dar adevărata independență o primim doar de la Cel care este Libertatea absolută. Până când nu ne vom elibera spiritul, trupul nostru va recădea în nenumărate forme de sclavie, de dependență. Trăim într-o lume care se proclamă liberă și democratică, dar în ea formele de dependență și sclavie a minții, spiritului, încătușarea dreptății și adevărului sunt la ordinea zilei. La porțile orașului New York, americanii au pus o statuie a libertății (adusă din Franța). La porțile inimii noastre ar trebui să punem statuia lui Dumnezeu, eliberatorul nostru.
Ne-am obținut eliberarea de comunism acum câteva zeci de ani, dar de atunci și până în prezent ne-am baricadat cu bunuri, izolându-ne unii de alții cu ziduri și garduri supravegheate video ziua și noaptea. L-am împușcat pe cel ce spunea multe minciuni iar acum ne uităm zilnic la mulți, foarte mulți mincinoși care țin capra de coarne și afirmă că este ciută.
Oare când ne vom trezi și vom începe să înțelegem că drumul libertății noastre începe din inima și din gândurile noastre? Când vom începe să înțelegem că eliberarea noastră nu ne-o poate da niciun om și nicio lege omenească? Este inutil, chiar dăunător să căutăm dreptatea la ușile tribunalelor, dacă mai întâi nu căutăm dreptatea în cugetul și planurile noastre.
Degeaba mergem să căutăm fericirea la ușile bisericilor, dacă nu deschidem mai întâi ușa inimii noastre. Drumurile spre biserici sunt bătătorite, dar drumul spre Dumnezeul din inima și conștiința noastră îl cunoaștem, mergem pe el? Am construit multe temple pentru divinitate; mai rămâne să înțelegem că templul lui Dumnezeu suntem noi și că în fiecare om strălucește Cel care este Lumina.
Înainte de a tămâia în biserică, să împrăștiem în jur parfumul ființei noastre.
Înainte de a cânta în strană, să cântăm un cântec de iubire celui de lângă noi.

Înainte de a merge să cerem ajutor de la Domnul, să-i oferim celui de lângă noi inima noastră, sau măcar un zâmbet sincer și curat.
Noi suntem arta, iar El este Artistul; noi facem istoria, dar El este Istoricul.

4 octombrie

DESPRE FAMILIE SAU (ȘI) BOGĂȚIE

Anul acesta, conform statisticii celor mai bogați 10 oameni din lume publicată de Imopedia.ro (media imobiliară din România), pe primul loc se clasează tot Bill Gates. În ultimii 21 de ani, Bill a fost declarat de 16 ori ca cel mai bogat om al planetei. In acest an 2015 are o avere de 79, 2 miliarde USD. Cred că ar putea cumpăra cu ei o parte a acestui pământ cu tot ce se află pe el. Este putred de bogat!
Biblia ne prezintă însă pe cel mai bogat om care a existat vreodată pe lumea aceasta. Conform cu relatarea din cartea Genezei, la începutul lumii Dumnezeu i-a încredințat lui Adam tot ceea ce crease pe acest pământ: „Domnul Dumnezeu a plămădit din pământ toate animalele câmpului şi toate păsările cerului şi le-a adus la om, ca să vadă cum le va numi. Şi orice nume pe care avea să-l dea omul fiecărei fiinţe vii, acela era numele ei. Omul a pus deci nume tuturor animalelor, păsărilor cerului şi tuturor fiinţelor câmpului”.
Deci, am putea deduce că, transformată în bani, averea lui Adam era net superioară celei a lui Bill. Avem așadar doi mari bogătași ai lumii, unul la începutul ei și unul astăzi.
Nu știu ce gândește acum Dumnezeu despre bogatul Bill, dar Biblia ne spune ce gândea atunci despre bogatul Adam. Deși era putred de bogat în tot ceea ce mișuna în ape, pe pământ și în aer, deși primise în arendă (fără să trebuiască să-i plătească proprietarului nicio cotă-parte, niciun impozit, nicio taxă), tot pământul, Dumnezeu îl privește cu atenție pe Adam și constată că

deşi avea averi nenumărate, se simţea singur, nu se simţea bine în inima lui, suferea de singurătate:
“Dar omului nu i s-a găsit un ajutor pe potriva lui. Şi Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc asupra omului şi el a adormit. Şi a luat una din coastele sale şi a închis locul ei cu carne. Domnul Dumnezeu a făcut o femeie din coasta pe care o luase din om şi a adus-o la om. Şi omul a zis: "Aceasta, în sfârşit, este os din oasele mele şi carne din carnea mea. Aceasta se va numi femeie, pentru că din bărbat a fost luată". (Gen 2, 19-23)
Dacă ne gândim mai atent la ceea ce afirmă Dumnezeu despre creatura sa predilectă, omul, deducem destul de uşor faptul că aceasta (adică fiecare dintre noi) nu se va simţi bine indiferent câte averi ar avea, dar ar fi singură.
Omul îşi găseşte propria fericire numai în relaţie cu semenii săi, iar la bază stă relaţia totală dintre bărbat şi femeie, o relaţie atât de puternică încât Biblia ne spune că cei doi formează “un singur trup”, expresie a unei iubiri totale şi definitive, o iubire rodnică, capabilă să ducă mai departe darul vieţii primit de la Creator. In raportul lor complementar, bărbatul şi femeia duc mai departe planul lui Dumnezeu în viaţa de familie. Pe drept, familia este celula de bază a societăţii, pe care nu a înfiinţat-o statul (adică un ofiţer al stării civile), ci o înfiinţează cei doi, actualizând planul divin existent deja de la crearea lumii (adică înaintea oricărei forme de agregare socială şi înaintea statului).
Familia nu este rezultatul unui contract social, legiferarea unui amor, o orbire de moment. Familia este completarea bărbatului în femeie şi invers şi mai mult decât atât, ea este o flacără din focul iubirii creatoare a lui Dumnezeu. Familia este o invenţie sublimă a lui Dumnezeu. Divorţul, în schimb, este invenţia omului.
Niciunei femei nu i se cere să stea lângă un beţiv, violent, infidel, la fel cum niciunui bărbat nu i se cere să stea lângă o infidelă, lângă una pe care nu o iubeşte. La amândoi însă, bărbat şi femeie, Dumnezeu le cere să se încadreze în planul lui veşnic de iubire... Căci nu este bine ca omul să fie singur, aşa cum nu este bine ca omul să dezlege ceea ce Dumnezeu a unit. De fapt, adevărata

familie nu poate fi înțeleasă decât în raport strâns cu Dumnezeu creatorul și autorul ei. Fără El, familia poate fi considerată ca un simplu contract social între un bărbat și o femeie sau, mai nou, între două persoane de același sex.
Dumnezeu-familia-societatea. Sunt trei realități strâns legate între ele și ca într-un joc de domino, dacă scoți prima piesă din joc, următoarele două cad de la sine.
În modul de gândire și funcționare a societății actuale, întâi trebuie adunate bunuri suficiente pentru a forma o familie. Acest mod de a gândi și acționa înseamnă prioritatea bunurilor asupra persoanelor, ceea ce înseamnă mai departe că acolo unde nu sunt bunuri considerate suficiente, nu există nici familie. Și continuându-ne raționamentul în această direcție, se poate deduce cu ușurință primatul materiei asupra raportului interpersonal și asupra persoanelor înseși. Adică omul este subordonat materiei, bunurilor materiale, ceea ce cred că reprezintă o inversare foarte gravă a valorilor.
În această situație, din păcate, în curs de generalizare în lumea noastră democratică, ar fi mai bine să redeschidem Biblia și să citim ce s-a întâmplat cu primul om al planetei, Adam, care era și cel mai bogat. Cu toate bogățiile lui, Dumnezeu a constatat că el nu se simțea bine singur și a creat-o pe Eva (nu un alt Adam), doar o Evă (nu înțeleg poligamia din Islam). In fața devierilor de gândire, de comportament sau legislative, poate că ar fi mai bine să ne reîntoarcem la originile noastre, căci unii dintre noi au luat-o hăisa de tot.
Familia este celula de bază a societății, iar de funcționarea ei normală (conform planului lui Dumnezeu) depinde funcționarea normală a societății.
Putem face o comparație între familie ca celulă de bază a societății și atom, ca element de bază al materiei. Dacă atomul este descompus sau distrus, aceasta atrage după sine descompunerea sau distrugerea materiei. La fel este și cu familia. Dumnezeu a creat totul cu o inteligență, ordine și finalitate desăvârșite. Dacă omul, în libertatea ce i-a fost acordată, încearcă

să modifice ordinea Creatorului, nu face altceva decât să-I aducă o ofensă și să-și facă sieși un mare rău. Acesta este un adevăr fundamental care este valabil pentru orice sector al vieții pe pământ.

5 octombrie la 10:16

OAMENI MARI ȘI OAMENI MICI

Am introdus în motorul de căutare al lui Google (imagini) cuvântul OM și am fost surprins să constat un rezultat care mă descumpănește: Majoritatea imaginilor referitoare la om cuprind bărbați tineri, cu un corp atletic sau îmbrăcați după ultimele orientări ale modei, cu o coafură puțin rebelă, cu o privire în care citesc virilitate și puțină senzualitate, și cam atât. Sau dacă vom căuta varianta feminină, descoperim aceleași componente care ne prezintă exteriorul atractiv și ademenitor al ființei umane.
Lăsând deoparte ceea ce Google îmi spune în imagini despre om, mă întreb dacă nu cumva și mulți dintre noi, dependenți de cultura mediatică, am fost infestați deja cu această optică care (oi fi oare retrograd sau prea conservator?) denaturează grav imaginea adevărată despre om.
Eu mă aștept la cu totul altceva despre oameni, ca de exemplu:
La 33 de ani, Alexandru Macedon cucerise deja lumea din Grecia și până la porțile Indiei.
La 5 ani, înainte de a ști să scrie, Mozart compunea piese muzicale pentru pian.
La doar 25 de ani sfânta Tereza a Pruncului Isus a murit, dar i-au fost suficienți pentru a ajunge la un înalt nivel de perfecțiune.
La 30 de ani, Edison a inventat fonograful.
La 43 de ani, John Kennedy a devenit președintele Statelor Unite ale Americii, iar Bill Gates, cel mai bogat om din lume, este doar cu trei ani mai mare decât mine (mărturisesc că nu-i jinduiesc dolarii).
Mă uit prin cronicile vremurilor și ale timpurilor și constat că

alții, oameni ca și mine, au urcat pe culmi încă din copilărie sau deja din prima tinerețe. Îi admir și mă minunez, dar în același timp mă prinde un fel de remușcare și de nostalgie dureroasă după timpul pierdut de mine și oportunitățile risipite de a crește cel puțin ca om.
Mă doare pentru toată lipsa mea de angajare, curaj și urmare a unui ideal. Măcar atât pot să fac în fața acestor oameni ca și mine, dar care îmi spun prin viața lor că standardele vieții mele sunt mult sub cele la care aș fi putut să ajung. Măcar atât pot să fac acum, într-un moment de mai mare sinceritate cu mine însumi.
Privind în jurul meu, mă întreb despre ceilalți:
De câte ori un elev sau student a lenevit sau a copiat la școală, sau i-a mințit pe părinți și pe colegi, prieteni? De câte ori a făcut-o? Sigur nu știe.
Când un iubit și-a trădat prima dată iubita și de câte ori apoi a făcut la fel, cu ea sau cu altele? Poate că le știe numărul, dar nu este sigur.
Când un creștin, ieșind din biserică, s-a uitat din nou urât la vecinul său sau l-a înjurat pe Dumnezeu și pe cine mai știe el? De câte ori a făcut la fel? Sigur nu știe.
Câți bani, energii și timp am irosit pe lucruri dacă nu dăunătoare, cel puțin inutile? Greu de răspuns.
De câte ori, oricare dintre noi am fi putut măcar să zâmbim semenilor noștri și nu am făcut-o? Sigur nu știm.
Cu noi în mormânt nu vom lua nimic; dar ce lăsăm după noi, ce lăsăm urmașilor noștri, știm și ne interesează?
Greu de răspuns la toate aceste întrebări și greu de presupus că numele noastre vor fi scrise în cartea istoriei, ca cele mai sus menționate și ca multe altele. Poate că măcar copiii noștri ne vor mai pomeni de bine, eventual și nepoții, după care numele noastre vor dispărea complet din memoria semenilor noștri.
Oare doar pentru atât suntem noi pe acest pământ? Să-i facem puțină umbră și apoi să dispărem ca fumul care se pierde în aer? Sunt atâtea lucruri în viața noastră pe care nu știm a le număra. Acesta este un lucru sigur. Și tot la fel de sigur este și faptul că

tocmai pentru că nu ştim numărul faptelor noastre rele sau numărul omisiunilor noastre vinovate, tocmai pentru că nu ştim ceea ce ar trebui să ştim... tocmai din acest motiv ştim de ce nu suntem nici ca Macedon, nici ca Mozart, nici ca Edison, nici ca mulţi alţi oameni mari. Nu suntem ca ei fiindcă nu ne pasă nici de ceea ce suntem şi nu ar trebui să fim. Ne bălăcim în mediocritatea şi mizeriile noastre; dar poate că măcar mai avem curiozitatea de a răsfoi prin cartea vieţii altora, mai mari decât noi şi cine ştie? Poate ne vin şi altfel de gânduri şi dorinţe. "Şi dacă atâţia şi atâtea au putut, tu de ce să nu poţi?" (Sf. Augustin)

6 octombrie la 17:23

DUMNEZEU PLÂNGE LÂNGĂ ZIDUL BISERICII

Alaltăieri, stăteam înainte de ora 16 în faţa catedralei catolice din Iaşi, aşteptând pe cineva. Priveam cum intră tinerii în lăcaşul de cult pentru a participa la Sf. Liturghie. Întâmplător m-am întâlnit cu o tânără care a absolvit facultatea şi acum are un serviciu cu care nu reuşeşte nici măcar să-şi acopere cheltuielile inerente de la o lună la alta. Mi-am amintit atunci de ce-mi spuneau mulţi tineri din Italia pe care i-am întâlnit pe Camino de Santiago, în Spania. Majoritatea tinerilor italieni din ultima generaţie nu au un serviciu şi trăiesc din tot felul de part time-uri, expediente sau pe spatele părinţilor. Este o situaţie dramatică care dacă va continua aşa, s-ar putea transforma într-o revoltă naţională violentă, disperată. Mă gândeam cât de nedreaptă poate să fie societatea noastră, cât de dură şi inumană, mai ales cu cei cărora viitorul le stă în faţă, dar acest viitor este sumbru, negru, fără speranţă şi asta tocmai în faza vieţii când au mai multă nevoie pentru a-şi întemeia o familie, pentru a avea o casă pentru ei şi copiii lor. Tocmai când viaţa ar trebui să le surâdă mai mult, tocmai atunci simt mai dureros loviturile unei vieţi crude şi nedrepte. Acelaşi lucru l-am citit în ochii tinerei care-mi vorbea despre

viața ei grea, despre lipsa de perspectivă și fără să vrea, ochii au început să i se scalde în lacrimi. A câta oară oare îmi este dat să văd cum omul plânge, tânărul plânge în fața loviturilor nedrepte ale vieții, fără să aibă nicio vină! A câta oară îmi este dat să văd în lumea în care trăiesc cum cei care au misiunea de a contribui la edificarea unei societăți mai demne pentru oameni, își edifică mai mult propriile afaceri murdare, își măresc conturile cu bani furați prin eludări ale legii și afaceri dubioase și nu-i doare de faptul că tineretul acestei țări, că adulții valoroși ai acestei țări, sau au părăsit-o, sau stau aici și-și plâng cu lacrimi amare propria neputință, propria umilire... și-i doare pe aceștia, îi doare atât de mult, încât dacă și-ar striga durerea, aceasta ar ajunge să străpungă norii. Dar, din demnitate, nu o fac. Nu o fac căci le este rușine să se lamenteze și doar dacă îi răzbește și nu mai rezistă, atunci ochii lor se înecă în lacrimi, ca cei ai tinerei pe care nu o pot uita, din fața catedralei noastre din Iași.

În biserică a început apoi celebrarea Sf. Liturghii. Am intrat rugându-mă lui Dumnezeu și încercând să mă reculeg. Mi-am ridicat privirea spre altar și-l priveam pe preotul care era acolo, celebrând misterul Domnului. Nu știu de ce însă parcă priveam prin el, dincolo de el, spre tabernacol, acolo unde este Isus în Ostia Sfântă. Nu mai auzeam vocea preotului, nu-i mai vedeam chipul, nu mai înțelegeam nimic din ce spunea, căci prin el, dincolo de el îl vedeam pe Dumnezeu cum plânge cu lacrimile și ochii tinerei de afară. Corul a început să cânte și biserica s-a umplut de sunetul vocilor plăcute ale coriștilor. Pentru mine, muzica lor era însă acoperită de bocetul surd, înăbușit al atâtor milioane și milioane de tineri care-și plâng în pumni propria neputință, propria umilire într-o lume atât de nedreaptă pentru ei, și nu numai pentru ei.

Mă întrebam: Oare de ce oamenii sunt atât de răi și nedrepți și-l fac chiar și pe Dumnezeu să plângă? Nu am găsit niciun răspuns; am rămas la fel de mut ca și în fața tinerei de afară, de lângă zidul bisericii. Am ieșit apoi, dar nu am mai văzut-o. Mă întreb și acum oare de câte ori de alaltăieri și până astăzi (au trecut doar două

zile) și-a mai plâns neputința și umilirea? Am impresia că doar ea știe și Dumnezeu, care plânge și el împreună cu ea.
În loc să ne batem în piept cu Dumnezeul și credința noastră, ar fi mai bine să ne batem pieptul că Dumnezeu plânge din cauza răutăților noastre!
Aceasta ar putea reprezenta începutul unei lumi mai bune și mai drepte.
8 octombrie la 19:00

MEDIOCRITATE, EGOISM ȘI AROGANȚĂ

Îmi place să mă scald în razele calde ale soarelui și să-i simt alături pe toți semenii mei.

Câteodată însă mă sperie micimea și mizeria umană:

În periplul meu prin lume nu am străbătut mări și țări, ci m-am scăldat mai mult prin bălți și bălțoace.

Nu am urcat pe crestele munților, ci le-am privit leneș de la poale.
Nu m-am trezit înainte de ivirea zorilor pentru a admira răsăritul de soare, ci am lenevit în așternuturi ca un trântor.
Nu am luat taurul de coarne, ci m-am retras pe furiș din arenă, pitindu-mă după garduri.

Nu am stat drept în fața celui puternic și arogant și nu i-am spus ce gândesc, ci am făcut temeneli în fața lui și i-am lins mâna cu lingușire.
Nu am fost harnic și nu mi-am pus mintea la contribuție, amânând mereu pe mâine ce era de făcut astăzi și lăsându-i pe alții să gândească în locul meu.

Nu am iubit pe nimeni și nu am urât pe nimeni, căci orice efort, și în bine și în rău, mi se părea prea mare pentru mine.
Nu am lăudat pe nimeni, căci nu m-au interesat calitățile nimănui.
Nu-mi bat capul pentru nimeni, iar de ceilalți mă interesează doar dacă îmi sunt de vreun folos.

Nu mă interesează ce a fost înainte de mine, nici ce va fi după mine; important este ca astăzi eu să mă simt bine. Nu mă interesează dacă îi pasă cuiva sau nu de mine, dacă este sau nu este de acord cu mine; mie îmi pasă doar de mine, iar în oglinda vieții mă văd doar pe mine.

Nu mă interesează dacă lumea este dreaptă sau strâmbă; pentru mine, important este să nu mă deranjeze și nimic mai mult. Nu cred în Dumnezeu și nu mă tem nici de diavol, căci, oricum, centrul lumii sunt eu și nimeni altul, iar cu asta am spus totul.

9 octombrie la 11:12

VIAȚA ESTE O BUNĂ ÎNVĂȚĂTOARE

Viața ta este o bună învățătoare, dacă știi să fii un bun elev și dacă nu ai învățat din greșelile altora ce să nu faci, sigur vei învăța din ale tale.
Chiar dacă te scalzi în sărăcie, viața îți descoperă valoarea lucrurilor și adevărata bogăție a inimii și gândurilor tale. In mintea și inima ta sunt comori pe care niciodată nu le vei cunoaște și folosi îndeajuns.
Chiar dacă te vezi neputincios în fața greutăților și lipsurilor, viața te învață cum să-ți descoperi bogăția forțelor și talentelor tale, cum să te mobilizezi cu tot ceea ce ai bun în tine și să-ți croiești drumul, ieșind la suprafață din gropi și noroaie, depășind obstacole, mergând prin ceață doar cu bagajul propriilor resurse, care sunt mult mai puternice decât greutățile întâmpinate. Viața este o continuă școală și niciodată nu poți spune că ai terminat de învățat. Chiar și atunci când ești pe culmi, rămâi tot un elev care descoperă noi și noi frumuseți, se confruntă cu noi și noi probleme.
Viața este frumoasă chiar și atunci când totul în jurul tău este urât, căci dincolo de nori este soare; dincolo de minciună, este

adevărul; dincolo de aroganță și prostie, este modestie și inteligență; dincolo de ură, este iubire; dincolo de moarte, este viață.
Viața merită trăită chiar și atunci când zaci neputincios pe patul suferinței și îți strigi cu disperare propria nenorocire, propriile deziluzii, propriile vise pierdute, căci și atunci îți joci pariul cu propria-ți viață, ca la ruleta morții, sperând cu disperare ca apăsând trăgaciul pistolului, să nu nimerești glonțul și să mai trăiești măcar o clipă.
Viața este ... viață chiar și atunci când trec care mortuare, chiar și atunci când mergi prin cimitire, căci toți cei pe care-i vezi în coșciug sau le citești numele pe morminte într-o zi vor fi ridicați din nou la viață, iar până atunci spiritul și faptele lor, gândurile și dorințele lor se plimbă printre noi și în mințile noastre, căci noi suntem moștenitorii înaintașilor noștri.
Viața este fragilă și scurtă: Chiar și cel mai puternic om poate muri în următoarea clipă, căzându-i o cărămidă în cap. Chiar și cel mai falnic stejar poate să fie doborât de un trăsnet sau de vijelia furtunii. Chiar și cel mai sofisticat sistem de siguranță poate fi demontat de hoți sau de hackeri. Deja de când ne naștem știm că într-o zi vom muri și din leagănul comod și plăcut, privind în depărtare se întrezărește gaura neagră și rece a propriului mormânt. Și totuși, în fragilitatea și scurtimea vieții tale curg clipocind în surdină clipele veșniciei. Sub scoarța existenței tale zdrențuite, se ascunde un dor nestins de eternitate. Sub teama ta în fața morții, ca un leu la pândă, se zbuciumă pofta nesătulă după veșnicie.
Viața este un mister pe care niciodată nu-l vei înțelege îndeajuns; ea este ca un film fără subtitrare și mereu trebuie să depui efort pentru a o înțelege, pentru a-i desluși sensul. Căci viața ta este plină de lumini și umbre, de bine și de rău, de adevăr și minciună, de lacrimi și bucurii, de reușite și înfrângeri, de urcușuri și coborâri, de zile senine și nopți întunecate, de iubiri și de trădări, de dubii sfâșietoare și certitudini reconfortante. În toate acestea, ca o albină, caută mereu mierea vieții; ca un vultur, zboară mereu

spre înălțimi; ca un copil, privește totul cu inocență și încredere. Dincolo de toate te vei descoperi pe tine, iar în propria-ți oglindă vei vedea strălucirea feței lui Dumnezeu.
Viața ta este un rând scris în cartea vieții și a morții. Nu uita însă că ești doar un rând scris într-o carte și că Altcineva este proprietarul acestei cărți.

10 octombrie

DE CE AM FOST DUȘI LA BOTEZ?

Mi-a fost dat de multe ori să aud din partea unuia sau altuia aprecieri la adresa copiilor în funcție de ce fel de părinți au: L-ai văzut pe Ioan cum a venit astăzi la școală, aranjat, îmbrăcat bine, manierat și elegant, salutându-și colegii? Păi, da, căci așa l-au învățat părinții, că și ei sunt profesori demni de toată lauda. Așa părinți, așa copil! Și sigur părinții îi vor sta alături până se va realiza și el. Eh, de-ar fi toți ca ei! Ai văzut-o pe Maria, amărâta asta, vai de ea! Săraca, mereu îmbrăcată de la second-hand și din mila altora. Păi, da, cu un tată bețiv și o mamă care muncește din greu, cum să aibă ea o viață ușoară! Cine știe ce se va alege de ea, că șanse mari nu are. Poate o să aibă totuși noroc în viață; poate o să întâlnească un baiat bun și o să se realizeze ea, căci deșteaptă și ambițioasă este. Și tot așa, exemplele de catalogare a copiilor în funcție de părinții lor sunt nenumărate.
Ce mă surprinde în lumea asta în care țin și eu umbră pământului este și faptul că nu prea aud catalogări ale oamenilor în funcție de Dumnezeu care este Tatăl nostru al tuturor, căci doar creștini suntem, ne facem Cruce și mergem și la biserică, mai des sau mai rar, depinde de fiecare; dar oricum, îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru.
Avem norocul de a fi copiii unor părinți datorită cărora ni se vor deschide niște perspective mai roze în viață; sau avem nenorocul de a avea niște părinți datorită cărora viitorul nostru este cam

sumbru. Dar, revin cu nedumerirea mea: Dar a fi fii ai lui Dumnezeu, ce înseamnă? Ce perspective avem? Sau nu ne considerăm fiii Lui?

De la 1 ianuarie 2007 suntem cetățeni ai UE și parcă ne-a mai crescut puțin încrederea și stima de sine și avem așa un sentiment de mândrie când călătorim peste frontiere doar cu buletinul în buzunar. Nu știu însă câtă încredere avem în Dumnezeu și nu știu cât ne-a crescut stima de noi înșine pentru faptul că suntem creștini. Chiar nu văd acest lucru. Sau nu ne gândim la acest lucru, făcând din credință doar o problemă a unor rugăciuni și cruci grăbite între zidurile bisericii, ori suntem prea legați de activitățile noastre zilnice, sau nu reușesc eu să văd unde-i conștiința creștinilor, stima lor de creaturi ale lui Dumnezeu.

Mă gândesc că mulți dintre noi gândim conform unor clișee deja multiseculare și anume sub semnul dependenței noastre de vremuri (Omul este sub vremuri și nu vremurile sub om). Orice am face sau am dori, alții decid peste capetele noastre, întâi turcii, apoi comuniștii, acum capitaliștii. Suntem mici și neputincioși și este zadarnic să mai credem că avem destinul nostru în mâini. Doar Dumnezeu știe ce o să fie cu noi. Pesimismul și fatalismul acesta aureolat pseudoreligios este una din plăgile multiseculare ale românilor; este o râie de care nu mai scapă acest neam și-l ține așa cu pecingine pe creier, plecat cu capul în jugul celui de rând la putere.

Sau, în prezent, când s-au deschis frontierele bunăstării materiale, semenii noștri s-au avântat cu toate forțele la acumulat bunuri, cât mai multe. Frustrați de egalitarismul și sărăcia comunistă, scăpați de acest sistem, românii defulează în acumularea de bunuri și nu se satură niciodată. Iar mass media (vândute ca niște prostituate celor cu bani și putere), simțind punctele slabe ale oamenilor, le crează tot felul de necesități, unele mai tentante (și mai iluzorii) decât altele. Și uite așa, românul nostru, fatalistul mioritic, se eliberează de această râie multiseculară, dar, din păcate, se aruncă cu toate puterile, orbește, în angrenajul acumulării de bunuri, muncind până cade în brânci, intrând în stresul concurenței

sălbatice. Aceasta înseamnă căderea din lac în puț! Mă uit cu nedumerire la mulți dintre semenii mei și mă prinde așa o jale, cum mă prindea în trecutul recent când îi vedeam cum aplaudă discursurile de lemn ale tovarășului Ceaușescu sau cum mărșăluiau plini de mândrie patriotică de 1 mai sau 23 august, cu drapele și tablouri ale familiei prezidențiale.
Stau acum de multe ori și-mi privesc semenii, așteptând ziua când o să-i văd manifestându-și cu o mândrie (a se citi demnitate) creștină identitatea lor de fii ai lui Dumnezeu. Oare voi prinde ziua aceea? Deocamdată ne mișcăm într-o societate laică în care majoritatea cetățenilor-creștini ai acestei țări nu cunosc nici legea fundamentală numită Constituția și nu au citit nici cartea lor de căpătâi numită Biblia. Mai greu sau mai ușor, toți vor să meargă înainte (oare înainte sau bat pasul pe loc); spre ce? Nu se știe încă, așa cum am impresia că mulți nu știu pentru ce se numesc creștini.
Dacă înainte oamenii noștri au fost spălați la creier cu forța, ideologizați și duși într-o direcție care li s-a spus că este bună și mulți au crezut în ea, acum aceiași oameni sau urmașii lor sunt duși tot cu forța (o altă forță decât cea comunistă) într-o direcție numită a capitalismului sălbatec.
Pentru ca să devenim cu adevărat cetățeni liberi și creștini conștienți de creștinismul lor, avem neapărată nevoie de o pauză serioasă de gândire și analiză a propriei vieți și a propriei identități umane și creștine. Ca și Gânditorul de la Hamangia sau cel al lui August Rodin, trebuie să luăm o pauză lungă și serioasă de analiză și reflecție asupra rostului nostru în lume. Dacă nu vom face asta, vom fi în continuare o pleavă pe care o spulberă vântul încotro vrea și nu vom ști bine niciodată nici de ce suntem cetățeni ai României și UE și nici de ce am fost duși la botez. Nu vom ști ce să facem cu viața noastră, așa cum nu știu mulți ce să facă cu gramatica limbii române.
Dar, chiar, oare de ce ne numim creștini? Și Constituția cine a scris-o? Dar Biblia? Unii spuneau că Eminescu... Chiar am văzut asta la televizor și pe youtube...

13 octombrie la 20:30

CEL MAI BUN PRIETEN

Mă gândeam adineaori la faptul că legiuitorii Constituției Europene (n-a trecut de votul statelor) nu au inclus în textul ei numele lui Dumnezeu, probabil pentru ca să nu-i supere pe credincioșii lui Alah, sau pentru că au gândit această lege fundamentală a UE ca una complet laică, fără nicio referire la divinitate. Dincolo de aceste considerente, eu, ca simplu credincios încercam adineaori să mi-l imaginez pe Dumnezeu, cum arată și cum se comportă El. Mi-am adus aminte că un foarte bun fizician îmi spunea că el și-l închipuie pe Dumnezeu ca pe o energie și un fel de motor al universului. Nu știu însă de ce mie mi-a venit să-l asemăn cu un bun prieten. Poate că reprezintă un act de impietate din partea unei simple creaturi să încerce a asemnui și a încadra divinitatea într-o categorie de persoane, și anume cea a prietenilor.

Așa cum un bun prieten știe totul despre prietenul său, la fel mă gândesc că El, deasupra tuturor oamenilor, îi vede pe toți și în radarul lui intră toți, buni și răi, cei care fug de El și cei care-l caută, disperații și optimiștii, sănătoșii și bolnavii, săracii și bogații, creștinii și necreștinii, inclusiv ateii combatanți. Mi-l închipui pe Dumnezeu ca pe Ființa atotștiutoare și mă întreb cum de mintea și memoria lui pot înmagazina toată cunoașterea sublimului dar și a meschinului din om? Cum poate Dumnezeu să acumuleze întreaga cunoaștere a tot ceea ce au gândit, spus și făcut oamenii de la începutul lumii? El cunoaște chiar și gândurile noastre cele mai ascunse, știe de câte ori îl vom lăuda și de câte ori îl vom înjura; știe totul. Deci, știe totul și despre mine, ce am gândit despre toți colegii mei și despre toți oamenii. Știe când am fost nervos și când am fost calm, când m-am rugat cu atenție și când mi-au zburat gândurile în altă parte, când m-am supărat (dar nu am scos un cuvânt) că vecinul de masă a luat din platou bucata de carne pe care doream să o iau eu; când m-am

supărat şi nu am răspuns la telefon unuia care când se plictiseşte şi nu are cu vine vorbi, mă apelează pe mine, şi multe, multe altele. El ştie totul iar eu mă minunez în faţa acestei minuni a atotcunoaşterii divine.
Tresar însă şi mă minunez şi mai tare de un alt comportament al prietenului meu care este Cel de Sus, şi anume de faptul că deşi îmi ştie toate limitele, greşelile şi mizeriile mele, nu mi le aruncă în faţă, nu-mi pune amendă, nu-mi suspendă permisul de a circula pe drumurile acestei lumi, nu mă denunţă la nicio autoritate judecătorească, nu-mi întoarce spatele dezgustat de toate trădările mele. El trece peste tot răul din mine şi-mi scoate la iveală calităţile mele, mai mari sau mai mici, aşa cum sunt ele. Mi le scoate din adâncul inimii mele, din străfundurile cugetului meu, din suspinele şi plânsul meu, din descurajările mele, şi îmi pune înaintea ochilor nestemate pe care le-am neglijat sau chiar le uitasem cu totul. În sinceritatea mea, uneori îmi dau palme singur pentru răutăţile făcute, iar El vine să-mi mângâie obrazul pe care eu tocmai mi l-am pălmuit, autopedepsindu-mă. Imi readuce zâmbetul în privire şi mă face să văd lucrurile în culori mult mai optimiste.
Adesea am impresia că oamenii, indiferent de vârstă, sunt plini de frici asemeni copiilor care se sperie de întuneric. Frica de necunoscut, de imprevizibil, de posibili şi imaginari adversari, de lovituri pe la spate, de căderi în gol şi de multe altele domină adesea gândurile omului şi-i paralizează voinţa şi capacităţile lui creative. Mi-l închipui pe Dumnezeu ca pe unul care spulberă ca printr-o magie toate aceste frici şi umple universul existenţei mele cu prezenţa lui benefică. Mi-l închipui pe Dumnezeu în cer, pe pământ şi în tot locul, iar diavolul este alungat dincolo de graniţele lumii, în neant. Imi închipui această lume ca Împărăţia lui Dumnezeu, ca o grădină în care El se plimbă alături de mine şi-mi surâde mereu. Mi-l închipui cu mine pe malul unui lac, unde mă aşteaptă barca vieţii mele, în care trebuie să urc şi să vâslesc spre larg, spre departe, cât mai departe, până la orizont şi chiar dincolo de el. Mă uit că apele sunt puţin învolburate şi o

teamă se strecoară pe furiș în inima mea, teama de risc, teama de înec în apele adânci ale mării vieții mele. Atunci, prietenul mă ia de mână și urcă cu mine în barcă, spunându-mi: Nu te teme, eu voi fi mereu cu tine. Vâslește acum, pornește în larg! Sunt realist și-mi cunosc bine forțele. Știu că orice nou răsărit de soare pe care îl privesc cu admirație și bucurie înseamnă în același timp și încă o filă ruptă din calendarul vieții mele și un pas înainte spre mormânt. Știu că șchiopătez, că mă mai împiedic și cad, că nu totdeauna sunt curat, harnic și cinstit. Dar mă minunez mereu cum El îmi scoate în față șansele și posibilitățile mele de a mă ridica, de a-mi ține fruntea sus, de a nu păși prin noroaie, de a nu scormoni în mizerii, de a face binele, de a-mi dezvolta capacitățile și talentele, de a fi nu un ciulin, ci un smochin roditor. Nu-mi dă peste mână când o folosesc cum nu trebuie; nu mă ceartă și nu se uită urât la mine atunci când fac ceva rău; nu-mi spune cât de slab și păcătos sunt, ci-mi spune cât de mult bine pot să fac.
Dacă Dumnezeu va fi sau nu va fi menționat în Constituția Europeană (dacă va fi promulgată), dacă unii îl consideră un motor al universului, dacă unii îl înjură sau îl ignoră, dacă unii spun că nu există, fiind o simplă proiectare sau iluzie a minții și dorințelor noastre neîmplinite, eu îl consider cel mai bun prieten al meu. Poate că nu merit să gândesc așa ceva și sigur nu merit un așa prieten; totuși, așa îl consider eu pe Dumnezeu, iar prietenia cred că este o față a divinității încarnată în ființa și relațiile noastre.

14 octombrie

A FI SAU A NU FI

Dacă Dumnezeu este Iubire, cum pot oamenii să-L cunoască din moment ce între ei și în ei există atât de puțină iubire adevărată? Poți înțelege ceva din ființa lui Dumnezeu, fără să iubești cu adevărat? Mă îndoiesc! O fi lipsa de iubire cauza ateismului

practic al unei bune părți a lumii noastre? Înclin să cred că da. De ce oare crește numărul celor pentru care problemele Dumnezeu, credință și religie sunt cu totul secundare sau nu-i interesează deloc? Oare nu pentru faptul că omul acceptă doar ceea ce intră in mintea lui și pentru că inima lui devine tot mai mult un simplu organ de pompat sânge?

Dumnezeu nu poate fi închis în găoacea minții și în limitele ființei noastre. El există pentru ca omul să-și deschidă mintea și inima pentru a primi în ele un infinit de înțelepciune și mai ales de iubire. El există pentru ca omul să-și depășească barierele, redobândind măreția și demnitatea pe care le-a avut atunci când a fost creat. Societatea deschisă pe care o construim astăzi trebuie să fie una în care mințile și inimile oamenilor să se deschidă cât mai mult atât spre valorile unei adevărate democrații (depășind barierele comunismului și evitându-le pe cele ale capitalismului sălbatec), cât și spre transcendentul la care aspiră inima și conștiința omului, iar această aspirație transcendentală îl duce pe om la Eliberatorul lui, Isus Cristos.

Dumnezeu va fi mereu și mereu același. Insă omul, fără Dumnezeu nu va mai fi același, ba chiar riscă să nu mai existe deloc.
Omul a primit de la Cel de Sus unul din cele mai mari daruri, libertatea. Oare îi va respecta Dumnezeu omului libertatea și în cazul în care acesta ar decide în gândirea și acțiunile sale să se descotorosească de Creatorul său? Bună și grea întrebare! Istoria este învățătoarea vieții: Poate că tot ce a produs comunismul ateu (cca. 1010 de milioane de victime, la care adăugăm imensele pagube materiale și culturale, spirituale) ar trebui să reprezinte un răspuns (avertisment) la această grea întrebare. Și nu pricep de ce oamenii nu vor să învețe din greșelile altora și se încăpățânează să le repete, suportându-le consecințele pe propria lor piele.

18 octombrie la 19:35

SĂ AI RESPECT!

Când eram mic, părinții m-au învățat să-i salut respectuos pe toți cei mai mari decât mine pe care-i întâlnesc pe drum. Și recunosc că așa am făcut și parcă și acum îmi vine să salut persoanele pe care le întâlnesc, sau măcar să schițez un zâmbet sau un simplu gest de atenție și considerație. Despre cei mai mari decât mine mi s-a spus că știu mai multe despre viață, că sunt mai înțelepți și pentru aceste calități ale lor merită respect. Și chiar am crezut în ceea ce m-au învățat părinții. Merita respect și învățătorul nostru din sat, domnul Andrei; nu l-am putut niciodată concepe altfel decât ca fiind domnul. Și acum în mintea mea el este domnul cu d majusculă, deși au trecut mulți ani de atunci.

Când venea cineva în vizită la noi în casă sau cu diferite treburi, mă retrăgeam în colțul meu și nu îndrăzneam să intru în vorba celor mari, pentru că nu se cădea. Cei mari erau mai mari ca mine în toate și ca să discut cu ei, trebuie să aștept să ajung la vârsta și înțelepciunea, prestanța și importanța lor. Eu, deocamdată eram un mic învățăcel în ale vieții. Și cred că aveau dreptate părinții mei în toate acestea. Așa am crescut eu, salutându-i pe cei mai mari decât mine și fiind convins că ei merită tot respectul meu. Am crescut și ceea ce m-au învățat părinții de mic, a devenit un crez de viață. Doar că, am priceput cu timpul că numărul mai mare de ani nu înseamnă neapărat și prestanță morală, civică, intelectuală, spirituală, etc. Am învățat că nu haina face pe călugăr și că valoarea nu depinde de numărul de ani, în multe cazuri. Dar, nu aceasta doream să spun acum, ci că ceea ce-mi spuneau părinții mei despre adulți, despre persoanele în vârstă, am început demult să cred că se referă în primul rând la mine și apoi la alții.

Am început demult să mă întreb dacă trecând pe holurile școlii, sau intrând în clasă merit cu adevărat ca elevii să mă salute, dacă

merit considerația și respectul lor, dacă merit să fiu numit dascăl, învățător, profesor.
Am început demult să mă întreb dacă privindu-mă în oglindă, merit să mă numesc om.
Am început demult să mă întreb dacă în fața propriei conștiințe și a lui Dumnezeu, sunt demn de propria vocație.
Am început demult să mă întreb dacă în raport cu ceea ce spun sau scriu, merit să fiu luat în serios sau dacă nu cumva sunt un demagog.
Am început demult să mă întreb dacă sunt cu adevărat util societății, sau sunt mai mult un pierde vară și un fel de parazit.
Am început demult să mă întreb dacă atâta lume care nu mai calcă pragul bisericii și nu prea mai crede în Dumnezeu și nici în oameni, dacă nu cumva o face și din cauza mea.
Am început demult să mă întreb dacă expresiile "dragi frați și surori" pe care le aud adesea la predici reprezintă simple formule de adresare lipsite de conținut, sau dacă eu cred cu adevărat în ele.
Am început demult să mă întreb dacă atunci când voi ajunge în fața lui Dumnezeu la judecată, nu-mi va arăta în cartea vieții mele tot felul de fapte rele, dacă nu-mi va imputa comoditatea și egoismul meu.
Toată acea educație și toate lecțiile despre respectarea semenilor mei pe care mi le-au oferit părinții cu o simplitate de țărani cu mult bun simț, toate mi le aplic mie. Și acum îmi răsună în urechi glasul duios al mamei care-mi vorbea despre respectul față de semeni. Am devenit adult, iar glasul și povața ei sunt și acum lumină pentru pașii mei. Aveau în ei, părinții mei, stimă față de ei înșiși și asta mi-au transmis și mie. Uneori mi-e rușine că nu am fost la înălțime, că nu sunt la înălțimea acelui ideal de om pe care ei l-au primit de la părinții lor și mi l-au transmis și mie. Cu siguranță, ca și mine, au văzut și relele din ei și din semenii lor, dar asta nu a făcut să scadă cu nimic în ochii lor convingerea că un adult are experiența vieții, că știe multe pe care nu le știe un copil și că merită respect.

Îmi mai aduc aminte un alt exemplu care mă face să mă înclin din nou în fața lor. Îmi spuneau: Părinții trebuie respectați, chiar și atunci când greșesc. Ei sunt părinții tăi și niciodată nu trebuie să-i vorbești de rău sau să-i desconsideri. Ei în casă țin locul lui Dumnezeu. Trebuie să te rogi pentru ei, iar atunci când greșesc sau, Doamne ferește, te învață la rău, trebuie să te rogi mai mult pentru ei.
Asta m-au învățat părinții mei. Oare învățătura lor a fost greșită sau astăzi este depășită?
În ceea ce mă privește, prefer să fiu un prieten pentru oricine este mai mic ca ani decât mine și nu-mi plac protocoalele și formalismele. Îi consider pe toți egalii mei și nu agreez chiar deloc lingușelile sau falsitățile. Ce mă surprinde însă neplăcut la mulți dintre români, în comparație cu populațiile vestice, este o închidere aproape morocănoasă în ei înșiși, pe când vest-europenii sunt mai senini și au învățat măcar să zâmbească protocolar semenilor lor, ceea ce mulți români nu au învățat. Iar la mulți din generația actuală mă surprinde neplăcut faptul să constat că știu mai bine să relaționeze cu ecranul tactil al smartphone-ului lor decât cu cei din preajma lor. De ce oare?

21 octombrie la 10:18

ȘOCURI ȘI ZÂMBETE ALE VIEȚII

Când am ajuns pentru prima dată în Vestul Europei, mai precis în Italia, era în îndepărtatul an 1986, la sfârșitul lunii septembrie. Parcă a fost în altă viață, atâția ani au trecut de atunci; și totuși, parcă a fost ieri, atât de vii mi-au rămas în memorie și inimă anumite aspecte ale vieții italienilor. Nu pot să uit faptul că ajungând pe strada Cola de Rienzo, într-un mare magazin alimentar (Castroni), am pipăit cu teamă roțile de cașcaval mari ca niște roți de mașini grele, suprapuse unele peste altele pe ambele laturi ale ușii de intrare. Credeam că sunt roți din material

plastic și le-am atins cu degetul pe furiș, ca să nu mă vadă cineva. Vânzătorul însă, un bărbat înalt, impozant, a observat gestul meu și mi-a zis glumind: Signore, sono vere! (Domnule, sunt adevărate!). M-am oprit rușinat în pragul ușii cu mâna încă întinsă spre roțile de caşcaval și nu știam ce să fac. Domnul de după tejghea îmi zâmbea în continuare și așa am prins curaj să intru, să înaintez. Aflându-mă înăuntru, privirea mi-a fugit spre o bară lungă metalică ce strălucea ca zăpada în lumina soarelui și de care erau atârnate picioare de porc, aproape lipite unele de altele, aliniate mai ceva decât soldații din garda de onoare a președintelui țării. Am suferit atunci un al doilea șoc, și i-ar m-am blocat privind minunățiile acelea culinare. Vânzătorul se amuza de situația mea de nou căzut din mizeria mea de țară comunistă unde stăteai la coadă de la miezul nopții pentru a cumpăra niște gheare amărâte de pasăre. Mă privea la fel, amuzat dar și amabil în același timp, și văzând că nu-mi revin din mirarea care mă cuprinsese, a adăugat: Anche quelle sono vere! (Și acelea sunt adevărate!).

Acesta este unul din primele mele impacturi (șocuri) cu lumea vestică. Dar este un altul, de cu totul altă natură. Alături de opulența în care trăia și trăiește această lume, ce mi-a lovit privirea și gândirea mea de om ieșit din griul, tristețea și teama țării mele comuniste a fost zâmbetul larg și degajarea pe care am remarcat-o din prima clipă când am pus piciorul pe pământul Italiei și am luat contact cu personalul din aeroport și apoi din Roma. In afară de agitația oamenilor și vestimentația lor multicoloră, elegantă și rafinată, mulțimea de mașini, clădirile și multe altele, m-a impresionat privirea, mimica, gesturile degajate și zâmbetul oamenilor. Pentru o clipă am avut impresia că am căzut, am aterizat pe o altă planetă, într-o altă specie umană. Fețele oamenilor îmi spuneau că sunt buni, amabili, sinceri și îmi dădeau o senzație nouă de bine, senzație pe care nu o mai simțisem până atunci în acea formă și la acea intensitate. În fața ochilor mei se afișa, așadar, ca și personajele de pe o scenă, oameni care zâmbeau mereu, gesticulau voioși, îți răspundeau la

întrebări, erau dispuși să-ți dea explicații fără să se grăbească. Îmi ziceam că am dat peste o lume bună, foarte bună, o lume despre care mai auzisem, dar care în mintea mea nu avea un contur, o consistență.
Cu trecerea primelor mele zile la Roma, și apoi cu trecerea lunilor și chiar a anilor, am învățat că și italienii plâng, sunt nervoși, înjură, că și ei sunt avizi de bani și putere, că și ei sunt corupți, mint și înșeală, că și ei, în fond, sunt tot oameni ca și românii necăjiți, triști și fricoși din timpul lui Ceaușescu. Dar din îndepărtatul 1986 și până în prezent, italienii continuă să-ți zâmbească, iar românii nu au învățat încă nici atât, de la căderea comunismului și până în prezent. Și asta mă îngrijorează. Îi văd pe mulți dintre connaționalii mei la fel de posaci și îngânduraţi ca și atunci, la fel de nervoși și agitați în trafic, claxonând și înjurând, la fel scuipă pe stradă și aruncă cojile de semințe pe jos, la fel înjură pe Dumnezeu și toți sfinții. Și mă întreb, oare connaționalii mei când vor învăța să zâmbească precum italienii? Îi văd pe mulți trecând prin fața bisericilor și făcându-și semnul Crucii, și mă bucură faptul acesta; dar nu înțeleg de ce nu zâmbesc celui pe care lângă trec când își fac semnul Crucii. La Dumnezeul de acolo din lăcașul de cult trimit un semn de atenție, de reverență, dar pentru semenul de care își freacă coatele când își face semnul Crucii, nu au măcar un zâmbet, și asta mă îngrijorează profund.
Zâmbiți, vă rog! Nu costă nimic!

22 octombrie la 11:23

CINCI GÂNDURI DESPRE FAMILIE

1. Familia este iubire: Legea fundamentală a creștinismului este iubirea de Dumnezeu și iubirea de semeni. Din moment ce într-o familie soții sunt cei mai apropiați unul de altul, asta înseamnă că în familie trebuie să fie cea mai intensă formă de iubire. Iubirea

izvorâtă din Dumnezeu este izvorul şi temelia familiei, în baza căreia oamenii primesc cele mai mari binecuvântări, adică acelea de tată, mamă şi copil. O familie fericită are forma unui triunghi (tată, mamă, copil) în centrul căruia stă Dumnezeu. Dacă într-o familie tatăl poate fi creierul, soția, mama este inima care îl educă pe copil spre omenie.

2. Familia este cea mai elementară formă de organizare a oamenilor, care a existat înaintea societății şi a statului. Fiind prima comunitate în care trăieşte un individ, cât şi prima autoritate în care acesta învață să trăiască, familia este cea care stabileşte valorile fundamentale ale oricărei societăți şi ale oricărui stat. Nicio altă formă de organizare umană nu poate înlocui familia. Fără ea, copiii rămân lipsiți de criterii şi fundamente etice, morale, adică devin nişte analfabeți morali a căror unică lege este propria persoană.

3. Familia este celula de bază a societății şi a oricărei forme de civilizație. Ea este temelia pe care se clădeşte progresul omenirii. 4. Orice formă de fericire căutată în afara familiei mi se pare a fi o iluzie. Dacă societatea îți indică fericirea în bunuri, bani sau putere, cu siguranță îți indică o direcție greşită. Fericirea are gustul şi culoarea familiei şi a casei în care aceasta locuieşte. 5. A împărtăşi viața cu o altă persoană reprezintă un continuu test al caracterului şi o lecție pe care nu o vei învăța niciodată îndeajuns de bine.

23 octombrie la 09:22

EVANGHELIA ESTE DOAR UN SĂPUN?

Citeam undeva pe aici că Evanghelia poate fi asemănată cu un săpun: dacă o foloseşti, te curăță; dacă nu o foloseşti, rămâi murdar. Iar oameni murdari au fost, sunt şi vor fi mereu. Deci, Evanghelia este necesară mereu. Această carte cuprinde învățături frumoase şi chiar edificatoare scrise de evangheliști pe baza a

ceea ce a spus și făcut Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru.

Spre diferență de alte cărți religioase ale lumii, Evanghelia (care este mult mai mult decât un săpun) nu numai că ne vorbește despre Dumnezeu și cuprinde învățături utile oamenilor, dar îl cuprinde pe Dumnezeu însuși. În cuvintele ei este prezent real Isus Cristos. Ea este o carte sacră nu numai pentru că ne vorbește despre realități sacre, spirituale, ci pentru că în cuvintele ei este prezent Cel de trei ori Sfânt.

În fața Evangheliei trebuie să stăm îngenuncheați și să o citim în genunchi, pentru că în cuvintele ei ne vorbește însuși Dumnezeu, iar în fața Lui atitudinea cea mai potrivită este spiritul de adorație, recunoștință și preamărire.

Evanghelia este Dumnezeu întrupat în Cuvântul său prin care a fost creat universul și omul, capodopera creației. Evanghelia este întruparea Cuvântului veșnic în persoana lui Isus Cristos în sânul Fecioarei Maria.

Evanghelia este Cuvântul care a răsunat pe drumurile Palestinei și continuă să răsune pe drumurile lumii de pretutindeni. Evanghelia este Cuvântul care în apa botezului ne spală de păcat și ne acordă o cetățenie cerească.

Evanghelia este Cuvântul lui Dumnezeu: Lumină pentru pașii noștri pe drumurile acestei lumi, Hrană ca să nu cădem pe cale și Medicament pentru vindecarea bolilor noastre sufletești.

Evanghelia este cuvântul pe care ar trebui să-l auzim și să-l citim mai mult decât ceea ce auzim, vedem și citim pe ecranele televizoarelor și monitoarele calculatoarelor, tabletelor și smartphone-urilor.
Evanghelia este Cuvântul lui Cristos care ne va recunoaște de fii ai Lui la judecată în fața Tatălui veșnic.

Evanghelia este Cuvântul lui Dumnezeu care ne spune că toți oamenii sunt egali, frați și moștenitori ai unei Împărății veșnice și că legea lor fundamentală este cea a iubirii.

Evanghelia este Cuvântul viu care va reda viață tuturor oamenilor din toate timpurile atunci când Cristos va reveni în gloria finală. Evanghelia este Cuvântul atotputernic al lui Dumnezeu care va răsuna în glasurile tuturor creaturilor, într-un cor universal de recunoaștere și preamărire a Celui pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde.

25 octombrie la 11:36

DOMNUL INGINER

Nu demult am fost cu o cunoștință la o păstrăvărie pentru a mânca împreună un păstrăv mare la grătar cu mămăliguță și mujdei. Cred că în curând acest meniu o să devină un brand național și internațional, alături de sărmăluțe și mici. Bune sunt și brandurile acestea, căci ne duc numele și renumele peste mări și țări. Și trebuie promovate, ca și catrința și ia.

Și tocmai când savuram noi mai cu poftă acest deliciu culinar, intră în sală un grup de câțiva muncitori însoțiți de cel pe care toți îl numeau domnul inginer, și la fel s-a prezentat și el pe parcursul discuției, pardon, monologului care a urmat tot timpul cât au stat la masă. Domnul inginer este un bărbat bine, semănând puțin la fizic cu marele nostru cântăreț popular care a lansat un alt brand muzical: Noi suntem români! Acest domn român al nostru, vorbește peste glasurile tuturor cu un aer puțin autoritar, cu un zâmbet de șef, cu un comportament de șef, de om realizat, sigur pe sine, care este înconjurat de un grup de subalterni, iar importanța lui este cu atât mai mare cu cât subalternii vorbesc mai puțin sau chiar deloc, iar dacă îndrăznesc să spună ceva, trebuie să o spună cu voce joasă și fără multă convingere, căci au în fața lor pe șeful lor, care le asigură pâinea cea de toate zilele, iar ei trebuie să aibă ciocul mic, cât mai mic posibil. Mai intră și

alte persoane în sala de mese a păstrăvăriei, familii tinere cu copii, care iau loc la celelalte mese, iar sala se umple. Dar, peste toți tronează vocea domnului inginer, care cu același aer de superioritate și de ignorare totală a celor din jur își perorează ideile fără să-i pese de ceilalți, iar muncitorii lui îl aprobă, mai spun câte o vorbă șoptită, pentru a confirma spusele domnului inginer.

Îl privesc din când în când cu coada ochiului, ridincându-mi capul din strachina mea cu ciorbă de păstrăv, sau din platoul de lemn pe care este păstrăvul meu aburind; îi văd fața senină, aerul de superioritate în privire, îi ascult vocea, cuvintele, îi privesc gesturile, mimica și nu știu de ce îmi vine instantaneu în minte figura activistului de partid de odinioară ca și a multor domni patroni de astăzi, ca și a multor politicieni, primari și alți mari angajați ai statului. Ceva este comun la toate aceste categorii de persoane: tupeul, aroganța, ignorarea semenilor, prostia semeață, simțul puterii și al dominării celorlalți, lipsa de bun simț, ca să nu mai spun de modestie. Există o continuitate a răului în neamul acesta românesc, care înflorește în aceste buruieni otrăvitoare de care este plin solul țării. Șefi de ieri și de astăzi care în numele ideologiei și al poporului, bazați pe funcții, relații și bani au sfidat populația simplă, oamenii timizi și pe cei cu bun simț. Domnul acesta inginer reprezintă o copie dintr-o mulțime nenumărată de exemplare ale unei clase sociale, politice și economice care este ca o râie pe trupul țării, ca o povară pe umerii unor oameni amărâți, ca o boală care ține în amorțire și înapoiere un întreg popor.

Pe de altă parte, pe cât m-a indignat comportamentul arogant și tupeist al domnului inginer, în măsură egală m-a durut comportamentul lingușitor, tăcut, servil și prostesc al muncitorilor care se gudurau pe lângă el, îi acceptau cu zâmbete slugarnice glumele și micile ironii, chiar dacă din când în când mai scoteau și ei câte un cuvânt, dar și acestea de confirmare a spuselor șefului. Toți acești muncitori îmi aduc aminte de toți cei care fac plecăciuni în fața șefilor, le zâmbesc admirativ, vin la

dânșii cu mici cadouri sau plocoane pentru a obține bunăvoință sau favoruri, primesc galeata cu orez și sticla cu ulei în campanii electorale, se îmbulzesc să-i voteze și altele asemănătoare. Dacă îi întreb de ce le duc bani sau bunuri când merg la spital, de ce le dau bani pentru a ocupa un serviciu, de ce nu le cer cont pentru ceea ce fac în primării și alte instituții publice, mi se răspunde: Nu se poate altfel. Dacă nu le dai, nu te îngrijesc la spital, nu obții un act, document, nu găsești un serviciu. Lumea aceasta servilă și gudurătoare pe lângă șefi, pe lângă cei mari reprezintă solul în care cresc aceste buruieni otrăvitoare. Dacă muncitorii din păstrăvărie și-ar fi deschis glasurile și ar fi dialogat normal cu domnul inginer, cred că acestuia i-ar mai fi scăzut aplombul. Dar atâta timp cât acești oameni nu vor învăța să fie oameni și nu slugi lingușitoare și clevetitoare doar în absența șefilor sau pe la colțuri, pe șest, țara și neamul acesta va fi plin de domni ingineri ca cel care a intrat semeț în sala de mese a păstrăvăriei și a ieșit la fel, semeț, privindu-i pe toți cu un aer de superioritate... Și toți și-au văzut de mâncarea lor, iar muncitorii care-l însoțeau îl aprobau servil, gudurându-se pe lângă el, ca niște căței în jurul dulăului. În secolul XIX, Grigore Alexandrescu a scris o fabulă numită Câinele și cățelul. De ce oare morala fabulei este atât de actuală și acum? De ce pe lângă brandurile culinare tradiționale, neamul acesta se remarcă și prin astfel de categorii de personaje care umilesc și jignesc profund specia din care facem parte?

26 octombrie la 10:53

DESPRE BLUGII RUPȚI ȘI JUPUIȚI (*skinny și boyfriend*)

În viața oamenilor, șablonările și clișeele sunt prezente mereu. În perioada copilăriei mele erau la modă, ca semne de progres și civilizație, șabloanele pentru pereții interiori ai caselor, la fel cum deveniseră plăcuțele de teracotă pentru pereții exteriori. Sau în vestimentație, era moda pantalonilor evazați pentru băieți și a

fustelor mini pentru fete. Sau coafurile cu părul în coc pentru doamne și părul bine ondulat și favoriții pentru băieți, iar frizeriile deveniseră școli de artă a podoabei capilare demne de invidiat, în comparație cu frizura rebelă și neîngrijită a tineretului de astăzi.
Vânturile modei bat peste tot pe glob și antrenează mai pe toți oamenii, fiind un mod de exprimare a gândirii și atitudinii lor față de propria persoană și față de societate. Dincolo de stilul vestimentar sau de stricta utilitate de protejare a corpului, moda reprezintă un stil de viață.
În fața aplatizării gândirii și comportamentului impuse de globalizare, blugii rupți ai fetelor, jupuiți și mulați perfect pe picioare vor să spună că ele sunt importante pentru că sunt frumoase, atrăgătoare, sexy, că merită atenție și interes. Sau vor să spună că nu pun mare preț pe marile case de modă în care perfecțiunea țesăturilor ca și a detaliilor și eleganța croielilor sunt duse la absolut. Sau vor să spună că nu mai sunt copile pe care mămica să le îmbrace în cele mai frumoase rochițe, că au ajuns la o vârstă a emancipării în care copilăria aparține deja trecutului și nu s-au încadrat încă în categoria fetelor căsătorite. Ele vor să aducă în atenția publică altceva, asemănător manelelor în opoziție cu operele lui Mozart, de exemplu, adică un fel de underground al discotecilor și barurilor înțesate de fum și zgomot în opoziție cu sălile de concert ale marilor instituții muzicale, unde doamnele vin îmbrăcate în ținute de gală iar domnii în costum clasic. Poate că acest trend vestimentar reflectă în egală măsură și decadența culturală actuală și criza valorilor de care societatea este grav afectată.
Mă surprind și blugii băieților, mai să le cadă de pe ei și să rămână în slip. Și ei vor să provoace, să atragă atenția celorlalți (ce să li să spună: ai grijă tinere că-ți cad pantalonii?) și, în același trend cu fetele, vor să spună cam aceleași lucruri.
Actualul trend reprezintă o mină de aur pentru atelierele de croitorie, fabrici de textile și comercianți, și cu cât tinerii vor purta mai mult și mai mulți astfel de pantaloni, cu atât toți aceștia

vor câștiga mai mulți bani. La fel cum sunt husele și accesoriile pentru telefoanele mobile. Și chiar că nu înțeleg cum o bucățică de plastic (o husă) poate să coste dublu decât un telefon simplu cu care poți vorbi la fel de bine ca și cu cel mai sofisticat smartphone. În fond, ce compoziție deosebită are acea bucățică de plastic în comparație cu mulțimea componentelor unui telefon Nokia 1100 de exemplu, ca să coste dublu decât acesta? Mutându-mi atenția din curtea laicilor, a mirenilor în cea a clerului catolic sau ortodox (pastorii și pastorițele nu au o vestimentație proprie), din fericire (cred eu), constat că, indiferent de vânturile vestimentare din afară, măcar călugării și călugărițele rămân fideli unei vestimentații proprii, ca și clerul de mir ortodox. Clerul catolic este mai de avangardă, adoptând deja de mai multe decenii moda clergyman. În casa bisericilor așadar, și clericii au orientările lor care, cu siguranță, reflectă un anume mod de a se percepe pe ei și relațiile lor cu societatea. Nu cred că stilul clergyman înseamnă a fi mai puțin fidel lui Cristos, dar sigur înseamnă o adaptare la o anumită mentalitate a societății. Și mă întreb cu toată sinceritatea dacă Isus Cristos s-ar fi născut în timpurile noastre în România, cum s-ar fi îmbrăcat, cu suman și ițari sau cu blugi și tricou, sau în costum Armani? Nu știu cât de profunde sunt motivațiile care generează un anume stil vestimentar și cât de matur sunt însușite ele de către generația actuală. Ceea ce-mi rezultă destul de evident este însă faptul că actuala generație (mai puțin cei căsătoriți) poartă acum blugi rupți, jupuiți, mulați, iar generația tinereții mele purta pantaloni evazați și fuste mini, cât mai mini. În încorsetarea ideologică și comportamentală impuse de comunismul de stil ceaușisto-maoist, tineretul era cucerit de muzica formațiilor Abba, Beatles și Bee Gees (mie, de exemplu, îmi place și acum muzica la toate trei, alături de altele). În prezent, în liberalismul acesta capitalisto-sălbatic tinerii sunt cuceriți de cine, de care vedete? Eu nu prea pricep, dar măcar încerc să pricep.

29 octombrie la 15:30

IUBIREA SALVEAZĂ LUMEA

În atotștiința sa, Dumnezeu a știut bine și tot ce se va petrece cu El când va veni în această lume. A știut că va fi persecutat, răstignit și părăsit de toți pe cruce, cu câteva excepții. Și totuși, a venit printre noi. De ce nu a stat în cerurile lui și s-a amestecat printre oameni, care, drept recunoștință pentru tot binele făcut, l-au răstignit? Biblia și Biserica ne spun că a venit pentru ca prin moartea și învierea lui să ne învie din moartea păcatelor noastre și să ne apropie din nou de El.

Relația dintre Dumnezeu și oameni este asemenea unei logodne și unei nunți. Orice logodnic sau logodnică, ținând cont de experiența tuturor oamenilor din toate timpurile și din toate locurile, știe bine că unindu-se cu partenerul de viață, este posibil ca într-un anumit moment al vieții, din slăbiciune sau răutate, oricare dintre ei să-l trădeze pe celălalt. Iar dacă la începutul lumii, Dumnezeu ar fi creat mai multe perechi de oameni, ar fi fost foarte posibil ca chiar sub ochii lui să se desfășoare una sau mai multe infidelități matrimoniale. Deși își jură unul altuia iubire și fidelitate până la moarte, în germen, în ființa fiecărui logodnic (ă) zace și viermele trădării. Și totuși, în iubirea lor își jură fidelitate până la sfârșit; și tocmai în această iubire este prezentă șansa fericirii lor.

Judecând după criteriile rațiunii, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni este fără logică și chiar o nebunie, la fel cum, după aceleași criterii, și iubirea logodnicilor este tot o nebunie. Și totuși, în inima lui Dumnezeu, ca și în cea a logodnicilor este prezentă șansa fericirii oamenilor. În fond, relația lui Dumnezeu cu lumea, ca și legătura bărbatului cu femeia nu sunt decât niște pariuri ale iubirii. Iubirea este lumina care luminează misterul lui Dumnezeu și al omului.

Fericirea omului, în fond, este o problemă de credință oarbă urmată orbește, o abandonare totală în brațele celuilalt. Căci, este

adevărat: Inima are raţiuni pe care raţiunea nu le poate înţelege. Pentru că în inima omului bate inima lui Dumnezeu. Iar ateismul, în fond, mai mult decât o formă de rebeliune contra religiei sau contra divinităţii, reprezintă exprimarea neputinţei raţiunii omului de a înţelege bătăile inimii lui Dumnezeu în inima omului.
Iar religia, în fond, mai mult decât o problemă de înţeles şi de dezbătut la masa raţiunii, înseamnă o abandonare a omului în iubirea a ceea ce niciodată nu va înţelege suficient, dar spre care se simte atras... Aşa cum se simt atraşi cei doi logodnici, într-un legământ de iubire, care în ochii raţionalului pare hazardare şi chiar nebunie.
O lume doar cu raţiune devine ca gheaţa, rece şi fără viaţă. Iar secolul nostru, dacă nu va fi religios (dacă nu va avea inimă), nu va mai fi deloc (A. Malraux). Doar cu mintea noastră, vom trage cortina peste scena lumii şi ne vom întoarce în neant. Din fericire, artizanul acestei lumi nu suntem noi, ci Cel de Sus pe care-l simţim în bătăile inimii noastre. Şi atâta timp cât vor mai exista doi logodnici care să-şi jure dragoste veşnică, lumea va continua să existe, iar frumuseţea ei depinde de bătăile inimii fiecăruia dintre noi.

31 octombrie la 10:31

LUMEA ARE DOUĂ FEŢE

Nebunii se împart în două categorii: Cei care stau închişi în spitale şi cei care umblă liberi pe străzile noastre. Hoţii se împart tot în două categorii: Cei prinşi şi, eventual, condamnaţi pentru faptele lor şi cei care continuă să fure în deplină libertate şi chiar protejaţi de lege. Criminalii se împart şi ei tot în două categorii: Cei judecaţi şi condamnaţi pentru faptele lor şi privaţi de libertate în penitenciare şi cei care continuă să ucidă în societatea noastră

liberă şi permisivă: Sunt acele persoane care ucid conştiinţele altora cu propaganda lor falsă şi mizerabilă; sunt cei care ucid speranţele şi visurile oamenilor încă din faşă şi-i fac să se târască prin viaţă sau să-şi pună ştreangul în gât şi să se sinucidă; sunt cei care otrăvesc aerul, apa şi solul, alimentele şi spaţiul nostru vital şi ne umplu de boli şi neputinţe; sunt cei care ucid adevărul şi răspândesc în jur falsităţi, minciuni; sunt mai ales cei şi cele care ucid viaţa nenăscuţilor; şi ar mai fi şi alţii.

Ateii se împart în două categorii: Cei care au studiat ateismul şi-l propagă prin scris şi vorbire şi cei care merg la biserică, dar în viaţa lor de fiecare zi se comportă ca şi cum Dumnezeu nu ar exista.
Preoţii se împart şi ei în două categorii: Cei care de la altar îl predică pe Dumnezeu şi credinţa în El şi cei fără sacramentul preoţiei care-l predică pe Dumnezeu prin faptele lor zilnice. Dascălii şi medicii se împart în două categorii: Cei care cu o diplomă răspândesc lumină în şcoli sau vindecă şi alină suferinţele oamenilor în spitale şi cei care răspândesc lumina şi adevărul în societate sau alină suferinţele semenilor prin faptele lor de fiecare zi.

Elevii se împart şi ei tot în două categorii: Cei de pe băncile şcolilor şi cei care învaţă continuu la şcoala vieţii. Căsătoriţii se împart în două categorii: Cei care au încheiat un legământ civil şi religios în faţa ofiţerului stării civile şi a preotului şi cei care au încheiat un legământ în faţa propriei conştiinţe şi nu apelează la nicio formă de legiferare civilă şi religioasă a legământului lor.

Divorţaţii se împart şi ei tot în două categorii: Cei care au fost la tribunal şi după mai lungi sau mai scurte tratative amiabile sau mai puţin amiabile au primit un certificat de divorţ şi cei care se culcă în paturi diferite sau locuiesc în aceeaşi casă pentru că nu au unde să se mute, fiecare cu acoperişul lui.

Proștii se împart în două categorii: Cei care prin cuvânt și faptă dovedesc acest lucru din plin și cei care refuză să-și manifeste prostia, deranjând astfel mai puțin pe semenii lor.

Viața și moartea, înțelepciunea și prostia, adevărul și minciuna, dreptatea și nedreptatea, sănătatea și boala, credința și necredința, virtutea și viciul au toate două fețe. Depinde de fiecare dintre noi cât de bine știm să le vedem și mai ales de care parte ne situăm și din care categorie facem parte.

1 noiembrie la 09:29

COLECTIV

Tragedia care s-a întâmplat vineri seara-noaptea în București este un strigăt disperat de durere al celor morți, al celor răniți și al tuturor celor prezenți în acel local care trebuie însă să devină strigătul nostru al tuturor, îndurerați de suferințele și moartea lor. În fața morții, învățăm mai bine valoarea vieții. În fața trupurilor tinere arse de vii, în fața durerii lor sfâșietoare, în fața lacrimilor de disperare ale părinților, rudelor, prietenilor care sunt convins că curg și acum pe obrajii lor și scaldă pământul, să învățăm odată pentru totdeauna să protejăm viețile noastre de orice pericol.

Orice tânăr care merge să se simtă bine într-un local public, mai întâi să se informeze și să se convingă că acel local corespunde tuturor normelor de protecție și siguranță. Iar dacă nu corespunde, să ia atitudine imediat și să denunțe autorităților în drept și opiniei publice orice abatere de la legile și normele de siguranță. Iar organele de control să nu mai tolereze nicio abatere de la normele de siguranță pentru niciun local. Dacă nu corespunde normelor și cerințelor legale, să se aplice imediat toate măsurile prevăzute de lege, inclusiv închiderea respectivului local. Iar dacă uneori tinerii nu sunt conștienți de nocivitatea sau gradul de periculozitate al locațiilor unde se adună și se distrează sau socializează, consider că este de datoria părinților lor să se

informeze în detalii asupra acelor locuri şi să se asigure dacă iubiţii lor copii sunt sau nu sunt în siguranţă.
Noi tolerăm, înghiţim prea multe sau suntem inconştienţi şi nepăsători pentru atâtea abateri de la norme şi reguli, care sunt însă atât de utile, indispensabile chiar pentru o viaţă demnă de numele de om. Nu înţeleg de ce în atâtea localuri publice se fumează din moment ce în ţările vestice nu mai este permis fumatul în nicio instituţie publică. Nu înţeleg de ce la noi sunt atâtea concerte de muzică (sau zgomote) care perturbă grav liniştea cetăţenilor. Nu înţeleg de ce la noi se vând atâtea produse alimentare care colcăie de e-uri şi alţi aditivi dăunători sănătăţii; şi lista poate continua. De ce oare în ţara aceasta sunt posibile atâtea anomalii, care ne stresează, ne distrug sănătatea sau, cum este în cazul de faţă, ne ard de vii? De ce şi din vina cui? Solidaritatea noastră cu victimele, părinţii, rudele şi prietenii decedaţilor şi cu toţi cei lezaţi, răniţi de flăcări şi de tot haosul care s-a creat acolo, trebuie să genereze o solidaritate generală, pentru a nu mai tolera, pentru a nu mai fi indiferenţi sau absenţi faţă de relele şi pericolele prezente în spaţiile şi instituţiile publice. Consider că toate artificiile ar trebui scoase din comerţ, întrucât au un grad mai mare sau mai mic de periculozitate. Ele să poată fi folosite doar de către persoane şi instituţii autorizate şi acreditate în acest sens. Nu este prima tragedie care se întâmplă şi cred că este momentul să nu mai tolerăm în comerţul nostru produse periculoase. Să învăţăm măcar acum să ne protejăm viaţa noastră şi a semenilor noştri.
Focul ucigaş care a ars de vii 27 de victime şi a lezat grav sănătatea a 155 de tineri poate izbucni din nou. Se ascunde mocnit în orice local care nu corespunde tuturor normelor de siguranţă şi poate ca un demon, un diavol să ardă şi să ucidă alte vieţi nevinovate... de moartea cărora, indirect, ne facem vinovaţi noi, toţi, care am putut sau putem să facem ca acest diavol să dispară din locurile în care ne distrăm, mâncăm, ne simţim bine. Cred că măcar acum conştiinţa noastră civică trebuie să devină

una activă, eficace, eficientă. Cu toții suntem răspunzători de viața noastră și a semenilor noștri.
Nu este suficient să aprindem acum lumânări și să depunem flori pe locul unde acești tineri nevinovați și-au sfârșit viața în chinuri groaznice sau țipă și acum de durere pe paturile spitalelor. Alături de inimile noastre îndurerate, de lacrimile noastre care se unesc cu ale tuturor celor care acum îi plâng pe acești tineri, alături de rugăciunile noastre, trebuie să devenim activi și solidari în construirea unei lumi din care să dispară odată pentru totdeauna astfel de pericole.
Dumnezeu să-i ierte pe cei morți, iar pe noi să ne ierte pentru nepăsarea noastră și pentru tot ceea ce am fi putut să facem și nu am făcut pentru ca această tragedie să nu fi avut loc! Cu siguranță, o astfel de nenorocire putea fi evitată, dacă... Iar de acel dacă, într-un fel sau altul suntem cu toții răspunzători. Dar, repet, în fața morții, să învățăm să apărăm, să protejăm viața! Aceasta trebuie neapărat să o facem începând de acum.

3 noiembrie la 06:50

COLECTIV: REFLECȚII POST FACTUM

Citesc în aceste zile care s-au scurs de la tragedia de vineri seara-noaptea din clubul Colectiv tot felul de păreri și afirmații legate de acest eveniment și de tot ceea ce implică el, de cauzele lui, de reacțiile instituțiilor și autorităților, etc.
Constat că prima autoritate a unei biserici care a fost la locul tragediei ca să se roage este arhiepiscopul de București, Ioan Robu. Constat însă și multe alte lucruri care trezesc durere și un fel de revoltă interioară pentru o stare generală a națiunii din care fac parte.
Nu înțeleg pentru ce atât de mulți români știu să se lamenteze și să acuze, dar când este vorba să ia o atitudine constructivă, benefică lor și semenilor lor, tac, se retrag în propria colivie și de

acolo continuă să se bocească şi să acuze relele din societate. Oare atât de mult ne-a lovit coloana vertebrală şi ne-a spălat la creier sistemul comunist, că nici după un sfert de secol nu ne-am eliberat de frică? Nici acum nu avem curajul să spunem clar adevărul şi mai ales să-l apărăm în faptele noastre? Sau, atât de mult ne-au descurajat actualii guvernanţi, politicieni şi cine or mai fi având funcţii de răspundere publică, încât nu mai avem forţa interioară de a reacţiona la rău, de a-l combate, şi mai ales de a avea o gândire şi un mod de acţiona pozitiv, constructiv, corect?
Sau, poate suntem marcaţi cumva "genetic" de un spirit de turmă care se adaptează la orice situaţie, care doreşte doar să aibă ce mânca şi un acoperiş deasupra capului şi nimic mai mult? Suntem cumva nişte oameni înclinaţi să-şi tot refuleze nemulţumirile, neîmplinirile în tot felul de surogate de religie şi democraţie?
Ne-am lăsat dominaţi de ruşi, de comunişti, de neo-capitaliştii actuali şi nu mai suntem capabili să fim noi înşine, oameni şi nu nişte numere în calculele şi interesele altora?
Ne plângem că învăţământul este lipsit de performanţă, dar continuăm să plătim lecţii suplimentare şi taxe suplimentare la şcoală; cumpărăm examene şi diplome, copiem la examene şi tot noi ne lamentăm că învăţământul este la pământ.
Ne plângem că sistemul de sănătate nu funcţionează, dar tot noi mergem la medici cu peşcheşuri, bani şi alte bunuri. Ne plângem că politicienii sunt corupţi, dar tot noi le luăm găleata (de diferite culori politice) cu zahăr şi ulei şi mergem să-i votăm din nou, pentru a nu ştiu câta oară... pe aceiaşi corupţi. Ne plângem că nici în biserică nu merg toate lucrurile cum trebuie, dar tot noi mergem şi plătim acatiste. Credem cumva că mântuirea sufletelor noastre se cumpără cu bani?
Ne plângem de toate chinezăriile care intră în ţara asta, dar lâna mioarelor noastre o dăm pe foc sau o aruncăm la gunoi. Ne plângem că imunitatea ne scade şi ne prind tot felul de boli, dar tot noi continuăm să cumpărăm produse pline de e-uri şi

aditivi. Mai grav, folosim îngrăşăminte nocive pentru solul şi animalele noastre, iar apoi tot noi consumăm produsele pe care noi le-am infestat; sau le vindem altora, dorind doar profit şi lovind în sănătatea semenilor noştri.
La ce şi cui foloseşte acest mod al nostru de a gândi şi proceda? Adevărul este dur: Noi toţi cei care procedăm în acest fel devenim pământul în care cresc astfel de buruieni otrăvitoare. Tot răul care există în societatea românească nu vine de la extratereştri, ci creşte pe pământul acestei ţări şi îşi are rădăcinile adânc înfipte în conştiinţa noastră bolnavă, în lipsa noastră de corectitudine, în lipsa noastră de curaj, în nepăsarea şi indolenţa noastră, în prostia noastră.
Dacă noi, cei mulţi şi neînsemnaţi aşa cum ne declarăm, am începe să gândim şi să acţionăm altfel, sunt convins că toate aceste rele de care ne lamentăm ar începe să dispară. Înainte de a deplânge răul pe care alţii îl fac, să învăţăm să deplângem şi să combatem modul nostru greşit de a gândi şi de a ne comporta. Până nu vom face aşa, cred că nu-i nicio şansă de mai bine.
Până nu vom fi corecţi noi înşine cu propria conştiinţă şi în propriile fapte şi nu vom cere corectitudine persoanelor şi instituţiilor, până atunci nu există nicio şansă să nu mai fim furaţi, minţiţi, disprețuiţi, exploataţi sau chiar arşi de vii. Suntem îndureraţi de drama de la Bucureşti şi nu putem fi altfel, dar dacă ne vom limita doar să aprindem lumânări, tare mă tem că şi în viitor vom mai aprinde alte lumânări pentru alţi tineri arşi de vii în vreunul din multele localuri ale ţării noastre.

4 noiembrie la 13:05

SĂ REALIZĂM SCHIMBAREA!

Presați de "stradă", d.nul Prim Ministru și guvernul anunță schimbări mari (demisia) la nivelul central al țării, ceea ce înseamnă că poporul acesta a făcut încă un pas înainte pe calea trezirii lui la o adevărată democrație. Mă bucur sincer că tot mai mulți din cetățenii țării se trezesc la realitate și-și iau soarta în mâini; încep să se bată pentru propriile drepturi și pentru respectarea demnității lor. Chiar dacă fac aceasta pe trupurile arse ale celor morți, pe rănile deschise și strigătele de durere ale celor din spitale, pe lacrimile nesecate ale părinților lor, important este că tot mai mulți români se trezesc la realitate. Acesta este un semn bun, un semn că oamenii, măcar în ceasul morții altora, își aduc aminte de demnitatea lor, de dreptul lor la o viață bună, conformă cu aspirațiile și visele lor cele mai frumoase. Măcar din tragedii care zguduie lumea ne mai trezim și noi la realitate. Treziți din somnul rațiunii, din ignoranța și teama noastră, începem să pricepem mai bine că dacă nu ne luăm soarta în mâini, mâine-poimâne vom mai plânge alți morți, vom mai aprinde alte lumânări, vor mai curge alte lacrimi. Ce s-a întâmplat la București reprezintă un semnal grav de alarmă pentru o întreagă țară. Există prea multă mizerie, prea multă corupție, prea multe ilegalități pentru a mai putea fi tolerate! Țara aceasta a ajuns un trup bolnav în toate componentele lui și fiecare organ al acestui corp are nevoie de un control serios, de un diagnostic precis și de o terapie sau tratament adecvat. Iar aceasta reprezintă o muncă de echipă la care sunt chemați toți cetățenii acestei țări; toți, fără nicio excepție.

Cei care se joacă sau s-au jucat cu viețile noastre, ne-au disprețuit, ne-au mințit, ne-au furat, ne-au făcut să fugim din țara aceasta atât de frumoasă, trebuie să plece neapărat de la putere și să părăsească orice funcție publică pe care au murdărit-o cu lipsa lor de corectitudine și de respect față de cei mulți pe care au jurat

să-i slujească, nu să-i fure, să-i mintă și să-i umilească în nenumărate feluri de nenumărate ori, de 25 de ani încoace. Vrem să trăim demn, cinstit și corect în această țară și pentru asta nu putem avea decât funcționari publici cu aceleași calități. Este un drept, iar în aceste momente reprezintă o obligație urgentă de a-ți cere drepturile și de a te lupta pentru ele. Acum cine stă în casă și critică, cine este nepăsător pentru ceea ce se întâmplă, acela nu-și vrea binele său și nici binele semenilor săi. A sosit timpul pentru ca toți să înțeleagă că a te lupta pentru a-ți fi respectată demnitatea, pentru a înlătura obstacolele din calea binelui tuturor este la fel de necesar cum este a respira pentru a trăi.

România de astăzi și mai ales cea de mâine se construiește de către întregul popor, solidar, cot la cot, umăr la umăr, clipă de clipă, zi și noapte! Iar clasa politică și toți cei cu funcții publice trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna că poporul român s-a trezit și-și cere drepturile. Poporul își ia soarta în mâini, dezamăgit de două decenii și jumătate de corupție, minciună și nedreptate. Nimeni nu-i va opri pe români din marșul lor spre dreptate, bunăstare, dar mai ales demnitate!

Și dacă primarul, președintele consiliului județean, deputații și senatorii, patronii, directorii de instituții și oricine are o responsabilitate publică nu-și îndeplinește bine datoriile, pe căi legale și democratice, cetățenii au dreptul și chiar obligația să-i ceară cont de faptele sale. De Dumnezeu nu se tem și de legi nu le pasă la toți hoții, mincinoșii, șmecherii din această țară. A sosit timpul ca toți aceștia să dea cont în fața mulțimii, căci acesteia i-a ajuns cuțitul la os.

VIAȚA ESTE MIȘCARE ȘI SENS

În cotidianul banal sau înțelept, agitat sau calm, mai greu sau mai ușor al vieții noastre zilnice, cred că ar trebui să găsim răgazul pentru a reflecta mai mult asupra a ceea ce facem și mai ales asupra a ceea ce suntem.

De multe ori viața noastră este asemănată cu un drum pe care mergem, iar faptele noastre cu niște porți pe care le deschidem pentru a intra în lăcașul luminii, al binelui, frumosului și adevărului.
De fapt, aceasta suntem, niște călători care din brațele mamei am fost învățați să mergem pe picioarele noastre; uneori sprijinindu-ne de alții sau folosind bastonul. Dar, de mers, tot trebuie să mergem, căci viața constă în mișcare, iar cine se oprește, moare.
Suntem niște călători prin timp, ceasornicul vieții scandându-ne fiecare răsuflare, fiecare oftat, fiecare zâmbet, fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare faptă. Totul este măsurat și scris apoi în cartea vieții noastre. Așa se spune, că Cel de Sus are o carte a vieții în care scrie tot ce fac oamenii pe acest pământ, iar când ne vom prezenta în fața Lui, o va deschide și ne va citi tot ce scrie acolo, răsplătindu-ne în funcție de binele sau răul făcut pe acest pământ.
Fiecare avem un drum al nostru, doar al nostru și nimeni altcineva nu va putea merge pe el decât noi înșine. Nimeni nu poate plăti acatiste pentru a ne înlocui rugăciunea și mersul nostru la biserică. Nimeni nu poate negocia fericirea noastră în fața lui Dumnezeu, așa cum nimeni nu poate gândi sau acționa în locul nostru. Pilele, cunoștințele, relațiile sau tentativele de corupție sunt excluse, total inexistente la Cel de Sus. Iar la apelul din fiecare dimineață, nimeni nu poate striga prezent în locul nostru.
Acesta este sensul vieții: mișcare. Așa cum tot ceea ce este în acest univers se mișcă, așa și omul, în armonia universului este ființa care se mișcă, care merge mereu. Merge, dar încotro merge? Eu cred că merge spre Cel de la care a venit și la care se va întoarce. Sensul vieții lui este sublimul, divinitatea. Omul este un mic dumnezeu căruia pe acest pământ i se îngăduie răgazul de a se contopi din nou în Cel din care a ieșit, de a se arunca în brațele Celui care l-a plăsmuit. Sensul și destinul omului este ca din căldura și protecția sânului matern, ieșind la lumina soarelui acestei lumi, să înainteze mereu spre cel care l-a creat și pe el și pe mama lui.

Așa cum toți copacii cresc mari și falnici atrași de lumina soarelui, așa cum toate plantele ieșite din pământ cresc și rodesc, atrase de lumină și căldură, așa și omul, crește și se înalță spre ceruri, atras de lumina lui Dumnezeu.
Destinul omului nu este să se scalde în noroaiele și mizeriile acestui pământ, nici să umble prin hrube și galerii subterane precum cârtițele, nici să meargă în patru labe precum animalele. Omul este făcut pentru ca să meargă drept și demn prin această lume; pentru ca ochii lui să privească infinitul cerului, pentru ca urechile lui să asculte muzica armonioasă a universului, pentru ca mirosul lui să se delecteze cu cele mai rafinate parfumuri, pentru ca pipăitul lui să sesizeze căldura și freamătul de dincolo de scoarța materiei, pentru ca gustul lui să savureze deliciile spiritului, dar mai ales pentru ca bătăile inimii lui să se cufunde pentru veșnicie în bătăile inimii lui Dumnezeu.

6 noiembrie la 15:41

DE BÂRFITORI ȘI BÂRFITOARE, MÂNTUIEȘTE-NE, DOAMNE!

Bârfa reprezintă acea activitate a minților înguste, acre și răutăcioase, sau a minților șirete, viclene și la fel de răutăcioase ca și a minților înguste, sau chiar mai răutăcioase, prin care astfel de persoane, deranjate de spusele sau faptele altora, nu găsesc altă cale mai bună de reacție decât defăimând, calomniind, inventând tot felul de acuze și grozăvii la adresa semenilor lor incomozi. Bârfa sau clevetirea este specifică oamenilor cu care ar trebui să avem mai puțin de-a face sau chiar să-i izolăm de corpul social, pentru a nu mai învenina și mințile și limbile altora. Așa am gândit, de exemplu, despre tovarășul Ion Iliescu atunci când în 1990 pe protestatarii din București i-a calificat drept golani. Dar uite că nu numai nu a fost izolat acest mare mincinos și bârfitor, dar, dimpotrivă, ne-a înveninat viața pentru mulți ani de atunci încoace, iar acum deși este acuzat pentru crime și multe alte rele,

continuă să zâmbească și să sfideze o țară întreagă. Bârfitori și bârfitoare îi consider acum pe toți acei și acele persoane îmbrobodite la minte și la inimă, cu o credință departe ani lumină de învățătura lui Cristos, care i-au acuzat pe cei prezenți la clubul Colectiv de satanism, iar moartea lor în cele mai groaznice chinuri drept o pedeapsă a lui Dumnezeu. Bârfitori și bârfitoare sunt toți acei și acele persoane care i-au catalogat tot sataniști pe toți cei care au condamnat nepăsarea sau aroganța autorităților ortodoxe față de drama petrecută în localul amintit, local care va intra în istoria țării noastre, alături de alte orori ale lumii, precum Auschwitz, de exemplu.
Bârfitori și bârfitoare sunt toți acei răutăcioși, incompetenți, invidioși și proști care nu-și văd de limitele și prostia lor și-și tot dau cu părerea față de alții, pe care nu-i cunosc, așa cum nu cunosc nici starea reală a lucrurilor. Sunt destui astăzi care-și dau cu părerea despre cei care protestează pe străzile orașelor din toată țara, și își dau cu părerea cu tot atâta incompetență și prostie ca și atunci când au făcut spume la gură susținând și votând cutare sau cutare partid politic. Iar pe cei care nu intră în calapoadele minții lor îi catalogheză scurt și cuprinzător drept derbedei, cum mi-a fost dat să aud chiar ieri.
Bârfitori și bârfitoare sunt și toți aceia care din lene sau prostie au rămas săraci și nespălați (probabil le-ar trebui fonduri europene ca să se spele și să-și taie unghiile) și care își exprimă invidia pentru cei harnici. Aceștia, prin străduințele lor, cu mult efort și sacrificii au ajuns să poată mânca o pâine mai albă, dar bârfitorul spune altceva: Ia uite-l și pe pârlitul ăsta; s-a ajuns acum și se crede mare.
Bărfitori și bârfitoare sunt toți aceia care în aceste zile stau cu brațele încrucișate, comentând de la fereastră sau din fața televizorului, sau asociindu-se cu alții din aceeași categorie, criticând pe toți, spunând că toți politicienii sunt corupți, că președintele este slab, iar cei care ies în stradă nu știu ce vor și și-au găsit acum de treabă. Toți acești bârfitori și clevetitori participă la istoria acestei țări doar... prin bârfă.

De ciumă, foamete, foc, război, bârfitori și bârfitoare, mântuiește-ne, Doamne!
8 noiembrie la 15:01

JALE ÎN RÂNDUL STUDENȚILOR

Crește numărul decedaților loviți de incendiul de la clubul Colectiv și parcă ne prinde și mai tare jalea. Mă uitam ieri la Andrei Rieu că-i dădeau lacrimile și lui. Este jale la București, dar este jale în toată țara: Ieri citeam știrile și din declarația primului ministru interimar Câmpeanu (fost ministru în învățământ, educație și cercetare), 93% dintre unitățile de învățământ din România nu au autorizație de incendiu. Dacă este adevărat ce a declarat, este jale în această țară; mă întreb însă ce a făcut pentru a remedia această lipsă gravă, pentru a îndepărta acest mare pericol atunci când a fost ministrul Educației? Nici Arena Națională, cel mai mare stadion de fotbal din țară (55.000 locuri), nu are autorizație de incendiu, fapt dezvăluit de Primăria Capitalei. Iar în subsolul arenei, în garaje, dacă izbucnește un incendiu, ard mașinile și cine este acolo, căci ușile sau gurile de ieșire sunt total insuficiente.
Am afirmat de mai multe ori că țara noastră poate fi asemănată cu un corp uman în care fiecare organ este bolnav. Cam acesta este diagnosticul după 25 de ani de așa-zisă democrație,iar pentru această boală suntem obișnuiți să găsim vinovați și țapi ispășitori în primul rând în clasa politică și în cei care dețin puterea economică și financiară, sau juridică. Este un adevăr acesta și încă unul foarte dur și dureros.
Dar eu zic că este necesar ca înainte de a striga contra unuia sau altuia dintre guvernanți sau politicieni, să ne analizăm fiecare pe noi înșine și să vedem cu maximă sinceritate cum stăm cu legalitatea și corectitudinea; cu îndeplinirea propriilor datorii și responsabilități. Eu, de exemplu, când am aflat de tragedia de la Colectiv, m-am întrebat dacă în instituția unde am o funcție de răspundere sunt suficiente extinctoare și am constatat că sunt mai

mult decât suficiente, iar normele de pază şi protecţie anti-incendiu sunt respectate.
Dar m-am mai întrebat şi un alt lucru, apropo de boala generală a naţiei române, începând de la cap, conform zicalei vechi şi înţelepte că ”peştele de la cap se împute”.
Dacă tot ne lamentăm de corupţie, de ilegalităţi şi alte rele, m-am întrebat pe mine şi pe mai mulţi studenţi cam cum stau lucrurile cu pregătirea lor acum ca studenţi şi cât de corecţi şi responsabili sunt cu cerinţele unei bune pregătiri ştiinţifice şi pentru viaţă, pentru viaţa lor, nu a altora.
Din răspunsurile adunate, pot să sintetizez:

1. În Iaşi, la diferite universităţi, dacă studenţii pot să copie la vreun examen, aproape jumătate din numărul lor, copie. Şi chiar dacă profesorii şi supraveghetorii sunt cât se poate de vigilienţi, tot mai există un procentaj de 10 % care încearcă să copie.
   2. Luând în calcul doar cinci zile din şapte, de luni până vineri, aproape jumătate din numărul studenţilor alocă cca. 10 ore zilnic pregătirii lor (cursuri, seminarii, laboratoare, studiu personal). Mai mult de 50 % dintre studenţi alocă săptămânal doar 8, 10, poate 15 ore pregătirii lor ca studenţi.
2. În celălalt timp, care luat complexiv, este mai mult de 50 % din zilele luni-vineri, studenţii socializează mai ales pe internet, ies cu prietenii în cluburi, locuri de agrement, baruri, alte localuri publice, etc. Am exclus din calcul weekend-ul care, cred eu, ar fi suficient pentru ca un student să se recreieze.
   Acest procentaj sub 50 % al studenţilor (fac excepţie mai ales medicinştii şi câteva facultăţi mai exigente) care într-adevăr îşi dau interesul pentru acum şi pentru viitorul lor reflectă o realitate mai îngrijorătoare decât lipsa autorizaţiilor anti-incendiu la 93 % din şcolile din România. Deja în majoritatea facultăţilor durata studiilor de licenţă a fost redusă de la 4 la 3 ani, ceea ce face ca

nivelul de pregătire să fie şi mai scăzut decât era înainte de reforma ”Bologna”. Dacă nici în acest timp atât de scurt, mai mult de jumătate din numărul total al studenţilor nu alocă pregătirii lor nici măcar jumătate din timpul celor cinci zile, ne putem întreba cu ce nivel de pregătire, de cunoştinţe, de abilităţi şi competenţe vor termina o facultate.

Mulţi urmează o facultate la insistenţa părinţilor, pentru ca fiii lor să aibă studii superioare şi să se simtă şi ei cumva mulţumiţi pentru investiţiile făcute în copiii lor. Mulţi studenţi vin în universitate pentru că aşa este recomandat acum în mentalul general, ca să nu pari un semidoct în ochii celorlalţi. Mulţi urmează o facultate pentru a avea o diplomă, căci oricum se cere în căutarea unui loc de muncă. Mulţi vin la facultate de la licee sau din sate la oraş, căci aceasta înseamnă emancipare, un alt stil de viaţă, mai mult divertisment, este în trend, este fun...

Mă întorc la lipsa autorizaţiilor de incendiu din şcoli şi mă întreb dacă pentru binele şi prosperitatea acestei ţări această lipsă este mai gravă şi mai periculoasă decât cele constatate în rândul studenţilor. Spun că ambele sunt nocive şi ambele trebuie combătute şi găsite remedii; căci, într-adevăr, întreg trupul acestei ţări este bolnav şi necesită urgent intervenţii şi tratamente. Altfel, vom agoniza în continuare la coada UE.

Îi apreciez acum pe studenţii angajaţi în această mişcare a ”străzii” şi consider că au un mare rol în procesul de purificare şi însănătoşire a ţării. Dar să se analizeze şi pe ei înşişi şi atitudinea lor faţă de şcoală, căci, indiferent de ce spun unii sau alţii sau cum s-au îmbogăţit unii sau alţii, viitorul apropiat le va arata mai mult decât în prezent că cine nu are carte, nu are parte şi că cel mai mare handicap al omului îl reprezintă mediocritatea şi mai ales întunecimea minţii.

9 noiembrie la 10:05

LUMINĂ, CÂNTEC ȘI CULOARE

De după dealuri adormite, înveșmântată în roșu-portocaliu, aurora deschide voioasă ușa soarelui care împrăștie negurile nopții, vestind lumii o nouă zi. Jucăușe și blânde, razele lui mângâie colinele, copacii, iarba și florile din curțile și de la ferestrele caselor trezite din nou la viață. Ies oamenii din casele lor, pentru a fi luminați, ca în fiecare dimineață, de lumina alb-aurie, caldă și delicată ca mâna mamei ce-și mângâie odorul.

Pune-ți omule haina albă ca razele de soare, sau mai bine pe cea înflorată, ca și mușcatele de la ferestrele tale. Deschide-ți corzile inimii și dă drumul cântecului tău înălțat spre ceruri precum privighetorile din crâng; precum ciocârlia peste pajiști în arșița amiezii. Lumină și cântec este viața ta, înveșmântat în soare, acoperit de flori, pătruns de vraja misterului luminii. Acolo unde tu apari, dispare umbra și tristețea și umpli cu iubire inimile semenilor tăi.

Ai o nouă zi înveșmântată în soare, în culorile și parfumul discret al florilor tale. Un cântec este viața ta, un cântec de iubire în curțile tale sau pe drumurile lumii. Cântă-ți omule poemul de dragoste. Îmbrăcat în lumina caldă a dimineții, în căldurile amiezii sau în amurgul și răcoarea serii, cântă cu păsările cerului, căci viața ta este cântec, lumină și culoare.

11 noiembrie la 08:51

O DUBLĂ DERATIZARE: GUVERNAMENTALĂ ȘI MINTALĂ

În trecutul recent, comuniștii spuneau că zidim epoca de aur, dar noi, ăștia simpli și mulți, mâncam salam cu soia și gheare de păsări. Capitaliștii de acum spun că ne-au adus democrația, dar

constat că tocmai aceasta este cel mai mult lovită și disprețuită. Lăsând deoparte ce spuneau comuniștii de odinioară și ce spun neo-comuniștii de acum transformați în capitaliști sălbatici (oricum, nu am crezut nici în spusele celor de atunci și nici în ale celor de acum), ceea ce constat este faptul că trăim într-o societate care, alături de alte rele, are unul care-i aduce pe mulți la disperare: Lipsa locurilor de muncă. Trăim într-o societate care îl împiedică pe om să muncească, făcându-i astfel un rău foarte mare, lipsindu-l de mijlocul principal prin care el să se realizeze. Trăim într-o societate care-l blochează pe om în dezvoltarea capacităților lui creative. Nu numai că omul nu se poate întoarce seara acasă, mulțumit că prin munca lui și-a câștigat cu demnitate pâinea cea de toate zilele, dar, lipsindu-i locul de muncă, nu poate nici să-și dovedească ceea ce poate, nici să se afirme în societate. Fără un loc de muncă, omul este lovit în moalele capului și acumulează mari frustrări și neîmpliniri.

Mulțimea nenumărată a șomerilor din România mă îngrijorează. Am ajuns o țară din care oamenii în putere au plecat care încotro prin Europa sau prin lume, căci aici nu-i de trăit. Asta ne-au adus cei care fură, eludează legile și mint de un sfert de secol încoace: o mare jale, de-ți vine să plângi ca după o ciumă care a pustiit totul. Asta a ajuns scumpa noastră țărișoară, așa-zisă drept credincioasă și cu oameni buni și drepți.
Mă întreb câți or fi cei care în fiecare dimineață se trezesc oftând de ciudă, furie și neputință, căci nu știu încotro să se îndrepte, la care ușă să mai bată ca niște cerșetori, pentru a-și cerși unul din cele mai fundamentale drepturi: dreptul la muncă și la o viață demnă. De multe ori, mergând pe străzi prin cartiere mărginașe sau prin sate văd chipuri de oameni îngânduraţi și triști, îmbrăcați ponosit și neîngrijit. Oameni care, loviți de societatea nedreaptă în care trăiesc, desconsiderați, mințiți mereu, nu mai au grijă nici de ei înșiși; lipsiți de respect, nu se mai respectă nici pe ei și nici pe semenii lor, pe nimeni. Trăiesc într-o societate în care mocnesc nemulțumiri adânci, pentru că oamenii sunt loviți în

ceea ce au ei mai scump, în demnitatea lor de oameni și sunt tratați ca slugi și cerșetori.
Mă doare până la revoltă să constat cum în această societate nedreaptă spectrul șomajului a devenit un coșmar; cum cel care are un loc de muncă ține la el și cu dinții și este dispus la orice sacrificiu și la orice compromis, numai să nu-l piardă. Mă doare până la revoltă să constat cum această societate lovită de atâta nedreptate, a îndoit și mai mult coloana vertebrală a multora; le-a tăiat elanul, încrederea în forțele proprii, le-a murdărit coștiința, le-a anulat curajul de a sta drepți și demni în fața oricui. Mă doare până la revoltă să aud: Nu intri nicăieri, în niciun servici, dacă nu ai pile, dacă nu dai șpagă; nu te ia nimeni în seamă, dacă nu le dai plicul; nu-ți face nimeni dreptate, dacă nu le dai, și nu se mai satură etc.
Asta mă doare foarte tare, să constat că românii au ajuns să gândească exact cum vor cei care-i exploatează. Românii au ajuns să fie spălați la creier exact așa cum le convine celor care-și fac interesele pe spatele lor. În afară de nedreptățile în sine, strigătoare la cer, în România s-a ajuns să se gândească pervers: Nu poți trăi, dacă nu dai șpagă, dacă nu ai pile, dacă nu ești tânăr și sexi, dacă nu ești șmecher, dacă nu știi să furi și să minți, dacă nu știi să dai din coate. Da, cu adevărat cei care tâlhăresc astăzi România și-au atins scopul: Prin nedreptățile lor sistematice, prin manipularea continuă a maselor și ținerea lor în ignoranță și neputință, au reușit să-i facă pe mulți români să creadă că adevărul și dreptatea sunt niște iluzii și că pentru a trăi, trebuie neapărat să te pleci în fața celui puternic, să-l lingi, să renunți la principii, la demnitate și să accepți principiul lor nerușinat ”se poate și așa!”.
Mă doare până la revoltă să constat cât rău și pustiire a putut să aducă în acest popor acest ultim sfert de veac. Pentru a supraviețui ca popor format din oameni demni și liberi (nu slugi, nu cerșetori, nu lingăi, nu mincinoși, nu infractori și corupți, nu blazați și descurajați), acest popor trebuie să se reinventeze și să se elibereze de râia care s-a depus pe creierul și

în gândurile lui! Doar așa, cred eu, oamenii vor începe să devină liberi. Iar în prezent, în afară de alungarea de la conducerea țării a tuturor acestor mari infractori (să dea seama în fața legii de infracțiunile lor și să constate că ”nu se poate și așa”), oamenii au neapărată nevoie de o deratizare a minții lor. Dacă vor continua să gândească ca până acum, vor veni alții care, profitând de prostia și modul lor greșit de a vedea viața, îi vor manipula și exploata din nou, exact cum au făcut-o cei pe care acum i-au detronat de la guvernare.
În România este absolută nevoie de o dublă deratizare generală: una guvernamentală, politică și administrativă și una mintală.

14 noiembrie la 18:18

ESTE GREU!

Oameni ai păcii și ai fraternității cu toți semenii noștri, este greu să mai credem că aerul pe care îl respirăm nu miroase a praf de pușcă.
Oameni ai păcii, este greu ca în lumea în care trăim acum să mai credem că putem ieși în siguranță din casele noastre, fără spectrul unei arme îndreptată spre noi.
Oameni ai păcii, este greu ca în lumea în care trăim acum, să ne mai plimbăm senini și fără griji pe drumurile noastre, alături de semenii noștri, fără teama ca din mulțime un fanatic să-și detoneze explozivul și să sărim cu toții în aer, făcuți bucăți de carne și sânge, murind în strigătul lui Alah este mare.
Oameni ai păcii, casa noastră comună Europa este invadată nu doar de infometați, persecutați și oropsiți ai sorții, dar printre noi respiră același aer cu noi, stau la aceleași mese cu noi și ne privesc în ochi călăii noștri, cei care mâine-poimâne ne vor ucide fără milă.
Ne îngrozim de ceea ce se întâmplă: oameni arși de vii în localuri publice; oameni împușcați, răniți și speriați de moarte. Atentate în

marile oraşe, ziua sau noaptea, împrăştiind groază şi moarte. I-am primit cu braţele deschise pe cei care au bătut la porţile noastre, pentru ca acum să ne temem să mai ieşim din casă. Mă întreb însă dacă suntem doar victimele unor fanatici, sau suntem şi victimele statelor noastre, ale guvernanţilor şi conducătorilor noştri, care au dus şi duc o politică păguboasă, mai grav, periculoasă pentru binele cetăţenilor? Oare nu cumva lăcomia pentru petrolul arabilor i-a dus pe mulţi în Orient? Şi cine le dă arme? Şi cine cu cine se mai aliază? Şi ce caută soldaţi străini în teritoriile lor? Din cauza politicii greşite a guvernelor şi statelor din care facem parte suferim acum. Dacă soldaţi francezi împuşcă prin Orient, fanatici orientali împuşcă prin Occident; şi vor continua să o facă. De ce autorităţile statelor noastre nu au creat structuri şi organisme capabile să protejeze populaţia? Cine are datoria de a asigura liniştea şi siguranţa publică? Nu ştiu de ce am impresia că cei care sunt astăzi la putere nu numai că sunt cam demagogi şi corupţi, dar sunt şi incapabili să garanteze binele celor pe care îi reprezintă. Ceea ce ştiu foarte bine guvernanţii noştri este să-şi mărească averile şi puterea, iar cetăţenii... sunt arşi de vii sau împuşcaţi în plină stradă sau în localuri publice.

Îmi este frică de terorişti, de islamişti fundamentalişti care apasă pe trăgaci şi omoară pe oricine, strigând că Alah este mare, dar îmi este frică şi de cel pe care l-am votat ca să-mi fie bine pe lumea asta şi nu să mă întreb cu spaimă dacă ieşind din casă, mă voi mai şi întoarce teafăr. Cine trebuie să asigure securitatea frontierelor? Cine trebuie să controleze traficul la frontiere şi vămi şi să stopeze din timp traficul de arme, muniţii, droguri, produse ilegale? Cine? Cum de au pătruns pe teritoriul Franţei armele cu care aceşti fanatici criminali au ucis atâtea persoane nevinovate? Cine este vinovat de aceasta?

Europa aceasta sau se trezeşte la realitate, sau va fi dominată (bântuită) de cei pe care i-a primit în casa ei. Şi până a-i prinde pe criminali, să-i întrebăm pe conducătorii noştri dacă s-au gândit vreodată serios la binele şi siguranţa cetăţenilor în slujba cărora

au jurat și trebuie să fie. Și pe lângă neliniștea și durerea ce mi-au provocat-o atentatele de la Paris, mă neliniștește și mă nemulțumește faptul că nu sunt suficient iluminate străzile din toate cartierele orașului în care locuiesc și că sunt câini vagabonzi pe străzi.
15 noiembrie la 10:55

FII O VOCE, NU UN ECOU!

Copil fiind, ținut de mână, alții m-au învățat să merg pe picioarele mele. Și de atunci tot merg, căci cine se oprește, deja începe să moară. Însă din când în când îmi iau câte o pauză de drum și mă întreb dacă drumul pe care merg este al meu, sau este al altora? De mic copil, din brațele părinților am învățat să vorbesc, iar apoi la școală m-au învățat să scriu și să citesc, să mă exprim corect și frumos gramatical și lingvistic. De atunci încoace am tot citit ce au scris alții; am auzit și continui să aud vocile lumii. Însă din când în când îmi iau câte o pauză de citit și auzit și mă întreb dacă vorbirea și scrisul meu sunt un ecou al vocilor altora, sau sunt glasul și cuvintele mele pornite direct din inima și conștiința mea.
De mic copil m-au fascinat personaje legendare sau create de imaginația și fantezia mea, iar apoi când am mai crescut și am început să-mi deschid ochii asupra lumii, am căutat în ea eroi și oameni mari, modele de urmat în viață. Însă din când în când îmi iau câte o pauză și mă întreb dacă acum, ecoul vocii lor a devenit cumva și vocea mea.

În era aceasta dominată de mass media, atâtea voci ne bombardează auzul zilnic; atâtea imagini invadează retina ochilor noștri. Sunt vocile lumii; mulțimi nenumărate își ridică glasul în agoraua planetară în care ne mișcăm. În toată această avalanșă mediatică, avem răgazul să ne oprim măcar o clipă și să încercăm a distinge vocile, să vedem care sunt pline de armonie și care sunt pline de dezacorduri și falsități? Dar, avem oare ureche muzicală pentru cântecele lumii?

Suntem maturi acum, sau așa ne pretindem a fi. Am crescut și am zburat din cuibul casei părintești, unde în fiecare zi ne suna în urechi și ajungea la inimă glasul duios al mamei, al părinților noștri. Acum suntem departe pe drumurile lumii. Acum, mai este vreo voce care ne vrăjește mintea și inima? Sau în urechile noastre pătrunde doar zăngănitul tinichelelor și vocile anonime ale altora? Există vreun personaj, o mare personalitate a cărei voce să devină măcar ecoul vocii noastre? Mai este vreun glas care să ne transmită nouă, personal, o șoaptă de iubire? Sau inima noastră este goală, pustie? Există un glas care ne încântă auzul și ne încălzește inima în fiecare dimineață, sau ne punem căștile în urechi și dăm drumul la muzica player-ului nostru? Suntem o voce plăcută pentru semenul nostru? Măcar pentru unul?

22 noiembrie la 20:09

EȘTI FERICIT?

Fericirea nu este o destinație la care vei ajunge, ci un drum pe care vei merge în căutarea ei până la ultima suflare. Nu există niciun lift cu care să ajungi la ea și nu știi nici numărul scărilor pe care trebuie să le urci. Personal, înclin să cred că este adevărată această afirmație.

Dacă așa stau lucrurile, mai are rost să te zbați o viață întreagă pentru a o obține, iar de obținut în această lume, tot nu o obții? Sau, poate că fericirea înseamnă să duci o viață onestă și lipsită de griji?

Sau, fericirea înseamnă a atinge un anumit nivel al vieții personale și profesionale, și odată ajuns acolo, te declari fericit? Sau, pentru a fi fericit este bine să te mulțumești cu puțin, și dacă ai acel puțin, nu-ți mai dorești nimic altceva și te declari fericit? Sau, fericiți sunt oamenii în ziua nunții lor? Sau când li s-a născut un copil? Sau, fericit este omul în ziua sfințirii lui ca preot? Sau în ziua în care ai ajuns director, sau primar, sau ministru, sau ai

fost angajat într-un serviciu stabil în care ai salariul de 4000 lei? Creștinii spun că fericirea adevărată le-o poate da doar Dumnezeu, la fel cum musulmanii spun că fericirea constă în supunerea totală față de Alah. Dacă este adevărat, creștinii sunt fericiți? Dar musulmanii?

Faust a făcut un pact cu diavolul, oferindu-i acestuia sufletul la sfârșitul vieții în schimbul îndeplinirii oricărei dorințe. Noi am făcut pact cu cineva pentru a fi fericiți

22 noiembrie

A DISPĂRUT SCLAVAGISMUL?

În antichitate, oamenii prinși în război și sclavii erau scoși la vânzare precum animalele sau instrumentele de lucru. În perioada colonialismului, africanii erau vânați cu milioanele în savanele lor și vânduți ca sclavi pentru a lucra pe teritoriile albilor din Americi.

În zilele noastre, oamenii (bărbați și femei) sunt ”comercializați” de patroni și persoane private pentru a lucra în casele și firmele lor.
De bună voie și silit de împrejurări, soțul își lasă soția, soția își lasă soțul, părinții își lasă copii, prietenul își lasă prietena și merg să muncească la alții, în cazul fericit în care găsesc de lucru. Iar cine are nenorocul să nu găsească de muncă (și sunt deja prea mulți), îngroașă rândurile celor de la periferiile localităților și își plânge în pumni propria nepuțintă și sărăcie, fără ca să-l ia cineva în seamă. Sunt deja mai multe milioane de români slujitori la ușile altora și alte milioane care aici, în țara lor, oftează neputincioși.
Cum putem da acestei lumi o față mai umană?

Poate că noi toți cei care avem o pâine pe masă și un acoperiș propriu deasupra capului, ar trebui să devenim mai oameni cu cei care nu mai sunt considerați oameni, ci servitori, dacă nu chiar

sclavi fără acte. Cred că avem o mare datorie să ne luptăm aici, cu toții, umăr la umăr, pentru ca această țară să devină mai bună și mai dreaptă (fiecare dintre noi devenind mai bun și mai drept în tot ceea ce face) și să nu mai tolerăm, să nu mai închidem ochii la nedreptăți, să fim noi înșine modele de hărnicie și corectitudine și să ne scoatem din minte ideea nefastă că se poate și așa, căci privind aceste multe milioane de oameni, este strigător la cer ceea ce constatăm, iar așa nu se mai poate!

25 noiembrie la 09:37

NU ȘTIU DACĂ...

Mă gândeam la cât de mult s-au schimbat satele și orașele noastre. Scăpați de comunism, în confuzie și mare grabă, oamenii s-au îndreptat spre capitalism, construindu-și un alt nivel și standard de viață în care apar case mari, multe magazine, iar străzile s-au umplut cu mașini. Au apărut internetul, calculatoarele și smartphone-urile și au dispărut video-urile, radiocasetofoanele și discurile din vinyl. Viața strălucește în alte culori, iar mama mea nu știu cum s-ar regăsi în tot ceea ce mă înconjoară astăzi.

Dincolo de aceste schimbări, mă întreb dacă în noi s-a schimbat ceva, dacă noi am devenit mai buni, mai drepți decât părinții și bunicii noștri?

Dincolo de tot ceea ce am acum, mă întreb dacă ”valorez” mai mult acum decât atunci când dimineața mâncam o bucată de mămăligă cu slănină și o ceapă strivită în pumn?

Nu știu dacă eu astăzi ofer altora mai multă iubire decât îmi oferea mie mama când împărțea cu mine mâncarea pe care o aveam.

Nu știu dacă eu astăzi am mai mulți prieteni decât aveam atunci când mă jucam pe malul șanțului sau mă întorceam de la școală și mă țineam de după umeri cu băieții din clasa mea.

Nu știu dacă eu astăzi inspir mai multă încredere, mai multă

speranță, mai mult curaj decât o făceam cândva pe drumurile satului meu.
Nu știu dacă eu astăzi sunt mai credibil, mai convingător, mai atrăgător în vocația mea decât atunci când întorcându-mă de la școală duceam ghiozdanul unei colege de clasă. Eu nu am avut ghiozdan la școală, ci doar o plasă.
Îmi pun adesea întrebarea dacă nu cumva lumea aceasta este așa cum este și pentru că eu nu sunt așa cum ar trebui să fiu. Îmi pun adesea întrebarea dacă nu cumva sunt atât de mulți oameni care se simt singuri pentru că eu nu am știut să solidarizez cu ei. Îmi pun adesea întrebarea dacă nu cumva corupția acestei țări nu se datorează doar guvernanților și politicienilor, ci și mie, ca și multor altora care nu am știut să fim drepți și demni, harnici și corecți și în loc să ne lamentăm sau să criticăm, ar fi trebuit să luăm parte activă la construirea unei lumi mai bune și mai drepte. Îmi este clar, evident că acum am mult mai multe lucruri decât odinioară, dar mă întreb dacă am mai mult din ceea ce Dumnezeu și semenii cer acum de la mine. Sunt dator față de cineva? Dacă da, cu ce anume? În afară de obligațiile profesionale, ce sunt eu pentru semenii mei și ce ar trebui să fiu?
Și de la mine, gândul îmi fuge la toți cei cu care respir același aer al Iașului. Când mă urc pe dealul Repedea, privesc îndelung cu emoție și cu un oftat în inimă orașul meu schimbat profund în interior și răspândit mult în afară și mă întreb dacă în el acum este mai multă omenie decât cândva, nu cu mult timp în urmă. Cu siguranță, satul în care m-am născut și orașul în care locuiesc sunt mult mai bogate decât erau odinioară, însă nu știu dacă inimile oamenilor de astăzi sunt mai calde și mai generoase decât ale părinților și bunicilor mei. Este cu totul altfel orașul meu, trepidant, plin de lumini, magazine și instituții noi, plin cu mașini, agitat, plin cu elevi și studenți în timpul anului școlar și mai liniștit în vacanțe.
Nu știu însă dacă orașul meu a crescut în umanitate. Rămâne ca fiecare dintre noi să se examineze și să constate: Odată cu

creșterea aceasta economică, am crescut și noi ca oameni? Odată cu aceste schimbări, ne-am schimbat în mai bine, sau în mai rău?

27 noiembrie la 09:59

ZAPADA NEVINOVAȚIEI NOASTRE

Albul imaculat al primei zăpezi căzută peste Iași îmi reamintește de nevinovăția și puritatea spre care aspir cu aceeași nostalgie de fond care-mi domină existența de când mă știu.

Zăpada aceasta trezește iar copilul din mine, semn că sunt încă viu, că aspir spre nevinovăție și curățenie interioară.

Albul primei zăpezi este albul primei iubiri împărtășite. Este albul cămășii mamei mele pe care-mi plecam obrazul și-i simțeam prospețimea și mirosulplăcut al cânepei spălată bine în apele Siretului; este albul cămășii mele pe care o îmbrăcam la început de an școlar sau în zilele de sărbătoare.

Albul primei zăpezi căzută peste orașul meu sunt dorințele mele de a locui într-un oraș curat, fără mizerii, praf și smog, fără găuri în asfalt și trotuare.

Albul imaculat al primei zăpezi sunt visele mele pentru o lume pașnică și bună în care să nu mai fie vorbire de rău și clevetire, bârfe și minciuni, lene și delăsare, înjurături și blesteme, mânie și ură, mândrie și prostie, avariție și egoism.

Albul primei zăpezi vreu să fie drumul meu prin viață, curat și luminos. Albul va rămâne mereu simbolul curățeniei minții, al nobleței și virtuții, al drumului care unește cerul cu pământul, pe om cu Creatorul său, al porumbelului păcii cu ramura de măslin în cioc.

Albul zăpezii căzută de sus este binecuvântarea Cerului curat care vrea nu să acopere, ci să spele mizeriile noastre. Îngerii din ceruri cântă slava lui Dumnezeu îmbrăcați în haine albe; oamenii de pe

pământ admiră albul zăpezii și tânjesc de dorul albului veșnic în care i-a înfășat Dumnezeu în ziua nașterii lor în lume.

28 noiembrie la 08:47

DE CE JOCUL PROTOCOLAR AL DUPLICITĂȚII?

Cândva credeam că toți oamenii sunt buni, și dacă se comportă rău, aceasta o fac din cauza unor necazuri sau greutăți care s-au abătut peste ei, iar dacă îi ajuți să se elibereze de respectivele necazuri sau greutăți, redevin buni, așa cum sunt de la mama natură. Acesta a fost idealul meu în care am crezut mult timp.
Când am ajuns prima dată în Occident, ce m-a suprins deja de la intrarea în aeroport a fost zâmbetul protocolar de pe fețele tuturor. Dar la scurt timp am început să constat că politețea poate fi și o formă dură de ipocrizie.
Cu timpul am înțeles că cineva îți poate fi prieten pentru că are nevoie de tine. Am înțeles că cineva se asociază cu tine nu pentru că te apreciază, ci pentru a fi contra altcuiva, pentru a se se elibera de un posibil contracandidat sau adversar.
Cu timpul am învățat că atunci când oamenii îi laudă pe șefi, adesea o fac nu pentru că le apreciază calitățile și cred în conducerea lor, ci vor să le câștige bunăvoința pentru propriile lor interese, iar această meteahnă o transpun și în relația lor cu Dumnezeu.
Cu timpul am înțeles că oamenii se comportă ca la masa de biliard: Lovesc într-un semen pentru a-l trimite contra altuia, iar acel altul să lovească un altul și așa, la final, cel care a lovit prima dată să câștige, să-și atingă scopul, conform principiului doi se bat și al treilea câștigă, sau unde dai și unde crapă.
Cu timpul am înțeles că atunci când cineva vorbește în șoaptă, nu o face neapărat pentru a păstra un secret față de ceilalți, ci pentru a-și impresiona (convinge) ascultătorul de spusele sale adevărate sau false.

Cu timpul am înțeles că atunci când unul condamnă răutatea sau nedreptatea altora și pare a o face pentru apărarea dreptății, adevărului și binelui celorlalți, de fapt nu face altceva decât să spună în cuvinte ceea ce poartă în inima și în gândurile lui, adică răutate și nedreptate, conform dictonului limba bate unde doare dintele.
Cu timpul am învățat că este adevărată vorba conform căreia când sovieticii îți transmit la radio muzică simfonică, să știi că se întâmplă ceva grav.
Cu timpul am învățat că toți spun că sunt contra furtului, dar dacă găsesc un portmoneu plin cu bani, sunt slabe șanse să mai ajungă la proprietar.
Cu timpul am învățat că mulți cunosc bine arta flirtului, mimând iubirea, la fel cum mulți cunosc limbajul protocolar și diplomatic, mimând adevărul. Mă întreb cât mai vibrează în inima acestor oameni farmecul iubirii adevărate, câtă căldură primesc aceste inimi și câtă oferă altora?
Privind puritatea și albul zăpezii, mă întrebam cât de sinceri sunt acești oameni cu ei înșiși, cu propria conștiință și cu semenii lor? Oare câți dintre noi ne întoarcem seara la casele noastre, păcăliți de semenii noștri, căci ei ne-au zâmbit, dar fără a avea vreun sentiment de simpatie, admirație sau respect pentru noi? Iar noi le-am răspuns, zâmbind la fel de protocolar și de fals. Ne-am întors la casele noastre purtând în noi propria mască și pe cea a semenilor noștri, căci adevărata lor față noi nu am văzut-o și nici ei pe a noastră.
De ce și pentru ce acest joc protocolar al duplicității? Și ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar avea doar o față și nu două? Am încercat să înțeleg acești oameni, dar m-am ales cu o mare durere de cap.

29 noiembrie la 10:21

LUMINĂ PLĂPÂNDĂ ȘI DISCRETĂ

Flacăra plăpândă a lumânării din coroana de brad ne vorbește tăcută și discretă despre Dumnezeul care ne surâde în background-ul existenței noastre pentru ca împreună cu El să construim o lume mai bună.
Biserica soră ortodoxă a intrat deja (15 noiembrie) în timpul special de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului. Catolicii aprind astăzi prima lumânare (din cele patru) în coroana de Advent, ca semn vizibil al intrării lor în aceeași perioadă atât de importantă de pregătire sufletească pentru aceeași mare, unică sărbătoare a tuturor creștinilor: Venirea în lume în trup omenesc a Celui pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde.
Acest timp, mai lung la ortodocși, mai scurt la catolici, se numește Post, ceea ce înseamnă că se caracterizează prin abstinență de la consumul alimentelor de origine animală, cu excepția peștelui în anumite zile (în reglementările Bisericii Ortodoxe).
Dincolo de aceste abțineri de natură culinar-spirituală, de purificare a trupului, a minții și mai ales a sufletului omului, acest post mi se pare mai mult unul al bucuriei și speranței decât unul al abstinențelor alimentare.
Adventul este un timp al speranței, și întrucât speranța moare ultima, privind prima lumânare aprinsă în coroana de brad, credinciosul îl vede în background pe Cel simbolizat de lumina lumânării, pe Dumnezeul cu noi, pe Pruncușorul din ieslea de la marginea Betleemului, pe Dumnezeul întrupat în ființa lui, pe Dumnezeul din chipurile tuturor oamenilor, pe Dumnezeul simplu, umil și sărac care ne cheamă la El; în bunătatea lui nesfârșită își deschide larg brațele pentru a-i cuprinde pe toți oamenii. Dincolo de licărirea timidă parcă și tremurândă a flăcării lumânării din coroana de brad, creștinul îl vede pe Dumnezeul său care-i surâde mereu cu bunătatea lui fără margini. Și

întrucât... speranța moare ultima, creștinul speră în Dumnezeul sădit adânc în inima și gândurile lui, iar flacăra plăpândă din coroană îi alimentează acum această speranță, parcă cu mai multă intensitate. Mai mult decât în Moș Crăciun care va veni cu daruri peste patru săptămâni, omul speră în ceva mult mai profund, ancorat în adâncul ființei sale, speră și dorește bucurie și mulțumire deplină, iar acest cadou nu i-l poate oferi decât Dumnezeu.

Nu știu de ce îmi vine să asemăn viața omului cu o luntre în care el s-a urcat și la care tot vâslește pe ape mai mult tulburi și agitate, decât limpezi și liniștite. Mai mult decât o călătorie pe un drum bine delimitat, solid și plăcut la mers, viața este o călătorie într-o ambarcațiune în care suntem fericiți dacă mergem în doi sau în mai mulți, căci adesea, în momentele dificile constatăm că vâslim singuri și nici nu știm cât mai avem de vâslit până la mal. Și nici cerul nu-i senin, luminat de soare ziua, sau de lună noaptea; și nici farul din port nu se vede prea ușor. Nu vedem luminița de la capătul tunelului. Mi se pare că această flacără plăpândă, dar constantă din lumânarea coroanei de Advent, este lumina acelui far de care avem nevoie pentru a ști încotro trebuie să ne îndreptăm. Așa cum un copil are nevoie să vadă lumina din ochii părinților lui și să simtă căldura iubitoare a îmbrățișării lor, așa fiecare om are nevoie să vadă lumina lui Dumnezeu simbolizată de această lumânare aprinsă, dincolo de licărirea căreia îl vede pe Dumnezeul întrupat care-l așteaptă cu brațele deschise.

Aceasta este vraja Adventului, vraja luminii lui Dumnezeu și a iubirii Lui cu care vrea să îmbrățișeze toată lumea. Iar rugăciunea noastră, cu mâinile goale și brațele întinse spre ceruri, este aceea a invocării continui: Vino, Doamne Isuse, vino la noi! Iar Domnul coboară la noi.

30 noiembrie

MĂRTURIA UNEI MAME

Tocmai m-am despărțit de o mamă externată acum câteva ore în urmă din Spitalul clinic de obstetrică și ginecologie ”Cuza Vodă” din Iași.

Poate dacă nu ar fi vorba iarăși de spitalul unde a fost operată și mama mea și unde în durerea disperată care mă cuprinsese am dat bani la toți care mi-au cerut numai să o salveze, deși medicii știau bine că nu are nicio șansă de scăpare, nu aș vorbi despre aceeași corupție pe care am constatat-o și acum 20 de ani. Doar că acum mi se pare a fi generalizată.

Mi se plânge această mamă a trei copii că de la personalul de la garderobă, trecând la infirimere și asistente, anesteziste și până la chirurgi, toți vor bani pentru absolut orice serviciu. Dacă nu-i dai bani infirmierei și asistentei, nu te ajută să te ridici din pat, nu-ți schimbă cearceaful, nu-ți dă medicația la timp sau spune că nu mai sunt medicamente. Dacă nu-i dai bani medicului anestezist, spune că nu are medicamentele necesare pentru anestezie, sau te amână până cedezi principiilor tale și decizi să-i dai bani. La fel procedează și medicul chirurg, care ia partea cea mai consistentă. Această mamă a mai fost operată și anul trecut și mi-a mărturisit că atunci totul a costat-o aproape 2000 lei. Acum, din lipsă gravă de bani, nu a mai putut contribui tot cu aceeași sumă și a constatat că spitalizarea și tot tratamentul și îngrijirea medicală au fost mai slabe decât acum un an. Îmi spune că aceasta este realitatea în tot spitalul, iar o mamă tânără care a refuzat să plătească a fost lăsată după operație aproape o zi fără niciun ajutor din partea medicului anestezist până ce și-a revenit singură din anestezie. Dacă nu le dai bani, toți se uită la tine cu o anumită indiferență și răceală, îți vorbesc protocolar și distant, sau chiar îți dau de înțeles că așteaptă bani. Imediat ce le dai bani, atitudinea se schimbă total și devin prietenoși și serviabili. Această mamă îmi

mărturisește cu durere și aproape cu lacrimi în ochi că lumea a devenit mai rea, că dacă nu ai și nu dai bani, nu te ia nimeni în seamă. Mă doare și mă sperie că există atâta corupție și răutate chiar și în locul unde sunt tratate mamele noastre, cele care ne-au dat viață. Există atâta răutate, corupție și lipsă de respect pentru om tocmai în locul în care omul vede pentru prima dată lumina zilei, unde ia contactul pentru prima dată cu lumea în care va trăi.
De ce oare cele mai scumpe și mai importante ființe de pe lumea aceasta, mamele, de ce sunt tratate astfel? Este un paradox: Cele mai elogiate în cântece, poezii, în orice text al literaturii universale, în pictură, sculptură, muzică, în orice formă de manifestare artistică, mama, mama cu copilul în brațe, care este cea mai sublimă formă de manifestare a existenței omului în lume; ele, cele mai nobile ființe, în fața cărora ar trebui să avem totdeauna respect și admirație fără margini, tocmai ele sunt tratate cu atât de puțin respect, ca să nu mai vorbim de iubire, în spitalul de pe Cuza Vodă!

Sau, poate și femeile, mamele care ajung să aibă nevoie de controale, tratament și îngrijire medicală, atât de mult sunt influențate și marcate de corupția din această țară încât ele însele favorizează această plagă a societății noastre și nu concep să meargă la medic decât cu bani, crezând că doar astfel vor fi tratate cum se cuvine.

Revenind la ce-mi spunea această mamă, nu mi s-a părut deloc că ar fi fost dispusă să dea bani, ci s-a văzut constrânsă să facă asta. În locul unde se naște o nouă viață sau unde este tratată mama, purtătoarea și dătătoarea vieții, tocmai acolo există atâta indiferență, atâta egoism, atâta corupție și răutate față de om. Acum înțeleg mai bine de ce și acum mai bine de două mii de ani Fecioara Mamă Maria nu a găsit un loc mai cald și mai primitor pentru ca să-l aducă în lume pe Fiul lui Dumnezeu decât o grotă, o peșteră și niște paie la marginea Betleemului... Nu avea bani, săraca, nici Iosif, soțul ei... Într-o peșteră, înconjurat de animale și

ciobani, acolo s-a născut Mântuitorul lumii, pentru că părinții lui nu aveau bani să plătească un loc la o casă de oaspeți. Ca în fiecare an, și anul acesta va veni sărbătoarea Nașterii Domnului; vom face cumpărături, vom oferi și vom primi cadouri, vom asculta colinde, vom împodobi bradul, vom admira ieslea de Crăciun și personajele din ea și ne vom simți bine în casele noastre. Cu toții vom face asta, inclusiv personalul care lucrează în spitalul amintit și poate că își vor face sărbătoarea mai frumoasă tocmai cu banii luați de la paciente... Degeaba l-am votat pe domnul Johannis ca președinte; degeaba avem acum un nou guvern și un nou prim-ministru; dacă fiecare dintre noi nu învățăm să fim corecți, cinstiți, onești, țara noastră nu va deveni mai bună și mai dreaptă. Haideți să realizăm schimbarea pe care toți ne-o dorim, începând din această clipă, când am terminat de citit acest mesaj, pornit din durerea unei mame și din dorința de mai bine.

ADVENT

Nostalgia paradisului pierdut, pe care îl purtăm mereu în inimile noastre rănite. Pentru a-l cuprinde în brațele noastre și a-l strânge strâns la piept, învățăm din nou să zburăm spre ceruri, să pășim pe drumul pe care ni-l dictează clipă de clipă bătăile inimii noastre. Un zbor pe care l-am visat deja de mult timp, din prima copilărie, din freamătul primei iubiri. Un zbor și un drum al nostru, care ne consumă ca ceara lumânării aprinse; este plata pe care o plătește ființa noastră ca preț al răscumpărării ei din cenușa din care renaște mereu.

Regretăm mereu căderile pe drum și devierile din zbor; ne ridicăm, scuturându-ne praful, reluându-ne zborul spre înălțimi. Am vrea să trăim puțin mai mult și să privim cerul înstelat și nu noroiul de pe drum, să simțim că viața este un vis înaripat. Este strâmtă locuința noastră și nu ne ajunge aerul din ea. Ne lipsește bătaia vântului purtând pe aripile sale mireasma florilor de mai și freamătul pădurilor de brad. Lipsesc prietenii cei buni și

gustul cald și bun al pâinii de acasă; lipsesc dimineţile senine și serile de vară cu liniștea amurgului de după deal; lipsește cerul plin de stele și visele din vraja nopților de-odinioară. Toate lipsesc, au fost cândva, dar dorul lor freamătă mereu în pieptul nostru. Pe toate le purtăm pe drumurile noastre ca o memorie vie a ceea ce a fost și o să fie; visând din nou o fericire ce s-a născut cu noi odată, nu știm când; ea a venit din ceruri, de departe, purtată în cânt de îngeri, adusă pe aripile lor până în pragul casei noastre.
De atunci, o tot cântăm în zorii zilei, cu brațele deschise și mâinile goale, cu inimi mereu flămânde, desculți și însetați de nemurire. În cântecul nostru de dor se înfiripă veșnicia și cu cât cântăm mai mult, cu atât ea vine mai aproape de inima și gândurile noastre. Păşim în timp pe treptele nemuririi, cântând dorul nostru după paradisul din care păcatul ne-a gonit, dar spre care ne întoarcem în fiecare an, în fiecare zi, în fiecare clipă. In ruga noastră și-n hărnicia brațelor și-a minții, prindem din nou contur, chip din chipul Celui în care ne oglindim privirea. În cântecul nostru pe versurile și melodia îngerilor din ceruri redevenim lauda creației dintâi. Nimic impur nu va intra în ceruri, de-aceea-n lacrimi ne spălăm ființa; ieșim curați, limpezi și cristalini ca apele de munte în întâmpinarea Celui dorit dintotdeauna. În iesea săracă, înfășat de o femeie pe paiele lumii ne-așteaptă al lumii Creator, cu darurile și visele noastre, visate de El dinainte de timpuri, din veșnicia care iarăși ne cuprinde. Veșnicia nu s-a născut la sat, nici nu va muri la oraș; ea bate în ritmul inimilor noastre. O, clipă, rămâi!

2 decembrie la 15:22

PREGĂTIRE DE CRĂCIUN

Statistică:
Mă întrebam câte sărbători religioase sunt în calendarul ortodox și câte sunt în calendarul catolic? Conform unui site oficial ortodox, sunt 80 (duminici și sărbători) menționate în culoare

roșie și 60 menționate cu cruce și în culoare albastră. Deci, 140 de zile de sărbătoare. În calendarul catolic sunt menționate cu roșu toate duminicile (52) și încă 9 (nouă) zile de sărbătoare. Cum ni se par, multe sau puține?

Reflecție:

Nu la numărul sărbătorilor din cele două calendare doresc să reflectăm, ci la semnificația sărbătorii Nașterii Domnului. Avem nevoie de sărbătorile religioase pentru a mai umaniza relațiile dintre noi, oamenii. Iar sărbătorile pot fi adevărate doar dacă oamenii se comportă ca oameni, adică frați.

Nu are cum să coboare Dumnezeu în inimile și casele noastre, dacă în aceste inimi și în aceste case nu este loc pentru semenii noștri, care sunt chip și imagine a divinității. Dacă în inima noastră nu locuiește și semenul nostru, nu poate locui nici Dumnezeu. Crăciunul nu poate fi o sărbătoare decât pentru inima celui în care Dumnezeu și-a stabilit domiciliul.

Dacă sărbătorile noastre înseamnă, acum, doar un sentiment nostalgic și dulceag al așteptării unui Dumnezeu copilaș frumușel de adorat într-o iesle, atânci atât va rămâne această sărbătoare: o dulcegărie nostalgică.

Dacă sărbătoarea noastră va fi doar un brad poleit cu beteală, împodobit cu globuri, steluțe și îngerași, iar sub el niște cadouri, atunci sărbătoarea va fi doar un decor din care va lipsi tocmai cine nu trebuie să lipsească, adică Cel sărbătorit.

Dacă sărbătoarea noastră va însemna o masă festivă alături de cei dragi, acesta este un lucru bun, chiar foarte bun, doar că din cadru, de la masă lipsește tocmai personajul principal. La masa de Crăciun să avem un scaun liber, neocupat și să încercăm să ni-l imaginăm pe Dumnezeu șezând alături de noi la masă. Cum l-am vedea? Să privim în inima și în gândurile voastre, căci acolo locuiește El, sau de acolo lipsește...

Pregătirea acestei sărbători nu începe atunci, în preajma datei de 25 decembrie, când luăm cu asalt magazinele ca și cum ar bate la ușă foametea din 1946. Pregătirea începe acum, în fiecare dimineață în care alături de deschiderea ferestrei ca să intre aer

proaspăt, ne deschidem inima pentru a oferi căldură tuturor celor pe care îi vom întâlni.
Pregătirea începe în fiecare zi, când în gândurile noastre facem loc gândurilor inteligente, creative, bune şi înalte; când sentimentele noastre sunt cele mai curate şi generoase pentru toţi semenii; când faptele noastre sunt marcate de hărnicie şi corectitudine.
Sărbătoarea nu este nicidecum un hocus-pocus în urma căruia apare Pruncul Isus, nici rezultatul unei acţiuni magice a clericilor, ci are la bază o umanizare a noastră şi a relaţiilor dintre noi, căci Dumnezeu nu poate fi prezent decât într-o sărbătoare în care gândurile, sentimentele şi faptele oamenilor sunt înveşmântate în sărbătoare.
Şi fiindcă nu-mi place să bat apa în piuă iar în trecut m-a deranjat demagogia comunistă... iar acum mă deranjează demagogia şi publicitatea neo-capitalistă şi ar putea să mă deranjeze şi demagogia pseudo-religioasă, mă întreb dacă ne pregătim cu adevărat de sărbătoare? Sau ne necăjim cu serviciul, sau cu lipsa lui? Sau cu şcoala, sau cu pensia prea mică?

3 decembrie la 23:08

DESPRE (lipsa de) LOGICĂ ŞI DEMNITATE

Am scris zilele trecute despre cazul unei mame (Mărturia unei mame) care a plătit serviciile ce i s-au făcut la spitalul Cuza Vodă din Iaşi şi a urmat imediat un val de mesaje de condamnare a corupţiei din rândul medicilor şi a tuturor celor care activează în spitale.
Am remarcat repede că oamenii sunt grav nemulţumiţi, chiar revoltaţi de ceea ce se petrece în spitale şi nu cred că au inventat ceva din ce spuneau. Cred că într-adevăr mulţi medici şi din personalul angajat în spitale condiţionează serviciile lor de primirea banilor de la pacienţi, iar acesta este un lucru extrem de

grav.
Am încercat însă să înțeleg reacțiile multora, și cred că unul din motivele acestor reacții atât de energice, chiar vehemente îl reprezintă nemulțumirile și refulările pe care mulți oameni le poartă în ei deja de mulți ani, iar cu trecerea timpului acestea cronicizează. Am impresia că mulți dintre români sunt ca un cazan sub presiune, ca un mic butoi cu pulbere, ca un cauciuc umflat prea tare, care la cea mai mică provocare explodează. Sătui de corupție, ilegalități, minciună, înavuțire nedreaptă și alte rele, atât români din țară cu un salariu mic, cât și milioane de români din diaspora sunt nemulțumiți și chiar nervoși; și au motiv să fie.
Dar aș vrea să privim sincer și limpede problemele și dintr-un alt unghi de vedere și să ne întrebăm fiecare cu maximă sinceritate: Dacă am ajuns la cabinetul unui medic sau la spital, ne-a băgat mâna vreun medic, asistent, infirmier în buzunar să ne ia banii? Am stat fermi și pe poziție în fața lor cerându-le să-și îndeplinească datoriile și nu și le-au îndeplinit? Sau cumva am plecat deja de acasă cu plicul pregătit? Deja de acasă ne-am făcut un calcul cât mai precis cam cât să dăm chirurgului, anestezistului, asistentei, infirmierei, etc? Da sau nu?
Cam la fel aș putea să-i întreb pe studenți care se plâng că nu au niciun viitor, dacă din cinci zile (sâmbăta și duminica să se recreieze), calculând 12 ore pe zi, măcar jumătate din acest timp îl dedică pregătirii lor ca studenți? Câți dintre ei acordă măcar jumătate de săptămână pregătirii lor? Iar jumătate este prea puțin, mult prea puțin, dată fiind importanța și complexitatea pregătirii lor, ca și exigențele din piața muncii. Sau, câți dintre ei, dacă au posibilitatea să copie la examen, preferă să rămână cinstiți și nu copie? Dar, mai toți se plâng de lipsurile din sistemul de învățământ și educație, sau nici nu le prea pasă de ce se întâmplă. Dar de propriile lipsuri, se plâng și le combat? Câți își dau seama că numai analiza și formarea personală sunt căile care nu dau greș niciodată și ne asigură drumul spre bunăstarea generală? Sau studenții noștri sunt precum mulți cetățeni de culoare din SUA

care se plâng de guvernanții și politicienii lor și așteaptă ca aceștia să vină la casele lor și să le repare, să le vopsească pereții cu vopseaua pe care au primit-o gratis de la stat? Studenții să fie convinși că vor reuși în viață doar folosind din plin propria materie cenușie și tot potențialul lor, dezvoltându-și capacitățile și abilitățile lor. Toți care gândesc și acționează altfel, își vor pune diplomele de licență, masterat și doctorat în valiză sau rucsac și vor merge să spele vase în străinătate, sau vor continua să se târască aici de azi pe mâine.
Câți dintre cei care critică corupția și greșelile altora, când ajung în funcții de răspundere nu procedează la fel ca și cei pe care i-au condamnat? Cred că majoritatea, căci de 25 de ani am auzit mereu lamentări și condamnări ale celor corupți, dar corupția a continuat parcă și mai abitir și este și în prezent.
Și atunci, cum putem ieși din impas? Sigur știm cum, dar ne lipsește coloana vertebrală și coeziunea logică dintre gânduri, cuvinte și fapte. Mulți dintre noi, prea mulți suntem corigenți sau chiar repetenți la capitolul demnitate și logică. Și până când nu vom gândi și acționa conform unor principii elementare de demnitate și de logică, vom continua să ne scăldăm în mizeria în care suntem acum. Și putem să facem pelerinaje la toți sfinții ; să ne rugăm în toate bisericile și să construim altele noi; până când nu vom construi lui Dumnezeu un sanctuar în mintea și inima noastră, vom rămâne niște oameni și creștini mai mult de deplâns decât de lăudat și vom trăi într-o țară la fel, mai mult de deplâns decât de lăudat. Respect fiecare om și văd în el chipul și imaginea lui Dumnezeu, dar, din păcate, în gândurile și faptele lui, de multe ori văd altceva, tare neplăcut.

Putem să construim o nouă Românie, dar ne trebuie neapărat ... Logică și Demnitate!

6 decembrie la 09:43

DE SFÂNTUL NICOLAE

Când trăia Nicolae Ceaușescu, mă întrebam dacă el, dincolo de fața lui oficială, crede în sfântul Nicolae și dacă mai are ceva din sufletul de copil, adică așteaptă ca în dimineața acestei zile să găsească ceva în ghete. Înclin să cred că ceva din copilul din el a fost mereu, dar să aștepte un cadou de la acest sfânt, nu cred că îi treceau astfel de idei prin cap.

Lăsându-l pe răposat să se odihnească în pace (căci mulți ani ne-a tulburat liniștea împreună cu Elena, soția lui), să venim la noi: Cred că fiecare dintre noi dorește să primească ceva frumos, plăcut, iar sfântul acesta este și o întruchipare a copilului din noi, a dorințelor noastre înnăscute de a fi surprinși cu daruri. El este o expresie a necesității noastre înscrisă adânc în codul genetic de căldură și dragoste, de comuniune exprimată și prin aceste gesturi ale gratuității, generozității și atenției din partea altora. Este atât de frumos ca dimineața să te trezești privind un chip iubit și drag; să privești chipul lui Dumnezeu care te iubește tăcut și constant; să privești chipul Mamei cerești care se uită cu drag la tine din icoană; să privești soarele care-ți luminează o nouă zi; să privești alimentele de pe masă cu care să-ți întărești forțele trupului... Și astăzi să privești darul din ghetele curate, lustruite pe care sfântul Nicolae (adică o persoană dragă ție) ți l-a pus pe furiș pe când tu dormeai.

Sfântul Nicolae este o parte din fiecare dintre noi, o parte minunată mai ales a inimii noastre care vrea să se trezească zilnic la viață însoțită de un gest de iubire, pentru a micșora sau chiar îndepărta distanțele și anonimatul dintre noi. Un zâmbet oferit semenului nostru, un cuvânt bun, un gest plăcut, o întindere de mână, o amabilitate, o iertare a celui care ți-a greșit, o pâine oferită celui flămând, o floare oferită persoanei dragi, o picătură de iubire presărată mereu în gândurile, cuvintele și faptele noastre

de fiecare zi, chiar în cele mai simple, în toate acestea şi multe altele asemănătoare se ascunde chipul sfântului Nicolae. Din istoria secolului al IV-lea, când a trăit în Anatolia Turciei de astăzi (anul trecut, la 6 decembrie, am scris aici ceva despre el), sfântul Nicolae continuă să trăiască şi astăzi, nu doar în Santa Klaus (a propos, astăzi este ziua preşedintelui nostru; să-i urăm ”La mulți ani!”, lui şi tuturor care poartă acest nume) sau înrudit cu Moş Crăciun, ci trăieşte în fiecare gest de iubire cu care ne înfrumuseţăm viaţa noastră şi a celor de lângă noi. Eu, zice-se că am fost cuminte şi am primit ciocolată. Poate meritam şi o nuielușă. Voi, feisbuchiştii cu care relaţionez, ce aţi primit?

6 decembrie la 20:16

ORIGINEA RĂULUI?

A propos de cei care în glumă sau din ironie afirmă că maimuţa nu este strămoşul omului pentru că este mai bună decât acesta întrucât ea, spre diferenţă de om, nu face conştient şi voit nimic rău.

Răul nu are logică şi depăşeşte puterea de înţelegere a raţiunii; răul este o lipsă a binelui, un fel de gaură în cearceaf din care nu înţelegi nimic, căci nu are conţinut şi doar constaţi că este o lipsă. Aceasta este o dovadă că mintea omului nu poate înţelege răul şi deci nici să-l săvârşească. Răul aparţine diavolului pe care însă, în libertatea de care dispune, omul îl poate primi în casa lui. Totul atârnă de acest ”însă”, de înţelegerea dintre om şi diavol. Omul este creatura predilectă a lui Dumnezeu în care El şi-a sădit din calităţile sale, între care şi libertatea, iar aici intervine misterul libertăţii omului de a colabora în continuare cu Creatorul său, dar şi cu adversarul lui Dumnezeu şi al lui însuşi. Libertatea pentru om rămâne unul din cele mai mari daruri primite, dar şi unul din cele mai mari pericole.

Oare Darwin o fi având dreptate referitor la originea omului? Oare eu am dreptate referitor la originea răului, sau am spus o erezie?

7 decembrie la 10:43

ÎN POSTUL CRĂCIUNULUI

În timpul Adventului (postul Crăciunului), prin cântece şi rugăciuni, creştinii îl invocă mereu pe Dumnezeu să coboare din ceruri şi să vină între ei.
Chiar dacă suntem deja marcaţi şi dominaţi de tehnică, trebuie să fim convinşi că Dumnezeu nu coboră între noi dintr-un boeing de la bussines class, nici dintr-o limuzină, ci pe paiele unei grote, alături de nişte păstori şi turmele lor. Şocantă această apariţie între creaturi a Creatorului lor! Dar atât de bine ştiu oamenii să cosmetizeze acest eveniment, încât a devenit o sursă bună de câştig şi contribuie, drept să o spunem, la creşterea bugetului multor instituţii. Crăciunul este evenimentul religios cel mai comercializat şi rotunjeşte bine veniturile multora. Aseară (6 decembrie), şi Iaşul a deschis oficial stagiunea religios-comercială a Crăciunului, iar căile media sunt pline deja de imaginile ca-n poveşti surprinse pe străzile oraşului nostru, în pofida ceţii ca o pâclă care poposise peste urbe. Iar toată feeria de pe străzi este susţinută de contribuţia financiară a cetăţenilor, aşa că în fiecare beculeţ şi ornament stradal trebuie să vedem un bănuţ luat din portmoneul propriu şi personal. Nu ştiu însă dacă cineva a remarcat faptul că în toată decoraţia aceasta din centrul oraşului există multe: Orăşelul Copiilor, Moşi Crăciuni, tunelul de lumină, căsuţe, etc., dar lipseşte tocmai reprezentarea esenţialului acestei sărbători, adică scena Naşterii Domnului. Oare de ce această lipsă de fond?
Cândva, lângă Betleem acest eveniment trecuse neobservat pentru marea majoritate a oamenilor şi nici vorbă de spectacole de lumini şi sunete. Acum, acelaşi eveniment este în atenţia tuturor, ca un semn a ce?

Venirea lui Dumnezeu în lume a revoluționat istoria oamenilor care prin sângele Celui născut pe paie i-a împăcat pe aceștia cu Creatorul lor. Iar noi acum participăm la împăcarea lui Dumnezeu cu omenirea și o să facem aceasta, conduși de Duhul lui Dumnezeu, până când El va reveni nu pe paie într-o grotă, ci pe norii cerului, cu o slavă pe care o va preamări întregul univers. Dincolo de toată feeria de sunete și lumini cu care este înveșmântat acest timp, dincolo de planurile noastre de shopping sau de speranțele de a primi cadouri, timpul acesta este un timp uman și divin în același timp, în care pregătim venirea lui Dumnezeu:
-în inima noastră, în care El bate deja cu bătăile unei iubiri capabile să transforme lumea într-un colț de rai;
-în mințile noastre, în care El luminează deja cu razele sale capabile să înlăture întunecimile erorii, nedreptății, ale ignoranței și prostiei omenești;
-în casele noastre, la masa noastră, în patul nostru, unde El este deja prezent cu umanitatea sa capabilă să îndumnezeiască ființele noastre și să le transforme în îngeri cu chip omenesc;
-în bisericile și în societatea noastră în care puterea Lui este deja prezentă, dar prin contribuția noastră, a fiecăruia dintre noi, putem să transformăm această lume într-un templu al unei noi umanități.
Împreună cu Cel plin de iubire, de adevăr și dreptate, acest timp ne cheamă să colaborăm la venirea Împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră, cea de acum și aici (cu shopping-centrele luxoase și periferiile ei mizerabile), cu speranța că chipul acesteia va fi transformat într-o zi în noul paradis din care am fost izgoniți odată.
Ne agățăm mereu de câte o speranță, reală sau iluzorie: Un nou președinte, un nou guvern, un nou primar și sperăm mereu în timpuri mai bune; oftăm mereu după fericire.
Calea spre fericire pornește nu din afară, ci din inima și gândurile noastre; aici, pe paiele ființei noastre se află Fiul lui Dumnezeu, adorat, ignorat sau contestat tocmai de creatura sa. Timpul

Adventului este un timp al regăsirii şi oglindirii noastre în strălucirea Celui care şi-a sădit Împărăţia în inima noastră. Drumul spre fericire porneşte din fiecare dintre noi, o fericire care nu se obţine prin milogeală, nici prin târguieli şi aranjamente, ci prin muncă şi credinţă, prin deschiderea largă a uşilor inimii şi minţii noastre, pentru a fi scăldate în lumina şi căldura Creatorului şi Răscumpărătorului nostru.

8 decembrie la 19:08

CE SĂRBĂTORIM LA CRĂCIUN ŞI NU SE VEDE PE STRĂZILE IAŞULUI

Cum spuneam deja aici într-un mesaj anterior, în tot decorul care pe 6 decembrie s-a inaugurat în centrul Iaşului, lipseşte esenţialul, adică reprezentarea Naşterii Domnului, exact ca pe vremea lui Ceauşescu şi a comuniştilor.
Tot acest decor din oraş şi toate pregătirile noastre îşi vor avea momentul central pe 25 decembrie; şi ce sărbătorim noi pe 25 decembrie? Naşterea Domnului nostru Isus Cristos. Ei bine, tocmai acest personaj central al sărbătorii, ca şi părinţii lui Iosif şi Maria, împreună cu celelalte personaje prezente la naşterea lui, adică păstorii cu turmele lor, apoi magii cu darurile şi cămilele lor, tocmai ele lipsesc din tot decorul public al Crăciunului de la Iaşi.
Dacă am arunca o privire prin localităţile din Italia sau lumea germană, de exemplu, am observa uşor că în această perioadă, în decorul şi tot târgul de Crăciun, ieslea care reprezintă Naşterea Domnului este omniprezentă. La noi, nu! De ce? Poate pentru că ieslea de Crăciun reprezintă o tradiţie catolică, iar aici majoritatea populaţiei este ortodoxă şi nu are această tradiţie, nici cea a bradului, şi ca atare, dacă nu se găseşte iesela în bisericile ortodoxe, nu se găseşte nici în spaţiile publice. Dar lăsând

deoparte o tradiție religioasă, de fapt, la Crăciun, ce sărbătorim, indiferent de apartenența religioasă a cuiva? Și de ce cei sărbătoriți nu sunt prezenți în spațiul public? Curios! Dar bradul, dar renul Rudolph cu nasul roșu din cauza frigului sau Moș Crăciun din Laponia cu sania cu cadouri și alte personaje, aparțin cumva tradiției noastre? Nu! Și dacă nu aparțin, de ce pe ei i-am încetățenit deja, iar personajele centrale ale celei mai mari sărbători creștine, alături de sărbătoarea Învierii, nu sunt prezente în spațiul public? Sunt interzise prin vreo lege, așa cum sunt tendințe de a interzice legal predarea religiei în școli sau scoaterea simbolurilor și imaginilor religioase din spațiile și instituțiile publice?

La nașterea unui copil, în toată atmosfera de bucurie și sărbătoare care se crează, în centrul atenției stau, așa cum este normal să fie, personajele centrale, adică nou născutul și părinții lui. Nu se întâmplă același lucru în pregătirile pentru Crăciun și în tot decorul prezent în orașul nostru. Mă întreb iarăși, de ce? Primăria și toți cei cu care a colaborat în organizarea și inaugurarea acestui decor, oare nu și-au dat seama că esențialul și centrul acestei sărbători este venirea în lume, pentru binele nostru a Fiului lui Dumnezeu? Sau, este mai important cadoul adus de Moș Crăciun, care spre diferență de Isus Cristos, este o ficțiune comercială, laică care a creat deja o întreagă industrie și un întreg comerț care funcționează din plin?

Intrând astăzi în Palas, în hol am văzut imaginea unei balerine iar dedesubt indicate în limba engleză zilele care mai sunt până la Crăciun (17). Din ceea ce se percepe la prima vedere, reiese că peste 17 zile va avea loc un balet pe gheață și nu sărbătorirea nașterii Mântuitorului. Cam așa stau lucrurile...

Sau, poate nu considerăm că este necesară o reprezentare religioasă creștină în spațiul public, așa cum în spațiul public al clubului Colectiv, mulți clerici au considerat că nu-i cazul să fie prezenți, căci rugăciunea și cultul se desfășoară doar în biserici? Îmi place toată feeria și căldura sărbătorii de Crăciun, dar nu vreau ca din toată pregătirea și trăirea acestei sărbători să

lipsească tocmai personajele ei principale. Sau gândesc cumva greşit?
9 decembrie la 09:18

EXISTĂ OAMENI

Mă uit îndelung şi cu atenţie la oamenii care trec pe lângă mine şi încerc să citesc ce este dincolo de faţa lor cu o expresie adesea absentă sau cu o privire pierdută undeva nu se ştie unde; poate ancorată în nişte speranţe şi vise care încă mai pâlpâie firav în subconştientul lor. Văd în jurul meu oameni puţin convinşi şi de ei înşişi şi de semenii lor; o lume care parcă dormitează, vegetează emoţional, afectiv, fără elan şi fără convingeri profunde.
Mi se întâmplă însă să surprind în acest furnicar omenesc persoane care îmi atrag atenţia prin ceva anume, greu de definit. Există persoane, indiferent de condiţia lor socială, care-ţi vorbesc chiar fără cuvinte, care-ţi trezesc atenţia şi interesul fără un motiv anume. Ei bine, la aceste persoane am surprins ceva care prea rar apare în mass media; care, din păcate, nu ocupă funcţii publice, care rămân în lumea aceasta simpli, timizi şi tăcuţi, dar al căror limbaj ar trebui să fie auzit de toţi.
Există oameni care îşi duc existenţa zilnică în linişte, cărora nu le place vorbăria; nu scriu multe sms-uri, nu au pagină de facebook, nici bloguri, nu apar la televizor, nu încearcă să coaguleze în jurul lor grupuri de discuţii şi interese. Aceşti oameni au o linişte interioară care izvorăşte din lipsa de conflicte care-i caracterizează. Ei nu se ceartă cu nimeni, nici în mintea lor şi nici verbal şi îi iubesc în tăcere pe toţi semenii. Când eşti lângă ei, chiar dacă eşti pe stradă şi trec maşinile pe lângă tine, tu simţi liniştea pe care ei ţi-o transmit.
Există oameni care au fost dezamăgiţi şi trădaţi în ceea ce au mai scump în viaţa lor, în credinţa şi sentimentele lor cele mai profunde şi curate pentru că au crezut în bunătatea şi sinceritatea semenilor lor; oameni care apoi au vărsat râuri de lacrimi pentru a

spăla rănile adânci din ființa lor. Și au devenit atât de curați și atât de călițI încât sunt capabili să-i întindă mâna și să-l îmbrățișeze chiar și pe cel care a înfipt adânc cuțitul în inima lor. Sunt oameni care nu și-au pierdut speranța în credință și iubire și aceștia îl înțeleg pe Cel Răstignit care continuă să-i îmbrățișeze și pe cei care l-au răstignit. Sunt oameni în fața cărora mă înclin cu respect, așa cum mă înclin cu venerație în fața lui Cristos. Există oameni care pot să-și ascundă dureri vechi și adânci în fața unui zâmbet; care poartă în ei răni cicatrizate și care încă dor latent, dar fața și privirea lor exprimă seninătate și bunătate. Sunt oameni care au metamorfozat durerea în bucurie printr-un proces interior pe care doar ei îl știu. Oameni care nu critică niciodată, nu pentru că ar fi ingenui, ci pentru că au învățat că răul se combate prin bine, ura prin iubire, minciuna prin adevăr, iar ei îți vorbesc prin cuvintele și faptele lor despre bine, despre adevăr, despre iubire. Ei nu scormonesc în mizeriile acestei lumi, ci trăiesc înveșmântați în valorile și frumsețea ei. Sunt oameni care aruncați în iureșul lumii, nu au avut parte de prea multe bucurii din partea semenilor lor și care, totuși, sunt capabili să ofere doar bucurie, iar durerile lor și le plâng singuri și neștiuți de nimeni iar când ies în lume, radiază de seninătate și bucuria de a trăi împreună cu semenii lor.
Sunt oameni care, atunci când vor muri, probabil vor muri singuri; dar cât timp trăiesc printre noi, trăiesc pentru noi. Acești oameni se aseamănă cu Dumnezeu.

10 decembrie la 03:27

OMUL ESTE CA UN COPAC

Omul este ca un copac: Nu poate să crească decât dacă are rădăcinile adânc înfipte în pământul (familia și țara) din care își trage seva vitală. În același timp, el crește, devine viguros, frumos și rodnic numai dacă are lumina (lumina minții) și căldura

(căldura inimii) soarelui (Dumnezeu), spre care se înalță mereu. Acum suntem cetățeni ai Uniunii Europene și liberi în același timp să colindăm toate meridianele globului; am devenit niște săteni ai unui sat global numit Pământ. Însă măcar din când în când ne reîntoarcem fizic sau cu gândul în locul unde ne-am născut și am copilărit. Ce a mai rămas din satul de odinioară? Cum mai este cartierul în care am copilărit? Privind cu un ochi spre trecut și cu unul în prezent, ne întrebăm: Dar acum, eu cui aparțin? Constatăm că trecutul nu mai este iar prezentul nu ne aparține. Suntem ca o frunză pe apă sau purtată de vânt încoace și încolo. Ne simțim străini și ai nimănui. Trecutul a fost ras, distrus cu totul: Nu mai este nici casa părintească și satele noastre s-au schimbat cu totul. Nu mai sunt nici fabricile, nici uzinele, nici șantierele, nici CAP-urile; nimic din toate acestea nu mai există și odată cu dispariția lor, a dispărut o bună parte din viața noastră. Fără să fim consultați, fără să ni se ceară acordul sau permisiunea, toți adulții și persoanele care se îndreaptă spre pensie constată că o parte din viața lor a fost ștearsă, rasă la sol și înmormântată fără niciun ritual, cu sadism chiar. Iar în prezent, cu toții, copii, tineri, adulți și bătrâni suntem nesiguri și schimbători ca nisipurile mișcătoare, ca o floare de păpădie purtată încoace și încolo de orice adiere de vânt. Ne mișcăm printr-o lume care-și aruncă ademenirile ei viclene ca unduirile unei sirene; printr-o lume locvace, zgomotoasă și agitată, în care toți vorbesc dar nimeni nu ascultă; printr-o lume care ne vinde ambalaje ale fericirii cu un conținut toxic, dacă nu chiar veninos, ucigător; printr-o lume care vorbește despre pace, dar se pregătește de război. Ne mișcăm printr-o lume care vorbește obsesiv despre iubire, dar în care numărul divorțurilor crește de la un an la altul; printr-o lume care îi convinge pe toți de câte ceva, dar nimeni nu este prea convins de ceea ce spune. Suntem nesiguri de prezent și de aceea mușcăm din el cât putem de mult, îl stoarcem ca pe o lămâie (oameni, incluși) căci nu se știe dacă nu este ultima îmbucătură.

Am impresia că noi, oamenii de astăzi nu mai suntem ca stejarii de odinioară, cu rădăcini adânc înfipte în pământ pentru ca să putem creşte peste secole, falnici şi frumoşi cu ramurile înveşmântate în lumina soarelui şi contemplând cerul. Am impresia că am devenit nişte copăcei sau arbuşti, sădiţi de nu ştiu cine într-un sol dintr-o livadă sau pepinieră în care grădinarul, proprietarul nu ne garantează o şedere prea îndelungată. Până nu este prea târziu, poate ar trebui să ne întrebăm serios: Unde ne sunt rădăcinile şi unde este casa noastră? Dar a copiilor noştri?
Deocamdată, multe milioane de români nu au o casă a lor şi locuiesc pe uşile altora în ţară sau străinătate; sau, din cauza comodităţii şi a costului extrem de redus, şi-au construit locuinţe virtuale numite site-uri sau bloguri.

11 decembrie la 05:26

PRIVIND LUMEA

Adesea ne punem mâna streaşină la ochi pentru a cuprinde cu privirea un spaţiu cât mai mare din frumuseţile acestui pământ; să vedem cât mai mult din flori, pajişti, copaci şi crestele munţilor. De pe prispa casei sau de la balcon, privim seara târziu bolta înstelată şi încercăm să cuprindem cu privirea cât mai multe dintre stelele cerului şi ştim (deşi nu le-am văzut) că sunt multe, multe altele ascunse după cele care strălucesc în întunericul nopţii.
Privind universul în multitudinea aştrilor lui, oameni admit axioma ştiinţifică că acesta este infinit. Pornind de la unu, urmat de doi, trei şi aşa mai departe, omul admite că există ”plus infinit” şi va merge mereu în căutarea şi înţelegerea lui ”plus infinit”, deşi nimeni până acum nu a dovedit aceasta. De pe terenul solid şi sigur al lui unu, doi, trei... în orice ştiinţă oamenii se avântă spre cucerirea lui plus infinit, conştienţi fiind totuşi că raţiunea şi

puterile lor nu vor reuși să-l cuprindă. Mintea și voința omului sunt făcute să cerceteze mereu orizontul și să pășească dincolo de limitele lui, așa cum Columb a ieșit din găoacea Europei pentru a cuceri lumea; așa cum Amstrong și colegii lui au ieșit din spațiul pământului pentru a păși pe lună; așa cum măcar cu mintea oamenii vor să ajungă și pe alte planete.

Ne naștem la un moment dat în această lume și toată viața pe care o avem nu este altceva decât un mers continuu, pas după pas, în căutarea misterului ei. Întâi învățăm de la părinți și dascăli să dăm un nume lucrurilor pe care le vedem. Apoi mai facem un pas înainte pentru a înțelege ce înseamnă aceste lucruri cărora le-am dat un nume. Mai facem apoi încă un pas înainte și încercăm să cuprindem, să posedăm sau să dominăm lucrurile, dar în instinctul nostru de dominare, încercăm să-i dominăm și pe oameni, din păcate, și nu înțelegem că omul este și trebuie să rămână o ființă liberă. Și nu ne ajunge această viață pentru a înțelege lumea, așa cum nu ne ajunge nici pentru a ne înțelege pe noi înșine.

Am dat un nume unui organ din corpul omenesc și l-am numit inimă, dar nimeni nu a înțeles încă în întregime oftaturile și dorurile ei.

Am dat un nume unui alt organ din trup și l-am numit creier, dar nimeni nu i-a pătruns în întregime mecanismele de funcționare și potențialul pe care îl are.

Am dat un nume orientării conștiente a omului spre realizarea unui scop și am numit-o voință, dar nimeni nu i-a pătruns și înțeles în întregime mecanismele de acțiune și puterea pe care o are de a face binele sau răul.

Am dat un nume ființei umane și am numit-o mamă sau tată, dar cine a cuprins în întregime bunătatea sau gingășia mamei și noblețea sau fermitatea tatălui?

Încercăm mereu să conceptualizăm și să dăm un nume la ceea ce vedem, simțim, dorim, dar cuvintele noastre sunt mereu neputincioase în a cuprinde în căușul lor misterul pe care îl ascund.

Și un copil care abia face primii pași, ca și laureații marilor premii Nobel rămân tot la primii pași în a se înțelege pe ei înșiși și lumea din care fac parte, căci în fața misterului vieții rămânem cu toții niște începători.
De aceea, una din marile calități ale omului rămâne modestia. Iar modestia ne învață buna cuviință și respectul față de ceea ce suntem noi, semenii noștri și tot ceea ce ne înconjoară. Iar de la modestie și buna cuviință învățăm cinstirea respectuasă și în tăcere a tainelor care ne înconjoară. Căci nu trăim într-o lume pe care o cuprindem în palmele și mintea noastră, ci mai mult suntem cuprinși și învăluiți în misterul ei.

12 decembrie la 05:34

SUNTEM MAI RĂI DECÂT ÎNAINTAȘII NOSTRI?

De multe ori auzim: Înainte, oamenii erau mai buni și lumea era altfel, cu mai mult respect și mai mult bun simț; era mai multă omenie. Nu era atâta răutate ca acum...
Îmi aduc amine de anii copilăriei, când mergeam cu mama să prășesc pe câmpurile CAP-ului. Erau echipe formate în mare parte din femei, mame, tinere, copii, căci bărbații erau mai mult pe șantiere sau în alte instituții ale statului pentru a construi comunismul, epoca de aur (care nu a mai apărut, ba chiar s-a dus de râpă). La câmp, munca nu era ușoară și nu am uitat vorbăria multă, râsetele și glumele, mâncarea sărăcăcioasă din borcan, lipsa de condiții sanitare și altele. Dar nu am uitat nici un alt lucru pe care, copil fiind, nu-l înțelegeam chiar deloc și mă durea: vorbirea răstită, nervoasă și micile bârfe sau certuri cu care multe din prășitoarele CAP-ului își însoțeau munca. Mă obosea și mă îndurera să ascult mereu aceleași certuri, aceleași nemulțumiri, aceleași acuze și bârfe. La fel, îmi amintesc de horele, nunțile și bâlciurile din satul meu unde adesea tinerii se încăierau, scoteau cuțitele, scoteau pari din gard și curgea sânge; se deschideau răni,

mocneau conflicte care izbucneau peste ani și ani. Nu am uitat nici certurile cauzate de mutarea haturilor dintre grădini sau a gardurilor și micile sau marile dușmănii care nu s-au stins complet nici astăzi. Mă întreb dacă acea lume de ieri era mai bună decât cea de astăzi.

Mă uit la oamenii de astăzi și mă întreb dacă sunt mai răi decât cei de ieri și alaltăieri. Mulți dintre noi avem televizor, telefon mobil și fix, internet, aragaz, apă curentă și canalizare, discoteci și baruri, magazine și buticuri, asfalt pe străzi și mașină, o casă cu două, trei sau patru camere, diplomă de bacalaureat sau licență, pașaport și călătorii peste hotare, cont în bancă cu mai mulți sau mai puțini bani, școală, grădiniță, cabinete medicale, centre spa, de fitness și infrumusețare, participare la vot și viața publică, facebook unde alegem și dăm jos miniștri și președinți și altele... Și toate acestea nu le aveau bunicii și străbunicii noștri. Oamenii de astăzi trăiesc o altfel de viață decât se trăia în secolul 20 și viața aceasta este mai trepidantă, mai frumoasă, dar și mai tentantă, mai plină de pericole decât a bunilor și străbunilor noștri. Oamenilor de astăzi, de exemplu, mass media le asociază vânzarea unei mașini de spălat sau a unei prăjituri cu trupul ademenitor al unei fete și poate și din acest motiv crește infidelitatea matrimonială sau scade iubirea dintre tineri. Conform vorbei că peștele de la cap se împute, oamenii de astăzi sunt bolnavi moral, marcați de corupția clasei politice, juridice, economice, administrative, educaționale și de sănătate a țării în care trăiesc sau din care au emigrat.

România de astăzi este mult diferită de cea a părinților sau bunicilor mei. Nu știu dacă oamenii de acum sunt mai răi decât cei de ieri. Înclin să cred că nu. Trăim alte timpuri. A fi mai bun sau mai rău nu depinde de timpul sau locul în care trăiești, ci de tine însuți și de scara de valori pe care o ai sau pe care nu o ai. Iar această scară de valori se dobândește în primul rând în cei șapte ani de acasă, la școală și la biserică. Dacă însă cei șapte ani de acasă sunt confiscați de baby sitter, creșe , grădinițe, televizor, calculatoare și tablete; dacă învățătorii și profesorii sunt prost

plătiți sau luați chiar în derâdere; iar dacă preoții nu sunt aproape de Dumnezeu și de oameni și departe de..., atunci, da, mă tem că oamenii de astăzi sunt mai răi decât cei de ieri. Sunt trei instituții fundamentale care contribuie la formarea unui om și a unei societăți drepte: familia, școala și biserica. Cum sunt ele, așa este și societatea.
Să analizăm fiecare starea de sănătate etică și calitatea familiilor din care provenim și pe care le formăm, a școlilor unde ne-am format și pe care le susținem sau nu și a bisericilor pe care le frecventăm sau pe care le ocolim sau ignorăm și vom înțelege pe ce lume trăim și pe care o vom lăsa moștenire celor de după noi.

13 decembrie la 17:19

DESPRE... NOI

Am impresia că de multe ori egoismul pe care îl experimentăm din partea semenilor noștri, în realitate nu este egoism, ci o lecție pe care cu greu o percepem și încă și mai greu este să ne-o însușim în gândirea și acțiunile noastre.
Poate că o anumită formă a religiozității în care ne-am născut noi și înaintașii noștri și o mentalitate mai ales de influență orientală greco-bizantină și islamică (puterile care multe secole ne-au plasmat modul de a gândi și a fi), ne-au creat un mod greșit de a ne înțelege pe noi și relațiile cu semenii. Fără nicio intenție ironică, am impresia că trăind mai mult printre animale și cu laptele și carnea acestora, omul s-a perceput ca unul care are nevoie de un stăpân care să-l ducă la pășune și apoi la grajd unde să se culce. Fiind, conform unei definiții grecești, ”un animal social”, omul a confundat sociabilitatea lui cu spiritul de turmă. Și auzind mereu la biserică aceeași invocație ”Doamne, miluiește!”, a crezut că totul în viața aceasta este o milă a lui Dumnezeu, iar noi suntem complet neputincioși și trebuie să așteptăm să cadă totul de sus, ca un fel de pară mălăiață în gura lui Nătăfleață. Ignorându-se pe sine sau neacordând mare credit

persoanei sale, omul a uitat şi uită chiar şi să se radă, să-şi taie unghiile la timp sau să se spele zilnic.
Tot aşteptând milostivirea de sus, din altă parte şi spunându-i-se mereu că este un sărman păcătos, omul a ajuns chiar să creadă acest lucru şi să se comporte într-adevăr ca un păcătos, pesimist, pasiv sau pierde-vară. Şi această autoconştiinţă greşită o transpune şi în relaţiile sociale. Spune că în raport cu instituţiile statului şi cu cei care au funcţii de răspundere, el este un neputincios şi de aceea se limitează doar să critice şi să se lamenteze, ceea ce îl va ţine într-o continuă stare de neputinţă, dependenţă şi servilism faţă de cei care au puterea. Ignorându-se pe sine şi aşteptând să tot primească de la alţii şi neprimind, omul spune că lumea este egoistă. Crezând că mai are puţin şi se îneacă, tot caută colacul de salvare în altă parte. Aici comite una din marile lui greşeli, şi anume aceea de a nu-şi da seama că, de fapt, colacul de salvare este în el însuşi. Omul îl tot caută pe Dumnezeu în altă parte, dar nu-l caută acolo unde sigur este şi anume în gândurile, inima şi fiinţa lui. Crezând că este doar un ”animal social”, omul nu-şi dă seama că, de fapt, el este creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi că prin întruparea lui Dumnezeu în Pruncul născut în ieslea Betleemului, Dumnezeu şi-a manifestat a doua oară în istoria omului solidaritatea şi prezenţa Lui nu numai în mijlocul oamenilor, dar în natura omului, în adâncul fiinţei sale şi că legea lui Dumnezeu este scrisă nu atât într-o carte, cât mai mult în inima şi conştiinţa lui. Iar dacă vrea cu adevărat să-i aducă cult lui Dumnezeu, să-i aducă întâi de toate în fiinţa lui şi apoi în biserică.
Mă surprinde faptul că omul a reuşit să ajungă pe Lună, dar nu a reuşit să ajungă în adâncul fiinţei sale; a reuşit să exploreze toate continentele, dar el rămâne în continuare cel mai necunoscut continent.
Dacă omul s-ar cunoaşte şi s-ar valorifica mai mult pe el însuşi, sunt convins că majoritatea farmaciilor s-ar închide, foarte mulţi medici s-ar reprofila şi ar scădea drastic numărul politicienilor şi al celor care decid destinele altora. Folosindu-se de forţa raţiunii

și de lumina credinței, omul ar înțelege că drumul lui spre Dumnezeu și spre propria fericire trece neapărat (obligatoriu) prin adâncul ființei sale... și că ceea ce el crede că este egoism la semenii săi, nu este altceva decât un avertisment pe care divinitatea i-l tot dă de a nu mai sta cu mâna întinsă la semenii săi, ci să-și suflece brațele și să treacă la treabă.

Este absolut necesar ca mulți din actuala generație care se cred fără viitor și care din acest motiv s-au refugiat în lucruri mici și se ocupă cu tot felul de fleacuri, toți aceștia să înceapă să se gândească cu seriozitate asupra propriei vieți și asupra societății în care trăiesc. Este absolut necesar ca toți aceștia să nu se mai lase duși de un stil ușor de viață, căci acest stil îi duce într-o nesiguranță care va deveni din ce în ce mai greu de suportat. Ar trebui să știe că un drum fără greutăți și obstacole nu duce nicăieri. Mulți din această generație, care evită să gândească critic și să abordeze realitatea cu toată seriozitatea, fugind de ea, trebuie neapărat să se întoarcă în ei înșiși și să se întrebe care sunt adevăratele valori ale vieții și după ce le vor fi aflat, să le urmeze cu toate energiile pe care le au și în mod constant, fără a dezerta vreodată de la datorie.
Iar referitor la mentalitatea de neputincioși sau milogi pe care mulți dintre adulți și bătrâni o au... cine îi va elibera de această pacoste? Nu va veni nimeni să facă asta. Trebuie să o facă singuri. Cum? Întâi trebuie să fie conștienți de ea și apoi vor începe să caute și căile de eliberare din această formă de sclavie a minții și de anchilozare a voinței.

14 decembrie la 07:09

NU AI CUM

Nu ai cum să mergi neabătut pe drumul tău, dacă nu cunoşti Calea;
Nu ai cum să trăieşti o mare iubire, dacă nu cunoşti Iubirea;
Nu ai cum să vezi lumina de la capătul tunelului, dacă nu ai văzut Lumina;
Nu ai cum să te lupţi pentru viaţă, dacă nu cunoşti Viaţa;
Nu ai cum să crezi în nemurire, dacă nu cunoşti Învierea;
Nu ai cum să dăinui în lumea aceasta, dacă nu cunoşti Piatra casei tale;
Nu ai cum să trăieşti în pace cu semenii tăi, dacă nu cunoşti Pacea;
Nu ai cum să vezi în celălalt pe fratele tău, dacă nu-ţi cunoşti Fratele.
Şi toate aceste feţe ale lui Dumnezeu le vei vedea în tine însuţi,
Căci dintre toate creaturile, singur tu ai fost creat după chipul şi asemănarea Lui.

Dumnezeu ”zace” în noi, acoperit de grijile, poftele, orgoliile şi micimile noastre. Ne bucurăm adesea de sclipiciul acesti lumi înşelătoare şi schimbătoare şi ne căutăm fericirea printre cadourile din cutiile de carton poleit. O vom căuta mereu, dar ea ne va fugi printre degete şi ne vom trezi din nou dezamăgiţi cu mâinile şi inimile goale.

Se vorbeşte mult de necesitatea reîntoarcerii oamenilor la biserică, la credinţă, la Dumnezeu. Cred că toate aceste reîntoarceri pornesc de la reîntoarcerea omului la el acasă. În dorinţa lui de emancipare, rupând orice legătură, negând orice putere, dorind să fie complet liber, complet laic, omul a ajuns să rătăcească prin lume şi să devină un străin pentru el însuşi într-o lume din ce în ce mai străină, mai absentă şi mai anonimă. De aceea cred că Naşterea Domnului trebuie să începă de la

renașterea noastră iar sărbătoarea de pe 25 decembrie trebuie să aibă loc în inima și gândurile noastre în orice zi. Vom putea să ne bucurăm de Nașterea Fiului lui Dumnezeu în lumea noastră, dacă noi înșine ne vom da seama că suntem fiii aceluiași Tată ceresc și că El l-a trimis în lume pe Fiul său pentru noi. Dacă nu vom înțelege acest lucru, vom fi niște străini pentru noi înșine, din cauză că Dumnezeu însuși va rămâne un străin pentru noi. Cred că regăsirea oamenilor ca frați între ei are loc doar atunci când se recunosc ca frați în Cristos și fii ai aceluiași Tată ceresc Oare și în acest an, de la sărbătoarea Nașterii Domnului va lipsi tocmai Cel Sărbătorit?

Oare când ne vom așeza împreună la masa de Crăciun, va fi loc la masă pentru Cel pe care îl sărbătorim, sau El va rămâne doar o simplă piesă de decor în ieslea de Crăciun, dacă eventual o avem pe aceasta între podoabele și decorurile din casele noastre? Rămâne ca fiecare să ne întrebăm și să ne răspundem cu sinceritate ce este pentru noi Crăciunul. Cred că un Crăciun fără prezența lui Cristos în inimile și în casele noastre este, cum să spun, ca un fel de nuntă fără lăutari; mai rău, ca o nuntă fără mireasă și mire.

15 decembrie la 19:55

EXTINDEREA TERITORIALĂ (doar?) A MIZERIEI

Stăteam nu demult pe o colină la marginea orașului Iași și-l priveam îndelung, remarcând cât de mult s-a extins în toate direcțiile posibile. S-au construit mii și mii de case, s-au format cartiere noi în care însă am observat câteva anomalii care-mi vorbesc despre spiritul oamenilor de acum. În toate aceste noi cartiere căile de acces, străzile adică, sunt foarte înguste și pline de gropi; în toate aceste noi cartiere există multă mizerie, bălării, resturi de la construcții, gropi, locuri virane neîngrijite, etc.; în toate aceste cartiere nu există niciun parc, niciun spațiu în care locatarii să poată ieși să se plimbe, să se recreieze. În toate aceste

noi cartiere nu au fost prevăzute spații pentru magazine, săli de spectacole, biblioteci și școli, poștă, poliție, etc. La dezvoltarea armonioasă a zonei și la necesitățile cetățenilor de astăzi și de mâine nimeni nu s-a gândit nimeni; nimeni nu a luat măsuri. Sunt niște lipsuri care întrec puterea mea de înțelegere. Mie, aceste noi cartiere îmi vorbesc despre starea de sănătate morală precară a țării mele și despre lipsa de înțelepciune a oamenilor, atât a celor care locuiesc acolo, cât și a edililor și autorităților responsabile (iresponsabile) cu ceea ce s-a construit și cum s-a construit. Mulți dintre connaționalii mei manifestă un spirit de grandomanie (vezi casele prea mari și multe de prost gust arhitectonic) înconjurat de un alt spirit, acela al lipsei de sensibilitate și de respect pentru binele comun, pentru binele tuturor (vezi mizeria străzilor și a spațiilor dintre case). Oamenii țării mele îmi dau impresia unuia care s-a îmbrăcat Giorgio Armani, dar cu cizme de cauciuc în picioare pentru a face față noroaielor, mizeriilor și gropilor prin care calcă. Ca și politicienii și mulți alții, oamenii țării mele s-au înconjurat (prin ce mijloace și metode?) de multe bunuri, iar în relațiile cu ceilalți comunică pe străzi desfundate și înguste și prin spații pline cu toate mizeriile posibile.

Extinderea haotică, fără un plan bun și inteligent de sistematizare, a localităților redă starea de spirit și de sănătate (boală) a țării noastre de după 1989 și până în prezent... și cât oare, în viitor? România scăpată de comunism s-a avântat într-o direcție în care puțini se mai întreabă dacă chiar pot mânca cu două linguri și dacă pot dormi în două sau mai multe paturi și dacă nu cumva pute în jurul lor. Nu înțeleg multe lucruri la mulți români în ceea ce au fost în stare să facă în ultimele două decenii și jumătate, la fel cum nu înțeleg cum au putut să construiască atâtea biserici și în același timp să dețină un primat în UE la numărul avorturilor? Sunt paradoxuri care mă depășesc cu totul și nu găsesc nicio explicație logică.

Dacă tot sunt vrăjiți de bunăstarea Occidentului, nu pot să pricep cum de nu au fost vrăjiți românii și de modelul unei localități germane, de exemplu? Repet: Bălăriile și mizeriile dintre

locuințele noilor cartiere și străduțele jalnice care există mie îmi vorbesc despre bălăriile și mizeriile care există în mintea oamenilor și despre mizeria relațiilor dintre ei. Este aceeași mizerie pe care au împroșcat-o zeci de ani politicienii și nu numai ei pe ecranele televizoarelor și în presă și pe care noi, telespectatorii și cititorii, am privit-o și ne-am otrăvit sufletul cu ea.
România are nevoie de o deratizare mintală și de o acțiune antipet la nivel național, de la o graniță la alta. Când se va întâmpla aceasta, și sper să fie curând, putem cere schimbarea imnului național.
16 decembrie la 17:45

VORBE ȘI IAR VORBE

Omului îi trebuie un an, cel mult doi ca să învețe să vorbească, iar apoi nu-i ajunge o viață întreagă ca să învețe să tacă. Alături de stresul mașinilor, mai greu poate fi stresul unei persoane care devine insuportabilă fie din cauză că vorbește prea mult și fără niciun conținut, fie din cauză că vorbește acru, înțepat, arogant, mincinos etc.
Conform zicalei limba bate unde doare dintele, consider că adesea oamenii vorbesc, condamnând ceea ce de fapt îi macină și-i roade în interiorul lor sau lăudând ceea ce le lipsește și-și doresc mai mult.
Și tot conform unei zicale, germane de data aceasta, ”un om, un cuvânt”, am constatat că germanii și japonezii vorbesc puțin și lucrează mult și bine, pe când sudicii, mediteraneenii, vorbesc mult și lucrează puțin și prost.
La fel, am constatat că mulți dintre cei care au citit doar o carte sunt capabili să-ți vorbească la nesfârșit despre orice: președinți, pescuit, religii, minerit, computere, maimuțe, și multe, multe altele, iar mulți dintre cei care de zeci și zeci de ani stau cu nasul în cărți, vorbesc cinci, zece, cincisprezece minute și-ți spun apoi că au spus tot ce au avut de spus.

Sunt apoi oameni ”iederă,, care dacă te prind, se agață de tine cu vorbele lor și nu mai termină să se lamenteze și să te împovăreze cu nenumăratele lor probleme, și sunt părinți, de exemplu, cu mai mulți copii în casă și cu un salariu de supraviețuire și care-s surâzători iar în câteva propoziții te fac să crezi că totul este clar, simplu și că viața merge înainte fără mari complicații și necunoscute.
Sunt autori, italieni, de exemplu, care scriu cărți de trei sau patru sute de pagini și al căror conținut, ale căror idei eu le-aș reda în cel mult jumătate din paginile scrise de ei.
Sunt oameni care au ”darul” de a prelungi golul, nimicul interior, fuga de ei înșiși și de Dumnezeu prin nenumărate cuvinte și sunt oameni care în două propoziții, sau printr-un gest și o privire îți comunică o bogăție interioară care te îmbogățește și la care ai de reflectat zile de-a rândul.
Sunt oameni care răspândesc în jur multe vorbe, fără să se întrebe dacă acestea folosesc cuiva sau dacă i-a rugat cineva să vorbească și sunt oameni care în tăcere ”sorb” frumusețea din tot ce-i înconjoară, așa cum albinele sorb nectarul din flori.
Sunt oameni pentru care tu exiști doar pentru ca ei să-ți vorbească și sunt oameni care vorbesc fără să deschidă gura și care există pentru tine fără să ți-o spună.
Sunt oameni care-ți vorbesc despre Dumnezeu, despre credință și despre cele sfinte fără să fi citit o pagină din Biblie și sunt oameni care nu-ți vorbesc niciodată despre Dumnezeu, dar faptele lor sunt inspirate de Dumnezeu.
Cunosc de zeci de ani oameni care mi-au vorbit multe, foarte multe despre Dumnezeu și despre lume, dar am stat și m-am întrebat cu toată seriozitatea dacă ei chiar mi-au arătat ceva din fața lui Dumnezeu și din ceea ce sunt oamenii cu adevărat. Mi-au spus multe cuvinte, cuvinte în vânt, cuvinte goale, cuvinte reci, cuvinte false. Am constatat cu neplăcută surprindere că ei mi-au împuiat capul cu vorbe goale și că poate era mai bine dacă nu-i cunoșteam.
Sunt atâtea vorbe care ne lovesc auzul, dar ne lasă creierul gol și

inima rece și există uneori (din păcate, prea rar) o mână caldă și o privire sinceră care ne umplu inima de bucurie.
... Și iarăși îmi vine în minte celebra de acum melodie cântată de Dalida ”Paroles, paroles...”. Cred că acum, în preajma Crăciunului, ar trebui să ascultăm mai puține cuvinte și să privim mai mult în tăcere spre Pruncul din ieslea Betleemului. Sigur, are multe să ne spună; dar, trebuie să tăcem noi pentru a-i permite Lui să ne vorbească.
17 decembrie

IAȘUL A PIERDUT (?)

Cred că majoritatea ieșenilor știm deja că orașul nostru a ieșit din concursul pentru a deveni capitală europeană a culturii în anul 2021, iar această descalificare ne lasă un gust amar. S-au scris deja tot felul de comentarii referitoare la acest fapt, din care însă putem învăța câte ceva.
Uitându-ne la Sibiu, care a fost capitală culturală europeană în anul 2007, putem învăța că noi, cei din afara arcului carpatic, rămânând moldoveni, trebuie să dobândim o mentalitate mai intracarpatică, adică mai europeană. Iar a fi european, înseamnă multe. Din anul când am intrat în UE (mai bine zis, am fost introduși) și până în prezent, am fi putut să devenim mai civilizați, adică mai curați și mai eficienți. Locuiesc pe o stradă pe care o știu de zeci de ani ; în fiecare an este cârpită, plombată în derâdere și tot în fiecare an i se redeschid gropile iar trotuarele ei sunt jalnice, ca și carosabilul. Oare toți cei implicați în întreținerea străzilor nu-și dau seama că financiar vorbind, mult mai bine ar fi să refacă bine o stradă odată la un deceniu, decât să o cârpească în fiecare an ? Trebuie să ne eliberăm mintal de un mod de a gândi cu încropeli și improvizații, care se reflectă și în starea jalnică a străzilor. Tot ne cârpim existența ; da, aceasta este una din slăbiciunile noastre : cârpirea vieții noastre, iar aceasta ne face jalnici.

Elevii și studenții își cârpesc pregătirea lor pentru viață, învățând superficial, fără convingeri și motivații profunde, fără gândire în perspectivă, fără a-și transforma învățătura într-un scop fundamental al vieții lor. Mulți dintre ei strălucesc (în văd zilnic cum vin sau pleacă de la liceul Negruzzi) prin varietatea îmbrăcămintei și importanța mașinilor părinților din care coboară sau urcă; alții folosesc taxiul. Pe unii dintre ei, dacă i-ar auzi cum vorbesc, cred că marii noștri scriitori și-ar astupa urechile iar bunicii și străbunicii ar roși de rușine în locul lor. Nu-s mai breji nici unii dintre părinții lor, care cu nonșalanță, tupeu și lipsă de respect pentru cei din trafic, blochează strada cu mașinilor lor (unele luxoase) și-i doare undeva de faptul că au gâtuit sau blocat traficul. Procedând astfel, mă întreb ce exemplu dau acești părinți copiilor lor?
Cărpeala existenței noastre, în care ne complacem de zeci de ani și nu luăm nimic în serios, refuzăm sistematic să gândim critic și constructiv, suntem mai îndărătnici decât cel mai îndărătnic catâr în a face lucrurile bine, cu cap și cu spirit de responsabilitate, este una din cauzele principale ale rămânerii nostre în urmă, codași ai Europei și, în fond, codași în concursul cu propria viață. Adolescenți și tineri care flirtează cu prietenia și iubirea, fragili și chiar frivoli cu sentimentele lor și ale altora, cu ceea ce îmbobocește și crește în ei în cea mai frumoasă (ar trebui să fie) etapă a vieții lor, mă îngrijorează profund. Cândva arta conversației, a prieteniei și iubirii, gândită, elaborată, scrisă, stabilită prin cutume și legi, și pentru învățarea teoretică și practică a căreia erau necesari ani de zile, acum a ajuns un act prozaic transmis prin sms-uri, emoticoane, pupici virtuali, adică prin încropeli jalnice, superficiale și fără nicio perspectivă durabilă. Și dacă tot ne-am aruncat orbește în consumism, de ce nu ar consuma tinerii noștri și sentimentele lor și ale altora, tot la fel, orbește și în grabă, așa cum mănâncă un hamburgher? Orbiți, debusolați și manipulați de mass media dar mai ales de cei din spatele acesteia, mulți nu-și mai dau seama că adevărata frumusețe și valoare a vieții se dobândește prin cunoașterea

principiilor vieții și trăirea acestora prin seriozitate, fermitate, acceptarea voluntară a efortului, respectarea cu strictețe a propriei conștiințe și a propriilor sentimente, ca și ale altora. Totul a ajuns o încropeală, ca și repararea anuală jalnică a străzii pe care locuiesc.
Orice om este capabil de ieșire din impas și de progres, dar pentru aceasta, ca și în medicină, întâi este nevoie de o analiză a stării de sănătate a noastră, pornind de la creier și de la modul cum gândim, căci peștele se împute totdeauna începând de la cap. Dacă tot am pierdut concursul de capitală europeană a culturii, acum, în loc să ne lingem rănile și să ne acuzăm unii pe alții, sau doar pe responsabilii orașului, haideți să ne gândim serios la noi înșine și să ne întrebăm nu atât cât de competitivi suntem la nivel european, ci cât de competitivi suntem cu propriile principii și convingeri? Dar, avem principii și convingeri? Avem ceva ferm și important în viața noastră? Arhimede a spus: ”Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna pământul”. Noi, în viața noastră avem măcar un punct fix (care este acesta, cum se numește și în ce constă?), sau totul rămâne o cârpeală, o încropeală de moment? De răspunsul la această întrebare depinde câștigarea sau pierderea concursului în primul rând cu viața noastră.
18 decembrie 2015 la 03:57

PRIVIND IESLEA

Am nevoie să privesc ieslea săracă a pământului nostru în care-i depus Fiul lui Dumnezeu pentru a înțelege că gol am venit în această lume și gol mă voi întoarce în țărână, iar în fața lui Dumnezeu mă voi prezenta doar cu faptele mele. Am nevoie să privesc îndelung paiele din ieslea Betleemului pentru a înțelege cât de sărac sunt fără iubirea lui Dumnezeu și cât de bogat pot deveni dacă El locuiește pe paiele mele.

Am nevoie de privirea gingașă și plină de nevinovăție a Pruncului din iesle pentru a putea privi această lume cu iubirea și gingășia lui Dumnezeu. Am nevoie să o privesc îndelung pe Mama

Preasfântă pentru a simți mai mult că toți avem o mamă care ne-a adus pe lume și a cărei dragoste nu va pieri niciodată.

Am nevoie să-l privesc pe tatăl purtător de grijă al lui Isus, Iosif, pentru a înțelege că oricând trebuie să rămân în picioare, la datorie, tăcut și fără să mă plâng de nimic.

Am nevoie să ascult cântecul îngerilor care poartă pe aripile lor pacea lui Dumnezeu în lume, pentru a înțelege că Cel de Sus mă vrea aici pe pământ un făcător de pace cu privirea, glasul și mai ales cu faptele mele.

Am nevoie să-i văd pe păstorii simpli și oile lor pentru a înțelege că aproape de Dumnezeu stau doar cei simpli și curați cu inima și că adevărata bogăție a omului constă tocmai în simplitatea inimii sale.

Am nevoie să privesc magii care-i aduc daruri Pruncului din iesle, pentru a înțelege că în viață este mai bine și plăcut a dărui decât a primi și că chiar și cei bogați și puternici pot fi buni și darnici.

Am nevoie să privesc steaua de deasupra grotei Betleemului pentru a-mi putea urma steaua vieții mele care mă călăuzește în drumul spre Dumnezeu.

Am nevoie să privesc animalele care-i fac căldură Pruncului cu respirația lor pentru a înțelege că în viață s-ar putea să nu ai pe nimeni lângă tine, dar și în acele momente Dumnezeu îți va trimite măcar un animal care să-ți țină companie; măcar un câine se va gudura pe lângă tine și vei citi în ochii lui că iubirea nu a dispărut de pe acest pământ.

Privind ieslea, am înțeles că noi nu suntem singuri și că cerul nu este departe de pământ; în mijlocul nostru coboară Dumnezeu, întrupat în fiecare copil care vine în acestă lume.

20 decembrie 2015 la 05:53

RĂSARE SOARELE PE STRADA MEA?

Mă doare să văd atâția oameni cu capul plecat, mai ales dintre adulți și bătrâni; trec pe trotuare îngânduraţi, abătuți sau chiar triști. Îmbrăcați ieftin, conform bugetului sărac sau pensiei și mai sărace, îmi dau impresia unei lumi fără viitor și fără speranțe. De-a lungul timpului, vitregiți de turci, ruși sau (neo)comuniști locali trecuți și prezenți, complăcându-se în sărăcie și mizerii de tot felul (inclusiv morale și intelectuale) românii au adoptat tactica nefastă a lui ”Ferească Dumnezeu de mai rău”. Sau, pentru a lăsa loc totuși la o speranță de mai bine, când suntem necăjiți sau alții ne vorbesc despre necazuri, obișnuim să spunem că va răsări soarele și pe strada noastră și după un oftat adânc, ne ridicăm privirea cu credința în suflet că vor veni vremuri mai bune și pentru noi. Așa suntem noi obișnuiți să gândim, și cei din țară, care sperăm că într-o zi vom avea un salariu mai bun, că vom reuși să mergem în concediu la mare, că ne vom cumpăra o mașină și multe altele. Da, ne imaginăm și chiar credem că vedem acea zi când pe strada noastră va fi din nou soare. Cei din diaspora ofează și ei adânc și speră că va veni ziua în care se vor întoarce la casele lor, la locurile unde au copilărit, au fost tineri, s-au căsătorit. Cred că vor reveni acasă, căci pe drumurile din țara lor a început să strălucească soarele. Este bine să trăiești cu speranța aceasta în suflet iar speranța moare ultima. Este bine să crezi în lumină atunci când te afli în întuneric; să crezi că vei fi din nou sănătos, atunci când ești încercat de boală; să crezi că vei râde din nou, atunci când plângi; să crezi că vei fi iubit și înconjurat de prieteni, atunci când privind în jurul tău, nu vezi pe nimeni.

Dar este mult mai bine ca în loc să crezi că într-o zi va fi din nou soare pe strada ta, să fii tu soare pentru tine și pentru ceilalți acum, în această clipă și în cea care vine, și în toate care vor veni.

Îmi amintesc o scenă dintr-un film care inițial m-a contrariat: Într-o celulă de pușcărie, murdară și în care abia licărea o rază de lumină printr-o ferestruică din perete, cel închis acolo dansa cu eleganța unui profesionist, însoțindu-și dansul cu un cântec vesel, săltăreț și cu o frumusețe în voce care era cu atât mai evidentă cu cât totul se desfășura într-o celulă de penitenciar. În primul moment am fost tentat să cred că acolo dansa un profesionist al muzicii și dansului care acum înnebunise. Am urmărit scena până la capăt cu atenție mărită și am avut un fel de revelație: Acolo era un om mai puternic decât pușcăria, capabil să cânte și să danseze acolo unde te-ai aștepta să întâlnești doar plânset, nervi, ură și descurajare. Omul acela era un soare închis într-o celulă întunecoasă.

Ceea ce cred eu că este important în România de astăzi, pentru românii din țară și pentru cei din afara ei, este să înceapă să strălucească mai mult, fiecare dintre ei. De exemplu, să-și arate lor și altora că știu să scrie corect românește, că știu să scrie poezii și cântece, articole, studii și cărți precum cei de la Cambridge, că știu să fie artiști buni precum Brâncuși și Enescu. Că știu să ridice prestigiul școlilor, liceelor și universităților și să creadă cu adevărat că deștepți pot fi și ei, nu doar americanii și alte popoare vestice. Să-și arate lor și altora că știu să-i înjure mai puțin pe guvernanți și politicieni și să-și îndelinească în mod exemplar obligațiile lor de servici. Să-și arate lor și altora că în loc să tot critice biserica și păcatele preoților, știu să facă din ființa lor un templu al lui Dumnezeu. Să-și arate lor și altora că nu-i nevoie să pleci peste hotare pentru a trăi demn și fericit, căci poți aici, în țara ta să dai tot ce ai mai bun din tine, iar pe cei corupți tu, simplu cetățean, ești capabil oricând să-i constrângi să fie corecți. De 25 de ani tot căutăm fericirea în altă parte: Ne-am pus traista în băț, plecând peste hotare, căci aici spunem că nu-i de trăit, ceea ce nu este adevărat. Eu, de exemplu, trăiesc în această țară, cu bune și cu rele cum este ea, și pot spune că mă simt bine aici, că pot să-mi fac datoria, chiar și mai bine decât mi-o fac acum, și că vreau să rămân alături de oamenii mei fiindcă-i

iubesc, chiar dacă de multe ori îmi vine să-i strâng de gât pe unii când văd cât de răi sunt sau cât de prostește se comportă. Sunt convins că dacă acei patru, cinci sau câte milioane de români or fi peste granițe, dacă rămâneau aici în țară, interzicându-le celor care au închis fabrici, uzine și șantiere, devastând CAP-uri să facă astfel de fărădelegi și s-ar fi luptat mai mult, mai sistematic și mai organizat pentru păstrarea locurilor lor de muncă, modernizându-le, acum alta era fața acestei țări. Sunt convins că dacă toți românii rămași în țară, în loc să-i critice mereu pe politicieni și votându-i mereu tot pe ei, s-ar fi bătut pentru drepturile lor cetățenești și ar fi luat o atitudine fermă contra ilegalităților, alta ar fi fost fața acestei țări. În situații dificile, cum a fost România începând cu 1990, cel mai ușor și mai simplu este pleci acolo unde viața este mai ușoară, sau să rămâi în mijlocul greutăților de aici și să te adaptezi lor, doar criticându-i pe cei care încalcă legea și lamentându-te pe ascuns, sau trăind ca o legumă sau cu un spirit de turmă, la grămadă. Procedând astfel, soarele nu va străluci niciodată pe strada ta. Asta nu vor să înțeleagă mulți români, că nu va veni nimeni niciodată să le aducă plocon soarele pe strada lor.

Soarele stă în mintea și brațele noastre. Cât timp nu ne putem mintea la contribuție și brațele la muncă serioasă, vom rămâne așa cum suntem acum, într-o interminabilă și mizerabilă tranziție. Cred că ceea ce ne lipsește multora este cunoașterea potențialului pe care îl avem și încrederea în noi înșine. De aici pornește renașterea noastră ca indivizi și ca popor, ca țară: Învățând de la alții tot ceea ce au bun și frumos, și unind această bogăție a altora cu ceea ce știm și putem să facem noi. Pentru cine nu știe, exact așa au procedat japonezii: Preluând tehnica de vârf a altora și unind-o cu perspicacitatea și tenacitatea lor, au ajuns în scurt timp între primele puteri ale lumii. Cei plecați ar face bine să se întoarcă și folosindu-se de toată experiența acumulată în alte țări, ar contribui enorm la renașterea României. Așa a procedat la mijlocul secolului al XIX-lea generația pașoptistă și ea este aceea

care a dus la crearea României Mari. Și tot cei care au avut o experiență vestică au contribuit la creșterea bunăstării țării între cele două războaie mondiale iar nicicând în istoria ei, România nu a avut un progres economic și civilizator mai mare ca atunci. Dacă s-ar întoarce milioanele de români plecați peste hotare, ar aduce cu ei un soare așa de mare încât ar lumina întreaga țară. Soarele suntem noi, fiecare dintre noi. Și chiar dacă afară este frig și ceață, în mintea și inima noastră există multă lumină și căldură. Vreau să văd elevi și studenți care în loc să se lamenteze de sistemul de educație, să se mulțumească cu puțin sau să-i neglijeze pe dascăli și învățătura lor, învață la perfecție lecțiile și cursurile și sunt capabili să propună îmbunătățiri ale acestora și chiar să-și depășească dascălii lor. Vreau să văd angajați în sectorul public și privat care își îndeplinesc foarte bine toate obligațiile de servici și sunt capabili să propună îmbunătățiri ale sistemului economic, politic, administrativ, sanitar etc. Vreau să văd pensionari care știu să ofere celor mai tineri din experiența și înțelepciunea pe care le-au adunat în viața lor, căci bătrânii reprezintă o mare comoară care trebuie prețuită și valorificată. Țara aceasta o schimbăm în bine noi toți și fiecare dintre noi poate străluci pentru sine și pentru semenii săi. Schimbarea în bine pe care ne-o dorim atât de mult începe cu noi înșine și în fiecare zi în care ne trezim din nou la viață, soarele poate străluci pe strada noastră, căci soarele suntem noi.

21 DECEMBRIE: DIN DECOR LIPSEȘTE ZĂPADA TERAPEUTICĂ

Mă uit pe fereastră și văd că soarele strălucește pe cer; deși este cu dinți, tot soare este, iar pe pământ văd ceea ce am văzut tot timpul anului și multe din cele pe care le-am văzut nu mi-au plăcut, iar acum, în contrast cu farmecul sărbătorii care bate la ușă, neplăcerile de peste an devin și mai greu de suportat. Mi-aș fi dorit o zăpadă abundentă; să văd în jurul meu un alb nesfârșit, terapeutic pentru mintea și inima mea, care să mă

vrăjească cu albul lui, să acopere totul și să anestezieze mizeriile materiale și spirituale care, alături de bucurii și satisfacții, mi-au lovit retina ochilor, mintea dar mai ales inima și sentimentele mele bune.

Lipsește din decor zăpada terapeutică, care, unită cu alte elemente ornamentale ale Crăciunului, contribuie la acea fărâmă de fericire, de pace și bucurie interioară, de fraternitate cu semenii mei care, toate împreună formează Sărbătoarea Crăciunului. Pentru unii, sărbătorile sunt zilele cele mai triste și mai dureroase din an, pentru că atunci, în bucuria pe care o reclamă sărbătoarea, se acutizează în ei dureri înnăbușite, răutăți care i-au rănit, visuri și planuri eșuate. Zăpada reprezintă elementul de decor care ar fi un anestezic bun pentru bolile și durerile atâtor oameni. Dar, uite că nu-i. În farmacia cerului, momentan acest medicament lipsește, iar noi suntem constrânși să ne privim cu aceeași consternare rănile sau cicatricele rămase în continuare la vedere. Putem să venim seara în centrul orașului, sau să intrăm în Palas, în Iulius Mall, pentru a ne mai delecta privirea și potoli setea de fericire (iluzorie) cu decorurile de aici, dar tare bine ar fi să fie și zăpadă, să ne scăldăm privirea în albul ei imaculat și să ne simțim mai bine; dar, uite că nu-i!

Dar, de fapt, ce sărbătorim noi la Crăciun? Pe Moș Crăciun cu sania trasă de renul Rudolph și încărcată de cadouri, bradul împodobit, masa festivă, sau altceva, sau pe altcineva? Aici e aici! Aceasta-i intrebarea! Cel puțin, italienii nu-l numesc Moș Crăciun ci Babo Natale, deci cu referință directă la Nașterea Domnului. Mie mi se pare că în societatea actuală s-a dat deja o luptă la nivel planetar între Moș Crăciun și Pruncul Isus, și a ieșit câștigător Moș Crăciun. Pruncul Isus a rămas sărac în ieslea lui, înconjurat de puține personaje, iar, numeric vorbind, Moș Crăciun însoțit și de tot felul de Crăciunițe a câștigat detașat în raport cu Opozantul (Concurentul) său.

Culmea este că deși ne-am aruncat în brațele lui Moș Crăciun, tot nu suntem fericiți, iar acum, că ne lipsește un element important

al decorului sărbătorilor de iarnă, zăpada, nemulțumirea și sentimentul nostru de neîmplinire se accentuează și devine și mai dureros. Lipsește paleativul, anestezicul și drogul numit zăpadă. Oare lipsește albul zăpezii care să acopere nemulțumirile și mizeriile noastre, sau, de fapt, lipsește albul imaculat al conștiinței și comportamentului nostru? Oare starea de fericire ne-o dau decorurile exterioare sau puritatea interioară a inimii și conștiinței noastre?

Nu știu dacă suferim că nu ne-am spovedit de nu știu câți ani, că nu am avut timpul și curiozitatea de a citi măcar acele scurte pasaje din Noul Testament unde este relatată Nașterea Domnului și că am făcut din Isus Cristos un simplu element de decor cu care ne mai ornamentăm viața din când în când; pe străzile Iașului acest decor nu se vede nici măcar acum, de sărbătoarea nașterii sale.
Cred că Personajul central al sărbătorilor trebuie căutat în inima și în gândurile noastre, iar zăpada reprezintă și va rămâne un simplu element de decor exterior, un accesoriu care nu va aduce fericirea în inima noastră.

Trebuie să fim fericiți de sărbători, iar pentru aceasta avem nevoie și de Isus Cristos? Și trebuie să fie și puțină zăpadă, ca să aibă pe ce aluneca sania lui Moș Crăciun? Sau, mai bine, să nu fie, dacă ținem cont de fleșcăraia pe care o provoacă, sau de cei săraci care nu au cu ce să-și plătească utilitățile la încălzire, sau de țurțurii de gheață pe care îi formează la streșini și care pot să ne cadă în cap?
22 decembrie 2015 la 04:03

CÂNTECE DE CRĂCIUN

În această perioadă întreaga țară este învăluită în muzica frumoaselor și mișcătoarelor cântece de Crăciun. Acestea sunt ca o baie în care românii își spală gândurile și inima lor de răutăți și micimi omenești și devin mai buni cu ei înșiși și cu semenii lor.

Mă bucură toată această bunătate și căldură sufletească pe care o emană fiecare cuvânt, fiecare sunet al colindelor. Ascultându-le sau fredonându-le, le las să curgă liniștite peste gândurile mele și să alimenteze sentimentele bune, care devin mai puternice, mai generoase atunci când sunt atinse, pătrunse chiar de plăcutele cântece de Crăciun.
Cântecele acestea le asemăn cu cântecul pe care mama îl cântă copilului ei; ținându-l în brațe strâns la pieptul ei și privindu-l cu drag, în glasul ei răsună toată gingășia pe care o inimă de mamă o poate transmite în cuvinte. Cântecele de Crăciun sunt exprimarea iubirii din care se naște viața pe pământ, iar vraja și farmecul lor alimentează în inimile și cugetele noastre năzuințele și speranțele pentru o lume mai bună. De fapt, aceste cântece sunt calea pe care din ceruri coboară între oameni iubirea lui Dumnezeu. Colindele sunt drumul pe care din ceruri coboară pe pământ însuși Fiul lui Dumnezeu sub chipul copilului nou născut în ieslea din Betleem. Aceste cântece minunate exprimă miracolul Întrupării lui Dumnezeu în omul pe care El l-a creat, iar acest om suntem fiecare dintre noi. Cântecele de Crăciun ne vestesc și ne reamintesc fiecăruia dintre noi că nu doar la Betleem, ci în fiecare dintre noi s-a născut însuși Dumnezeu. Și cred că în fiecare cântec de Crăciun pe care îl cântăm, de fapt, noi îi cântăm Dumnezeului care se naște în ieslea sufletului nostru. Tatăl din ceruri îmbrățișează acest pământ și-i cântă cântecul său de iubire veșnică, deși știe bine că omul pe care l-a creat va cere condamnarea la moarte a Fiului pe care El l-a trimis între oameni. Iubirea nu are rațiune și întrece orice limită a judecății noastre. Colindele exprimă iubirea fără margini a unui Dumnezeu iubire. El va continua să cânte omului cântecul său de iubire, deși omul îl va scuipa, înjura și pironi pe crucea păcatelor sale. Mama va continua să-i cânte copilului, fiului ei iubirea ei de mamă chiar și atunci când acesta îi va întoarce spatele; deși va cânta plângând, ea va continua să-l iubească. Colindele exprimă ceva din miracolul cu care Dumnezeu Tatăl continuă să iubească pe toți

fiii săi, chiar şi atunci când aceştia îl vor da deoparte pe Fiul său şi-l vor înlocui cu dumnezei falşi.
În fiecare cuvânt al cântecelor de Crăciun omenirea renaşte din propria-i cenuşă şi se apropie mai mult de pieptul lui Dumnezeu pentru a-i simţi bătăile inimii sale plină de iubire. În muzica cântecelor de Crăciun răsună iubirea veşnică a lui Dumnezeu care ia în braţele sale întreaga omenire, o leagănă la pieptul său şi îi cântă eternul său cântec de iubire.
De vom fi mai mulţi sau mai puţini la masa de Crăciun, de vom primi un cadou mai mare sau mai mic, de vom avea în casă un brad mare şi frumos împodobit sau unul mic şi fără multe podoabe, de vom fi sănătoşi sau bolnavi, cu servici sau şomeri; indiferent ce vom avea şi cum vom fi, să nu uităm să ascultăm şi să cântăm colinde; să nu uităm să-i cântăm Dumnezeului din noi. În modalităţi cunoscute deja sau încă necunoscute, El va continua să ne cânte cântecul iubirii Sale veşnice, dar tare mult s-ar bucura dacă i-am răspunde cu cântecul iubirii noastre, aşa cum ne pricepem noi, dar să-i cântăm dintr-o inimă sinceră. Sau vom trece iarăşi insensibili şi nepăsători pe lângă cel mai frumos sentiment pe care Dumnezeu îl are faţă de oameni, aşa cum o facem adesea şi faţă de semenii noştri?

23 decembrie 2015 la 06:35

OMUL=PASĂREA PHOENIX

Atunci când chipul ce-l doreşti nu există, visurile tale dau chip, glas şi căldură fiinţei din mintea şi inima ta.

Atunci când drumul pe care-l visezi nu există, visurile tale crează căi peste ape iar aripile te poartă către stele.

Atunci când şovăi sau orbecăieşti în întuneric, voinţa şi sclipirea minţii tale vor schimba slăbiciunea în putere, purtându-te către lumină.

Atunci când viața pe care ți-o dorești nu există și golul vrea să te cuprindă, din dorul veșnic al plinătății îți plămădești un chip strălucitor sub soare.

Atunci când detești noroiul și trădarea care te înconjoară, tu îți speli fața și îți îndrepți spatele privind mereu drept înainte. Atunci când lacrimile îți curg șiroaie în inima-ți rănită, ele devin apă miraculoasă dătătoare de sănătate și viață.

Atunci când îți întinzi mâna spre a primi ajutor și nu primești, mâna ta întinsă se transformă în sprijin pentru alte mâini, în umăr de odihnă pentru ființe obosite.

Atunci când privirea ta scrutează îndepărtarea și necunoscutul de dincolo de ea, tu deschzi noi căi mergând mereu spre plus infinitul de dincolo de tine.

Atunci când te simți străin și al nimănui sub soare, devii tu însuți casă primitoare pentru semenii tăi.

Atunci când îngropi adânc în pământ sudoarea frunții, vărsând în brazdă și ultima picătură de vlagă, din adâncuri se ridică încet spre lumină o nouă floare, un nou copac frumos și falnic. Atunci când în inima ta armele războiului zăngăne a luptă, distrugere și pustiire, mielul blând al păcii le transformă în seceri și cosoare.

Atunci când cioara neagră și urâtă din tine croncăne a frig și moarte, tu printr-o vrajă o transformi în pasărea măiastră a basmelor dintâi, desăvârșită în înțelepciunea ei. Atunci când jelești pe marginea mormântului ființa dragă acoperită de țărână, în sânul tău jeluirea hrănește tainic o nouă viață care va intra în hora vieții.

Atunci când focul te cuprinde, el mistuie în tine chipul vechi și fără aripi, iar din cuibul în flăcări va ieși o pasăre care va cânta înveșmântată în soare.

Căci binele din tine se alimentează din lupta cu răul, lumina din lupta cu întunericul, frumusețea din lupta cu urâțenia, iubirea din

lupta cu ura, adevărul din lupta cu minciuna, dreptatea din lupta cu nedreptatea, viața din lupta cu moartea.

Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, dar totul se poate transforma prin luptă, căci viața este doar o luptă; deci, luptă-te cu dragoste de ea, cu dor; căci faci parte din misterul eternei morți și reîntoarceri la viață; căci nu ești altceva decât suma visurilor tale nemuritoare.

24 decembrie 2015 la 14:44

REFLECȚIE DE CRĂCIUN (*de la altitudine*)

Ce mică pare lumea privită de sus prin hubloul avionului! Blocurile au devenit niște cutii de chibrituri, străzile o funie subțire iar oamenii niște furnici. Cu cât crește distanța dintre tine și pământ, cu atât și ochiul tău percepe mai greu sau chiar deloc ce se petrece în lumea deasupra căreia te afli.

Mă gândesc că Dumnezeu a coborât din înălțimile cerului printre noi tocmai pentru acest motiv: Pentru a vedea bine ce se întâmplă cu creaturile sale; să vadă în direct și de foarte aproape ce fac ele pe această planetă, pentru ca astfel să poată interveni acolo și când consideră că este cazul, pentru binele lor. Ar fi putut să le privească de sus, din cerul său printr-un telescop magic, dar a ales să ia contact direct cu ele, coborându-se pe paiele din ieslea unei grote în care ciobanii își adăposteau oile. Misterioasă descindere a divinității pe planeta noastră! Poate că ne este mai ușor să înțelegem apariția lui Moș Crăciun decât a lui Isus Cristos la Betleem.

În pofida căldurii de afară, eu îl simt acum pe Dumnezeu tremurând de frig pe paiele ființei mele. Aș vrea să-l strâg în brațe pe acest Prunc și să-i cânt un cântec de leagăn, dar parcă mi-e rușine, căci sunt cam distonat cu vocea. Ghicindu-mi gândul, ma privește blând acest Dumnezeu și chiar îmi surâde, ceea ce îmi mai dă curaj în gândul și intenția mea de a-i cânta. Misterioasă această întâlnire de gradul 0 dintre mine și Dumnezeu! Vreau să cred mai mult că toate acestea se întâmplă aievea și nu

sunt doar un simplu vis al meu. Între timp, la fereastra casei au apărut colindători care cântă acelaşi miracol al coborârii lui Dumnezeu din înaltul cerului direct aici între noi, aceştia mici din furnicarul de pe pământ.

Oare şi aceşti colindători visează acelaşi vis ca şi mine? Mai ştii, poate că acum toată lumea visează acelaşi vis, aceeaşi minune a venirii lui Dumnezeu între oameni pentru a-i elibera din păcatele lor.
Să lăsăm lumea să viseze, căci doar visele ne deschid uşile paradisului; şi chiar dacă viaţa nu este un vis, fără visuri, ea se transformă într-un coşmar.

Crăciun fericit (visuri fericite) tuturor!

31 decembrie

DE REVELION

În vremea lui Ceauşescu, de Revelion ne adunam cu toţii, bunici şi străbunici, copii, nepoţi şi strănepoţi şi sărbătoream împreună trecerea dintre ani la o masă îmbelşugată (există şi acum, chiar mai îmbelşugată), în faţa televizorului (acum avem mai multe cu multe zeci de canale, alături de calculatoare, tablete şi smartphone-uri). România număra atunci peste 22 milioane de locuitori, în interiorul graniţelor, şi toţi se bucurau împreună în simplitatea şi modestia în care trăiam cu toţii.

Acum aceeaşi ţară a scăzut cu vreo cinci milioane de locuitori, iar câteva milioane sărbătoresc Revelionul pe alte meleaguri, pe unde i-a împins soarta, norocul sau nenorocul. Şi dacă atunci ne frecam coatele unii de alţii, înghesuiţi la aceeaşi masă, simţindu-ne respiraţia şi parfumul, acum ne privim unii pe alţii prin ecrane, de la mii de km distanţă şi ne trimitem emoticoane de dragoste, îmbrăţişări şi sărutări, cât mai multe, folosind metoda copy-paste.
Socializăm şi acum la scară naţională şi internaţională, folosindu-

ne de tehnică. Avem multă tehnică acum, dar milioane de români nu mai au casa şi masa lor, nu-i mai au alături pe copiii, părinţii, bunicii şi străbunicii lor, nu mai sunt în satul sau oraşul în care s-au născut şi în care au început să viseze o viaţă frumoasă şi plină de iubire. Milioane de români sărbătoresc Revelionul prin străini, străini ei în ţări străine.

Atunci, de Crăciun în casele noastre venea nu numai Moş Crăciun (degeaba s-au străduit comuniştii să-l boteze Moş Gerilă), dar veneau şi colindătorii cu cântecele de stea, iar acum, în prag de an nou, auzeam deja cum pe străzi pocneau bicele, se auzeau buhaiele şi clopoţeii, iar de cum cădea întunericul, urătorii porneau cu urăturile şi tot alaiul lor să le ureze tuturor de la ferestre un An Nou plin de sănătate şi roade îmbelşugate. Acum, milioane de români nu mai aud nimic şi nu mai văd nimic din toate acestea, ci, pribegi prin lume, pe uşile altora pregătesc sarmale, fripturi, torturi şi prăjituri pentru a le mânca cu sughiţuri de nostalgie, dor şi lacrimi chiar printre străini. Au părăsit lumea lor milioanele de români în căutarea unei vieţi mai bune, dar acum, mai mult decât în timpul anului, ochii lor se umezesc şi inima lor suspină după locul lor drag de acasă. Pe toţi aceşti români, dacă aş putea i-aş îmbrăţişa şi i-aş purta înapoi la casa lor, în ţara lor, a bunilor şi străbunilor lor pe mormintele cărora au început să crească buruienile şi să se aştearnă praful uitării. Pe toţi românii mei scumpi şi dragi i-aş aduce înapoi la iubirea lor dintâi, pentru ca împreună să începem construirea unei Noi Românii, a noastră şi a celor care vor veni după noi.

Români de pretutindeni, pribegi prin lume, unde este ţara noastră? Unde este neamul nostru? Unde este viitorul nostru? La mulţi ani români, la mulţi ani România! Dar care România?

OPRIȚI TIMPUL ÎN 2016: ETERNA CLIPĂ A IUBIRII ȘI A PĂCII

În semnele bunăstării, veseliei și optimismului, împreună cu toți cei dragi ne-am urat cu toții un An Nou 2016 plin cu tot ce ne dorim și visăm bun și frumos în această viață. Măcar în subconștientul nostru știm bine că nu tot ceea ce ne dorim este posibil, ceea ce însă nu ne împiedică să ne dorim ca aceste clipe minunate ale trecerii noastre dintr-un an într-altul să se prelungească cât mai mult în noul an.

Pe 1 ianuarie, Biserica Catolică o sărbătorește pe Sfânta Fecioară Maria Născătoare de Dumnezeu și aceeași primă zi a anului este celebrată ca Ziua Mondială a Păcii.

Cu toții în această zi i-am privit în ochi pe cei dragi nouă, urându-le tot binele din lume. Pentru ca bucuria începutului noului an să se prelungească cât mai mult, ba chiar să se unească cu bucuria începutului anului viitor, să ne oglindim privirile noastre în strălucirea ochilor mamelor noastre, așa cum ne-o amintim fiecare dintre noi din prima clipă a existenței noastre care rămâne încă vie și nealterată pe retina ochilor și a memoriei noastre. Cea dintâi privire a mamei mele care dăinuie în mine caldă și plină de iubire și gingășie este de când eram mic, mic de tot și mă culca în pat la amiază, mângâindu-mă pe frunte ca să adorm, iar eu nu vroiam, ci vroiam să mă joc. Iubirea ochilor ei din acele prime clipe s-a înregistrat pe pelicula memoriei mele a devenit un film care mă însoțește mereu și mă face să-i privesc pe oameni cu aceeași iubire pe care ea mi-a transmis-o și o caut în ochii tuturor celor pe care îi întâlnesc în viața mea; această iubire dăinuie în mine și reprezintă, cred, cea mai mare bogăție a mea.

Să oprim timpul noului an transformându-l într-o eternă clipă a iubirii pe care mamele noastre ne-au transmis-o! Mamele noastre ni l-au transmis pe Dumnezeul din inima lor îmbrățișându-ne cu ceea ce ele au primit de la mamele lor, și tot așa, fiecare la rândul ei, mergând înapoi, înapoi până la facerea lumii, mamele noastre

vor da lumii cât va dăuinui ea cel mai mare dar al acestui pământ care este Iubirea lui Dumnezeu. În strălucirea și bunătatea ochilor mamelor noastre strălucește însăși Iubirea infinită și veșnică pe care ele ni-o oferă și care ne marchează existența pentru totdeauna. Mamele noastre eternizează Iubirea, așa cum Fecioara Maria l-a adus în lumea noastră pe însuși Fiul lui Dumnezeu.

Să oprim timpul noului an devenind clipă de clipă protagoniștii unei păci care pleacă din gândurile și inimile noastre. Să privim din nou această lume cu ochii noștri cei dintâi, cu ochii inocenței noastre originare în care nu era umbră de răutate, invidie, dorință de dominare, nici minciună și falsitate, nici dorință de înnavuțire, nici neîncredere în semeni, ci era în ochii noștri o sclipire a Raiului. Căutând în cămara memoriei noastre, vom regăsi privirea copilului din noi care se oglindea în soarele dimineții, care privea totul cu nesaț și poftă de viață, care într-o clipă se supăra pe colegul de joacă, iar în clipa următoare uita supărarea și își continua jocul cu aceeași inimă veselă și fără griji. Pacea în lume pornește de la pacea inimii și gândurilor noastre.
Dacă mă gândesc la tentativele de pace ale oamenilor, nu știu de ce ei au fost și-i văd mereu capabili de conflicte, violențe și războaie. Istoria omului, de la uciderea fratricidă a lui Cain și până astăzi este plină de vărsări de sânge, de ură și violențe de tot felul.
Poate că este bine ca la acest nou început de an să ne spălăm memoria noastră de toată mizeria și răutatea care s-au depus în ea și, fără a deveni ingenui, să privim din nou această lume cu inocența de la începutul copilăriei noastre. Cred că este necesar să redevenim oamenii păcii în lume, redevenind cu toții copiii lui Dumnezeu.
În fond, balanța lumii atârnă de realități simple dar fundamentale: iubirea din ochii mamelor noastre și privirea inocentă a copilului din noi.

3 ianuarie la 19:28

2016: ANUL INDEPENDENȚEI NOASTRE

În ultima zi a anului trecut mă tot întrebam câte lucruri mi-am cumpărat în 2015 și câte din ele îmi sunt cu adevărat necesare. Dacă sunt sincer cu mine însumi, trebuie să recunosc că deși nu mi-am cumpărat prea multe, aproape toate nu-mi sunt neapărat necesare și nici nu m-au ajutat prea mult ca să devin mai bun sau mai bine pregătit; dimpotrivă, cred că au alimentat în mine mai mult comoditatea decât creșterea mea umană, intelectuală sau spirituală.
Mă gândeam că dacă acele sume investite în respectivele bunuri le investeam în a încuraja câțiva elevi și studenți să învețe mai bine, sau dacă aș fi susținut câțiva copii analfabeți din misiunea catolică din Maikona (Kenya), cu siguranță aș fi procedat mult mai bine. La fel, mă gândeam în ultima zi a anului care a trecut că eu am fumat din anul 1984 până în 1995 cam câte un pachet de țigări pe zi. Dacă nu aș fi fumat iar cu suma respectivelor pachete pentru 4015 zile aș fi oferit o masă pe zi unei persoane timp de 11 ani, cu siguranță aș fi procedat mult mai bine și mai creștinește. Mă întrebam în ultima zi a anului care a trecut cât de dependenți suntem noi, oamenii de astăzi, de bunuri materiale și de bani, de multe concepții și preconcepții, de multe obiceiuri, vicii și capricii alimentate nu doar de patimi și slăbiciunile noastre, dar și de mass media.

Mă întrebam de exemplu de ce oare atunci când stau de vorbă cu un adolescent sau tânăr, se întâmplă ca după câteva minute să-l văd cum începe să se foiască, pentru ca apoi să scoată telefonul cu ecran tactil și să înceapă să-l butoneze, iar cu mine, eventual, să mai discute printre picăturile de timp liber rămase între o butonare și alta a telefonului.

Mă întrebam de ce oare multor oameni când au bani puțini, le ajung puține lucruri, dar dacă ajung să câștige mai mult, le trebuie mai multe lucruri și tot nemulțumiți rămân.

Mă întrebam de ce mulți dintre noi suntem avizi zilnic de noi știri și informații de pe tot globul, dar suntem mai puțin curioși să știm ce se petrece cu cei de lângă noi.

Am constatat adesea că setea de informații, de satisfacerea propriilor curiozități, dorințe sau plăceri ne domină, iar în același timp și în măsură egală scade setea comunicării și comuniunii reale cu cei cu care trăim alături zi de zi. Constat adesea că timpul și mintea noastră sunt acaparate în bună măsură cu informații de diferite feluri, cu planuri de a deveni mai avuți, iar spațiul acordat creării și consolidării relațiilor noastre de prietenie și de iubire cu semenii scade tot mai mult. Îmi dau seama că în timpul nostru, sunt din ce în ce mai multe persoane care acumulează capital material, dar ai căror prieteni adevărați îi poți număra pe degetele de la o mână.

Din aceste motive și multe altele asemănătoare, consider că pentru a rămâne oameni și nu roboți dominați de tehnică sau hârciogi (mulți dintre noi mănâncă dublu decât necesarul zilnic), este nevoie de o eliberare a minții noastre de mult balast, de multe informații banale, inutile sau chiar dăunătoare; este nevoie de o eliberare de multe lucruri care ne fac scavii lor; este nevoie de o eliberare din multe idei și mentalități care nu au de-a face nici cu demnitatea și menirea noastră de oameni, și cu atât mai puțin cu cea de creștini.

Avem nevoie să devenim sau să redevenim liberi în interiorul nostru, ca și în exterior, pentru a redeveni cu adevărat oameni, pentru a cultiva în noi valori și nu instincte și vicii și pentru a cultiva împreună cu toți ceilalți o civilizație și o cultură bazate pe demnitatea și valorile fundamentale ale omului.

Nu sunt adeptul sărăciei materiale și cu atât mai puțin intelectuale sau spirituale, dar din cele constatate pe propria piele și din cele

observate la cei din jurul meu, cred că este cu adevărat nevoie să declarăm acest an, 2016, anul independenței noastre. Aniversăm anul 1859 ca cel al Unirii Principatelor; anul 1918 ca cel al României Mari; anul 1989 ca cel al căderii comunismului. Cred că avem nevoie și de un an al independenței noastre ca oameni, al eliberării din multele dependențe sau sclavii care ne domină mintea, voința și viața noastră de fiecare zi.

8 ianuarie la 02:10

DACĂ REUȘEȘTI...CUM SĂ REUȘEȘTI?

Știu că sunt mulți care nu au un servici și care-și duc viața de azi pe mâine; sunt persoane care-și numără fiecare bănuț și nu știu cum să-i mai înnoade de la un salariu la altul; mă interesează viața lor și solidarizez cu ele.

Știu că sunt mulți cărora nu le mai ajunge niciodată cât și câte au și care sunt în stare să se urce peste viața și demnitatea semenilor lor pentru a-și satisface pofta de avere și putere; nu mă interesează prea mult aceste persoane din urmă, sau mai bine zis nu mă interesează răul din ei și nu vreau să scormonesc în răutățile lor. Nu știu cum au ajuns la aceste performanțe negative și nici nu vreau să știu.

Ceea ce mă interesează în primul rând să știu este cum pot să nu plâng atunci când mă cuprinde durerea. Și mai ales mă interesează să știu de ce aceasta a venit asupra mea și de unde provine. Mă interesează cum o pot transforma într-o lecție senină de viață, cum o pot metamorfoza în înțelepciune, care este una din cele mai puternice arme ale omului.

Mă interesează să reușesc să nu mă enervez atunci când cineva îmi calcă orgoliul, când îmi face vreo nedreptate sau când încearcă să-și impună falsa lui superioritate. Încerc în acele momente să nu uit că răzbunarea este arma prostului; că orice

nedreptate făcută mă poate ajuta să prețuiesc mai mult dreptatea și să o promovez cu tot ce pot eu. Încerc să înțeleg în acele momente că a fi superior altora nu înseamnă a o proclama în cuvinte, ci a trăi în liniște bazat pe principii și valori unanim recunoscute și valide de când lumea și pământul.

Încerc să înțeleg că oricât te-ar durea pe tine anumite lucruri, pe alții nu-i interesează chiar deloc, iar dacă stai cu mâinile întinse la mila sau înțelegerea altora, s-ar putea să îmbătrânești și să mori ca un cerșetor lamentabil. Încerc să mă vindec de mentalitatea consumistă de astăzi și să înțeleg că nu pot cere și nu pot avea iubirea, înțelegerea sau solidaritatea altora așa cum pot avea un produs pe care-l iau de pe raftul unui supermarket și merg apoi să-l plătesc la casă. Încerc să înțeleg că sentimentele și persoanele nu pot fi cumpărate niciodată cu bani sau cu poziția pe care unul sau altul o are în societate. Încerc să înțeleg că împlinirea vieții tale depinde în primul rând de tine și nu de ceilalți și că folosirea din plin a propriilor capacități este singura cale care te împlinește.
Încerc să înțeleg cum pot sta în picioare chiar și atunci când mă bat vânturi puternice sau când calc pe nisipuri mișcătoare; cum pot găsi în mine echilibrul, forța și rezistența de a merge drept înainte, neclintit și neabătut pe drumul meu.

Toate acestea nu sunt deloc ușoare și ar fi ingenuu să-mi spun că greutățile, căderile și micile sau marile noastre lașități nu există; toate acestea există.

Ceea ce există însă și cunoaștem atât de puțin este chipul și imaginea lui Dumnezeu sădite în ființa noastră. Când îi vom descoperi chipul Lui în inima, gândurile și voința noastră, atunci vom reuși să fim cu adevărat oameni. Dacă sunt creștin și dacă cred în continuare în Dumnezeu este pentru acest motiv de bază și piatră filosofală a existenței umane: descoperirea și trăirea mea ca și fiu al lui Dumnezeu. În fond, nu pentru aceasta ne rugăm lui rugăciunea Tatăl nostru?

9 ianuarie la 06:36

ATENȚIE LA BANI!

Ieri mă întorceam de pe malul Mediteranei spre Algarrobo, unde sunt găzduit și fiindcă era deja târziu, am căutat un taxi care să mă ducă la destinație. În stația pentru taxiuri, unul din cei doi taximetriști pe care i-am întâlnit mi-a spus că mă duce, dar el nu are aparat de marcat, căci astfel de aparate se folosesc doar la oraș, pe când în transportul din sate nu se folosesc. Pe lângă această minciună susținută chiar cu o anumită vehemență verbală, a cerut și un preț foarte mare. Fiind târziu, am acceptat târgul acesta hoțesc, dar mi-a lăsat un gust amar și mai ales m-a făcut să mă întreb cât de nociv poate deveni banul pentru om.

Îi cunosc pe spanioli ca un popor plin de viață, deschis, corect și ospitalier. Mă uitam însă cu mirare și cu durere în suflet la acel taximetrist necinstit, cum, pentru câțiva euro era în stare să mintă în felul acesta. Nu m-a durut pierderea a câțiva euro, dar m-a durut lovitura pe care el o dădea demnității lui de om. Cum poate banul să-l corupă pe om?! L-am privit cu compasiune pe acest spaniol, dar în același timp m-a și speriat pericolul pe care îl poate reprezenta banul pentru fiecare dintre noi.

Mi-am zis atunci că noi ne zbatem în viața aceasta pentru a aduna în buzunarele noastre șerpi, vipere care ne pot mușca și transmite în sângele nostru curat un venin care ne transformă din oameni în neoameni, indiferent cine am fi noi, persoane cu multă carte sau semi-analfabeți, președinți de state sau oameni neștiuți de nimeni, clerici sau laici etc.

Taximetristul necinstit de aseară care m-a mințit cu atâta nonșalanță pentru câțiva euro mi-a amintit că eu, copil fiind, când am învățat valoarea banilor, l-am păcălit pe un copil mai mic ca mine, care încă nu știa subdiviziunile leului. Nu mai știu câte monezi de 5 și 15 bani i-am dat pentru ca să-mi dea în schimb moneda lui care era de un leu, sau de trei lei. Nu-mi amintesc

exact detaliile, dar știu sigur că atunci l-am păcălit spunându-i că-i fac un cadou, dându-i mai multe monede care valorează mai mult decât valoarea monedei lui, iar el, privindu-mă inocent, a crezut tot ce-i spuneam și a acceptat târgul necinstit, mincinos. I-am luat moneda și am plecat de lângă el, satisfăcut și strângând-o strâns în palmă, pentru ca apoi, rămânând singur să înceapă să mă roadă conștiința și să-mi fie rușine de mine. Nu eram la școală pe atunci; au trecut de atunci atâția ani și multe lucruri din viața mea le-am uitat, dar nu am uitat rușinea pe care am simțit-o privind în palma mea mică de copil rodul târgului necinstit. Poate că este în viața mea prima durere și rușine, prima cădere în păcat de care îmi aduc aminte. Banul a murdărit sufletul meu inocent de copil.
Pentru 30 de arginți, Iuda l-a vândut pe Dumnezeul lui. Pentru bani, sunt clerici care fac un comerț necinstit și vând nu numai lumânări, dar îl comercializează și pe Dumnezeu. Pentru bani sunt femei care își vând trupul și demnitatea lor, iar bărbații colaborează strâns cu ele la această mare mizerie. Pentru bani, sunt medici care terfelesc una din cele mai nobile vocații de pe acest pământ și tot pentru bani, împărțitori ai dreptății comit cele mai mari nedreptăți. Pentru bani, popoare întregi subjugă alte popoare. Nimic nu rezistă în fața tentației banului. Ținem în mâinile, în buzunarele și în conturile noastre ceva care pote deveni la fel de rău și periculos pentru noi ca și diavolul. Când am pus în mâna spaniolului de aseară banul necinstit pentru el mi-am privit mâna mea și instinctiv am văzut mânuța copilului de odinioară care ținea în ea moneda înșelăciunii cu care mi-am murdărit sufletul meu de copil, până atunci nevinovat. Îmi venea să-i mai zic ceva spaniolului, dar nu am putut scoate un cuvânt căci în acele momente mă invadase rușinea de mine însumi, care constat că nu a dispărut din mine nici după atâția ani.
...Atenție la bani! S-ar putea ca gustul amar al celor câștigați necinstit să ne strice cele mai frumoase momente ale vieții noastre, sau să ne facă să rămânem singuri, fără niciun prieten adevărat atunci când nu-i vom mai avea. La fel, cum eu constat că din viața mea au dispărut mai multe persoane pe care le-am

împrumutat şi care din momentul în care ar fi trebuit să-mi returneze împrumutul au devenit invizibile şi de negăsit.

11 ianuarie la 06:36

CARE ESTE CEL MAI MARE DAR AL TĂU?

Astăzi, din predica pe care papa a ţinut-o cu ocazia botezării a mai mulţi bebeluşi în Capela Sixtină, m-a impresionat mai mult un sfat al lui dat părinţilor celor botezaţi, şi anume că cel mai mare dar pe care aceştia îl vor putea face copiilor lor este credinţa.
Nu este prima dată când aud sau când eu însumi am afirmat aceasta, dar nu ştiu de ce astăzi această afirmaţie m-a impresionat mai mult. Am început să reflectez asupra ei şi să văd din nou, să mă conving de adevărul ei.

Mă gândesc la părinţii mei şi la ce mi-au oferit ei. Averi nu au avut să-mi dea, dar în schimb mi-au transmis ceea ce ei înşişi erau, adică sinceri, oneşti, harnici, paşnici şi cu dragoste de oameni. Dar acestea sunt calităţi pe care le au foarte mulţi, nu numai creştini, dar şi necreştini şi care nu ştiu despre adevărurile religioase ale creştinismului. Şi atunci, m-am întrebat ce a fost credinţa pentru ei şi ce mi-au transmis mie din acest mare dar, aşa cum a afirmat astăzi papa Francisc. Părinţii mei, în fiecare dimineaţă şi seară se rugau cu faţa la icoană sau la Cruce şi aşa m-au învăţat şi pe mine să fac. Şi totuşi, de ce a se ruga lui. Dumnezeu, a-l adora pe El reprezintă un dar aşa de mare? Am încercat să găsesc un răspuns la această întrebare şi cred că l-am găsit: Părinţii mei, oameni simpli de la sat, au fost învăţaţi de mici că Dumnezeu există şi că pe El şi doar pe El trebuie să-L adori, doar Lui să i te închini, şi ca atare ei, aşa simpli ţărani cum erau, nu s-au închinat în faţa nimănui, nu au crezut în comunism, nu l-au aclamat niciodată pe Ceauşescu, iar când eu, copil neştiutor fiind, am venit acasă de la şcoală cu cravata roşie de

pionier la gât, tatăl meu mi-a smuls-o și a legat-o la gâtul vițelului, spunându-mi că aceasta este de la comuniști, iar eu nu trebuie să am nimic de-a face cu ei și cu ideologia lor. Mă gândesc că prin credința lor atât de simplă, dar înrădăcinată în ființa lor, părinții mei, alături de mulți alții ca ei au contribuit la dărâmarea ideologiei atee comuniste, ceea ce mi se pare a fi un lucru extraordinar de important. Și cred că am dreptate, căci, de exemplu, la sfârșitul Antichității mulțimea tăcută și fără puteri publice, statale a creștinilor a contribuit la dispariția sclaviei, ceea ce iar este un lucru extraordinar de important pentru binele omenirii.
A-l adora doar pe Dumnezeu și a crede cu tărie în El îți dă putere să dărâmi sisteme și orânduiri sociale nedrepte, iar creștinii au făcut aceasta într-o manieră simplă, tăcută, pe care cu cât o înțeleg mai bine, cu atât îmi dau seama de adevărul spus astăzi de papa Francisc.

Mă întrebam la ce mai este bună credința astăzi? Privindu-i pe cei din jurul meu și privind și la rețeaua de mijloace de comunicare care au încorsetat deja o bună parte a planetei, îmi spun că credința este necesară astăzi pentru ca eu să mă uit mai mult la frații și surorile mele în care este sădit chipul lui Dumnezeu și mai puțin la ecranul tactil al telefonului, tabletei sau calculatorului, sau la televizor. Mă gândeam că dacă aș acorda mai mult timp dialogului, comunicării reale, directe cu semenii mei, aș ieși mai îmbogățit, mai matur, ma înțelept din această relație vitală cu semenii, decât din navigarea pe internet, din relațiile virtuale, din consultarea site-urilor, din trimiterea de sms-uri și emoticoane. Cred că în creierul și inima omului, în persoana fiecăruia dintre noi zac neștiute, necunoscute de nimeni multe visuri, dorințe, speranțe, pe care dacă le-am cunoaște și am solidariza cu ele, am reuși, împreună, să fim mult mai puternici și să transformăm lumea aceasta într-una mai bună. Și invers, cred că cu cât vom fi mai dependenți de tehnică și manipulați de mass-media, mai bine zis de cei din spatele ei, cu atât vom fi mai

neputincioşi şi mai străini nu doar de semenii noştri, ci chiar mai străini faţă de noi înşine. Credinţa că în fiecare semen este un frate şi soră a noastră şi că în toţi străluceşte chipul lui Dumnezeu ne ajută cu siguranţă să devenim mai buni şi să ne eliberăm de himerele şi iluziile pe care atât de mulţi ni le vând; ne ajută să ne eliberăm din cătuşele aurite ale tehnicii, care, după mine, este o formă de sclavie în care au căzut foarte muţi şi îi ameninţă şi pentru cei încă liberi de mrejele ei dulci şi otrăvitoare. Eu nu i-am văzut niciodată pe părinţii mei descurjaţi în faţa greutăţilor şi nici să înjure pe cineva din partid sau din oamenii de conducere, chiar dacă au suferit destule din partea lor pentru faptul că eu am intrat în seminar. Acum, îi aud pe foarte mulţi înjurându-i pe toţi politicienii. Şi mă gândesc că poate chiar aş fi de acord cu înjurăturile lor dacă acestea ar fi ajutat să schimbe regimul acesta corupt care ne mănâncă zilele de un sfert de secol. Dar constat că înjurăturile nu ajută la nimic şi atunci îmi zic că ar fi mai bine ca toţi nemulţumiţii şi nervoşii actuali să adopte atitudinea părinţilor mei şi să-şi vadă de munca lor cu onestitate, hărnicie, cu dragoste pentru toţi semenii lor şi fără să se amestece în troaca porcilor. Sunt convins că norii de înjurături, blesteme, vorbe urâte care au ieşit din gura românilor şi s-au ridicat spre ceruri mai bine de un sfert de veac nu au contribuit cu nimic la schimbarea în mai bine a acestei ţări. Cu păcate nu se construieşte virtutea, aşa cum nu poţi construi o casă cu mizerii, ci cu cărămizi.

Cristos spune că dacă am avea credinţă cât un bob de muştar, am reuşi să mutăm şi munţii din loc. Am avut fericirea să o cunosc direct pe Maica Tereza de Calcuta. O femeie scundă, slabă, de o simplitate dezarmantă. Oare cum a reuşit ea să facă atâta bine în această lume? Nu găsesc niciun răspuns plauzibil decât cel al credinţei. Am cunoscut oameni care nu au înjurat niciodată în viaţa lor, care au fost capabili să-şi ierte, ba chiar să-i iubească şi pe torţionarii care i-au torturat ani îndelungaţi în închisori. De unde au avut aceşti oameni această putere care depăşeşte capacitatea noastră de înţelegere?

Sunt convins că dacă noi am avea mai multă credință, pe fețele noastre ar străluci de fericire chipul lui Dumnezeu și i-am convinge și pe alții de adevărul spuselor de astăzi ale papei Francisc. Dacă am avea mai multă credință, prin noi și cu noi, Dumnezeu ar schimba fața acestei lumi. În atotputernicia Lui, cu bagheta magică a bătut primul gong care a declanșat universul în care trăim. Dar pentru a face această lume mai conformă cu Cel care a creat-o, în afară de rațiune este nevoie de credință. Fără ea, batem pasul pe loc sau chiar regresăm ca oameni, până a ajunge, Doamne ferește, să ne întoarcem la o formă nouă de canibalism.Partea superioară a machetei

11 ianuarie

ATENȚIE: TAXIMETRIȘTI!

La aeroportul Otopeni sau la Gara de Nord din București întâlnești o categorie de persoane numită taximetriști care te fac să vezi ceva din boala grea care afectează trupul acestei țări în care locuim. Dacă vrei să vezi de ce este în stare omul pentru bani, nu-i nevoie să vezi știrile la televizor sau să le citești pe undeva prin ziare sau pe internet. Ia contactul cu un taximetrist și o să trăiești pe propria piele agresivitatea verbală și a gesturilor, avariția, lipsa elementară de respect pentru semeni, minciuna, lamentarea în fața greutăților vieții și multe, multe altele. Am atașat bonul de comandă pe care l-am luat astă-noapte de la dispozitivul din aeroport, în baza căruia taximetristul cu autoturismul cu numărul de înmatriculare care se poate vedea în imagine trebuia să mă ducă la destinație. Când i-am comunicat unde trebuie să ajung, la câțiva km de aeroport, a început să strige și să mă acuze cum de mi-am permis să comand un taxi pentru o distanță atât de scurtă, adică doar aproape patru km. Fără cel mai elementar bun simț și respect pentru persoanele pe care în baza profesiei ce o are trebuie să le servească (normal, contra cost) a

continuat să mă acuze şi să-şi înşiruie o lungă listă de invective şi lamentări care fac parte din repertoriul multor altor confraţi de breaslă.
Păcat că poarta principală de intrare sau de ieşire din România este infestată cu astfel de persoane care ne fac de ruşine poporul din care facem parte. Şi dacă ne-a mers vestea că suntem mâncători de lebede pe lacurile din Austria, că suntem un neam de hoţi şi cerşetori prin Europa, iată că din interiorul ţării, aceşti taximetrişti fără scrupule dau încă o lovitură poporului şi ţării noastre. Dacă eu, ca român, sunt mai călit şi cu pielea mai tăbăcită la astfel de agresiuni, mă întreb ce gândesc străinii care ajung în România, sau pleacă din ea; dacă nu cumva îşi fac cruce că scapă din această ţară şi cu siguranţă vor povesti tuturor ce au păţit cu taximetriştii.

Dincolo de înveliş, de ceea ce vezi cu ochiul liber, luând contactul cu mulţi taximetrişti, îţi dai seama că România este grav bolnavă şi că pentru bani, oamenii pot deveni neoameni. Cred că ar trebui declanşată o campanie naţională de scoatere din circuit a taximetriştilor necinstiţi, fără bun simţ şi fără scrupule. Bunul mers al ţării noastre, deci şi bunăstarea noastră a fiecăruia dintre noi, este compromisă şi de categoria aceasta dezgustătoare de inamici publici. Fiindcă în partea de jos a bonului de comandă citim "Nu ne asumăm răspunderea pentru compania aleasă, traseul urmat şi costul final al transportului", înţelegem şi mai bine că în ţara aceasta fiecare dintre noi suntem constrânşi să ne apărăm singuri pielea; altfel, aceşti taximetrişti şi multe alte categorii de angajaţi publici sau privaţi vor continua să ne jupaoie de piele mai rău decât turcii.

Dacă ajungeţi în Bucureşti şi daţi de taxiul cu pricina din imagine, vă recomand să-l evitaţi.

11 ianuarie

EXERCIȚIU DE RĂBDARE

După o întârziere de mai bine de cinci ore, cauzată de ceața de pe aeroportul din Iași, în sfârșit, avionul companiei Blue Air și-a luat zborul de pe aeroportul din Otopeni cu destinația Iași, dar apoi a aterizat la Bacău, din cauza ceții persistente din capitala Moldovei.
Stând jumătate de zi în zona de îmbarcare, am avut ocazia să îi înțeleg mai bine pe compatrioții mei. Mulți dintre ei și-au pierdut răbdarea și nemulțumiți, murmurând mai mult sau mai puțin (contra cui?) au părăsit aeroportul, căutând alte mijloace de transport. Un grup aproape egal cu cel care a plecat am rămas locului, uitându-ne des pe monitor, așteptând ca informația "delayed" să fie înlocuită cu "boarding".

Ce am remarcat la românii mei dragi (nu chiar toți), a fost capacitatea lor deosebită de a fi răbdători. Deși la mulți nu treceau multe minute până să se uite din nou pe monitorul de la poarta de îmbarcare, citeam pe fețele lor un anume antrenament în a suporta vicisitudinile și neplăcerile. Atât lunga perioadă comunistă, cât și lunga, dificila și neplăcuta tranziție de un sfert de secol i-au călit bine pe români. Ei sunt capabili să rabde la nesfârșit hoții la drumul mare și tot felul de fărădelegi. Dacă, de exemplu, japonezii au o genă sănătoasă care-i menține și un secol cu mintea trează și pofta de muncă, românii au un antrenament multisecular al exercitării răbdării cu tot felul de puteri străine, cu oameni și situații neplăcute. Chiar dacă se lamentează mereu de tot felul de nereguli și neîmpliniri, știu să rabde la nesfârșit, ceea ce-i face cumva unici în felul lor. De exemplu, îi aud mereu spunând că este multă mizerie în această țară, dar sunt capabili în același timp să nu facă nimic generații de-a rândul pentru a face să dispară mizeria și noroiul din fața propriei porți. Îmi vine așa un fel de râs-plâns să văd cum duminica sau cu alte ocazii

deosebite, femeile ies la drum, pe stradă cu pantofii lor cu tocuri înalte care se afundă însă în gropi și noroaie. Altele, mai prudente, merg cu cizme până la ușa bisericii iar acolo își pun pantofii din sacoșa de sub braț. Privesc cu stupoare cum satele noastre, mai ales din anumite zone ale țării sunt dominate de când le știu de praf, gropi nenumărate, peturi, multe garduri dărăpănate, lipsă de șanțuri, case neîngrijite, câmpuri în paragină, oameni beți sau îmbrăcați ponosit și care scuipă pe stradă. Viețuind ei, înaintașii lor și (aș vrea să nu fie așa) urmașii lor, toți acești români sunt răbdători sub vicisitudinile vremurilor și chiar dacă mizeria materială și morală îi macină mereu și se pare că nu vor să iasă din ea, ei rămân răbdători și învingători peste generații și secole, mai tari, mai rezistenți decât propriile mizerii din ei și din jurul lor.

Ceea ce mă neliniștește la neamul meu este faptul că a importat din Occident tot felul de obiecte, dar nu a importat spiritul Occidentului care domină materia, domină situațiile și le face favorabile. În răbdarea lor proverbială, românii pot să folosească cea mai înaltă tehnică de comunicare și să aibă ultimul model de smartphone pe care însă să scrie agramat tot felul de sms-uri, stând în curtea lor de la țară plină de gunoaie sau pe scara murdară a blocului scuipând coji de semințe. Românul își rabdă propriile mizerii și tare bine i-ar fi dacă nu le-ar mai răbda! Românul strigă neîncetat de multe secole "Doamne, miluiește!" și tot de atâtea secole îl și înjură, la fel cum de 25 de ani îi critică și înjură pe guvernanți și politicieni, dar nu este capabil să aleagă alții mai buni. Oare cât va mai suporta Dumnezeu un astfel de neam? Sau poate că întrebarea ar trebui să fie altfel pusă: Oare cât se vor mai suporta românii așa cum sunt?

13 ianuarie

NU MAI RUPEȚI FLORILE (*inimile oamenilor)!*

Una din cele mai mari greșeli pe care o face omul este aceea că în loc să admire și să savureze frumusețea și parfumul unei flori, o rupe și o pune în vază. În scurt timp, acea floare se va ofili și își

va pierde frumusețea și parfumul. Mult mai bine ar fi ca omul să ude zilnic florile, să le privească îndelung cu iubire și admirație, să le vorbească cu gingășie și delicatețe, să se aplece cu grijă asupra lor și să le savureze parfumul lor discret.

În consumismul epocii actuale în care ne-am născut, ne-am obișnuit să îngurgităm totul, alimente, sentimente și oameni. Pentru a-și vinde produsele lor, pentru a aduna cât mai mult capital, oameni și instituții, prin metode și seducții de care și diavolul ar deveni gelos, ne crează tot felul de necesități, multe din ele nu numai inutile, dar chiar dăunătoare sănătății minții și trupului nostru. De exemplu, este bine să știm că cele mai multe persoane din țările dezvoltate mănâncă aproape dublu decât le este cu adevărat necesar pentru a trăi sănătos.

Formați sau chiar dominați de mentalitatea societății de consum în care trăim , una din cele mai mari greșeli pe care o pot face părinții cu copiii lor este să le dea bani și tot felul de lucruri înainte ca aceștia (copiii) să înțeleagă, să aprecieze, să știe prin efort și experiență proprie care este importanța și valoarea lor. Acești copii vor deveni sătui, plictisiți și obosiți înainte de vreme și este greu de crezut că vor înțelege bine vreodată care este valoarea și frumusețea vieții; care este sensul ei. Vor fi dominați de bunuri și de dorința de a le avea, iar persoanele vor fi privite prin prisma intereselor și dorințelor proprii și a foloaselor pe care le pot avea de la ele. Cum va înțelege un copil valoarea unui leu, dacă nu a trudit pentru el? Psihologic, educativ este bine și absolut necesar ca omul să crească și să se maturizeze simultan cu o bună cunoaștere a ceea ce are, mai ales o bună cunoaștere a persoanelor din jurul lui. Altfel, el va deveni un ignorant al realităților înconjurătoare și al valorii lor, dar mai ales va deveni un străin față de semenii săi, față de ceea ce gândesc, simt și doresc aceștia. Înainte de a avea ceva, trebuie să învățăm neapărat valoarea și semnificația acelui lucru. Dacă, din instinct, ne vine să mâncăm două prăjituri una după alta, rațiunea ne spune că atât

pentru papilele gustative, dar mai ales pentru sănătatea noastră, este mai mult decât suficientă doar una.

Ceea ce consider că trebuie să construim noi, cu multă inteligență, înțelepciune, credință în Dumnezeu și dragoste pentru oameni este o civilizație a iubirii și mai puțin una a acumulării de bunuri și a consumului. Valoarea și frumusețea vieții vin din harul lui Dumnezeu, din inteligența minții și din căldura inimilor noastre. Acumularea continuă de capital nu coincide și cu acumularea de valori, idealuri și fericire. Am întâlnit oameni bogați, foarte bogați, dar stresați și preocupați de păstrarea a ceea ce adunaseră (cum?) și de mărirea capitalului lor.

Nu am pledat niciodată și nu pledez pentru sărăcie, căci știu ce este aceasta: am umblat cu opinci până în clasa a cincea. Dar privindu-i pe semenii mei și mersul lumii (pe care noi toți o construim), constat că mulți dintre noi am luat-o hăisa și nu este bine nici pentru noi, nici pentru cei care vor veni după noi.

Haideți să nu mai rupem, să nu mai cumpărăm florile (oamenii), ci să le lăsăm acolo unde sunt ele, să le îngrijim cu multă iubire, să le admirăm și să le savurăm parfumul (parfumul vieții noastre).

14 ianuarie

DE FAPT, CINE ȘI CE SUNTEM?

Îi privesc cu drag pe copii și îmi spun că viitorul le aparține, deși nu se știe cât de mult vor stăpâni ei vremurile sau acestea vor apăsa peste ei. Îi privesc cu drag pe cei în vârstă și mă întreb ce au realizat în viața lor.

Fiecare aveam de mers pe drumul pe care ne este dat să mergem. Nu se știe dacă viața este un destin stabilit deja cu mult înainte de Cel ce scrie cartea vieții fiecăruia dintre noi, sau este o cale pe care ne-o construim noi zi de zi. Aici se ascund două moduri de a înțelege viața și pe noi înșine care aparțin la două lumi diferite: O

lume care acceptă deasupra ei mâna invizibilă a Divinității care ține în puterea ei viața și destinele oamenilor (lumea Orientului) și o lume care se încrede în puterea minții și brațelor ei și care afirmă că își croiește singură destinele vieții, iar dacă Dumnezeu există, există doar pentru a da un plus de lumină și putere minții și inimii omului, ca un fel de slujbaș al omului și nu invers. Oare cum este mai bine să fii? Plecat în fața divinității, acceptându-i destinul pe care deja ți l-a stabilit, crezând în destin, sau luându-ți viața în propriile mâini, construind-o zi de zi cu propriile forțe? Îmi face impresia că noi aici, unde ne aflăm geografic și cultural, suntem la răscrucea a două lumi, plăcându-ne spiritul oriental și banul occidental. Ne închinăm cu fața spre Răsărit dar cu mâna întinsă spre Apus. Suntem majoritar de religie ortodoxă, adică răsăriteană, dar de limbă neolatină, adică occidentală. Suntem, cum s-ar zice, nici cal, nici măgar, dar catâr. Geneza poporului nostru este una hibridă și asta ar putea să ne avantajeze, dar am impresia că nu ne place să ne trezim la realitate și de aceea ni se cântă încă "Deșteaptă-te, române!" Mai concret: Cred că am face bine să ne închinăm în fiecare zi Dumnezeului care istoric și geografic s-a născut în Orient, dar tot în fiecare zi ar trebui să ne punem mintea la contribuție și osul la treabă, după modelul omului occidental, și să încetăm odată pentru totdeauna cu cerșetoria, lenea, nepăsarea și troglodeala în care ne place să ne bălăcim.

Fără a mă declara cumva naționalist, ceea ce mă surprinde neplăcut și mă doare la mulți români este afirmația a priori exprimată cu o convingere fanatică și îndărătnicie aproape nervoasă că în țara asta nu-i de trăit, că aici conduc doar hoții și că trebuie neapărat să plecăm peste hotare, spre Vest, se înțelege, căci doar acolo se poate trăi. Românii, rămânând în continuare ortodocși, adică orientali, sunt profund capitaliști, adică occidentali. Dar, se pare că nu și-au găsit încă un echilibru și o înțelepciune a vieții, căci țara asta este cea a tuturor contrastelor și tuturor posibilităților, a tuturor paradoxurilor și contradicțiilor

de fond și de suprafață. Se pare că geneza poporului român este încă în desfășurare și nu s-a lămurit încă bine nici de unde vine și nici încotro se îndreaptă. Milioane de români stau în Occident căci doar acolo au considerat că-i de trăit, dar tânjesc după iarba verde de acasă. Păi, să se hotărască odată, unde vor să trăiască și să se simtă bine. Sau, mai vor românii să-și aibă țara lor? Mai cred românii că au dreptul la o țară a lor? Îi mai impresionează ziua de 1 decembrie, le mai spune ceva ziua națională? Dacă stau bine și mă gândesc, multe milioane de români din afara sau din interiorul granițelor sunt mici sau mari lași și dezertori ai identității lor culturale și naționale și nu-i doare, nu-i interesează, nu se bat pentru construirea unei Românii puternice, ci sunt oamenii momentului și ai lui carpe diem. Cine, cu viața și faptele lui, îmi demonstrează contrarul, îl felicit și mă plec cu respect în fața lui. Eu, nu știu de ce sunt atât de încăpățînat și continui să cred că aici este țara mea și neamul meu cel românesc, deși strămunicii mei provin din secuime.

După 1989, comuniștii reciclați au lăsat de izbeliște economia națională și și-au urmărit doar propriile interese. Tot începând de atunci, milioane de români și-au pus traista în băț și au plecat pe alte meleaguri. Dar, acum, ce-i de făcut aici, între granițele acestei țări? Oare în afară de a încerca să trăim bine (vorba fostului președinte), credem că este cazul să construim România lucrului bine făcut? Sau să-i chemăm pe japonezi sau nemți să ne-o facă?

La ce să stăm aici?, se întreabă mulți români cu gând de ducă; la ce să ne întoarcem aici?, se întreabă mulți români plecați. Ambele întrebări sunt corecte gramatical și logic, dar nu și național. Cred că și unii și alții, în loc să se întrebe La ce să rămânem aici sau La ce să ne întoarcem aici, ar trebui să se întrebe PENTRU CE să rămânem sau să venim aici, căci România actuală este o țară de construit, așa cum doi tineri vor să facă la începutul vieții lor împreună. Dar românii gândesc pragmatic, utilitarist, dar și egoist în același timp. Dacă gândeau la fel înaintașii noștri, nu s-ar fi

luptat nici pentru emanciparea României în perioada paşoptistă, nici pentru formarea României mari după primul război mondial, iar astăzi noi nu am fi avut o ţară a noastră. Cu utilitarismul şi pragmatismul vom deveni nişte bogaţi fără identitate, măcinaţi în malaxorul globalizării, nişte ghiftuiţi care nu vom lăsa nimic bun şi edificator în urma noastră; sau vom lăsa mulţi dintre noi nişte căsoaie goale pe acoperişurile cărora vor cânta cucuvelele şi nişte biserici goale şi şcoli pustiite. Asta vom lăsa urmaşilor noştri, de tristă pomenire a pragmatismului nostru. Iar semnele acestui viitor sumbru se văd deja.
15 ianuarie

POPAS ÎN MEMORIE

Astăzi, deşi este ziua de naştere a lui Mihai Eminescu, nu ştiu de ce în această dimineaţă mi-a revenit în memorie chipul unei persoane pe care nu am mai văzut-o de zeci de ani şi nici nu o voi mai vedea vreodată, căci este în mormânt.

Am întâlnit cândva la biserica unde eram găzduit o tânără cu un suflet mare şi frumos, ca şi chipul ei, dar care era măcinată de un cancer care a şi răpus-o fără milă. Acum se odihneşte în liniştea unui mormânt din Satu Mare. Rar mi-a fost dat să întâlnesc o persoană cu o inimă atât de caldă, cu o conştiinţă atât de curată, cristalină şi cu o poftă de viaţă debordantă. Ea a murit demult, dar memoria ei este vie nu numai în mintea mea, dar, sunt convins, în mintea multor altora care au cunoscut-o. Acum constat din nou că chiar dacă cineva este mort, el continuă să trăiască prin ceea ce a fost în viaţa lui.

Mă gândeam, câte persoane s-au perindat prin faţa mea, cu câte am discutat într-un loc sau altul, cu câte am avut de a face într-un fel au altul?! Ar fi imposibil să le număr, nu pentru că ar fi fără număr, ci pentru că memoria şi inima mea sunt selective şi păstrează în ele în primul rând pe cele care au avut sau au ceva de spus important, semnificativ.

Câte persoane au poposit în casa inimii noastre de-a lungul anilor și câte mai sunt în prezent? Pentru câte am fost gazde primitoare și pentru câte am rămas indiferenți și reci, sau le-am alungat afară? Cu câți oameni am împărțit bucățica de pâine, dar mai ales căldura inimii noastre? Câți ochi frumoși mai strălucesc acum în memoria noastră, câte inimi calde mai bat acum în inima noastră și câte au trebuit să-și ia valiza și să plece afară din casa și din curtea noastră și să dispară în necunoscut?

Pe câte persoane le-am căutat și pentru ce le-am căutat? La ușa câtor inimi am bătut mai insistent sau mai puțin insistent, cu dragoste dezinteresată? Pe câți i-am edificat cu viața noastră plină de adevăr și iubire și pe câți i-am lăsat plini de amărăciune și deziluzionați de lipsa noastră de sinceritate, de dragoste adevărată, de umanitate? Ce am dorit noi de la semenii pe care i-am întâlnit pe cale, pe care destinul ni i-a prezentat pe drumurile vieții noastre? Ce am înțeles noi să fim pentru semenii noștri? Îmi revine iar în minte chipul acestei tinere răpusă de boala nemiloasă în perioada cea mai frumoasă a vieții ei, coborâtă în mormântul rece și tăcut. Dar flacăra iubirii,a purității și dragostei ei de viață arde cu aceeași intensitate și acum, după zeci de ani de când am întâlnit-o undeva în SUA. Ea nu a murit; ea trăiește și nu va muri cât timp memoria celor care au întâlnit-o este încă vie în mintea și inimile lor.

Cine trăiește acum în inima și mintea noastră? Flacăra cărei iubiri arde acum în inimile noastre? Noi, în mintea și în inima cui suntem?
Sau, cumva am trecut și trecem prin viață absenți, indiferenți și reci față de cei de lângă noi, preocupați doar de propriile noastre griji, interese și capricii?

Ce vom lăsa după noi? Mă uit în jurul meu și constat că în orașul meu, în satul meu natal și în țara aceasta au apărut multe lucruri noi: case, mașini, magazine, locuri de distracție, computere și telefoane mobile și multe, multe altele. Mă uit în jurul meu și văd mult mai puțini copii care să înveselească cu râsetele și jocul lor

cartierele și casele noastre. Văd că acum în satul meu natal cu greu se formează o clasă de elevi, iar când eram eu elev, erau cinci clase paralele. Atunci, erau mai mulți oameni și mai puține lucruri, bunuri materiale. Așa o fi oare și în inimile noastre, mai puțini oameni și mai multe lucruri și bani?

16 ianuarie

LA LOC DE CINSTE: PĂRINȚII, DASCĂLII ȘI PREOȚII

În casa copilăriei mele, mâncam toți odată la aceeași masă aceeași mâncare, iar înainte și după masă ne rugam lui Dumnezeu, mulțumindu-i pentru darurile primite și pentru ca să nu lipsească cele necesare și celor care au mai puțin decât noi. Iar mofturi nu se făceau la masă, pentru că hrana aceea simplă dar sănătoasă era rodul muncii părinților mei, o muncă adesea grea, dar totdeauna demnă și cinstită. Ca atare, a face moft la masă reprezenta un act de impietate și de ofensă gravă adusă muncii și palmelor bătătorite ale părinților mei. Palmele muncite ale părinților mei au fost și rămân pentru mine înveșmântate într-o aureolă a recunoștinței, admirației și respectului. Mâinile lor harnice și oneste îmi puneau în strachină sau castron porția de mâncare pe care o primeam cu un fel de respect asemănător cumva cu cel pe care îl aveam pentru hostia sfântă de la altar prin care preotul mă împărtășea cu trupul și sângele lui Isus Cristos. Așa am fost educat eu, cu respect pentru părinți, pentru familie și pentru biserica din satul meu natal. Casa și biserica au rămas pentru mine locurile care mi-au format gândirea și modul de a mă raporta la oameni și la societate în general.
Casa și biserica au fost și rămân coloanele pe care s-a ridicat tot ceea ce este bun în mine. Acolo mi-au fost transmise cele mai importante valori ale vieții mele ca om și ca creștin. Prin ele, casă

şi biserică, am învăţat şi mi-a intrat în adâncul fiinţei convingerea că nu sunt singur şi că tot ceea ce am şi sunt, sunt în primul rând daruri pe care le-am primit, sunt valori şi idealuri care mi-au fost oferite cu generozitate dar şi cu sacrificiu de părinţii şi de preoţii din satul natal.

Şi adaug al treilea loc căruia îi datorez ceea ce sunt, mă refer la aspectele pozitive, căci cele mai puţin pozitive îmi aparţin aproape în totalitate. Şcoala, cu învăţătorii şi profesorii ei, împreună cu elevii cu care am fost împreună opt ani de zile, este cea care mi-a deschis ochii spre lumina cunoaşterii şi a ştiinţei, spre frumuseţile vieţii, ale naturii, spre tainele ei. Aceste trei celule de bază, familia, biserica şi şcoala consider că vor rămâne mereu la baza unei lumi drepte şi demne pentru oameni.

Nu ştiu de ce-mi face impresia că astăzi se dă o prea mare atenţie banului şi bunurilor materiale ca indicii principale ale bunăstării omului şi societăţii. Iar printr-o tehnică a informării şi comunicării care domină planeta, omului îi sunt induse false principii şi valori, false modalităţi de gândire şi acţiune. Continui să cred că familia este sacrosanctă şi că nimeni şi pentru niciun motiv nu are nici cel mai mic drept să atenteze asupra unităţii şi indisolubilităţii ei, iar orice instituţie publică sau privată trebuie să tuteleze familia, casa omului, mai presus de orice alt interes. Mă doare să constat cum astăzi atâţia părinţi au plecat din casa lor, de lângă copiii lor şi pribegesc prin străinătăţi. Mă doare să constat că atâţia tineri nu pot să-şi aibă o casă a lor, să-şi întemeieze o familie a lor şi stau pe unde apucă şi trăiesc de azi pe mâine într-o continuă nesiguranţă. Ceva trebuie schimbat neapărat în această ţară!

Fără a atenta cu ceva la importanţa statului laic, consider că rolul bisericii în societate rămâne fundamental în a-l ancora pe om în transcendent, în valori şi idealuri absolute, în a-l scoate din banalitatea, pragmatismul sau non-sensul în care îl cufundă interesele pur materiale. În om, care nu este doar materie, dar şi spirit şi suflet nemuritor, Dumnezeu şi-a sădit chipul său, iar

biserica are misiunea de a-l ajuta mereu să-şi descopere şi să-şi îngijească acest chip, prin care el străluceşte în faţa semenilor şi-i aduce slavă Creatorului şi Răscumpărătorului său. Biserica nu trebuie să caute recuperarea de păduri sau alte bunuri confiscate de comunişti, ci are misiunea de a-i căuta pe oameni (slujindu-i cu dezinteres), ajutându-i în drumul lor spre Dumnezeu. Consider că şcoala rămâne, aşa cum a fost dintotdeauna, sanctuarul luminii minţii, al întăririi voinţei şi al formării caracterelor puternice. Şcolile noastre, pe lângă multe aspecte bune pe care le constat în ele, au două mari lipsuri: o salarizare necorespunzătoare a profesorilor şi o scădere gravă a numărului elevilor. Ambele probleme sunt semnele evidente ale bolilor de care suferă societatea noastră: scăderea importanţei învăţământului şi culturii şi scăderea drastică a natalităţii.
Dascălul nu este un simplu transmiţător de cunoştinţe; el este mult mai mult, un far de lumină şi model de urmat în viaţă. În faţa lui trebuie să avem respect, să-l iubim şi să-l ascultăm, aşa cum trebuie să o facem faţă de părinţii şi preoţii noştri. Dacă dorim să trăim într-o societate mai bună decât cea de acum, atunci să repunem la loc de cinste pe părinţi, dascăli şi preoţi, iar ei înşişi să-şi ia mai în serios rolul şi menirea pe care le au.

17 ianuarie

DESPRE BUTONARE ŞI EFECTELE EI

Din experienţă proprie şi din spusele sau păţaniile altora, am ajuns demult la concluzia că atunci când este vorba de relaţiile noastre interpersonale, butonarea de texte-mesaje pe touchscreen-ul telefonului, tabletei sau prin calculator reprezintă o formă tare păcătoasă de exprimare falsă sau parţial falsă a adevăratei stări sufleteşti şi a personalităţii tale, iar din partea celui care primeşte textele-mesajele tale reprezintă o formă la fel de nepotrivită de înţelegere falsă sau parţial falsă a ceea ce ai dorit să-i transmiţi. Dacă metoda de comunicare prin internet este utilă şi benefică

pentru a transmite informații din nenumărate domenii, atunci când este vorba de stările noastre sufletești, de sentimentele și personalitatea noastră, metoda nu este mai deloc recomandată, întrucât sentimentele și personalitatea noastră nu încap în cuvinte transmise mecanic prin spațiul cibernetic. În plus, natura umană cere ca relațiile interumane să fie cât mai normale, adică directe, interpersonale. Și dacă uneori, chiar și în direct este atât de greu să ne exprimăm corect și să ne facem înțeleși cum trebuie, cu atât mai greu va fi să relaționăm corect prin intermediul internetului. Este grea și periculoasă comunicarea prin cuvinte și pictograme transmise prin internet, întrucât atunci când cineva, de exemplu, mai mic ca vârstă îi transmite interlocutorului cuvântul TU, cu intenția clară în mintea lui de a favoriza o mai mare intimitate sau egalitatea fundamentală a tuturor oamenilor, cealălalt să înțeleagă că îl subestimezi sau vrei să te tragi de curea cu el.

Sau când, stând comod pe fotoliul din casa ta încălzită, privind ceva distractiv la televizor îi butonezi celuilalt cuvintele ”te iubesc”, ataşându-i și niște emoticoane adaptate, iar celălalt este la muncă în altă țară și tocmai a aflat că mâine nu va mai avea de muncă, sau nu a fost plătit corespunzător, sau astă-noaptea nu prea a dormit din cauză că vecinul de pat a sforăit, mesajul tău ”te iubesc” nu exprimă chiar deloc realitatea iubirii dintre voi, căci iubirea înseamnă comuniune, iar în cazul de față comuniunea ta cu el reprezintă doar cuvinte goale lipsite de conținut. Dacă sunt distanțe care fără voia lor, îi separă pe oameni, aceștia pot comunica prin cuvinte, semne și imagini, dar trebuie să fie conștienți că această comunicare este doar virtuală și nu o poate înlocui pe cea reală.

Acesta este unul din pericolele mari ale comunicării cibernetice: comunicare de forme verbale sau vizuale fără conținut, fără substanță; sunt ca niște modele atrăgătoare de prăjituri din cartoane pe care le servești cuiva, însoțite de cuvinte frumoase și pictograme sau desene, imagini atractive, seducătoare chiar. Ca să nu mai adaug faptul că formele prescurtate de comunicare care

aplatizează gândirea și banalizează sentimentele, ca și formele jalnice de exprimare gramaticală și ortografică sunt o catastrofă pentru cultură în general.

Dacă privim cu atenție și analizăm relațiile interumane ale multora, vom constata că acestea sunt influențate mult de către background-ul comunicării tehnice, digitale, cibernetice, adică sunt lipsite de adevăr, profunzime și substanță. Și fiindcă nu au rădăcini profunde, mature, sunt și atât de fragile și schimbătoare. Pornind de la relațiile din familie, putem constata același lucru în școală, în prietenii, în iubiri sau așa-zise iubiri, în relațiile sociale, profesionale, între creștini și în comunitățile parohiale etc. O lume iluzorie, falsă, ireală este construită de comunicarea virtuală, ajutată și de jocurile digitale și filmele care promovează între oameni aceeași realitate paralelă... cu realitatea. În fond, prin toate aceste forme și mijloace, omul fuge de el însuși și de semenii săi și își crează o altă lume care devine un fel de religie cu zeitățile și miturile ei și care înlocuiește religia tradițională. Cred că atunci când sunt în joc relațiile noastre cu semenii, este cazul să coborâm în lumea reală, folosindu-ne de comunicarea digitală prin internet doar pentru a cunoaște informații și pentru a transmite informații; relațiile noastre umane însă, cred că este bine să le construim face to face.
17 ianuarie

PE SOCLUL PRIORITĂȚII SAU AL OPȚIUNII?

Pentru cine ești o prioritate?

Pentru cine ești o opțiune?

Cum te comporți față de unii și față de alții?

Cine este pentru tine o prioritate și cine este o opțiune? Și pentru care motive?

Sunt întrebări pe care mi le pun adesea, căci nu-mi place rolul de simplu spectator pe scena lumii. Chiar și când merg la teatru,

încerc să văd dacă nu cumva mă regăsesc în personajele din piesa care se joacă.

Am citit și am auzit de mai multe ori această replică: Nu mai încerca să fii o prioritate pentru cine te consideră doar o opțiune. Nu știu dacă această replică este mai mult rezultatul unei constatări amare la care mulți au ajuns, sau este o parte a unei lecții de viață pe care cu seninătate și calm trebuie să ne-o însușim cu toții. În rețeaua intereselor în care vrând-nevrând suntem prinși constatăm adesea că suntem doar niște opțiuni, iar valoarea intangibilă și supremă a persoanei noastre, tutelată solemn de multe legi cu caracter universal, în practică nu reprezintă o prioritate pentru nimeni.

Eu cred că ignorarea sau instrumentalizarea persoanei umane, a punerii ei nu pe soclul priorității, ci pe cel al opțiunii, derivă din faptul că s-a pierdut simțul valorii sacre a omului, care nu mai este privit ca un fiu al lui Dumnezeu, pentru că însuși Dumnezeu a intrat într-un con de umbră sau trimis în sfera privată a individului, deci înlăturat din gândirea și societatea noastră. Faptul că omul a devenit o opțiune și nu o prioritate derivă așadar din laicizarea gândirii și structurilor sociale în care trăim. Pierzându-se simțul lui Dumnezeu creatorul omului, se pierde și simțul omului, al naturii, sensului și scopului vieții lui. Emancipându-se de rivala lui, Biserica, Statul s-a eliberat și de Dumnezeu, sau l-a redus la un simplu element de decor cu care-și mai ornamentează existența pe la festivități și momente importante. Din fericire, încă se mai păstrează ora de religie în sistemul de învățământ care, printre altele, contribuie (sau ar trebui) la redescoperirea și păstrarea identității nu doar civile, dar și sacre a persoanei umane. Trimiterea așadar în plan secund a persoanei umane reprezintă o consecință a trimiterii în plan secund a lui Dumnezeu și a instituției care pledează cauza lui, Biserica. Iar dacă s-a întâmplat așa ceva, vina nu este doar a statului, dar și a bisericii care nu a rămas suficient de fidelă nici

lui Dumnezeu și nici omului, ci și-a apărat prea mult propriile interese.

Pentru ce pentru mulți am devenit o opțiune și nu o prioritate? Poate că noi înșine, prin felul nostru de a fi și a ne comporta nu suntem decât simple opțiuni pentru semenii noștri. Suntem obișnuiți să cerem, să pretindem și să ne lamentăm în gura mare când nu suntem luați suficient în atenție de către ceilalți. Dar mai greu ne vine sau chiar evităm să ne întrebăm cu sinceritate dacă noi oferim altora ceea ce dorim să primim. Cerem iubire, dar avem inima goală și rece. Copii care cer totul părinților lor, dar le este lene să spele farfuria din care au mâncat. Elevi care cer totul de la profesorii lor, dar le este lene să învețe bine măcar gramatica limbii române, ca să nu mai spun de cea a unei limbi internaționale. Angajați care cer salarii mari, dar la servici, dacă se poate, se limitează la minimul necesar, sau le este a munci precum câinelui a linge sare. Nu putem pretinde să fim o prioritate pentru cineva, dacă noi înșine nu ne dăm tot interesul să dovedim valoarea și importanța priorității și continuăm să ne scăldăm într-o veșnică opțiune-mediocritate.

Cum va avansa omul de la nivelul și starea de opțiune la cea de prioritate? Întorcându-se la Creatorul lui și părăsind vagabondajul în care se complace și întorcându-se la semenii săi, frați ai lui, frați de sânge în Cristos și nu vitregi, adică vitregiți de atâtea himere de care se lasă sedus.

Regenerarea (să o recunoaștem: am ajuns puțin degenerați) și renașterea noastră ca persoane și ca națiune pornește din regenerarea noastră creștină și umană în același timp. Dacă cineva vede o altă cale, aș fi tare bucuros să o aflu.

19 Ianuarie

CREȘTINI DE GRĂDINIȚĂ?

La noi, toți creștinii catolici sau ortodocși se înmormântează cu preot, iar protestanții cu pastor, iar aceasta înseamnă ce anume? Înseamnă că toți acești creștini cred că sufletele celor răposați se duc la judecata lui Dumnezeu pentru a-și primi cele meritate conform cu faptele lor bune sau mai puțin bune. Catehismul Bisericii Catolice, în articolul 12 ”Cred în viața veșnică” (nr. 1020-1065) ne vorbește despre judecata fiecăruia după moarte, despre cer, purgator și iad, despre judecata de pe urmă și despre destinul final al întregii creații.

Nu știu câți dintre creștini se interesează despre toate acestea; din curiozitate am întrebat-o pe o doamnă din România, dar care acum lucrează la Londra, câți londonezi crede dumneaei că se gândesc la ceea ce va fi după moarte și câți doresc să ajungă, desigur, în paradis.

Răspunsul a fost ca o lovitură în moalele capului: 0,0000 londonezi!
Am întrebat-o ce crede despre români, căci ei toți vor să moară cu lumânarea aprinsă și să fie înmormântați cu preot sau pastor. Nu-i exclud nici pe evrei sau musulmani; au și ei păstorii lor sufletești. Părerea ei este că românii sunt cam varză, adică nu prea știu ”cu ce se mănâncă” toată problema aceasta a vieții de după moarte și a ceea ce este în viața de dincolo. Nivelul de cunoștințe al majorității românilor referitor la viața viitoare este ca al unui copil care a pășit pragul grădiniței.

Am întrebat o altă persoană dintr-un sat de pe valea Bistriței ce știe și ce crede ea despre moarte, înmormântare și viața de dincolo, iar sărmana de ea mi-a răspuns că nu știe cum să facă rost de tot ceea ce trebuie pentru înmormântare (colivă, prosoape, lumânări, covrigi, căni, pachete și pachețele, bani pentru preot și dascăl, pomenirile care vor trebui făcute la 40 de zile, nouă luni,

un an, doi ani, trei, șapte etc.), iar cu salariul ei amărât de poștăriță abia dacă reușește să se târască de la o lună la alta. Referitor la ce este după moarte, nu știe nimic; ceea ce o preocupă acum sunt toate aceste cheltuieli la care nu face față. Am întrebat un elev și mi-a zis că profesoara de religie le-a vorbit despre judecata lui Dumnezeu, despre rai și iad; despre purgator, nu, căci acela este o invenție și erezie catolică, dar pe el nu-l prea interesează toate acestea și crede că sunt lucruri depășite. Venerarea celor răposați, păstrarea memoriei lor, ca și îngrijirea mormintelor reprezintă însă practici puternice la cei mai mulți oameni. Ba chiar am văzut morminte care seamănă cu mici locuințe din materiale de foarte bună calitate. Ferice de răposații care se odihnesc în ele! Locuințele lor sunt mult mai bune, luxoase chiar comparativ cu multe blocuri din Iași și din oricare oraș al țării. Se vede așadar o mare grijă pentru sufletele celor răposați. Hopul mare vine atunci însă când întrebi pe cineva ce este acest suflet și ce se întâmplă cu el după moarte. Aici mai toți se poticnesc, se scarpină în cap nedumeriți și, cum spunea doamna româncă acum pe podul Londrei, sunt varză iar cunoștințele lor în domeniu sunt la nivel de grădiniță. Totul devine aproximativ, confuz și vag.

Mie mi se pare un fel de paradox și stau și eu și mă scarpin nedumerit în cap, încercând să înțeleg cum este posibil ca cineva să facă atâtea sacrificii pentru a organiza o înmormântare, o pomenire, mai multe pomeniri conform tradițiilor și obiceiurilor (este vai și amar de tine dacă nu te conformezi lor; te va vorbi de rău tot satul) pentru SUFLETUL răposatului și pentru ODIHNA LUI VEȘNICĂ, dacă habar nu ai nici ce este sufletul lui și nici ce este aceea odihnă veșnică (realitățile de după moarte). Toate acestea par un fel de formă fără fond, ca și discuțiile și agitațiile ante și postelectorale despre democrație ale multor români. Unii chiar fac spume la gură pe teme democratice, dar dacă-i intrebi dacă au citit măcar Constituția României, se uită lung la tine și cred că-i jignești punându-le o astfel de întrebare.

Constat cu durere și o altă față a lucrurilor prezentă în lumea creștinilor de grădiniță: Refuzând să mai aștepte un rai sau paradis, care ar urma după moarte, oamenii și-l construiesc în viața aceasta, așa cum îi duce pe ei capul, unii un rai communist, din fericire pe cale de dispariție chiar și în China; alții, unul capitalist, iar acesta ne mănâncă cea mai mare parte a timpului și energiilor noastre. Refuzând să mai creadă într-o viață viitoare (din care nu s-a întors nimeni printre noi să ne spună cum este acolo), din ce în ce mai mulți oameni cred doar în viața aceasta, în clipa prezentă pe care o storc ca pe o lămâie, iar acesta este raiul terestru în care, dacă vom continua așa, nu știu unde vom ajunge. Chiar, de fapt noi încotro ne îndreptăm? Spre moartea fiecăruia, sigur. Și va urma ceva după ea? Dacă da, ce anume? Dacă nu, de ce mai facem atâtea pomeni?

20 Ianuarie

CRED ÎN OM

Întrucât în mintea omului este sădită căutarea și urmarea binelui, adevărului și frumuseții, iar în inima lui există o sete continuă după iubire, cred că omul nu se va pierde niciodată și niciodată nu va fi învins, nu pentru că nu ar putea să fie învins, ci pentru că Dumnezeu din el nu-l va lăsa să cadă, să fie răpus.

21 Ianuarie

CE MAI FACEȚI?

Acum câteva zile în urmă m-am dus la un ghișeu BRD pentru o simplă operațiune bancară, iar doamna la care am ajuns, când mi-a venit rândul, m-a întâmpinat cu un surâs amabil și cu întrebarea ”ce mai faceți?”, înainte de a saluta și spune eu cu ce treabă am ajuns acolo. Gestul și întrebarea ei familiară, ca și cum ne-am cunoaște deja, m-a lăsat descumpănit un moment și nici nu știu ce i-am răspuns, dacă i-am răspuns ceva; știu doar că acea întrebare

atât de familiară mi-a plăcut și a făcut să vibreze în mine nota sensibilității umane și a comuniunii sincere și calde cu semenii mei.
Rar mi s-a întâmplat așa ceva. Cel mai adesea relațiile noastre cu semenii sunt marcate de formalism protocolar, sunt grăbite sau, oricum, de suprafață, ca să nu mai spun de cele în care între noi și interlocutori există spațiul virtual și tehnica.

După ce am terminat ce aveam de rezolvat la ghișeu, doamna respectivă mi-a mulțumit că am apelat la serviciul ei și mi-a urat o zi bună în continuare. De la ghișeul alăturat și colega ei mi-a schițat un zâmbet care, fără cuvinte, spunea același lucru. Am ieșit puțin nedumerit din oficiul BRD al complexului Carrefour Era și m-am întrebat de ce oare s-a întâmplat aceasta, în acest fel atât de familiar și de plăcut în același timp. O fi vreo persoană de pe pagina mea de Facebook care mă știe și eu nu o cunosc? Nu știu. Sau poate m-a abordat așa în baza unei tactici de servici, a unei modalități care să creieze simpatie în clienții BRD? Posibil. Gestul ei însă m-a făcut să reflectez mai adânc asupra felului cum relaționăm unii cu alții. Am impresia că prea mult ne-am legat de ceea ce trebuie să facem, ceea ce ne-a îndepărtat de inima și problemele reale ale persoanelor cu care ne împărțim același loc de muncă sau pe care le întâlnim ocazional. Intru în magazine și văd cum fiecare este preocupat de ce-l interesează, se freacă unul de altul printre standuri, analizează bine produsele de pe rafturi, dar niciun zâmbet, nicio atenție de niciun fel pentru cel pe lângă care treci. Oare o fi normal așa? Mărturisesc că uneori intru într-un supermarket alimentar nu pentru că aș avea ceva de cumpărat, ci pentru că sper să întâlnesc o familie cu un copil pe lângă ei, sau chiar mai mulți și să am ocazia de a-i privi în ochi pe acești mici îngerași, să le admir zâmbetul inocent, să-i văd cum se agață de mama sau de tati sau cum aleargă printre rafturi. Atunci îmi zic că țara aceasta continuă să fie frumoasă și să aibă viitor. Revenind la cazul doamnei de la ghișeul BRD care m-a

întâmpinat cu întrebarea ”ce mai faceți?”, chiar cred că este frumos și plăcut să fii întrebat: ”ce mai faceți, drag facebook-ist?”

22 Ianuarie

VIAȚA CA UN MĂR

Bunătatea delicioasă a unui măr nu o știe decât acela care a mușcat cu poftă din el.

Frumusețea și gustul plăcut al vieții nu îl știe decât acela care o trăiește din plin, cu aceeași poftă pe care o ai în fața mărului roșu, sănătos și bine pârguit.

Viața noastră este mai mult un măr din care mușcăm zilnic cu plăcere și nu ne săturăm niciodată, sau este mai mult un măr din care și alții mușcă și, la fel, nu se mai satură? Sau este un măr care aproape nu are niciun gust, care nu prea ne place nici nouă înșine și nici alții nu sunt tentați să se înfrupte din el?
Viața noastră este un măr (cel mai mare dar al cerului) care merită să fie gustat din plin și oferit și altora cu multă generozitate.

23 Ianuarie

CINE SUNT EU?

Dincolo de ceea ce este scris despre mine în cartea de identitate, de fapt, cine sunt eu?
Dincolo de mașina, casa și serviciul pe care le am, cine sunt eu?
Dincolo de ceea ce spun alții despre mine, cine sunt eu?
Nu știu cât timp am acordat și acordăm întrebărilor despre identitatea noastră. De exemplu, după cum se comportă față de părinți, față de școală sau societate în general, îmi face impresia

că mulți copii și tineri își pun prea puțin această intrebare. La vârsta în care se conturează personalitatea noastră, întrebări fundamentale vis-à-vis de ceea ce suntem și ce vrem să fim în viață, am impresia că ni le punem prea rar și prea pe fugă. Care este menirea mea în viață? Am vreun scop în viață și dacă da, cine îl stabilește, eu sau alții?

Îmi face impresia că destinele noastre sunt manipulate și manevrate de alții și alte forțe, așa cum destinele României începând cu ultimele zile ale anului 1989 au fost manipulate și manevrate de către televizor și păpușarii care au tras sforile din spatele cortinei, trimițând în scenă un popor întreg pe care l-au manevrat (mințit) așa cum le-a convenit lor. Iar acum, destinele noastre sunt stabilite de cei care au bani, conduc instituții mediatice, politice sau economice. Oamenii au devenit o simplă masă ne manevră.

În fața unei astfel de realități, revoluțiile sau revoltele, conflictele deschise nu ar avea alt rezultat decât de a demola o nedreptate și de instaura o alta, așa cum s-a întâmplat în țara noastră odată cu căderea comunismului și instaurarea capitalismului sălbatec. Ca și cale de împlinire a vieții noastre, propun întoarcerea în noi înșine, la bază, în adâncul ființei noastre, lepădând orice mască și eliberându-ne de orice manipulare, renunțând la orice ipocrizie și la orice ar zice cineva despre noi. Cred că descoperirea identității și înțelegerea sensului vieții noastre și a importanței ei pentru societate pornesc din adâncul ființei noastre. Știm oare, de exemplu, că toate marile personalități, toți oamenii mari ai lumii au acordat o mare importanță meditației, introspecției, retragerii și dialogului sincer și profund cu ei înșiși și cu propria conștiință?

Cine dintre noi poate afirma cu toată sinceritatea și cu o maturitate profundă că știe cine este și că este convins că se află pe drumul cel bun? Îmi aduc aminte spusa unui dascăl al meu: Știm mult mai bine ceea ce avem decât ceea ce suntem. Știm oare și suntem convinși că doar adevărul ne va face liberi și puternici? Un elev sau un student care știe bine ce înseamnă să fii elev sau

student, pariez că va fi mereu premiant sau, oricum, printre primii din clasă. Un politician care ştie bine ce înseamnă să fii politician, adică în interesul polisului (al comunităţii) va reprezenta o mare binecuvântare pentru comunitate. Un creştin care ştie bine ce înseamnă să fii creştin, va fi capabil să mute şi munţii din loc iar prin el Dumnezeu va schimba faţa acestei lumi.
Cunoaşterea adevărului despre noi înşine constituie baza pe care începe construcţia personalităţii noastre şi a binelui comun. Iar dacă lumea actuală este atât de fragilă, nesigură şi schimbătoare, este pentru că-i lipseşte profunzimea, soliditatea interioară, adevărul care să o facă puternică; exact aşa cum a remarcat Albert Einstein când a privit pentru prima dată oraşul New York. Atunci a afirmat că acest mare oraş are două dimensiuni, înălţimea şi lăţimea, dar îi lipseşte a treia, profunzimea. Cam la fel se întâmplă şi cu mulţi dintre noi, ne-am extins în spaţiu dar ne lipseşte profunzimea, pentru că nu căutăm suficient adevărul despre noi înşine; şi doar acest adevăr dă valoare şi forţă personalităţii noastre.
Nu cum ne percepe lumea din exterior contează, căci din exterior, lumea s-a amuzat mult timp cu un excroc saltimbanc precum Becali, sau a privit-o cu un fel de admiraţie sentimentală pe doamna Udrea, sau l-a votat cu îndârjire pe Adrian Năstase; dar cine dintre toţi cei care au simpatizat aceste personaje, a ştiut cu adevărat cine sunt ele? Putem merge chiar mai departe şi să ne întrebăm dacă aceste persoane şi multe altele asemănătoare, au ştiut ele însele cine sunt cu adevărat? Înclin să cred că nu s-au cunoscut cu adevărat, căci dacă ar fi aflat adevărul, s-ar fi speriat de ele însele atât de tare încât ar fi încetat să mai comită atâtea rele şi infracţiuni. Dacă Hitler şi Stalin ar fi ştiut că sunt nişte paranoici însetaţi de putere, poate nu am fi avut al doilea război mondial.
Cum l-au perceput fanii pe Michael Jackson? Au ştiut cu adevărat cine este el? Dar el însuşi a ştiut? Poate că nu, căci dacă ar fi ştiut, s-ar fi speriat de nocivitatea drogurilor şi poate că şi acum ar fi fost pe scenă, la vreun megaconcert!

Întrocându-ne la noi înșine, de fapt, cine și ce suntem? A fi sau a nu fi, aceasta-i marea întrebare, își spunea cu secole în urmă și Hamlet al lui Shakespeare. Iar cu mult înainte de el, Pilat se întreba sceptic ce este adevărul. Și fiindcă nu-l cunoștea, s-a spălat pe mâini și l-a dat la moarte pe Isus Cristos. Cam așa merg lucrurile cu toți cei care nu vor să cunoască adevărul; merg spre moartea conștiinței și personalității lor; și mai grav este că pot face mult rău și altora.
24 Ianuarie

ATENȚIE! RECHIN ÎN ZONĂ: SOV!

Facebook-ul acesta, în care și eu mă aflu, este așa, ca o mare baltă în care mișună tot felul de vietăți care își arată adevărata sau falsa lor față, mai frumoasă sau mai urâtă, împreună cu rudele, prietenii, colegii de servici etc. În fond, rețeaua aceasta digitală nu este altceva decât o exprimare a ceea ce lumea este în realitatea ei, simplă și complexă în același timp, adevărată și falsă, frumoasă și urâtă, în care plângi sau râzi, te lupți sau depui armele, te naști și mori.
Îmi place să mai înot prin balta aceasta în căutarea perlelor, a gândurilor și imaginilor frumoase, dincolo de care să descopăr fața frumoasă a oamenilor. Din pură întâmplare, zilele trecute m-am întâlnit aici cu un rechin și încă unul dintre cei mari, și despre care știam câte ceva cât se poate de concret din anii când era la liceu în Roman, Sorin Ovidiu Vîntu.
Pe pagina dumnealui, postează filmulețe în care își exprimă convingerile despre situația din țara noastră sau din lume, iar adesea dă sfaturi mai ales tinerei generații cum trebuie să procedeze pentru a se descurca în viață, pentru a deveni oameni de succes. Dă sfaturi, de exemplu, și despre cum trebuie un tânăr să cucerească o tânără; curioasă mentalitatea și logica dumnealui, ca și cum într-o relație în doi, femeia ar reprezenta trofeul victoriei bărbatului asupra ei.

Mi-am găsit răgazul să urmăresc cu atenție mai multe din filmulețele lui și, sincer, m-a speriat acest rechin. De altfel, cred că întâlnirea cu un rechin sperie pe oricine, dar cu unul ca el, spaima te poate paraliza. De pe uscat sau de pe șalupa sau barca lui cu motor, plimbându-se nonșalant prin Delta Dunării (cât din ea este proprietatea lui?), domnul Vîntu, cu aplomb și într-o formă sentențioasă dă sfaturi de viață tinerei generații, ce și cum trebuie să facă pentru a deveni o generație de succes, dar asta nu acum, ci peste vreo cincisprezece, douăzeci de ani; probabil, când dumnealui nu va mai fi capabil să-și conducă propriile afaceri (legale sau ilegale?).

Ce m-a surprins neplăcut a fost și să constat că pagina și filmulețele pe care le postează sunt vizualizate de sute de mii de persoane. Pagina președintelui țării este apreciată doar de 22.628 persoane, iar cea a persoanei mai sus menționate de 110.640 persoane. Cred că pagina lui de pe Facebook întrece ca număr de vizualizări paginile universităților sau cea a Patriarhiei Române.

Când am afirmat că țara aceasta este bolnavă moral, etic, cineva mi-a reproșat că jignesc acest popor. Departe de mine gândul să-mi jignesc neamul; dimpotrivă, cât mă duce capul încerc să fac bine semenilor mei. Dar, în cazul de față, ce să înțeleg din aceste date statistice? Că sute de mii de români au în mintea lor și din ideile lui Sorin Ovidiu Vîntu, ceea ce înseamnă ce anume? Că sunt interesați de ce spune dumnealui. Dintre toate filmulețele pe care le postează, nu am găsit măcar unul în care să-și prezinte documentat modalitatea cum a avansat economic de când a plecat de la liceul Roman Vodă și până în prezent. Dacă tot oferă căi și soluții de a fi oameni de succes, de ce nu începe cu prezentarea documentată a propriei cariere, a propriilor averi, a propriilor relații de afaceri?

În perioada comunistă, doar amenințat de reprezentanți ai securității, ca paroh la Târgoviște mă uitam din când în când la telejurnal sau emisiuni în care apărea tovarășul Ceaușescu, sau se vorbea despre ”genialul conducător”. După 1990, nu m-au atras niciodată discuțiile interminabile dintre politicieni, certurile și

calomniile lor. Nu m-au atras niciodată prezentările în public ale domnului Becali. Mă întreb cu neliniște, de ce oare sute de mii de români urmăresc ceea ce spune Sorin Ovidiu Vîntu? De ce îmbulzeala aceasta pe pagina lui? Nu știu de ce-mi vine să asemăn acest fenomen cu o mare mulțime de muște care se adună să se hrănească dintr-un stârv moral. Dacă este adevărată această asemănare, atunci oare nu se confirmă afirmația mea că România este bolnavă etic, moral? Suntem ceea ce gândim, iar dacă în mintea noastră sunt din gândurile lui Sorin Ovidiu Vîntu, implicit devenim niște mici SOV. ”Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii” (Matei 24, 28). Oare chiar aceasta și-o doresc cei care-i vizualizează pagina?
25 ianuarie

DE FAPT, NOI CINE SUNTEM?

Nu știa Cuza, nici Kogălniceanu, nici toți românii de atunci că unirea pe care ei au înfăptuit-o în 24 ianuarie 1859 va fi comemorată an de an la Iași și că peste ani și ani mulți dintre spectatori o vor filma de pe margine cu smartphone-ul. Nu aveau cum să știe nici cine va ține cuvântări și discursuri oficiale cu această ocazie.
Ceea ce cred că știau toți artizanii unirii de atunci era faptul că săvârșeau un lucru extraordinar nu atât pentru ei, cât mai mult pentru neamul românesc care se unea; își unea forțele și idealurile pentru ca apoi în 1918 să și le ducă la desăvârșire, formând pentru prima dată în istoria lor un stat unitar, mare și independent. Toți făuritorii unirii au visat o Românie mare și puternică, iar conștiința unității neamului românesc strălucea din nou aseară în lumina torțelor celor care au defilat pe străzile Iașului.
Mă întreb ce strălucește astăzi în mintea românilor de aici și de pretutindeni? Ce ideal au acum românii din interiorul granițelor și din afara lor? Care este ideea de bază motivată de o profundă credință interioară care să ne dea forță, măreție și demnitate? Prin

ce anume suntem noi mari şi puternici? Prin ce ne afirmăm aici şi oriunde am fi?
În interiorul ţării, o clasă politică coruptă şi penală în procent de 80% (după declaraţia unor autorităţi americane) a măcinat de zeci de ani trupul şi sănătatea morală şi social-economică a acestei ţări, susţinută şi tolerată de un popor slab pregătit şi dezorientat, lipsit de curaj şi fricos. În afara graniţelor, milioane de români au crezut şi cred că în ţara aceasta nu se poate trăi şi stau acum pe uşile altora, muncind pe alte meleaguri şi cărora unirea de la 1859 sau cea de la 1918 nu le spune nimic şi care din tot românismul mai păstrează eventual nişte sarmale şi vreun costum naţional împrumutat pe la sărbători sau alte evenimente culturale. Încep aceşti români să stâlcească limba maternă, iar copiii lor o vorbesc nu ca limba maternă, ci ca a doua limbă.
Acum, idealul este o viaţă cu un confort material cât mai ridicat, cu bani şi bunuri. Să nu fim ipocriţi! Mai toţi dintre noi ne dorim bani şi bunuri materiale. Ne-o dovedesc din plin mai toţi cei care au avut ocazia să urce pe scara socială, politică sau economică. Iar cei care afirmă că scopul lor în viaţă îl reprezintă realizarea morală, culturală, spirituală, cultivarea valorilor minţii şi ale inimii, cultivarea marilor valori ale naţiunii române au rămas un fel de diaspora în propria casă invadată de globalizare şi de un consumism mercantil.
Dacă înainte ne-a asaltat şi ne-a cucerit semiluna turcească urmată apoi de steaua roşie comunistă, acum ne domină eurodivinitatea, devenind o colonie a unui imperiu mondial condus de cine are bani mai mulţi. Ne vor trebui oare secole de dominare a acestui nou stăpân despotic şi cinic pentru ca să se trezească în noi demnitatea de oameni şi să ne eliberăm din această nouă sclavie, aşa cum ne-am eliberat din cea otomană şi recent din cea comunistă?
Aseară, lumina torţelor pe străzile Iaşului mi-a luminat din nou mintea mea de român, aducându-mi aminte că înaintaşii mei s-au unit şi au aruncat de pe umeri jugul otoman şi cel austro-ungar, devenind o naţiune mare sub soare. Dar apoi, la nici jumătate de

secol românii au uitat de idealul național și au intrat în hora bolșevică care a ciopârțit trupul țării și l-a mutilat moral, l-a îngenuncheat în fața unei dictaturi comuniste și atee. Acum, al treilea mare val istoric s-a năpustit asupra acestei țări și a oamenilor ei, subjugându-i din nou, cui? Banului, materialismului consumist, libertinajului absolut al gândirii și ateismului practic.

Mă tem că actuala generație și cele care vor veni după ea nu vor mai avea nici conștiința identității naționale, nici pe cea a identității religioase creștine, ci vor deveni cetățeni ai planetei, străini de ei înșiși, iar România pașoptiștilor și a perioadei interbelice va deveni o simplă filă a unei istorii trecute, delimitată geografic de niște granițe nesemnificative. Mă tem că românii creștini vor dispărea de pe hartă. Mă tem că în școlile lor se va vorbi engleza iar bisericile lor vor cădea în ruină ca atâtea din vestul Europei, sau în cel mai fericit caz vor deveni simple edificii de vizitat, muzee sau vor fi transformate în librării, cafenele, magazine etc.

Cândva, în istorie păgânismul a devenit slab și a fost înlocuit de creștinism. Dar cum roata istoriei se învârte mereu, acum creștinismul a devenit slab și este înlocuit cu o nouă formă de păgânism. Și se duce pe copcă și românismul, căci constat că numărul celor care nu vorbesc și nu scriu corect românește este în creștere, Eminescu și Creangă nu mai sunt la modă, nici portul și obiceiurile tradiționale, lâna mioarelor noastre este arsă și ne-au invadat chinezismele; și exemplele pot continua.

Dacă cetățeanul turmentat al lui Caragiale se întreba cu cine votează, eu mă întreb, mai grav: De fapt, noi cine suntem și încotro ne îndreptăm?

Înainte de a fi o criză economică și de a ne pierde locul de muncă, mă tem că mulți dintre noi astăzi am pierdut busola identității și vieții noastre. Să o căutăm; trebuie să o regăsim, căci fără ea suntem pierduți definitiv, indiferent dacă avem conturile pline sau goale.

26 ianuarie

CINE ESTE DUMNEZEU?

Paradoxal, deşi am studiat atâta teologie, întrebarea cea mai grea la care ar trebui să răspund este: Cine este Dumnezeu? De la Marele Arhitect al Universului al Francmasoneriei, am impresia că pentru generaţiile actuale Dumnezeul revelat, biblic, începe să devină Marele Necunoscut.

Isus Cristos ne-a învăţat că Dumnezeu este tatăl nostru. Dacă mă gândesc la legătura dintre un tată şi copiii lui, a mă considera copilul lui Dumnezeu rămâne pentru mine una din probele cele mai dificile ale credinţei mele. Mai uşor mi-ar fi să mă consider preşedintele SUA în locul lui Obama, mult mai bogat decât Bill Gates, decât să mă văd în postura unui fiu al divinităţii. Mă văd atât de pământean, deşi în Biblie scrie că am fost creaţi cu toţii după chipul şi asemănarea Lui, cu suflet nemuritor, cu inteligenţă şi voinţă.

Dacă Isus ne-a învăţat că Dumnezeu este tatăl nostru, oare asta înseamnă că El se aseamănă cu un tată, cu cel mai bun tată? Oare Dumnezeu (Tatăl) înţelege uneori alegerile şi deciziile noastre (fii) atât de contradictorii?

Oare Dumnezeu pricepe uneori încăpăţinarea noastră în a repeta mereu aceleaşi greşeli de care ne-am lovit de atâtea ori şi totuşi nu vrem să ieşim din ele?

De ce ne lasă să greşim şi să cădem? De ce nu-i este milă de noi şi nu ne blochează pentru a nu mai merge cu oiştea în gard? Nu ştiu de câte ori Dumnezeu este de acord cu planurile şi cu acţiunile noastre; chiar nu ştiu.

Dar dacă Dumnezeu este într-adevăr Tatăl nostru, atunci sunt absolut convins că este de partea noastră, indiferent ce am face. Poate că plânge tăcut când vede câte rele combinăm în lumea

aceasta; și în același timp continuă să ne iubească, iar fiecare bătaie a inimii sale este pentru noi.

Cred că El rămâne de partea noastră și atunci când ne târâm în noroi și gunoaie, ca și atunci când suntem pe crestele munților. Dacă El este Tatăl nostru, atunci cred că El este o parte din noi și atunci când râdem, și atunci când plângem; și atunci când îl înjurăm, și atunci când îngenunchem în fața Lui.

Pentru că dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, aceasta înseamnă că El este o parte din noi; cu siguranță, partea cea mai bună.

27 ianuarie

SĂ NU TE TÂRĂȘTI NICIODATĂ!

Până când nu-ți va suna clopotul de înmormântare, să nu crezi nici o clipă că totul s-a terminat! Și nici atunci să nu crezi, căci atunci deja vei fi intrat în veșnicie, unde nimic nu moare, nimic nu se sfârșește.

Dacă vei cădea la pământ sau alții te vor lovi și vei ajunge în țărână, să nu te târăști niciodată!

Dacă îți vor pune lanțuri la gât și la picioare, să nu te consideri un sclav!
Dacă te vor închide după gratii pentru ideile și convingerile tale bune și drepte, să nu te crezi niciodată un pușcăriaș!

Dacă viața ta este ca o maree, ale cărei ape sunt purtate de lună în lungul coastelor uscatului sau înapoi în largul mărilor, tu să înoți mereu urmându-ți steaua călăuzitoare!

Dacă alții au băgat frica-n tine sau ai devenit dependent de prejudecăți și mentalități mercantile, eliberează-ți mintea și viața de toate și alungă-le departe de tine!

Dacă nu ai crezut niciodată cu adevărat în El și în fericirea pe care ți-o aduce, este timpul să îți deschizi inima și mintea pentru căldura și lumina pe care gratis ți le oferă!

Știu că este aspră și dură ridicarea și văd în jurul meu mulți care se târăsc lingând pământul și propriile răni. În joc însă este însăși viața ta, cu tot ce ai, cu tot ce ești. Dacă intri în jocul ei, poți să câștigi, dar dacă te retragi sigur vei pierde totul.

Nu are rost să strigi după ajutor; nu te-ai născut pentru a fi cerșetor și nici pentru a te sprijini de proptele. Învață să te ridici și să mergi pe propriile picioare, chiar dacă sunt pline de răni și sângerează. Destinul tău, oricum, este să mergi până la capăt, până când clopotele vor suna înmormântarea ta, dar sunetul lor solemn și falnic anunță intrarea ta în veșnicie.

Dacă ai căzut sau alții te-au aruncat la pământ, nu te târî niciodată prin țărână; iar dacă alții îți spun că ești un om terminat, să nu-i crezi niciodată!

29 ianuarie

PAȘI SPRE FERICIRE

1. Privindu-se în oglindă, unii își spun: Ah, ce frumos arăt! Alții, gândindu-se la ei înșiși, își spun: ”Ce prost sunt! Degeaba, nu mă pricep, nu pot. Alții mi-au luat-o înainte.” O gândire negativistă despre noi înșine reprezintă o închisoare în care ne autocondamnăm să rămânem, lingându-ne rănile.

Vorbește frumos de tine însuți, iar dacă, într-adevăr, constați că ai limite și nu ești nici cel mai frumos, nici cel mai deștept din lume, pune-te pe treabă și asumă-ți responsabilitățile. Lamentările, văicărelile, autocompătimirile nu trebuie să reprezinte decât un prim pas spre emanciparea ta. Urmează-ți drumul, înfruntă și depășește limitele, dificultățile și urcă, urcă mereu, iar când vei ajunge în vârful muntelui, vei avea surpriza să vezi că înaintea ta a ajuns acolo un altul mult mai neputincios decât tine, care a urcat în scaunul cu rotile sau pe picioarele cu proteze.

2. Când vezi în jurul tău pe un altul mai norocos decât tine, cu o stare materială mai bună decât a ta, cu un rol social mai

important, nu fi gelos, ci bucură-te cu el și pentru el. Poate că chiar pe drept și pentru meritele lui are ceea ce are și este ceea ce este. Bucură-te pentru fericirea altora și vei constata că și tu vei fi mai fericit. Căci, dacă tu nu ai în curtea ta o capră, asta nu înseamnă că ar trebui să dorești ca cea a vecinului să moară.
3. Dacă ai în garderoba ta o haină nouă și frumoasă, nu o ține acolo și nu o îmbrăca doar în zilele de sărbătoare. Îmbracă-te zilnic elegant și frumos. Folosește parfumul în fiecare dimineață, ca și cum te-ai duce zilnic la nuntă. Fă din fiecare zi o sărbătoare. Fă-te cât mai frumos, îmbracă-te cu gust în fiecare zi, fără nicio excepție, căci viața ta are aceeași valoare și când mergi la servici și când mergi la o sindrofie; și când mergi la piață, și când mergi la prășit. Tu ești același mereu și tu dai strălucire fiecărei clipe a existenței tale.

4. Și mai pune deoparte telefonul mobil, undeva unde să nu-l găsești măcar o oră din zi. Sigur nu te va apela în acea oră nici președintele țării, nici papa și nici nu-ți va comunica nimeni dublarea salariului. Deconectează-te; privește cerul, soarele sau norii, privește-i cu calm și răbdare pe cei din jurul tău, sau pur și simplu trântește-te în fotoliu și nu fă nimic, absolut nimic.
5. Nu-ți ajunge cât ai și ce ai? Rău de tot! Ești sănătos, ai ce mânca pentru ziua de astăzi, ai un acoperiș deasupra capului și câțiva oameni care îți vor binele? Gândește-te că sunt nenumărați aceia care nu au nici cât tine. Vrei probabil o mașină mai bună și o casă cu grădină, eventual și piscină? Dar de ceea ce ai, ești capabil să te bucuri? Deseori îmi aduc aminte că atunci când eram copil în satul natal, de Crăciun mă bucuram de o ramură de brad pe care o ornamentam și agățam de covorul de pe perete mult mai mult decât mă bucur acum de cel mai frumos brad împodobit cu tot felul de podoabe și decorațiuni.
6. Uf, este plină țara de peturi iar aerul, apa și solul sunt pline de toxine. Te rog, nu accepta oameni toxici în viața ta, în inima și în gândurile tale. Invită-i frumos să părăsească spațiile tale. Nu te otrăvi cu ei! Nu permite ca lipitorile să-ți sugă sângele iubirii și

sentimentelor tale curate. Și nu te înconjura de oameni care-ți spun mereu că ești deștept și frumos, căci sunt niște mincinoși și profitori. Fii liber, independent și curat!

7. Cineva ți-a dat una sau mai multe palme morale. Un altul a profitat de tine; altul te-a trădat. Iartă-i pe toți din toată inima și dorește-le ce-i mai bun și frumos în viață. Nu fi ranchiunos, căci asta te duce la frustrare și te ține încătușat în prezent în rele ale trecutului și nu-ți permite să te bucuri cu adevărat de viață. Bucură-te ca un copil de clipa prezentă și îngroapă toate durerile trecutului în groapa iertării, așa cum însuși Dumnezeu a îngropat toate păcatele noastre în iertarea ce ne-a acordat-o tuturor, dându-și duhul pentru noi pe lemnul crucii.

30 ianuarie

DESCHIDE-ȚI UȘA INIMII TALE!

În fața lui Dumnezeu sfinții stau în genunchi, rugându-se, contemplându-L, iubindu-L cu toate puterile ființei lor, lăsându-se pătrunși de divinitate.

În fața lui Dumnezeu, omul contemporan merge nepăsător mai departe pe drumul lui, construindu-și cu propriile forțe bunăstarea lui mereu crescândă; sau face din El un decor pentru a-și mai ornamenta existența din când în când.

Am putea să ni-l închipuim pe Creatorul întregului univers, pe Cel care a învins păcatul și moartea, stând în picioare la ușa casei noastre și cântându-ne duios, cu o voce caldă și emoționată prin ușa casei noastre întredeschisă sau chiar închisă următorul cântec:

Deschide-mi, te rog, ușa inimii tale, căci mi-e dor să-ți văd chipul; mi-e dor să te îmbrățișez, mi-e dor de tine fiul meu. Mi-e așa de dor că mă doare inima, căci ai plecat din casa mea și nu mai pot fără tine. Iubirea mea pentru tine este atât de mare, că m-a scos din cerul meu și iată-mă aici, la ușa casei tale, în picioare, flămând și însetat. Mi-e dor să stăm din nou la masă împreună.

Am atâtea bunătăţuri în desaga de pe umeri şi nu am cu cine să le împart; nu-mi place să le mănânc singur.

Deschide-mi, te rog, uşa inimii tale, căci vreau să-ţi mai aud glasul. Mi-e dor să te aud cum plângi când eşti copil, cum strigi de bucurie în tinereţea ta şi cum glasul ţi se stinge în bătrâneţile tale. Mi-e dor să mă plec asupra ta, aproape, cât mai aproape şi să-ţi ascult ultimul suspin, cu speranţa că mă chemi pe mine, Creatorul şi Tatăl tău.

Mi-e dor să-ţi văd faţa zâmbitoare; mi-e dor să-ţi văd strălucirea ochilor tăi; mi-e dor să te mângâi şi să-ţi şterg lacrimile, să te strâng la pieptul meu, să nu te mai simţi singur niciodată.

Deschide-mi, te rog, uşa inimii tale, căci mă simt singur. Nu-mi ajunge infinitul întregului univers, nu-mi ajunge cântecul tuturor îngerilor şi sfinţilor din ceruri. Nu-mi ajunge strălucirea tuturor stelelor de pe bolta cerească. Am nevoie de bătăile calde ale inimii tale; am nevoie de cântecul tău, de strălucirea ochilor tăi. Am nevoie de tine, fiiul meu. Eu sunt Tatăl tău. Am nevoie de iubirea ta; deschide-mi, te rog, fiul meu, deschide-mi uşa inimii tale!

S-a schimbat ordinea în univers? A ajuns Dumnezeu să cerşească iubirea oamenilor? Cât a fost pe pământ, Isus Cristos nu a fost oare cel care a bătut pe la uşile închise ale oamenilor? Cine să mai înţeleagă un astfel de Dumnezeu? Dar un astfel de om? Sau inima lui Dumnezeu are raţiuni pe care raţiunea noastră nu poate să le înţeleagă?

1 februarie

CE ÎNCĂLŢĂMINTE PREFERAŢI?

În mod legitim şi demn de fiinţa omenească, fiecare dintre noi ne considerăm diferiţi de oricare dintre semenii noştri. Poate că mulţi dintre noi, în dorinţa aspiraţiei înnăscute spre mai mult, mai bine, mai sus ne considerăm mai buni, mai drepţi, mai deştepţi

decât mulți dintre semenii noștri; dacă suntem sau nu așa, evităm adesea comparațiile și confruntările de teama deziluziilor, așa cum mulți evită un control medical serios, pentru ca nu cumva, Doamne ferește, să descopere că sunt afectați de cancer sau sida. Deci, toți oamenii se consideră cumva unicate, și sunt cu adevărat, căci nu sunt doi oameni egali pe lume, nici chiar gemenii, și fiecare cetățean al planetei are propriul cod numeric personal.

În pofida acestei unicități a ființei omenești, totuși, majoritatea oamenilor, bărbați și femei, se împart doar în două categorii, două clase fundamentale generalizate pe tot globul, indiferent de rasă, religie, stare socială, condiție economică sau apartenență politică etc, și anume în funcție de preferințele pentru încălțăminte:

-femeile preferă să meargă cu încălțăminte cu tocuri înalte sau foarte înalte;

-bărbații aleg să meargă cu încălțăminte cu tocuri joase sau foarte joase.

Există particularități definitorii ale ființei umane, bărbat și femeie, pe care cu cât le cunoști mai bine, cu atât îți dai seama că teoria gender (egalitatea sexelor) pe care mulți o vântură în timpurile acestea reprezintă una din marile aberații pe care unele minți umane au putut să le născocească.

De exemplu, un bărbat când privește o mașină, mintea îl duce imediat asupra cailor putere pe care aceasta îi are, iar o femeie admiră culoarea mașinii și forma farurilor.

Dar, să revenim la subiectul în cauză, încălțămintea cu tocuri și fără tocuri înalte.

Un bărbat gândește pragmatic și rece: în alegerea unei perechi de încălțări se întreabă cât de comod și de stabil va fi în ele; prin opoziție, gândește încălțămintea femeii ca nesigură și incomodă, sau adevărat instrument de tortură a picioarelor. Și așa va gândi

despre femeie în general: slabă (sexul slab) și fragilă și pe care nu o poți înțelege niciodată.

Un bărbat vrea ca ceea ce încalță să îi acopere bine laba piciorului, eventual și o parte din gleznă, să nu-i încordeze mușchii și să nu-i forțeze coloana. O femeie preferă ca cea mai mare parte a piciorului să rămână vizibilă, iar în privința încordării mușchilor sau forțării coloanei, preferă eleganța și acel vino-încoa al încălțămintei asortată perfect cu tot ce poartă, inclusiv cu machiajul chiar și atunci când este însărcinată, chiar și atunci când își poartă odorul în brațe. Ca atare, un bărbat vrea siguranță în viață și să domine. Unei femei, în schimb, într-un supermarket îi vor fugi mai repede ochii spre cosmetice decât spre sectorul alimentar.

Un bărbat își alege încălțămintea și o asortează cu un pantalon elegant (elegant, doar pantalonul); o femeie își alege încălțămintea și o asortează cu eleganța piciorului și a ciorapului, continuând cu tot corpul ei; din creștetul capului și până în vârful tocului încălțămintei totul este armonie, eleganță, frumusețe și ceva care să atragă atenția și pe bărbați. Dintotdeauna, pictorii și scriitorii, artiștii în general, când este vorba despre prezentarea, elogierea frumuseții omenești, au ales, normal, personaje feminine.

Un bărbat se gândește la încălțăminte în funcție de utilitatea ei, încălțăminte de vară sau de iarnă. O femeie se gândește la încălțăminte, îmbrăcăminte, accesorii sau cosmetice ori de câte ori privește la televizor programe fashion, răsfoiește știri sau informații despre modă, observă pe stradă cu ce sunt încălțate alte femei etc.

Din spirit de economie, un bărbat este în stare să meargă cu o pereche de încălțăminte până îi ies degetele prin ea. O femeie este în stare să-și caute și al doilea job pentru a avea bani să-și cumpere ultimele noutăți în domeniu; iar noutățile acestea sporesc precum ciupercile după ploaie.

Fiindcă eu continui să cred că toți, bărbați și femei, suntem creaturi ale lui Dumnezeu, gândindu-mă la toate cele constatate despre bărbați și femei în preferințele pentru încălțăminte, cum vi-l imaginați pe Dumnezeu care a creat astfel bărbatul și femeia?
Se pare că în planurile sale de creare a omului, în înțelepciunea lui, Dumnezeu a acordat pragmatismul, siguranța, calculul rece bărbatului, iar femeii i-a acordat mai mult frumusețea și eleganța. Să fie aceasta o explicație a încălțămintei cu tocuri înalte la femei și cu tocuri joase la bărbați?

1 februarie

POPOR ROMÂN, ÎNCOTRO?

Fără a cădea într-un limbaj patriotard și găunos, îmi stau pe inimă niște lucruri care nu-mi dau liniște.

Din ceea ce am văzut, simțit și trăit în mijlocul oamenilor din această țară; din ceea ce alții au spus mai înainte sau în aceste vremuri despre acest popor, se desprind aspecte care, cel puțin pe mine, mă îngrijorează.

M-au îngrijorat în trecutul recent aplauzele mulțimilor pentru doi semidocți despoți ajunși la cârma țării pe care apoi printr-un simulacru de proces urmașii lor i-au împușcat. Ceea ce atunci s-a semănat a fost un vânt care acum a devenit furtună.

Mă îngrijorează în mijlocul oamenilor mei lipsa lor de iubire. Văd prea mulți oameni grăbiți, agitați, nerăbdători, în goană după o fericire iluzorie, după putere, bani și plăceri. Un iureș și o vrie a intrat în mintea și inima românilor și uită de cei de lângă ei, uită să-și mai iubească semenii și nu mai au timp pentru dânșii. Uită oamenii noștri că omul poate trăi fără orice, dar nu poate trăi fără dragoste adevărată, fără iubire. Omul, fără iubire se ofilește și moare, sigur, fără nicio posibilitate de scăpare. Cine nu iubește și

nu este iubit este sortit pierii. Au uitat oamenii noştri să mai iubească, fiindcă nu-l mai cunosc pe Dumnezeu care este iubire.

Doresc românii să devină puternici, însă slujind la alţii, slugărnicind şi plecându-şi urechea şi inima la vânzătorii de iluzii, lăsându-se momiţi de cei care astăzi domină lumea cu banii şi jocurile lor de putere. Uită românii că doar unitatea face puterea, iar dictonul antic latinesc divizează şi stăpâneşte rămâne mereu valabil. Îi văd pe românii din interiorul ţării împărţindu-se între cei care pe diferite căi au dobândit bani, putere şi averi şi cei săraci şi fără de putere, exploatându-le acestora neputinţa şi ignoranţa, minţindu-i, umilindu-i cu salarii de mizerie, ameninţându-i cu şomajul dacă nu se mulţumesc cu puţinii bani cu care le plătesc munca, iar ei îşi construiesc vile şi palate şi îşi cumpără maşini luxoase; cu munca şi cu banii cui?

Îmi face impresia că acest popor a ajuns pe mâna unor lacomi care nu se mai satură niciodată, a unor politicieni şi guvernanţi corupţi; un popor dominat de o mass media vândută celor care au bani şi putere, şi nici glasul dascălilor şi nici cel al preoţilor nu sunt suficient de puternice şi de convingătoare. În ţara aceasta lipsesc adevăraţii lideri, adevăraţii profeţi care prin viaţa şi cuvântul lor să îi întărească pe semeni pe temelia adevăratelor valori şi idealuri.

Prins în iureşul prezentului globalizator şi globalizant, acest popor ignoră moştenirea generaţiilor dinainte, rupând legătura cu valorile trecutului şi avântându-se orbeşte spre un viitor care prea puţin este în mâinile lui. Dacă perioada comunistă ne-a spălat atât de mult la creier şi ne-a răcit credinţa şi dragostea de oameni, capitalismul sălbatec în care ne-am afundat şi de bună voie, ce ne aduce? Încotro ne îndreptăm şi ce vom lăsa generaţiilor viitoare?

Cred că începutul renaşterii noastre ca români şi creştini începe atunci când vom fi capabili să reflectăm cu toată seriozitatea asupra vieţii noastre, a sensului ei; când vom intra în cugetul şi în inima noastră şi vom căuta acolo adevărul care să ne elibereze din

orice formă de sclavie și să ne facă să trăim în fraternitatea pe care Dumnezeu ne-o oferă în dar tuturor. Un singur Dumnezeu există, Tată al tuturor, iar toți oamenii sunt frați, egali în drepturi și datorii, egali sub același soare care trebuie să strălucească în măsură egală pe drumurile tuturor. Când vom înțelege mai bine acest adevăr fundamental, vom înțelege ce a dorit să spună un profet al secolului XX, Andre Malraux: ”Secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc!” Gândurile de mai sus mi-au revenit ascultând cu atenție vocea testamentară a unui profet al românilor, părintele Iustin Pîrvu. Cred că profeții au dreptate și știu ce spun; rămâne să ne convingem noi de adevărul spuselor lor.

2 februarie

PRIETENIA: O LUME MINUNATĂ

Soarele răsare pe strada noastră ori de câte ori un prieten îmi vine în întâmpinare. Lumina ochilor lui va străluci pe fața și în privirea mea, iar căldura inimii lui va umple inimile noastre de bucurie și dragoste de viață. Se pare că unii sunt geloși pe prietenia noastră; se pare că suferă de singurătate și îi roade glozia pentru că tu ești lângă mine.

Am nevoie de un prieten pentru a fi fericit; am nevoie de el, să-l simt lângă mine, mai aproape de mine decât portofelul plin din buzunarul de la piept. Am nevoie de un prieten, căci el este soarele meu; lumina și căldura lui mă umplu de bucurie; cu el zilele mele se luminează, ceața dispare și pot să văd departe, foarte departe până la orizontul dincolo de care se întinde veșnicia și infinitul.

Nu pleca, nu te ascunde prieten drag, căci cu tine viața devine minunată. Nu trebuie să plângem, nu trebuie să fim triști niciodată, căci tu ești minunea vieții mele. Cu tine viitorul este sigur, căci împreună vom lua soarele în căușul palmelor noastre;

căci tu eşti soarele meu, iar ochii tăi sunt lumina zilelor mele şi strălucirea stelelor în nopţile noastre pline de vrajă.

Am nevoie de un prieten care să-mi ofere în dar fericirea. Cu el voi uita ce-i singurătatea şi rătăcirea prin lume. Pe el îi voi vedea mereu alături şi îmi va aduce soarele în casă în fiecare dimineaţă. Cu el viaţa noastră va fi minunată; da, de acum şi pentru totdeauna viaţa noastră va fi minunat de frumoasă.

Cu el, prietenul meu cel drag, soarele va străluci din nou peste lumea noastră. Da, o lume nouă va străluci pe acest pământ, înveşmântată în soarele prieteniei noastre; o lume minunată, cea mai frumoasă, lumea prieteniei noastre, o lume care nu va muri niciodată.

3 februarie

JOBURI ROMÂNEŞTI

Domnul Petrică (aşa mi-a zis că se numeşte), îmbrăcat de la second hand şi bolnav de inimă stă zgribulit pe trotuar, întinzându-şi mănunchiurile de floricele tuturor trecătorilor, îndemnându-i să le cumpere mai mult din privire decât prin cuvinte. Se pare că nu are stofă de vânzător de flori. Faţa lui palidă, suferindă, ca şi ochii duşi în fundul capului îmi amintesc de atâtea persoane pe care le întâlnesc mai mereu când ies în oraş şi care îşi câştigă existenţa în forma aceasta, formă care nu-mi trezeşte altceva decât o imensă compasiune. Şi mă întreb oare câţi necăjiţi are această ţară, care îşi numără bănuţii unei pensii mizerabile şi nedemne de condiţia de om, sau împrumută de pe unde pot, înnodându-şi astfel existenţa de la o zi la alta. Oare or fi de ordinul milioanelor? Nu ştiu dacă este legal comerţul cu floricele al domnului Petrică, căci nu mi-a dat niciun bon de casă pentru banii primiţi. Mă întreb însă altceva: Oare câtă umilinţă poartă într-însul acest trup cuprins de boală şi sărăcie? Poate că a crescut cu demnitate şi cu multe sacrificii nişte copii, iar acum

pentru a nu muri de foame vinde floricele pe un trotuar, zgribulit de frig, flămând și bolnav.

În democrația pe care am importat-o sau ne-am construit-o singuri există însă și alte activități care nu se desfășoară pe trotuar, ci în așa-zise studiouri de video chat, adică spații încântătoare unde sunt tinere ademenitoare, al căror venit zilnic, așa cum citim în marele afiș publicitar, este între 300 și 800 de lei. Hm, tentantă profesie! Oare această activitate (meserie, profesie) este prezentă în nomenclatorul profesiilor și meseriilor din România? Nu știu, dar din ceea ce am mai auzit și citit pe ici pe colo, se pare că are o răspândire foarte mare iar rețeaua foarte generoasă a internetului din România poartă pe biții ei o întreagă lume a iluziilor, dar care aduce profituri enorme poate nu atât încântătoarelor video chatiste, cât mai mult centrelor unde ele ”lucrează” și mai ales site-urilor și provider-ilor de servicii internet. Tinerele din video chat-uri fac astăzi concurență psihologilor și preoților, părinților și adevăraților prieteni. Nu știu ce pregătire au ele pentru a consilia, mângâia, alina sau răspunde problemelor tuturor acelor mulți bărbați cu bani mulți, dar cărora le lipsește grav altceva, sau mai ales altcineva. Dar cum deja de mult timp societatea contemporană a devenit expertă în a vinde iluzii în schimbul banilor, și video chat-istele și clienții lor nu fac altceva decât să confirme o lume vânzătoare și cumpărătoare de iluzii.

În România, umilindu-te la extrem, dar, paradoxal, rămânând demn în același timp, poți să supraviețuiești vânzând niște amărâte de floricele unor trecători cu inimă de om. Sau, la extrema cealaltă, arătând ca o divă, poți să câștigi într-o lună câteva mii de euro, adică echivalentul salariului unui profesor pentru un an de zile. În România poți face averi, stând comod în fața unei webcam și vânzând iluzii străinilor de peste mări și țări, sau vânzând, tot la fel, străinilor de peste mări și țări aurul pădurilor noastre. Sau poate că pentru bani nu ne facem scrupule să ne vindem și sufletele. Oare ce model de viață și câștig

propunem noi actualei generații și celor care vor veni? Multe lucruri sunt posibile în democrația românească. Nu sunt însă convins că aceasta este o adevărată democrație. Despre aspectele etice ale acestor forme de muncă și câștig, fiecare este liber să-și spună părerea. Și poate chiar că ar trebui să ne întrebăm cine a construit această democrație? A căzut de pe vreo planetă sau noi, prin felul nostru de a gândi și acționa am favorizat sau măcar am permis aceste forme de viață care nu știu de ce nu mă încântă chiar deloc.

4 februarie

AU DEVENIT CORUPȚII OAMENI DREPȚI? IUBIȚI-I PE DUȘMANII VOȘTRI!

Oare toți corupții ajunși în fața justiției, penalizați de aceasta conform vinovăției lor, după ispășirea pedepsei, s-au convertit? Și-au dat seama de răutatea faptelor lor și acum merg pe căile legalității și ale dreptății? Sau consideră aplicarea legii ca un mare nenoroc care a dat peste ei, ca o năpastă sau răzbunare din partea nu știu căror adversari și cu prima ocazie o vor lua de la capăt, având aceleași mentalități, aceleași metehne și același comportament? Din păcate, înclin să cred că vor gândi ca și înainte de ajungerea lor la tribunal și în penitenciar. Și aceasta, pentru că adevărata cauză a corupției, izvorul și rădăcina ei se găsesc în mintea și inima omului. Oamenii noștri, luați de iureșul și vria materialismului, a acumulării de capital, au pierdut mult din principiile și valorile fundamentale umane și creștine care stau la baza oricărei orânduiri sociale care se vrea dreaptă și demnă pentru om.

Dacă cei ajunși după gratii și reîntorși în libertate vor gândi ca și înainte de această aplicare a legii, aceasta se întâmplă pentru faptul că inima și mintea lor sunt afectate grav de boala ignoranței atât a valorilor și principiilor fundamentale ale omului, cât și ale creștinului. Toți acești corupți nu știu mai deloc nici ce

înseamnă să fii om adevărat, nici ce înseamnă să fii creştin adevărat, iar mecanismele şi angrenajele prin care au urcat pe scara socială, politică sau economică sunt ele însele pline de corupţie şi lipsite de principii şi valori clare şi bine tutelate. Cu toţii sperăm că aplicarea legilor va reuşi totuşi să asaneze moral această ţară. Eu, personal, am mari dubii referitor la puterea legilor de a contribui la instaurarea dreptăţii şi a unei adevărate democraţii în România. Eu cred că pentru a ajunge la acest rezultat, la această stare de normalitate în care ar trebui să trăim, este absolută nevoie ca în drumul de asanare etico-socială a României să se plece din profunzime, de la bază, adică din conştiinţa şi inima omului. De acolo trebuie eradicată cauza principală a tuturor relelor din societate; de acolo trebuie scos tot răul care este în om. Legea poate doar să stopeze avansarea răului, poate să-i pună stavilă, dar nu-l poate distruge, nu-l poate face să dispară din om şi din societate.

Pentru a distruge răul se cere ceva mult mai profund şi anume, iubirea celui care greşeşte. Dacă vom continua să-i fluierăm, huiduim, înjurăm pe corupţii noştri, îi vom îndârji şi mai mult în poziţiile lor greşite. Poate vom reuşi să-i îndepărtăm de la putere, dar alţii ca ei le vor lua locul. Noi, toţi cei loviţi de injustiţii, cu salarii de mizerie pentru că alţii ne exploatează şi profită de noi, noi trebuie să le spunem clar tuturor celor care ne fac să sufere că greşesc, că îşi bat joc de noi cei mulţi şi neputincioşi şi le cerem să renunţe la faptele lor rele şi să se convertească. Adevărata schimbare în bine a României va începe atunci când vom începe să ne rugăm din toată inima pentru binele lor, pentru familiile lor. Când vom fi capabili să le zâmbim chiar şi atunci când ne mint şi fac tot felul de nedreptăţi. Când vom fi capabili chiar să-i îmbrăţişăm. Când vom fi capabili să rămânem oameni cu ei chiar şi atunci când ei se comportă cu noi ca neoamenii. Prin iubirea noastră, ei vor reuşi să vadă adevăratul chip al lui Dumnezeu care nu vrea moartea păcătosului, ci ca el să se căiască şi să se întoarcă de pe drumurile lui rele. Prin iertarea şi iubirea

noastră, noi, cei mulți îi ajutăm pe toți guvernanții corupți să vadă întâi în noi adevăratul chip al lui Dumnezeu. Căci adevărata schimbare în bine a omului nu o poate realiza aplicarea riguroasă a legii, ci iubirea omului. Doar în fața căldurii inimilor noastre, inimile reci ale celor corupți se vor încălzi și vor începe să redevină inimi umane.

Căci nu de legi duce lipsă societatea noastră, ci de iubire. În primul și în primul rând, lumea aceasta are nevoie de multă iubire. Legea nu-l umanizează pe om (îl poate doar ajuta); umanizarea omului începe atunci când el redescoperă în alții și în el însuși chipul lui Dumnezeu care este Iubire.

5 februarie

CINE SUNTEM ȘI ÎNCOTRO MERGEM?

Din ceea ce se vede la prima lui, cu casă, familie și servici, deci cu tot ce și-ar dori în viața aceasta orice om. La servici, toți îl apreciază pentru corectitudinea, amabilitatea vedere, poți să spui că domnul X.... este o persoană realizată, împlinită în viața cu care se comportă, pentru liniștea și seninătatea pe care le citești pe fața lui. Cunoscându-l puțin, aceeași este și impresia mea și îl includ în rândul persoanelor pentru care nutresc respect și chiar o anumită admirație. Odată ne-am intersectat undeva și chiar eram curios să-mi mai povestească despre cum mai merge viața lui. Deodată a devenit reținut, șovăitor și cu un anume tremur în glas a început să-mi spună că lucrurile nu sunt tocmai așa cum par a fi, că sunt săptămâni bune de când pleacă de acasă și se întoarce acasă fără a schimba măcar un cuvânt cu soția. Trec unul pe lângă altul în tăcere absolută, căci ea nu suportă să-i adreseze nicio vorbă. Și, fără să se poată opri, îmi tot povestește despre drama care se desfășoară în sufletul și în familia lui. Încet-încet mi se revelează o altă lume, plină de dureri și contraste, din care nu înțeleg mai nimic, adică nu-i înțeleg absurdul ei. Lumea din interiorul casei este complet diferită de imaginea publică pe care

acest om a transmis-o mereu semenilor lui. Rămân mut și fără de cuvinte și nu pot să fac altceva decât să-l îndemn să încerce a rămâne demn, corect, amabil așa cum îl cunoaște toată lumea. Se uită lung la mine și îmi zice: Păi, așa am încercat să fiu totdeauna și în primul rând cu soția mea. Nu mai înțeleg nimic. Ne despărțim, promițând că ne vom ruga unii pentru alții, pentru ca drama din casa lui să-și găsească o rezolvare pozitivă. Aceste planuri paralele complet diferite între imaginea publică a cuiva, cu totul alta față de ceea ce trăiește un om în intimitatea casei sale mă duce cu gândul la planurile paralele complet diferite ale creștinătății noastre. Oricât am încercat, nu am putut niciodată să înțeleg cum un creștin își face semnul crucii și apoi îl înjură pe același Dumnezeu cu care și-a semnat fruntea, umerii și întreaga lui ființă.

Cum este posibil să afirmi că ești creștin și că ai dreapta credință, și este vai și amar de cel care s-ar lega de credința ta, și în același timp să nu-ți vizitezi frați sau surori cu anii, să-i eviți sistematic, deși treci zilnic prin fața caselor lor?

Creștinismul are ca fundament legea iubirii și toți ne pretindem creștini, frați și surori în același Isus Cristos și fii ai aceluiași Tată ceresc. În practică, însă, am contribuit la construirea unei lumi în care funcționează legea junglei. Creștinismul nostru este falimentar, o ruină precum ruinele imensului combinat CUG de la marginea orașului unde locuiesc. Și aceasta pentru că noi înșine suntem niște creștini falimentari, iar imaginea măreață a unei catedrale a mântuirii neamului în plan religios nu este altceva decât imaginea în plan civil a casei poporului, adică un simbol falimentar al comunismului. Așa cum catedralele mărețe ale Occidentului nu au rămas acum altceva decât niște simboluri ale creștinismului falimentar de acolo.

Ne place însă să ne scăldăm în ape tulburi și să ne amăgim cu iluzii. Exact cu aceleași iluzii cu care ne-am păcălit singuri în fața televizoarelor la sfârșitul anului 1989, crezând că am doborât comunismul și am intrat într-o lume democratică, în care va curge lapte și miere. Iar când domnul Brucan ne-a spus că ne vor trebui

vreo două decenii ca să începem să vedem ce-i aceea democrație, ne-am supărat rău pe el. Din păcate, a avut dreptate și a fost prea generos cu termenul de două decenii, căci nici acum nu trăim într-o lume democratică.
Ne place să ne îmbătăm cu apă rece și să ne hrănim cu iluzii și minciuni. Ne mințim pe noi înșine și pe semenii noștri; ne place duplicitatea, dusă până la absurd.
Până când nu vom renunța la măștile, ipocrizia și duplicitatea noastră, până atunci vom continua să trăim vieți paralele, schizoide și care vor construi o societate care va fi orice, dar numai democrație nu. Și nici creștini autentici nu vom fi, chiar dacă vom avea și o catedrală a mântuirii neamului și multe alte catedrale asemănătoare nu doar ortodoxe, ci și catolice și protestante. La porțile Orientului balcanic este posibil orice; dar până când?
Eu cred, totuși, că este posibil să fii un cetățean și un creștin adevărat. Cum? Începând să te întrebi în fiecare dimineață ce înseamnă să fii om și creștin adevărat... Așa cum domnul X.... se întreabă în fiecare zi ce trebuie să facă pentru ca drama din familia lui să ia sfârșit. Și chiar cred că într-o zi ne vom întâlni din nou și-mi va spune că totul s-a rezolvat. Eu cred că omul poate fi om. Cred încă într-o Românie democratică și creștină.

6 februarie

ELENA

Orice asemănare este pur întâmplătoare; cazul, însă, este inspirat din realitate.
Elena nu-și cunoaște tatăl, căci mama fusese violată pe când era studentă, dar nu a lăsat-o inima să renunțe la sarcină, să facă avort. Și așa s-a trezit pe lume în satul ei natal, nu neapărat iubită de mama și cu atât mai puțin de tatăl vitreg, însă a simțit din plin iubirea bunicilor. Dar poate oare cineva înlocui iubirea părinților? Nu! Își aduce aminte că mergea la școală, având mereu în ghiozdan cărțile, caietele și un pachețel cu doar patru biscuiți; nu mai mulți, nu mai puțini. Iar despre haine, nu a purtat haine rupte

sau murdare, dar cele pe care le avea le purta până nu mai erau bune de nimic. Nu-și amintește să fi primit vreodată vreun cadou, așa cum vedea că mai primesc copiii de ziua onomastică sau cea aniversară, de Crăciun sau de Paște. Avea doar strictul necesar pentru a nu suferi de frig și de foame și pentru a merge la școală. Iar când a mai crescut, a trebuit să meargă la munca câmpului, neapărat, chiar dacă dorea să învețe mai mult la școală. În ochii părinților, munca câmpului și muncile pe lângă casă erau prioritare, iar ochiul sever și fără dragoste al tatălui o ținea din scurt și nu s-a gândit niciodată că poate și acestei fetițe, chiar dacă nu este sânge din sângele lui, i-ar plăcea să primească vreo jucărie, vreo atenție, vreun bănuț să-și ia o înghețată, așa cum vedea că primeau alți copii din sat; dar nu a primit nimic. Și a început să creadă că așa este viața ei, că așa trebuie să fie, fără să înțeleagă de ce anume. Dar asta era realitatea pentru ea: să umble cu un rând de hăinuțe până se rupeau, să meargă la școală doar cu cei patru biscuiți și să muncească la câmp și pe lângă casă, cât se poate de mult și fără să se plângă vreodată că este obosită sau că ar vrea să se joace.

Așa a ajuns Elena să termine școala elementară și să dorească să meargă la liceu. A început să priceapă că viața nu este doar casă, școală și munca pe câmp și că dincolo de hotarele satului există alți oameni, alte perspective, altă viață. Și fiindcă nu vedea niciun sprijin din partea părinților, simțind și o anumită afinitate cu viața călugărițelor, a decis să plece de acasă la niște măicuțe, sperând că acolo va găsi mai multă fericire și mai multă apropiere față de Dumnezeul despre care auzise atâtea cuvinte frumoase din gura preoților pe la slujbe și sărbători. Și așa se face că Elena a ajuns printre măicuțe, însă aici a ținut cu tot dinadinsul să urmeze liceul, presimțind că dacă nu ai carte, nu ai parte și tot la sapă rămâi. Iar perspectiva întoarcerii acasă la munca câmpului, la tot felul de corvezi o înspăimânta chiar; în plus, nu mai dorea să audă glasul mereu dojenitor al tatălui vitreg. O durea doar depărtarea de bunici, dar ce să facă? Trebuia să-și croiască un drum în viață. Într-o bună zi, însă, se trezește cu mama la ușa

mănăstirii unde era. O voia din nou acasă, amenințând-o că dacă nu se întoarce, tatăl ei se spânzură. De fapt, părinții o doreau acasă căci era nevoie de munca ei și puțin le păsa de ce dorește fata lor. Părerea ei nu conta nimic; nu valora decât munca ei și nimic altceva. Înspăimântate de insistențele mamei și de perspectiva suicidului tatălui ei, contra dorinței Elenei, măicuțele au trimis-o acasă împreună cu mama, satisfăcută că și-a readus fata în ograda casei.

Dar Elena nu s-a dat bătută și s-a înscris la facultate. Din satul ei pleca la oraș la cursuri, iar după terminarea lor, mergea la sala de lectură pentru a se pregăti cât mai bine. Când se întorcea acasă, o așteptau din nou corvezile prin ogradă și la câmp. Dar visul ei era să studieze, să-și găsească un job, să devină independentă, să plece de acasă, să nu mai audă glasul mereu dojenitor și chiar jignitor al tatălui vitreg. Așa a terminat facultatea, cu multe sacrificii. Nu a fost niciodată la discotecă fiindcă nu avea niciun ban de cheltuială. Nu a avut niciun prieten, căci nu prea știa ce-i aceea iubire, în afară de iubirea bunicii, căci bunicul se stinsese. A încercat diferite munci, dar profitând și de bunătatea ei (uneori naivă), patroana unde s-a angajat i-a plătit doar trei luni, dintr-un an întreg, timp în care a tot dus-o cu vorba, iar ea, sărmana ingenuă, a crezut-o. Acum își tot caută de muncă. Vrea să-și facă un viitor. Nu cheltuie pe nimic. Se îmbracă cu hainele care nu-i mai vin mamei. Nu știe nici acum ce-i aceea discotecă. Nu are niciun prieten. Este tot acasă, bună la tot felul de munci. Povestindu-mi toate acestea, îmi arată puloverul de pe ea, admirându-l cât este de frumos, ceea ce recunosc și eu; și adaugă satisfăcută: Este de la mama! Cu greu m-am abținut să-mi stăpânesc o lacrimă ce dădea să curgă.

Oare de ce există tineri care trebuie să sufere atât de mult și în pofida tuturor eforturilor lor, nu pot să-ți arate altceva decât puloverul pe care l-a purtat mama lor?

7 februarie

PĂȘIND PRINTRE VISURI ȘI SPERANȚE

Spre diferență de oricare altă viețuitoare (necugetătoare, se înțelege), omul deține un potențial enorm pe care nici geniile nu îl cunosc și nu l-au folosit decât în parte. Și aceasta fiindcă în ființa lui divinitatea și-a construit locașul; și pentru aceasta omul poartă într-însul germenii nemărginirii, ai bunătății și puterii depline, ai cunoașterii și dorinței după fericirea supremă. Cu cât chipul lui se va oglindi mai mult în ochii divinității și cu cât va fi mai strâns îmbrățișat de către aceasta, cu atât el se va vedea mai bine pe sine însuși. De aceea, cea mai mare aberație (generatoare de nefericire) pe care omul o poate face este aceea de a încerca să devină complet pământean.

Întregul univers cântă măreția și puterea lui Dumnezeu (a Marelui Arhitect, l-ar numi masonii), iar în această armonie universală în care divinitatea respiră și continuă să bată Big Bang-ul universului, omul reprezintă capodopera mâinilor creatoare ale divinității, pentru că doar el a fost creat după chipul și asemănarea ei.

Eu cred că omul, pentru a fi înțeles și pentru a se înțelege mai bine pe el însuși, trebuie să cunoască mai bine legile naturii și ale universului din care face parte integrantă. Dar mult mai mult decât o interesantă combinație din tabelul elementelor lui Mendeleev, omul, prin inteligența, voința și sufletul (spiritul) pe care le are rămâne în continuare un mister de dezlegat. Potențialul ființei umane se zbate între visuri, speranțe și iluzii, iar ceea ce reușește să țină în căușul palmelor sale este doar o simplă firimitură dintr-o pâine pe care nu o va savura niciodată în întregime.

Personal, nu cred în vise, așa cum nu cred în prezicători, ghicitori, clarvăzători, astrologi, cititori în zodiace și alții asemenea lor. Dacă aceștia ar avea puteri miraculoase și dacă ar fi capabili să indice căi spre fericire, de ce nu formează ei înșiși un

grup al fericiților și de ce nu au oferit până acum o rețetă a fericirii care să transforme pământul acesta într-un paradis? La fel cum nu cred nici în acei preoți care predică fericirea, dar nu o văd pe chipurile și în viața lor.
Lăsându-i deoparte pe toți acești impostori vânzători de iluzii, eu cred în visurile cu ochii larg deschiși, visate cu mintea trează și voința fermă.
Cred în visurile tuturor acelora care privesc bolta înstelată și vor să ajungă efectiv printre stele, la fel cum cred în cei care vor să cucerească pe deplin această planetă, dar nu pentru a o domina, ci pentru a o administra mai bine. Cred în visurile tuturor acelora care privesc cu atenție un firicel de iarbă încercând să-i pătrundă misterul ieșirii din sămânța îngropată în pământ și al creșterii lui sub lumina soarelui.
Cred însă mai ales în visurile celor care caută în oameni comori de nestemate privind în ochii lor, zâmbindu-le și mai ales îmbrățișându-i. Cred că fiecare om rămâne un mister de dezlegat și că poartă într-însul o mulțime de visuri cu care se naște, care-i vin de la originile lumii și vor merge cu el în veșnicie. Sunt visurile lui de libertate și fericire; sunt cântecele lui de libertate pe care va continua să le cânte chiar și atunci când va fi ținut în lanțuri; sunt cântecele lui de fericire pe care le va cânta chiar și atunci când va plânge. Nici cel mai mare tiran nu va reuși să spulbere din inima omului visurile lui, pentru că ele sunt mai puternice decât orice putere omenească; pentru că ele sunt vocea divinității.
Se spune că speranța moare ultima. Eu cred că speranța nu moare niciodată și cu ea în brațe omul pășește peste pragul veșniciei. Un părinte va spera mereu că fiul lui rătăcitor se va întoarce în casa natală. O iubire rănită și trădată va păstra mereu într-un ungher al inimii speranța revenirii la iubirea cea dintâi. Un bolnav va păstra mereu speranța vindecării chiar și atunci când are în fața ochilor diagnosticul de cancer pe care i l-a scris medicul. Un condamnat la moarte va spera în grațierea autorității supreme chiar și atunci când este condus spre scaunul electric sau în fața plutonului de

execuție.
Forțele interioare care-l mână pe om în istoria lui pe pământ sunt mai mari și mai tari decât răul care îl macină și este adevărat că omul poate renaște din propria-i cenușă, așa cum fratele lui mai mare, Cristos, a înviat din propria-i moarte. De aceea, eu cred că cei mai mari criminali ai acestei lumi sunt ucigătorii de visuri și speranțe. Dar, nu cred în atotputernicia lor. Cred că în orgoliul și aroganța lor, ei de fapt vor să ia locul lui Dumnezeu, dar nu vor reuși niciodată, pentru că, simplu de tot, ca și oricare alt om, și ei sunt doar simple creaturi și nu dumnezei.
De aceea, singura ființă în care cred și mă simt ancorat pe deplin este doar Dumnezeu. Și fiindcă doar în El cred cu adevărat, de aceea îmi permit să spun că visurile și speranțele omului sunt infinite și că ceea ce el a reușit până acum nu reprezintă decât câțiva pași pe drumul planetei pământ (a ajuns totuși pe astrul vecin, luna), care nu este decât un simplu corp ceresc dintr-o infinitate numită univers și nu se știe dacă acesta este finit sau infinit. De aceea, cine poate spune dacă visurile și speranțele omului sunt limitate sau infinite? Nimeni! Omul rămâne în continuare un mister de dezlegat, ca și misterul divinității în care se scaldă.

AM NEVOIE DE FEȚELE DATORNICILOR MEI

Pot să spun că vorbesc și dintr-o anumită experiență a vieții, deși știu că sunt persoane cu mai puțini ani de viață decât mine și cu experiențe mai intense, mai marcante. Dar, las deoparte comparațiile și trec direct la subiect:
Priveam în trecutul vieții mele și încercam să-mi amintesc golurile create în portofelul sau contul meu bancar (să nu vă închipuiți că ar fi prea mare) prin împrumutul sau oferirea gratis a unor sume de bani persoanelor care au apelat la ajutorul meu. Sincer, nu-mi amintesc sumele; dar nu aceasta doream să spun, ci cu totul altceva.

Nu știu și nu am memorat ceea ce financiar sau material am oferit altora și constat cu satisfacție că nu simt un gol în buzunar sau în cont. Chiar deloc; dimpotrivă, constat că am prea mulți bani. Privesc însă în trecutul sau prezentul vieții mele și constat un gol dureros, un fel de vid sau pustiu cauzat de dispariția tăcută a multora din cei cărora le-am făcut un bine; dar, mai grav, acest gol interior este creat mai ales de cei care au profitat de bunătatea mea, atât cât au putut de mult. Iar după ce s-au văzut cu sacii în căruță, au dispărut din viața mea fără ca măcar să salute. Golul mare pe care îl simt acum, acut și dureros, este cel al pierderii încrederii în acești oameni. Nu știu de ce acum pot număra pe degetele la o mână adevărații prieteni; din fericire pentru mine, nu am făcut o listă cu cei care mi-au cauzat această durere a neîncrederii în oameni. Însă o simt acut, ca un gol interior dureros și care te face să privești parcă cu mai puțin curaj și optimism spre viitor și spre oamenii pe care îi întâlnești.

Mă gândesc că poate, la scară mai mare, generală și socială se întâmplă același lucru: Ceea ce lipsește societății noastre nu sunt neapărat banii, ci încrederea în semeni. Din punct de vedere material, ar trebui să fim orbi sau complet fanatici să nu recunoaștem că în acest capitalism sălbatec în care suntem acum avem mult mai multe bunuri decât în perioada comunistă. Din punct de vedere spiritual însă, constat că acum suntem mai atașați de bunuri decât de persoane, că am intrat în vria concurenței și a acumulării de capital, că ne mănâncă stresul, că mergem la restaurant și după ce am mâncat în grabă, ne scoatem fiecare smartphone-urile și butonăm fiecare în legea noastră, iar între noi, cei de la aceeași masă nu prea mai avem ce ne spune. Da, așa mă văd acum, un om realizat profesional, cu un acoperiș deasupra capului și cu o anumită siguranță materială de viitor. Dar, îi caut cu disperare pe toți cei care de-a lungul anilor s-au apropiat de mine, zâmbind, vorbindu-mi frumos și cerându-mi un ajutor. L-am oferit cu încredere și chiar m-am bucurat că am putut să-i ajut. Nu aștept să-mi returneze ceva; nu aș accepta acum să-mi înapoieze împrumutul nici dacă aș leșina de foame și

nu aș avea cu ce să-mi cumpăr o pâine. Le caut însă chipurile, fețele zâmbitoare de odinioară. Aș dori doar să-i mai revăd. Nu aș scoate un cuvânt despre datoriile lor. Dar m-aș bucura enorm să-i revăd, poate și dintr-un motiv egoist: pentru ca ei să umple golul interior, dureros, pe care l-au creat în conștiința și mai ales în inima mea.
Pentru ca să pot privi mai încrezător și mai senin spre semenii mei, să pot continua să cred în prietenie am nevoie de chipurile datornicilor mei (Nu de datoria lor). Căci ceea ce mă doare nu este lipsa banilor, ci lipsa oamenilor. Și dacă toți datornicii nu vor apărea din nou în fața ochilor mei, și sunt aproape sigur că așa se va întâmpla, golul interior pe care ei l-au creat în mine, cu ce se poate umple? Are cineva vreo idee?

8 februarie

ÎNTR-UN SAT

Multe lucruri s-au schimbat prin satele noastre, în bine sau în rău; depinde din ce unghi le privim. Trebuiesc analizate toate cu calm și înțelepciune, pentru a le pricepe rostul, dacă unele din ele au vreun rost; rămâne de văzut.

După cum se știe, în lumea noastră, catolică sau ortodoxă, în miezul iernii preoții merg pe la casele oamenilor pentru a le binecuvânta și pentru a-i cunoaște mai bine acolo unde ei își duc existența de fiecare zi; în dulcea lor casă. Casă, dulce casă! Oare chiar așa este, sau așa ne-o visăm și ne-o dorim noi?

Am auzit că unul din preoții dintr-un sat a mers și el, ca toți ceilalți, să binecuvânteze casele, mai bine zis pe oamenii din ele, parohianii săi, la care ține foarte mult și de care s-a interesat îndeaproape ce gândesc, ce probleme au și ce ar mai fi de făcut ca lucrurile în parohia păstorită de el să meargă și mai bine. Întrucât a constatat că în familii, mai precis între soți există o anumită mentalitate și un anume comportament care nu este chiar

cel mai democratic şi nici cel mai creştinesc, s-a gândit că ar fi bine să le pună câteva întrebări importante care ar trebui să le dea de gândit serios la toţi.

Întrucât la baza vieţii creştine stau şi cele zece porunci ale lui Dumnezeu, ca şi poruncile Bisericii, păstorul lor sufletesc i-a întrebat pe toţi bărbaţii din casele în care a intrat dacă ştiu aceste porunci. Iar celor care le ştiu, le-a promis câte o navetă de bere. Dacă ar fi ştiut dinainte crâşmarii sau vânzătorii din sat despre intenţia lui, probabil ar fi făcut ei o instruire serioasă cu toţi bărbaţii din sat, pentru ca aceştia să răspundă aşa cum trebuie la întrebările parohului, iar ei să realizeze un câştig substanţial din vânzarea unei cantităţi impresionante de sticle cu bere. De unde ar fi avut parohul atâţia bani încât să plătească multele navete cu bere, treaba lui. Dacă s-a angajat într-un astfel de joc, să suporte consecinţele. Aceasta însă este doar o supoziţie, o presupunere că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, spre delectarea oamenilor, spre satisfacţia vânzătorilor şi poate spre necazul parohului. Dar lucrurile s-au prezentat cu totul altfel. La întrebarea parohului adresată tuturor bărbaţilor, dacă ei ştiu cele zece porunci ale lui Dumnezeu şi cele cinci porunci ale bisericii, dintre toţi bărbaţii din sat, doar unul singur a răspuns pe jumătate corect la cele două întrebări şi, ca atare, s-a ales cu o jumătate de navetă de bere. Aceasta este concluzia referitoare la nivelul de cunoştinţe religioase al enoriaşilor săi bărbaţi.

Fiind preocupat şi de lipsurile sau anomaliile de gândire şi comportament familial din spaţiul nostru geografic şi cultural de la porţile Orientului, părintele paroh i-a întrebat în continuare pe toţi soţii din sat dacă ştiu data de naştere a soţiei lor şi dacă ştiu şi data căsătoriei lor. Răspunsurile soţilor sunt de-a dreptul jalnice. În procent de 60- 70 %, bărbaţii nu ştiau nici data de naştere a soţiei şi nici cea a nunţii lor. Ba chiar s-au simţit ofensaţi de întrebarea parohului: De unde şi până unde trebuie să ştie ei aceste lucruri? Acestea nu-s probleme importante pentru un bărbat, pentru un soţ. La fel cum nu este important pentru el ca de

ziua soției, să-i ofere acesteia o floare. Cum adică să cumpere soțul o floare și să meargă prin sat cu ea ca să o ofere soției?! Păi, dacă îl văd alții cu floarea în mână mergând pe drumurile satului, or să gândească rău despre el, că s-a scrintit la cap. În schimb, cu totul altfel stau lucrurile în rândul soțiilor. Preotul a constatat că în tot satul nu există nici măcar una care să nu știe data de naștere a soțului și data căsătoriei lor.

Cam așa stau lucrurile într-un anume sat și aceasta nu este o istorie a secolelor trecute, ci a timpurilor actuale, a prezentului în care noi trăim.

Or fi prin multe sate astfel de situații și mai ales, ce înseamnă ele?

9 februarie

DESPRE "DEMOCRAȚIE", BUNUL SIMȚ ȘI CREDINȚĂ

În democrația aceasta a noastră prost înțeleasă și aplicată, poporul crede că după ce l-a detronat pe Ceaușescu (se înșeală: poporul nu l-a detronat pe Ceaușescu, ci el a fost împușcat de către cei care doreau să-i ia locul), a devenit liber și poate să-și exprime în toată libertatea voința și convingerile pe care le are. Aceasta ar fi teza principală pusă pe frontispiciul democrației românești. În realitate, însă, poporul a continuat să rămână un mare ignorant al legilor și al valorilor adevăratei democrații, așa cum este în continuare un mare ignorant al învățăturii și valorilor creștine-evanghelice. Și fiindcă ignoranța înseamnă slăbiciune, de zeci de ani acest popor este bătut încoace și încolo de vânturile unor politici și ideologii care se servesc de el ca de o simplă masă amorfă, de manevră.

Slab fiind și neancorat nici în valori democratice, nici în cele creștine și nici în cele profund naționale-românești, acest popor s-a lăsat atras, vrăjit chiar doar de valoarea banului și a bunăstării materiale. Și ca să-și justifice această sete nepotolită după euro, case, mașini și multe alte lucruri, și-a construit aproape instinctiv

și un slogan care să-i acopere (justifice) toată goana după bani și avere: În România nu-i de trăit! Cu această axiomă falsă ca și cea (la polul opus) din perioada comunistă ”România epocii de aur”, poporul acesta a părăsit țara, în căutare, cum am spus, de bani și averi. Și pentru atingerea acestui scop nu a mai contat nici familia, nici prietenii, nici iarba verde de acasă; nu a mai contat nimic. Cei mai șireți și mai șmecheri însă decât milioanele de români ajunși peste granițe, au preferat să rămână aici, mergând însă exact pe același drum cu al românilor din afara granițelor: Pentru a aduna bani și averi, pentru ei nu mai contează nici legea, nici semenii lor, nici bunul simț, nici credința în Dumnezeu; nu mai contează nimic. Și, repet, fiindcă sunt mult mai șireți decât cei din afară, au ajuns la o mare performanță, aceea de a devaliza această țară, aducând-o aproape de faliment, dar să-și încarce conturile lor cu sume fabuloase.

Cam aceasta este imaginea socio-economică și etică a României post-decembriste. Și în toată această goană nebună după averi care a șubrezit enorm edificiul etic și valoric al acestui popor, nu a existat nicio instituție capabilă să stopeze acest masacru moral al neamului românesc; nici măcar biserica, legată și ea de vechi și actuale structuri ale puterii și îmbogățirii.

În prezent, există vreo cale de redresare? Desigur, ar spune mulți: Aplicarea legii! Dar dacă cei care fac și aplică legile sunt cuprinși ei înșiși de aceeași filoxeră a banului, ce ne facem?

Există o cale a ieșirii din această stare mizerabilă, și anume aceea a întoarcerii la rațiune și la bunul simț. Toți românii, din interior și din afară, trebuie să priceapă un lucru elementar pe care părinții mei mi l-au explicat cu viața lor de când am deschis ochii pe lume: Nu poți mânca cu două linguri și nu te poți culca în două paturi. Prinși în vria capitalismului sălbatec, românii trebuie să revină la uzul rațiunii, să se întrebe și să-și răspundă cu sinceritate și onestitate la întrebarea dacă prin acumularea de bunuri devin mai fericiți.

Și fiindcă părinții mei erau și creștini convinși, m-au învățat că după moarte nu luăm nimic cu noi decât faptele noastre bune, în baza cărora Dumnezeu ne va pune la dreapta Lui; iar dacă mă încarc cu fapte rele, mă așteaptă focul iadului.

Cam aceasta a fost filosofia de bază a părinților mei și cu trecerea anilor, am constatat că rămâne mereu validă. Orice cărămidă ulterioară din edificiul moral al casei mele a fost pusă pe această temelie a bunului simț și a credinței în Dumnezeu. Eu cred că uzul rațiunii, bunul simț și credința în Dumnezeu pot contribui la redresarea mai ales etică a României.

10 februarie

CINE SUNTEM ȘI CE ESTE LUMEA ÎN CARE TRĂIM?

M-am întrebat mereu în ce măsură Isus Cristos este Maestrul, Învățătorul creștinilor și dacă în gândirea contemporanilor mei El rămâne personajul principal? La fel cum, puși în paralel, mă întreb în ce măsură profetul Mahomed este principalul învățător al lui Allah pentru musulmani sau Budha este principalul învățător pentru budiști? Dar despre religiile și popoarele necreștine știu mult mai puține lucruri decât cunosc despre religia și popoarele creștine (chiar sunt creștine?)

Am răsfoit sau frunzărit adesea cărți, cursuri, studii sau articole despre dezvoltarea personală și formarea profesională și le-am pus în paralel cu învățătura lui Dumnezeu din Biblie, cartea de căpătâi (ar trebui să fie?) a creștinilor, și am constatat o infinitate de idei care nu formează nicidecum un anume portret al omului realizat, împlinit conform principiilor și logicii biblice și creștine, ci reprezintă mai degrabă un fel de mozaic în care intră toate elementele posibile și imaginabile, care sunt dominate totuși de niște tendințe sau orientări generale pe care le-aș numi pragmatism, utilitarism, individualism și hedonism. Alături de literatura scrisă, există apoi o lume a audio-vizualului

care ne bombardează zilnic ochii și urechile și introduce (formează) în conștientul sau subconștientul nostru o cultură care este și ea marcată de cele patru tendințe sau orientări menționate mai sus.

Dacă mă gândesc pentru ce muncesc majoritatea oamenilor, pentru ce-și frământă zilnic mintea și brațele, constat că o fac, așa cum este normal de altfel pentru orice ființă umană, ca să-și îndeplinească sau satisfacă necesitățile primare care stau la baza piramidei lui Maslow; dar după satisfacerea acestora, urcând pe treptele acestei piramide, mersul societății noastre o ia în direcția acumulării de bunuri de orice fel și a îngurgitării lor, chiar și a folosirii legale a drogurilor lejere. În numele grijii pentru binele omului, acestuia îi este oferit orice, îi este permis orice, inclusiv frecventarea prostituatelor a căror activitate mulți insistă să fie pusă în legalitate cu toate drepturile cuvenite oricărui muncitor și oricărui salariat. Deci, ar trebui să aibă și ele un contract și carnet de muncă? Dar cei care ne prezintă semnificația și importanța aștrilor și zodiilor pentru viața și binele nostru? Formează și ei o categorie profesională care trebuie să-și aibă un statut social cu un contract de muncă și cu salarizarea corespunzătoare? Să-i includem aici și pe ghicitorii în cărți sau cafea?

Omului actual îi sunt vânturate pe sub nas nenumărate oferte și rețete ale bunăstării, progresului, realizării personale și chiar fericirii. Și atât de des sunt prezente toate acestea pe canalele de publicitate, atât de des oamenii le văd și le aud, încât fără să vrea, mai devreme sau mai târziu, creierul multora dintre noi devine dominat de avalanșa acestor oferte și rețete ale bunăstării. Bunurile materiale au ajuns să-l domine pe om în așa măsură încât acesta chiar crede că împlinirea vieții sale constă în a le avea; și cu cât are mai multe bunuri, cu atât crede că este mai împlinit și că valoarea lui în fața semenilor crește. Uitați-vă de exemplu la dominarea omului de către telefonul mobil cu ecran tactil; dacă stă la masă, cu un ochi este în farfurie și cu celălalt pe ecranul tactil, ca și cum din acesta tocmai stă să apară un Moș

Crăciun cu tot ce-şi doreşte mai mult în viaţă, sau în clipa următoare va descoperi piatra filosofală a vieţii şi cheia cunoaşterii universale şi a fericirii supreme. Chiar când dorm, mulţi îşi pun telefonul lângă cap; mai ştii ce veste importantă le poate fi comunicată în timpul somnului! Şi când se trezesc, prima dată butonează telefonul ca să vadă ce mesaj important au primit pe e-mail; iar în timpul zilei, controlează cel puţin de cinci, şase, zece ori mesageria şi poşta electronică. Fără mâncare pot să stea până la amiază sau chiar până după amiază, dar nu fără internet.

Privite dincolo de învelişul lor, mai strălucitor în capitalism şi mai şters, mai tern în comunism, societăţile lumii contemporane, comunistă sau capitalistă, au un element comun care stă la baza ambelor modele de organizare a lumii, şi anume acela al materiei pe care omul o perfecţionează, şi-o însuşeşte şi este preocupat de ea în aşa măsură încât, de fapt, ajunge să fie dominat de materie şi tehnică, devenind cumva sclavul lor, ca şi al lucrurilor pe care le-a creat.

Care este consecinţa acestui mod de a gândi şi de a fi al lumii în care noi trăim? Neglijarea, ignorarea sau chiar sufocarea aproape până la asfixiere a spiritului omului, spirit pe care noi creştinii îl mai numim şi suflet. Ceea ce este surprinzător şi dăunător, cred eu, pentru omul contemporan dominat de materie şi de propriul trup este faptul că gândirea şi voinţa lui, de fapt, nu mai sunt libere, căci însăşi libertatea în sine este greşit înţeleasă şi prea slab percepută ca şi baza şi piatra fundamentală pe care se construieşte şi se dezvoltă fiinţa umană.

Moto-ul Universităţii ”Al.I.Cuza” din Iaşi este ”Per libertatem ad veritatem” (Prin libertate, la adevăr). Adesea reflectez asupra acestui principiu fundamental al universităţii în care activez şi îmi spun că ea şi-a luat ca şi crez şi bază a identităţii şi acţiunii sale în interiorul ei şi în raport cu lumea şi societatea în general un principiu care poate să contribuie la cunoaşterea adevărului despre noi înşine, a sensului şi valorii vieţii şi poate să ne îndrume pe o cale a împlinirii şi realizării noastre. Mă întreb însă

câți dintre studenții și profesorii universității gândesc și acționează liber, liberi de orice condiționări ale materiei și ale propriului egoism. Cred că această universitate are un rol foarte important în construirea edificiului nostru personal și comunitar, dar câți dintre studenții ei îi acordă rolul prioritar, fundamental chiar în formarea lor, sau sunt dominați și ei de lumea internetului, de mass media, de tot ce strălucește și face zgomot în jurul lor? Câți dintre ei sunt cu adevărat liberi și ajung astfel la cunoașterea adevărului despre ei înșiși și despre lumea în care trăiesc, sau preferă să treacă prin universitate și prin viață ca gâsca prin apă?

11 februarie

CLIPA (CHIPUL) FERICIRII NOASTRE

Există în viața noastră cineva pentru care dorim ca timpul să se oprească în loc sau mergem pe trotuarul existenței absenți pentru o lume absentă?

Există vreun punct fix în viața noastră în jurul căruia să graviteze totul? Arhimede spunea: ”Dați-mi un punct de sprijin și voi mișca din loc Pământul”; viața noastră în jurul a ce, sau în jurul cui gravitează?
Există vreo bucurie, vreun freamăt al inimii, vreo privire în fața căreia timpul se oprește în loc, trecutul dispare iar viitorul nu ne mai interesează?

Poate că există în viața noastră nostalgia copilăriei neștiutoare și fără griji, dar cu siguranță nu se va întoarce niciodată. Poate că există acum visarea unui viitor de care însă nu avem cum să fim siguri că va deveni prezent vreodată. Ceea ce există este doar prezentul, atât de scurt cât clipita dintre două clipiri din ochi. Înainte de o clipită totul este trecut, iar după ea totul este doar viitor.

Dacă în scurta clipă a prezentului, în inima și gândurile noastre nu-i nimeni, asta înseamnă că în noi șuieră vântul rece al pustiului care nu-i nimic altceva decât o imensă singurătate.

Dacă măcar odată în viață am visat o iubire care ne-a oprit inima și gândul pentru o eternă tinerețe, din acel moment unic al vieții noastre, ceva veșnic ca și Dumnezeu a intrat în noi. Din acel moment în care în trupul nostru cerul s-a coborât pe pământ, din acel moment am început să fim ceea ce Dumnezeu ne-a vrut să fim de la începutul lumii. Din acel moment, am devenit fiii Lui și frați într-o umanitate coborâtă din ceruri pe pământul nostru, așa cum este el, cu bune și cu rele.

Poate că există în viața noastră un moment, o singură clipă a transfigurării noastre în care tot lutul acestui pământ a fost spălat de către apele cerului. Acel moment reprezintă clipa adevărului despre noi. În afara ei, totul devine ceață și rătăcire, mască și iluzie.
Când mă trezesc, în lumina noii zile îmi caut chipul acelui moment unic al vieții mele în care timpul s-a oprit în loc; iar când mă culc, în liniștea nopții care se așterne peste ochii mei așez lângă mine același chip care să-mi vegheze somnul.
Să numim Dumnezeu chipul unicei clipe a fericirii noastre? Sau, nu avem niciun Dumnezeu?

12 februarie

DUMNEZEU NU A MURIT

Dumnezeu nu va muri, căci nici Nocturnele lui Chopin nu vor muri vreodată, nici simfoniile lui Beethoven, nici Mozart și nici mulți, mulți alții ca ei.
Ascult adesea muzica lor și ajung să mă întreb dacă ceea ce aud sunt sunete ale unor instrumente muzicale sau vibrații ale divinității. Înclin să cred că divinitatea, încorsetată în mâinile și glasul oamenilor, cântă ceva dintr-o muzică pe care îngerii în ceruri o cântă mult mai bine și pe care sper să o ascult și eu în

sala de concerte pe care Dumnezeu o are dincolo de bolta cerească.
La fel, cum în puritatea privirii copilului, mă întreb dacă este doar privirea din retina curată a unui copil, sau, de fapt este o plăpândă și fermecătoare privire a lui Dumnezeu care surâde inocent acestei lumi pe care tot El a creat-o.
La fel, cum în parfumul florilor pe care îl inspir adesea cu nesaț, prin simțurile mele mă pătrunde un fior plăcut care sigur nu este din această lume.
La fel, cum apropiindu-mă de unii oameni, fără ca ei să scoată un cuvânt, doar întinzându-mi mâna, doar zâmbindu-mi, îmi transmit o stare de bine, o anumită bunătate, delicatețe, o plăcere interioară care mă pătrunde, mă învăluie ca într-o aură pe care o asemăn cu cea a sfinților.
Dincolo de sunete, de cuvinte, de expresia feței oamenilor, se ascund frumusețI care mă fac să trăiesc ceva din vraja unei lumi pe care cu cât o cunosc mai mult, cu atât îmi confirmă convingerea că Dumnezeu nu a murit și că El este în cânt, în flori, în zâmbetul oamenilor la fel de prezent ca și în biserici, la fel de prezent ca și în cartea lui sfântă, Biblia.
Dumnezeu nu este nicidecum monopolul preoților sau bisericilor. El este Dumnezeul ascuns în scoarța tuturor creaturilor, în firul de iarbă care plăpând iese din pământ, ca și în aștrii universului, în scâncetul copilului care plânge la pieptul mamei, ca și în tunetele, fulgerele și trăsnetele care cutremură norii și fac să se zguduie bolta cerească.
Am întâlnit bolnavi care de mulți ani sunt țintuiți în casele lor de boli incurabile și care mi-au zâmbit mai frumos, mai calm și mai senin decât miniștri sau ierarhi ai bisericilor, iar aceasta a fost pentru mine o revelare a unei minuni care nu este scrisă în nicio carte religioasă, dar care mi-a dovedit că Isus Cristos este viu acolo unde rațiunea mea vede lipsa oricărei perspective, sfârșit și moarte.
Am întâlnit oameni care îi iubesc pe călăii lor din temnițele comuniste, care se roagă zilnic pentru ei, care merg să le aprindă

o lumânare pe mormintele lor cu aceeași dragoste cu care un iubit în loc să-și pună ștreangul în gât de disperare, merge zilnic să pună o floare pe mormântul iubitei lui moartă de cancer. În acești oameni eu l-am văzut pe Dumnezeul care odinioară pe Calvar, răstignit, se ruga Tatălui ceresc ca să-i ierte pe călăii săi. Dacă unii nu cred în ce scrie în Biblie despre acest Cristos, eu le pot dovedi că acest Cristos a existat și continuă să trăiască printre noi în persoana tuturor acelor deținuți politici care au supraviețuit închisorilor de exterminare pentru a ne vorbi nouă de puterea iertării lui Dumnezeu și că acest Dumnezeu este viu și umblă printre noi.
Cine afirmă că Dumnezeu a murit, este el un mort și nu vede, nu simte, nu se înfioară în fața nenumăratelor minuni care se ascund după scoarța lucrurilor și dincolo de fața omului. Trebuie doar să le dai deoparte și vei începe să descoperi ceva dintr-o lume a cărei vrajă, farmec și frumusețe reprezintă anticamera Paradisului. Și chiar dacă pe acest pământ oamenii au reușit să producă mari dezastre nu doar ecologice, puterea și măreția lui Dumnezeu sunt infinit mai mari decât relele pe care le produc creaturile sale.

13 februarie

ROMÂNI, ÎNCOTRO?

Privesc în jur și văd o mare masă de oameni de toate vârstele care din ce în ce mai mult sunt scoși din casele lor și singuri, sau împinși de alții, intră în multiplele angrenaje ale societății de consum, unde consumă cât pot și sunt consumați în același timp. Sunt oameni slabi care locuind, paradoxal, într-o lume declarată democratică, nu au putere de niciun fel, nici economică, nici politică, nici culturală și nici religioasă. Sunt trestii bătute de vânt, flori de păpădie duse încoace și încolo de cine-i de rând la putere. Probabil că actuala societate românească nu a coborât încă la limita cea mai de jos, când, răzbită de nedreptăți, să se revolte

iarăși ca în anul 1989. Dar cum în afara granițelor perspectivele de a-și găsi un loc de muncă se subțiază tot mai mult, probabil că din interior, românii vor fi constrânși să se trezească la realitate, iar eu nu văd ca fiind prea departe acel moment al revoltei. Până atunci, să sperăm că actuala guvernare va reuși să mai amelioreze situațiile.

În acest context socio-economic și cultural de criză în care ne aflăm, încerc să văd și partea bună a lucrurilor, și anume faptul că românii sunt constrânși să gândească serios și să găsească soluții de a răzbi, de a avea o existență de oameni nu bogați, dar care măcar să aibă un minim de decență și siguranță a vieții. Foarte mulți se află în situații limită, se confruntă cu ele zi de zi și asta trezește în ei forțele latente, necunoscute chiar care zac într-înșii și pe care nu le-au folosit niciodată. Mulți români se află în situația omului ajuns în vâltoarea apelor și care trebuie neapărat să înoate pentru a nu se îneca.

Viața dură pe care o duc astăzi mulți români, perspectiva eșecului, situațiile limită îi constrâng la luptă cu ei înșiși și cu ceea ce este în jurul lor. Pentru a supraviețui, românii pot învăța să fie șmecheri, hoți, mincinoși, fără prejudecăți, egoiști, dar la fel de bine pot învăța să fie cinstiți, harnici, inteligenți, altruiști, demni și verticali, încrezători în ei înșiși. Actualul context îi constrânge să meargă în direcții contrare conștiinței lor, să facă compromisuri pentru a supraviețui, dar în același timp le permite, îi ajută să devină mai mult oameni.

În actualul context, românii pot deveni imuni la tentațiile puterii necinstite, la tentația banului, a gândirii pesimiste că totul aici este corupt și putred; pot deveni încrezători în forțele lor și să alunge departe de ei gândul că destinul lor a fost decis deja, că viața este o fatalitate. Românii pot deveni puternici, dezvoltând în ei capacitățile lor creative; noile generații pot inventa din temelii o nouă societate conformă cu aspirațiile lor cele mai profunde și mai nobile; pot românii să-și ia în mâini responsabilitatea pentru propria fericire. Românii pot fi precum pasărea phoenix, renăscând din propria cenușă.

Există rețete ale bunăstării și fericirii, dar ceea ce trebuie să știe românii este că aceste rețete nu sunt scrise încă de niciun medic, ci ele trebuie scrise de fiecare dintre noi. Nici preotul nu poate scrie credinciosului rețeta mântuirii sufletului lui; nici părinții nu pot scrie copiilor rețeta fericirii odraslelor lor; nici șefii de stat și de guvern nu pot scrie rețete ale fericirii și bunăstării poporului, ci fiecare pentru sine trebuie să învețe să devină părinte, medic, preot, șef de stat. Toți ceilalți pot, eventual, să îți dea un sfat, un sprijin, o îndrumare, dar nu pot merge în locul tău, nu pot parcurge ei drumul tău, nu pot înlocui creierul tău. Izvorul reușitei noastre este în noi înșine.

Căci este foarte posibil, din păcate, să vezi cum din jurul tău dispar toți cei pe care-i credeai prieteni adevărați; cum în jurul tău mișună o lume în care fiecare își urmărește propriul interes, sau care este mai dezorientată decât tine; cum lângă tine este însoțitorul de viață, soțul sau soția, care, de fapt, nu este însoțitorul vieții tale; cum în comunitatea ta există preotul care-ți vorbește despre iubirea și dreptatea lui Dumnezeu, dar nu te convinge prin faptele lui de ceea ce spune. Poți vedea cum în jurul tău, totul se năruie. Tocmai atunci se vede adevărata ta valoare, cât ești de capabil să rămâi în picioare; cât ești de capabil să-ți trăiești propria viață, să-ți iei în mâini propriul destin, să ți-l construiești cu propriile mâini, cu propriul creier, cu propria voință, cu propria demnitate.

În trecutul nu prea îndepărtat, în spațiul geografic al țării noastre exista o anumită identitate națională, un set de valori, principii și idealuri, anumite modele de viață unanim recunoscute, apreciate și trăite. Exista un Creangă, un Eminescu, existau catrințe și ii, țărani cinstiți, fete sfioase și cuminți, existau păduri de brazi netăiate și vândute la export, existau multe alte valori și frumuseți care acum sunt în agonie, uitate și aruncate pe undeva unde nu le mai caută mai nimeni. Acum a dat peste noi tăvălugul capitalismului sălbatec și al globalizării, goana după bani și averi, laicismul și necredința nu numai în Dumnezeu, dar nici în om, în omenie. România de ieri nu mai există, iar cea de mâine nu știu

dacă o vede cineva. În plus, acum, în afară de pericolul otrăvirii aerului, pământului și apei, este otrăvit sufletul omului în identitatea lui umană, creștină și națională cu tot felul de non valori care se perindă pe aici. Mă întreb de multe ori cât de conștienți sunt oamenii noștri de situația în care se află, de confuzia în care trăiesc, de drumurile rătăcite și fără ieșire pe care merg.
Dar, repet: Totul răul este și spre un bine. Ajungându-le funia la par, românii sunt deja constrânși să se întrebe cine sunt și ce trebuie să facă pentru a trăi mai bine decât trăiesc acum. Vrei sau nu, viața te învață și îți dă o lecție tare dură dacă nu-ți deschizi bine ochii și mintea. Cât de dură este sau va fi viața cu noi? Depinde de cât de inteligenți suntem sau vom fi noi cu ea. Viața noastră de mâine ne-o construim astăzi și fiecare nouă zi ar trebui să devină o cărămidă adăugată în edificiul care suntem noi înșine.

13 februarie

IUBIREA ADEVĂRATĂ NU-I PE TARABE

În seara aceasta, în complexul Palas din Iași am văzut două cuvinte cu litere mari, foarte mari: IN LOVE, și mi-am zis că sigur acestea sunt un preambul pentru Ziua îndrăgostiților, de mâine, 14 februarie. Instantaneu, mi-au venit în minte tot felul de idei, gânduri, din care încerc să selectez câteva. Culoarea roz am asociat-o adesea cu femeia și feminitatea. Trecând cu mașina prin Ungaria, adesea mi-a fost dat să văd case zugrăvite în culoarea roz și îmi spuneam că acolo sau locuiește doar o femeie care vrea ca alții să știe că ea este o femeie, sau că în acea casă soțul o iubește atât de mult pe soție, încât a decis să zugrăveaască cuibul iubirii lor în culoarea roz. Și prin România am văzut uneori locuințe cu pereții zugrăviți în aceeași culoare și am gândit la fel. De la pereții caselor, rozul iubirii este prezent pe ambalajele bomboanelor și al altor dulciuri, pe fundițe, lumânări, inimioare, baloane, flori, vase, lenjerie, bijuterii, tricouri, perne și

multe altele. Negustorii de tarabe sau cei din magazine, toți vor să-și vândă produsele specifice acestei zile. In egală măsură, culoarea roșie este și ea prezentă din plin cu această ocazie, iar dacă rozul sugerează mai mult delicatețe și feminitate, roșul te duce cu gândul la vâlvătaia iubirii, la pasiunea clocotindă, la iubirea înflăcărată, la sacrificiu chiar pentru persoana iubită. În societatea noastră de consum, iată cum și cel mai nobil și important sentiment al inimii omului este comercializat. Incet-încet, în subconșientul populației mentalitatea prinde rădăcini, devine obicei, devine un clișeu de gândire și comportament și ocazie de a cheltui bani pentru unii și de câștig pentru alții. Cred că în afară de această motivație clară, evidentă, îndărătul acestei practici care câștigă teren stă și un alt motiv, și anume libertatea cu care mai ales ultima generație își exprimă gândirea și sentimentele. Spre diferență de generațiile anterioare care au trăit în rigoarea și cenzura comunistă, astăzi se alunecă spre cealaltă extremă, tinerii afișându-și public chiar și cele mai intime și profunde gânduri și trăiri.

Rozul și roșul, inimioare și Cupidoni, săgeți înfipte sau îndreptate spre inimi, declarații și mesaje de dragoste incrustate, desenate, cusute pe nenumărate obiecte. Piața comercială a zilei de 14 februarie are specificul ei, așa cum și Crăciunul are specificul său.
In afară de faptul că fenomenul Sf. Valentin la noi este de dată recentă, importat din vestul european sau de peste ocean, semna al globalizării care ne-a cuprins deja din plin, cred că ar trebui să reflectăm puțin asupra a ceea ce reprezintă această zi. Nu vreau să mă refer aici la conținutul ei creștin legat de cultul sfântului Valentin, martir din secolul al III-lea din centrul Italiei și sărbătorit în calendarul ortodox nu pe 14 februarie, ci la sfârșitul lunii iulie. Nici nu vreau să prezint conținutul păgân al acestei sărbători, conținut încreștinat apoi de biserică, ci doar să punctez câteva aspecte, cred eu, importante.

Iubirea este nu numai cel mai profund și nobil sentiment al omului, dar reprezintă însăși mobilul existenței umane și sensul vieții omului. Ea este, de fapt, o exprimare vie a lui Dumnezeu care este Iubire. Cheia de înțelegere a divinității și a omului în același timp înseamnă Iubire. Și în acest cuvânt, de altfel, se ascunde sau se revelează mai bine zis chintesența creștinismului. Fără iubire, atât religia cât și viața omului ar deveni ca o mâncare fără gust și de care te saturi repede și nu o mai vrei. O altă considerație în raport cu această zi și cu tot comerțul și superficialitatea ei, o reprezintă faptul că iubirea, tocmai pentru că este atât de profundă și exprimă cele mai adânci intimități ale inimii și gândurilor omului, trebuie neapărat să fie discretă, rezervată, iar proclamarea ei aparține celor care cu adevărat se iubesc în privacy-ul inimii și căminului lor. In plus, cei care se iubesc, se înțeleg din priviri, din simple gesturi discrete și nu au nevoie de toate aceste forme exterioare. Ca atare, tot acest comerț de tarabă mi se pare o ofensă și un fel de violare a ceea ce nu se comercializează, nu se vinde la tarabe, nu se declară cu surle și trâmbițe, nu se afișează pe ecranele televizoarelor, prin piețe sau holurile complexelor comerciale, ci se șoptește la ureche persoanei iubite. Așa cum îmi repugna vederea nenumăratelor tablouri cosmetizate ale soților Ceaușescu și toate declarațiile găunoase, false, ipocrite ce li se făceau, așa și astăzi îmi repugnă să văd acest bâlci al deșertăciunilor în culorile roz și roșu. Sau poate că expunerea aceasta ostentativă a „formelor iubirii" reprezintă un strigăt disperat după iubire? Poate că, în fond, paradoxal, comercializarea formelor și imaginilor materiale ale iubirii reflectă tocmai lipsa adevăratei iubiri?

15 februarie la 04:22

CÂȚI ROMÂNI ARE ROMÂNIA?

Recensământul populației din țara noastră efectuat în anul 2011 și publicat în anul următor ne spune că populația României este de

20.121.641 persoane, care locuieşte în 7, 1 milioane gospodării. Dintre acestea, nu ştiu câte sunt în afara graniţelor şi nu prea mai vin în ţara lor şi câte sunt un fel de navetişti. Dar nu la numărul românilor conform apartenenţei lor naţionale din actele de identitate doream să mă refer, ci să mă întreb simplu de tot: Câţi români mai sunt români?

Dacă apartenenţa etnică şi limba maternă sunt elemente definitorii pentru a spune cine este şi cine nu este român, în privinţa etniei, din cauza corupţiei generalizate, mulţi români îi critică pe români mai rău decât îi criticam eu pe comunişti. Iar în privinţa limbii materne, constat că sunt tot mai mulţi aceia nu mai scriu şi nu mai vorbesc corect româneşte şi care afirmă sus şi tare că este necesar să ştii bine limba engleză sau o altă limbă de circulaţie internaţională. De când pruncii coboară de la sânul mamei şi încep să lege primele cuvinte, părinţii deja se gândesc să-i ajute să înveţe limba engleză, iar la grădiniţă, la şcoala elementară, la liceu şi universitate, ca şi în cursurile post-universitare, engleza surclasează orice altă limbă. La fel şi în tehnică, în limbajul şi canalele comunicării digitate, engleza este omniprezentă şi cvasi atotstăpânitoare, iar limba română este vorbită şi scrisă de mulţi cu nenumărate greşeli.

Modelul caselor noastre nu mai este românesc, magazinele cu produse agricole, industriale, electronice şi tehnice, alimentare şi de îmbrăcăminte, cosmetice; librăriile, locurile de agrement şi distracţie, mijloacele de transport, mass media, în toate acestea cât mai este românesc? 15 %?

În afară de graniţele sale bine delimitate, dar prin care poţi trece în deplină libertate (spre Vest, se înţelege), România prin ce mai este România, iar românii, prin ce anume mai sunt români?

Dacă privesc în trecutul recent al ţării noastre, ce mă surprinde la regii germani ai ţării este faptul că deşi au venit aici cu rigoarea şi ordinea înnăscută a germanilor, au învăţat românește, s-au îmbrăcat românește, au devenit ortodocşi şi au promovat valorile culturale ale românilor şi aşa au pus bazele României moderne. După ce i-au alungat de la putere, comuniştii au distrus ceea ce au

creat regii noştri împreună cu poporul român şi au cântat în strunele Moscovei şi ale stelei roşii de pe Kremlin, iar după 1989 actuala clasă politică (formată din români) a reuşit trista performanţă de a vandaliza această ţară şi a furat fiecare cât a putut, ţinându-ne în acelaşi timp lecţii de moralitate exact ca lupul din fabula lui Alexandrescu.
În actualul context, mai doresc românii să fie români? Părinţii cu o anumită stare economică îşi trimit copiii la şcolile din vest, ca şi cum profesorilor de aici le-a luat Dumnezeu minţile şi ar fi incapabili să le transmită tinerilor noştri o cultură înaltă şi de calitate. Iar în mentalul general românesc, şcoala de la noi este declarată apriori decadentă comparativ cu şcolile occidentale. Deseori aud această afirmaţie şi i-am întrebat de mai multe ori pe cei care scot din gură astfel de aberaţii dacă s-au documentat bine asupra conţinutului învăţământului de la noi şi din străinătate, şi comparând conţinuturile, au constatat că aici conţinutul şi formele de predare sunt inferioare celor din străinătate. Mărturisesc sincer că niciunul dintre cei care au afirmat inferioritatea invătământului românesc nu cunoaşte bine nici ce se predă la noi şi cu atât mai puţin nu cunoaşte ce se predă în străinătate. Dar fiindcă mulţi români suferă de o boală veche, gândind în spirit de turmă şi mergând la grămadă precum oile (aşa cum la aşa-zisa revoluţie au crezut la grămadă că ţara este plină de teroriştі, căci aşa li s-a spus la televizor), aşa şi în prezent mulţi denigrează învăţământul, fără ca să aibă habar de calitatea lui şi aceasta din cauză că gândirea lor nu este ”de calitate”. Eu am studiat mai mulţi ani în străinătate, iar începând cu anul 1991 predau în România, menţinând mereu contactul cu învăţământul de peste hotare. Nu consider deloc că profesorii de la universitatea ”Al.I.Cuza” din Iaşi sunt inferiori celor pe care i-am cunoscut în Italia, de exemplu. Dar, repet, fiindcă economic şi civilizator Italia este mult înaintea României, mulţi cred că şi ceea ce predau italienii în şcoli este cu ani lumină înaintea a ceea ce se predă la noi, ceea ce este complet fals! Mă întreb aşadar dacă toţi denigratorii învăţământului românesc mai simt

românește? O fi învățământul românesc prost plătit și lipsit de multe dotări materiale pe care le au vesticii (căci așa suntem noi, mai săraci financiar și material), dar a afirma că ceea ce se învață în România este de proastă calitate, reprezintă o acuză gravă, o palmă dată peste fața dascălilor din România. Și cine face astfel de afirmații? I-aș întreba pe aceștia dacă știu bine măcar o limbă internațională și dacă, plecând în Occident au luat contactul cu vreo școală sau universitate, ca să-și poată da cu părerea în domeniu? Iar în România, sunt capabili să recite pe de rost măcar o poezie în afară de Cățeluș cu părul creț? Sau, sunt capabili să scrie frumos și fără greșeli gramaticale un articol, un eseu? Au scris vreodată vreo nuvelă, o povestire? Sau poate că în prima tinerețe nu au fost capabili să scrie nici măcar o frumoasă scrisoare de dragoste persoanei iubite? Și dacă așa stau lucrurile (adică jalnic), mă întreb cum de își permit astfel de ”români” să scoată din gurile lor astfel de aberații referitoare la calitatea învățământului și culturii românești? Mai sunt acești români, români, sau sunt niște dușmani ai românilor? Dacă tot ne-am obișnuit să vedem peste tot dușmani ai neamului (de unde am împrumutat mentalitatea aceasta, de la rromi?)... Revin și mă întreb dacă românii mai vor să fie români și dacă mai doresc acest lucru, prin ce anume vor să fie români? A fi român, mai reprezintă o valoare? Dacă da, în ce constă această valoare și de ce anume trebuie să o dezvoltăm, să o apărăm? Sunt întrebări existențiale, identitare pe care cred că este foarte bine să ni le punem cu toții.

La fel cum cred că este bine să ne întrebăm dacă dorim cu adevărat să mai rămânem creștini. A fi creștin, mai are importanță? Și dacă da, care și în ce constă această importanță? De exemplu, dacă în legea fundamentală a țării noastre, Constituția (deci la temelia țării), în articolul 48 se afirmă că ”Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimţită între soţi”, trebuie să știm bine că în multe legi termenul de soți poate fi înțeles și ca doi bărbați sau două femei. Dacă creștinii din România nu vor fi capabili să determine autoritățile juridice să

modifice acest text constituțional și să precizeze faptul că familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită dintre un bărbat și o femeie, atunci este foarte posibil ca în curând să ne trezim la Oficiul stării civile cu doi soți bărbați sau cu doi soți femei (sau poate vor dori să se prezinte și în fața altarului din biserici), situație în care eu mă întreb ce fel de creștini mai sunt românii? Mai sunt ei creștini în cazul în care în țara lor va fi legiferată căsătoria între două persoane de același sex, distrugându-se astfel celula de bază a societății? Sau mai sunt ei creștini, atâta timp cât au deținut primatul în UE la numărul avorturilor, iar la noi avortul este legiferat deja din anul 1990? Sau au uitat românii că avortul contravine grav poruncii lui Dumnezeu ”Să nu ucizi”? Rămâne mereu valid principiul ”Unirea face puterea”. Dar, doresc românii să fie uniți? Cei din străinătate încă se mai adună după Liturghie în fața bisericilor pentru a discuta între dânșii, semn că încă îi mai unește ceva; pe adulți, căci copiii lor deja se integrează în societatea țărilor adoptive. Românii din țară își văd fiecare de treburile, afacerile și viața lor și între o înjurătură adusă guvernanților (din cauza lipsei locurilor de muncă, a salariilor mici și corupției) și o critică adresată bisericii (inclusiv catedralei mântuirii neamului), nu știu dacă se gândesc românii la unitatea națională și la identitatea lor de români; sau aceste noțiuni nu mai sunt la modă și le sunt deja străine?

Deci, românii mai sunt sau nu mai sunt români? Cei din diaspora mai vor să trăiască în România? Dar cei din interiorul granițelor, mai vor să fie mari și tari aici? Sunt suficienți români pentru a garanta continuitatea culturii și civilizației românești? Sau România a ajuns o țară scoasă la mezat, o colonie a marilor puteri?

Pentru a ști ce avem de făcut în viitor, trebuie neapărat să știm cine suntem în prezent; altfel, totul rămâne o mare confuzie în mintea și în viața noastră. ”Deșteaptă-te, române!”, dar deșteaptă-te odată, căci de 26 de ani tot cânți imnul acesta și tot nu te-ai trezit bine.

16 februarie

NU CRED ÎN DESTIN!

Nu cred în spusele acelora care afirmă că totul ți-a fost scris și că degeaba te mai zbați pentru a-ți schimba cursul vieții, căci ceea ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Aceasta este una din marile metehne ale multora de la noi, un fel de pecingine lipită de creierul lor. Eu cred în darul cel mai mare oferit de divinitate omului alături de darul vieții, și care este darul libertății. În pofida limitelor și căderilor sale inevitabile, omul s-a născut liber și în libertate trebuie să trăiască toată viața.

Destinul vieții noastre nu este o fatalitate, ci un act de creație zilnică. Prin orice gând, cuvânt și faptă, în mod liber ne construim prezentul și ne îndreptăm spre viitorul vieții noastre. Resping orice constrângere a minții și voinței mele, orice formă de manipulare sau dominare din partea oricui, ca și din partea propriilor slăbiciuni și a propriilor limite; acestea vor fi ”dușmanii” personali ai libertății mele pe care-i voi combate până la sfârșit. Iar mâna semenilor mei o voi strânge doar dacă va fi o mână fraternă care solidarizează cu mine sau vrea să mă ajute să mă ridic, să stau mai drept și mai demn în viață. Orice mână care vrea să mă apese, să mă facă să merg cu capul plecat în jos, o voi respinge ca fiind contrară lui Dumnezeu care m-a creat ca să privesc în sus, spre El și în față, spre semenii mei, nu în jos, spre pământ precum animalele.

Cred în libertatea alegerilor mele de fiecare zi și nu voi permite niciodată niciunei slăbiciuni sau viciu să-mi marcheze drumul vieții. Viața mea nu va fi condusă de bani sau bunuri, nici de setea de putere sau dominare, nici de alcool sau alte vicii, nici de vraja manipulatoare a mass mediei, ci doar de propria-mi libertate de a gândi și de a mă exprima liber. Cred că doar libertatea gândurilor, cuvintelor și faptelor mele mă face demn de a trăi așa cum am fost creat, ca om liber.

Cred că orice instituție trebuie să fie în slujba libertății omului și nicio persoană și nicio dispoziție umană nu are dreptul să violeze sanctuarul sacru al conștiinței omului, acel loc unde el singur ia deciziile în fața Creatorului său, singura ființă a cărei supremație o acceptă, fiindcă de la El a primit toate darurile și nicio îngrădire, nicio dominare; dimpotrivă, în El recunoaște pe Cel care-l iubește pe el, creatura lui, cu o iubire infinită și-l cheamă la trăirea aceleiași iubiri unice și universale a lui Dumnezeu, al cărui nume este Iubire.

Nu-mi pot îndeplini misiunea mea în lume, decât trăindu-mi iubirea în libertatea totală a fiilor lui Dumnezeu. De aceea nu cred decât în libertate, iar la sfârșit încorsetarea din pereții strâmți ai mormântului nu va fi altceva decât eliberarea mea finală și definitivă din corsetul trupului și întoarcerea la Cel care este Iubire și Libertate absolută și pe care nicio ideologie și nicio dominare omenească nu vor reuși vreodată să-l întemnițeze; la fel cum nimeni și nimic nu va reuși să întemnițeze dorința de libertate a omului, fiindcă libertatea lui este un alt nume al lui Dumnezeu.
Omul trebuie să se elibereze din mentalitatea fatalistă care-l transformă într-o trestie care se pleacă la orice adiere de vânt. Doar atunci când își va lua destinul în mâini și când nu-l va recunoaște în inima și deasupra lui decât pe Dumnezeu, doar atunci va putea să-și decidă singur destinul și dintr-o trestie bătută în toate părțile de orice vânt se va transforma într-un stejar falnic pe care nu-l va clătina nicio furtună. Cred doar în destinul omului de a fi stejar și nu o simplă trestie.

17 februarie

BUN VENIT, BĂTRÂNEȚE A SATULUI MEU!

Lumea în care m-am născut și am făcut primii pași în viață nu mai există. Lumea părinților și bunicilor mei se odihnește în cimitir. Pe locul vechilor case din chirpici s-au ridicat altele noi,

cu balcoane, garduri și porți din fier forjat; în jurul lor există grădini, mici petice de pământ, noroaie și buruieni iar drumurile sunt pline cu gropi; recunosc că unele străzi sunt asfaltate, doar că sătenii nu prea știu să le păstreze curate, iar animalele nu-și dau seama ce înseamnă să păstrezi curățenia.

În lumea în care sunt eu acum, mulți umblă ca disperații în căutarea unui loc de muncă; lumea copilăriei mele mergea la CAP sau la fabrică și muncea de dimineață până seară, iar dacă apuca să se uite la televizor (câți din sat aveau televizor?), o făcea pentru a mai asculta muzică populară sau pentru a savura glumele lui Nea Mărin, să-i fie țărâna ușoară! Acum avem unul, două sau mai multe televizoare (fiecare cu televizorul său), cu zeci și zeci de canale, unele mai banale decât altele.

Lumea în care sunt eu acum nu mai are de-a face cu cea a părinților și bunicilor mei, căci nu mai există nimic din ceea ce era odinioară, decât o memorie ștearsă a unor vremuri care parcă nu au fost niciodată. Nici biserica din satul meu nu mai este. Acum a apărut o alta, mult mai mare, dar cu mai puține suflete într-însa; în jurul ei nu mai aleargă o hărmălaie de copii, băieții rar mai găsesc o fetiță să o tragă de coade, iar în locul castanilor din față acum este beton. Nici școala copilăriei mele nu mai există, nici dispensarul; au apărut altele în loc, mai mari. În lumea în care trăiesc eu astăzi copiii nu se mai joacă prin ogrăzi sau pe drum, ci pe tablete și calculatoare. Nu prea mai discută între dinșii, ci își trimit sms-uri și alte mesaje prin internet. Nu se mai cațără prin copaci, pentru că le este frică, pentru că părinții sunt mereu cu ochii pe ei sau pentru că, pur și simplu, au dispărut copacii.

În lumea copilăriei mele eram o mare mulțime care mergeam dimineața la școală și se umplea drumul cu noi, cu râsetele și vorbăria noastră, iar când ajungeam la școală, umpleam curtea și clasele de-și puneau învățătorii și profesorii mâna în cap și nu știau cum să ne mai stăpânească. Eram mulți și tare gălăgioși. Acum văd că străzile sunt aproape pustii, căci tare s-a mai

împuținat numărul copiilor; pe cei care sunt părinții îi duc la școală cu mașina, iar copiii nu mai cunosc toate casele din drumul lor, cum arată și cine locuiește în ele, căci nu le mai văd decât din mersul grăbit al mașinii. Și nici nu-i prea mai interesează pe copii cum arată casele din satul lor, căci sunt ocupați cu casele de pe google earth și altele de pe internet. Da, satul de ieri nu mai există, iar cel de astăzi nu ne mai interesează, așa cum la oraș nu ne interesează chiar deloc nici măcar vecinul a cărui ușă este la un metru distanță de ușa noastră și de care ne desparte doar un perete de 20 cm grosime.

Lumea de ieri a murit căci nu mai are nimic de oferit celei de astăzi; căci în bună parte cei de astăzi sunt interesați unul de altul dacă au vreun avantaj reciproc, sau dacă unul poate profita de semenul său. În sine, omul nu mai este important; el devine important doar dacă poate fi util celuilalt. Și dacă nu găsesc prea mulți oameni care să-mi fie utili (am devenit destul de autosuficienți), atunci de ce ar trebui omul să se nască și să facă umbră pământului? Chiar, de ce o familie ar trebui să aibă trei, patru copii sau chiar mai mulți, așa cum mai predică Biserica? Și chiar unul, oare nu este destul de greu să crești și un singur copil?
În ce lume ”inconștientă” m-am născut și am crescut eu! Erau familii chiar cu 10 sau mai mulți copii; ne luam de după gât, râdeam, cântam, ne înghionteam pe drumurile satului, pe băncile școlii, chiar și în biserică; mâncam sănătos, bio, mergeam la școală și la câmp; eram bronzați de soare, cu palmele bătătorite de muncă și cu pielea de pe tălpi ca opinca, căci mergeam desculți de primăvara și până toamna târziu. Ce ”inconștienți” erau copiii de odinioară, dar mai ales mamele lor, aducându-i pe lume, șase, opt, zece...

A dispărut satul meu plin cu copii. A apărut în schimb un altul cu multe case noi și plin cu bătrâni. Se vede că actualele generații sunt luate de un val cu totul diferit de ceea ce era lumea satului meu din copilărie și lumea agrar-muncitorească a comunismului.

Actuala generație trăiește într-o altă istorie care este ruptă de trecut, despre care eu nu știu încotro se îndreaptă și îmi dă impresia că nici tinerii de astăzi nu știu încotro merg sau încotro sunt duși de noul val. Oricum, sunt constrâns să cânt prohodul pentru satul copilăriei mele și să cânt un cântec de leagăn și de bun venit satului actual plin cu bătrâni, iar numărul acestora crește mereu. Și acesta este un paradox al lumii actuale, să cânți de jale pentru o lume tânără și numeroasă care a murit și să cânți de naștere și bun venit unei lumi de bătrâni, mereu mai numeroși. Nu vi se pare?

Bun venit, bătrânețe a satului meu! Peste cel mult 20 de ani va fi trecută în veșnicie actuala ”bătrânețe” și îi vor lua locul actualii tineri și adulți. Două întrebări: După ei, va mai urma cineva sau pe acoperișurile caselor din satul meu vor cânta cucuvelele? Și până vor muri și ei, lor cine le va asigura pensia?

18 februarie

BIANCA

Acasă, la școală și în orășelul ei, Bianca era iubită de toți, iar mama mai ales o privea cu drag ori de câte ori își aranja părul lung care-i cădea bogat pe umeri în valuri, valuri care tresăltau în mersul ei puțin legănat-alintat. Iar la școală mai era numită blonda cu părul în valuri, ceea ce trezea gelozia altor colege de clasă și admirația spusă sau nespusă a tuturor băieților. Oricum, era iubită de toți, chiar și de profesori, căci Bianca era harnică și cuminte iar zâmbetul și ochii ei frumoși aduceau lumină și bunătate chiar și în cel mai cătrănit suflet.

A terminat școala în fruntea clasei, iar pentru regina lor, părinții au organizat acasă în micul lor apartament o sărbătoare aparte, în afară de cea organizată de liceu și la care rochia alb-crem, pantofii cu toc și colierul au fost cadourile care au făcut-o și mai

mulțumită, dar și mai strălucitoare în fața tuturor, iar băieții au zis că ea ar fi trebuit să poarte la această sărbătoare o diademă împodobită cu diamante. Bianca a dansat tot timpul la balul școlii, mai mult cu prietenul ei, dar și cu toți care au invitat-o și încă odată și-a spus că viața este frumoasă și merită trăită din plin; că ea este frumoasă și în mintea și inima ei se vedea mica prințesă iubită de toți. În ritmul dansului visurile ei de viitor prindeau contur: să fie iubită de un băiat asemenea ei, să meargă la facultate cu ambiția de a fi printre primii și acolo, și în viitor se visa o soție și o mămică fericită și o doctoriță de valoare. S-a terminat frumoasa zi de bal a școlii și s-a terminat apoi și sărbătorirea bacalaureatului în casa ei, alături de părinți și de cele mai bune prietene, ca și de prietenul ei care nu-și mai lua ochii de la ea, atât îi era de dragă.

Nu după multe zile, seara târziu, Bianca era în camera ei, intinsă pe pat și citind ceva, așa cum avea obiceiul înainte de culcare. Prin ușa întredeschisă a început să audă discuția părinților adunați în bucătărie. Erau atât de bucuroși de fata lor, atât o mai lăudau și povesteau totul cum a fost la bal și acasă, iar ea auzea totul și zâmbea liniștită, continuându-și lectura. Se simțea bine, casa îi era dragă, ca și școala, iar pe părinții ei, muncitori cinstiți, îi adora.

”Să vedem cum o să facem, spune tatăl, căci la servici se anunță reduceri de personal. Să vedem cum o să putem face cu cheltuielile ei la facultate”. Bianca dorea să urmeze o facultate destul de grea și costisitoare, medicina. Așa îi plăcea ei să-i îngrijească pe oameni, să fie toți sănătoși și fericiți, așa cum era ea. Așa îi spunea inima ei, că trebuie să fie aproape de oameni, deși părinții au sfătuit-o să se îndrepte spre altceva, să nu vadă în viața ei doar oameni bolnavi. Dar, degeaba, ea dorea să devină o doctoriță, să le facă bine tuturor, așa cum și ei toți i-au făcut doar bine.

A început acum să ciulească mai atent urechile la discuția părinților în care îngrijorarea pentru viitorul serviciului tatălui se

simțea tot mai mult. Amândoi au început să ofteze, căci mama nu câștiga bine deloc. Cu salariul ei de secretară la o instituție aproape falimentară abia dacă reușeau să plătească utilitățile și să mai cumpere ceva de ale gurii. Greul casei era dus de salariul tatălui, dar iată că acum el își exprima îngrijorarea și necazul pentru vremurile grele care se anunțau. Și cum or să o susțină pe fata lor la facultate, ceea ce-și doreau din toată inima.

Pentru prima dată, în inima ei Bianca a simțit durerea și nesiguranța viitorului și a înțeles mai bine valoarea și greutatea muncii părinților ei. A închis cartea, a pus-o înapoi pe raftul cu cărți de lângă pat și fără să se gândească mult, a luat o hotărâre care i-a venit așa dintr-odată: Va munci ca și părinții ei; își va câștiga singură existența ca să nu-i mai împovăreze în viitor. Pentru prima dată în fața ochilor ei, alături de clădirea universității unde dorea să meargă, pe care și-o fotografiase și o înrămase, Bianca începu să caute un loc de muncă. Împlinise 18 ani, era majoră. Putea să aibă un serviciu legal, să câștige cinstit banul ei, să-și poată plăti ea școala, iar părinții să aibă o viață mai ușoară.

Fără să mai stea pe gânduri, a coborât din pat și a venit în bucătărie la scumpii ei părinți. S-a așezat calmă pe scaun, pe locul unde stătea totdeauna când mânca. De când se știa, acolo îi era locul, lângă fereastră, alături de mușcatele pe care le îngrijea doar ea și care-i erau tare dragi. Părinții s-au oprit mirați din discuția lor. Bianca i-a privit un timp în tăcere, căci îi venea greu să deschidă gura. Era prea greu ce vroia să le spună, căci o speria și pe ea ce vroia să zică, dar nu avea altceva să le spună. Nu reușea să-i privească în ochi, căci presimțea că va vedea durere în ei, așa că se tot uita la mușcatele de pe pervaz, le mângâia cu degetele ei lungi, și într-un târziu, întorcându-și privirea spre ei, rupse tăcerea și spuse:

”Am auzit totul”. Din nou tăcere, și mai apăsătoare. Își făcu curaj și continuă: ”Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns...” Tăcerea se așternu din nou, și mai grea... ”Nu pot să

accept ca viața noastră să devină și mai grea decât este. Am decis să-mi caut de lucru și cu banii mei îmi voi plăti universitatea." Au fost inutile protestele părinților și plânsul mamei. Bianca s-a întors în camera ei, iar în noaptea aceea ochii i-au au rămas treji, larg deschiși, căutând în mintea ei un loc de muncă oriunde, în orășelul ei, sau în marele oraș unde se afla și universitatea pe care dorea să o urmeze, oriunde în țară, sau în străinătate. Știa că va reuși, că va întâlni oameni buni care o vor ajuta, așa cum a întâlnit și până acum. A început să caute febril pe internet tot felul de oferte. I-a scris și un e-mail prietenului ei, rugându-l să o înțeleagă și să o ajute să-și găsească un loc de muncă.

A trecut ceva timp de atunci, iar acum Bianca este în Italia, ca babysitter. Pe peretele camerei ei din casa familiei unde se îngrijește de cei doi copii, face curățenie, menaj și toate treburile gospodărești așa cum a învățat de la mama ei, zic, pe perete în fața ei, a atârnat două fotografii înrămate pe care le-a luat când a plecat de acasă: cea a părinților și cea a universității pe care vrea să o urmeze. Deocamdată, își numără primii bani pe care a reușit să-i economisească și își tot face calcule cât îi mai trebuie ca să-și poată acoperi toate cheltuielile pentru cei șase ani de facultate. Se informase bine în țară de la câteva absolvente de medicină generală și știa deja cam cât i-ar trebui. Îi mai trebuia mult, dar începutul era promițător: Acum număra în palmă primii bani câștigați prin munca ei, și deși erau puțini, era convinsă că, încet-încet, se vor adăuga suficient de mulți ca să se poată întoarce acasă și să-și plătească singură toate studiile.

Era așa de preocupată de primii ei bani încât nici nu și-a dat seama că în camera rămasă cu ușa deschisă, intrase gazda, nedumerită de ce la ora aceea atât de târzie, Bianca nu dormea. O întrebă îngrijorată de ce nu doarme, iar Bianca îi răspunse liniștită și mulțumită, cu un zâmbet larg și într-o limbă italiană destul de bună: Număr primii mei bani de facultate și îmi fac calcule câți îmi mai trebuie până la terminarea facultății. Gazda rămase blocată în ușă, o privi îndelung și nu mai spuse nimic. Privi

îndelung și cele două fotografii pe care ea le adusese cu sine și le prinsese pe perete. Admiră îndelung chipul frumos al părinților ei, iar ea semăna leit cu mama; privi îndelung și fotografia de alături, a universității. O privi din nou pe Bianca, fata care intrase în casa lor ca să aibă grijă de toate, dar mai ales de cei doi copii ai lor, căci ei amândoi erau medici și toată ziua aveau treabă la spital. Nu se putu stăpâni. Se apropie de Bianca, o îmbrățișă așa cum ședea ea turcește pe pat și începu să plângă tăcută pe umerii ei. ”Bianca, îi spuse gazda, după ce se mai liniști: Întoarce-te acasă, mergi la universitate. Acolo este locul tău. Îți vom plăti noi toată școala, până termini. Iți jur aceasta. Avem cu ce. O să găsim noi o altă fată pentru copiii și casa noastră. Știm că sunt multe care caută de muncă. Tu trebuie să te întorci la ai tăi și să-ți urmezi studiile.”

Pare o poveste, dar este o poveste adevărată. Și ca într-o poveste cu oameni adevărați, Bianca i-a mulțumit gazdei din toată inima pentru generozitatea ei, dar a rugat-o să o accepte în continuare în casa lor. Nu s-a întors acasă, ci a continuat să muncească la familia de medici în care intrase și care o considera ca și fata lor, ca să-și plătească singură școala. La fiecare sfârșit de lună, se așează liniștită pe pat, așa cum stătea și pe patul de acasă, și-și numără economiile, făcându-și calcule câți bani îi mai trebuiesc pentru cei șase ani de facultate. Cât timp îi mai rămâne liber, este cu nasul în cărțile pe care gazdele le au în biblioteca lor, mai toate de medicină.

Aceasta este istoria la prezent a Biancăi. Care va fi cea viitoare? Cine știe?! Deocamdată filmul vieții ei este în derulare și cred că merită deja câteva Oscar-uri. Dar cine să o premieze pe Bianca? Nimeni! De fapt, nici nu este nevoie. Ea însăși este un premiu!

19 februarie

URMÂND O PASĂRE

Stăteam comod pe fotoliul din veranda casei mele, savurându-mi fresh-ul de portocale proaspete culese adineaori din portoclaul de alături. Mă simțeam atât de bine, admirând de sub umbrela care mă protejează de soare cerul senin și fără nori al acestei zile însorite de vară. Viitorul meu este sigur și strălucitor ca și casa în care locuiesc, ca și cerul senin, ca și liniștea imensă care se așterne în fața mea, stând pe verandă, savurându-mi sucul de portocale.

Privesc în zarea infinită care dispare în albastrul cerului și zăresc o pasăre. Zboară atât de frumos, cu aripile larg deschise pe adierile calde ale vântului lin și delicat care mișcă ușor frunzele copacilor și-mi mângâie fața.

O pasăre plutește pe valurile calme ale vântului de vară, face rotocoale largi prin aer, se apropie ca și cum ar vrea să mă privească și să-mi spună ceva, pentru ca apoi să se îndepărteze iar în zboru-i lin până la linia orizontului. Rămâne doar un punct care reapare dintr-o altă direcție, cu același zbor liniștit, parcă dansând un vals pe undele nevăzute ale vântului de vară. Se apropie din nou de casa mea; poate că îi place și ei, căci este frumoasă, cu o grădină frumoasă; totul este frumos în casa mea. Mă gândesc că poate ar vrea să-mi spună ceva în valsul ei lin și legănat pe aripile vântului.

Din comoditatea fotoliului meu, pasărea începe să mă vrăjească cu zborul ei atât de liniștit. Îmi amintesc cum, copil fiind, priveam avioanele ce zburau pe cer și le petreceam cu privirea până dispăreau în zare, dincolo de orizont și-mi doream ca într-o zi să fiu și eu într-un avion, să zbor dincolo de orizont, să mă pierd în spațiu, să merg spre infinit, așa cum îl înțelegeam eu la orele de matematică și fizică. Mă captivau avioanele și doream să fiu un pilot de avion.

Acum, după ani și ani, stau în fotoliu și privesc vrăjit pasărea măiastră care zboară pe cerul albastru senin, în cercuri largi, cu aripile larg deschise plutind în adierea lină a vântului de vară. Mi-aș dori să fiu o pasăre, liber și descătușat de acest pământ. Dar mă simt atât de bine în fotoliul meu, în confortul meu... Și totuși, inima și gândurile mele iau forma aripilor păsării din fața ochilor mei. Îmi place zborul ei, dar eu nu știu să zbor decât cu gândul și admirația mea. Sunt prins de lucrurile mele, de vraja casei și grădinii mele, de sucul meu proaspăt de portocale. Mi-am amintit că am un binoclu destul de puternic. Îl iau și privesc din nou pasărea măiastră de pe cerul din fața casei mele. Ce aripi frumoase are și un penaj strălucitor în lumina soarelui. Un cioc ascuțit care spintecă aerul și doi ochi mari, larg deschiși... Din nou, în zborul ei, se îndreaptă spre mine și prin binoclu îi văd ochii ca și cum ar fi lipiți de nasul meu. Mă privește curioasă, parcă vrea să mă întrebe ceva. Nu, ochii ei sunt o invitație la dans, la dans pe valurile liniștite ale vântului de vară. Îmi place invitația ei, este elegantă și manierată ca a unui cavaler din alte vremuri care-și invită la dans prințesa inimii sale. Aripile ei întinse, ochii larg deschiși, plini de lumină, zborul ei, toate sunt o invitație la zbor și dans pe valurile unduitoare ale vântului de vară.

...Să zbor, ar însemna să pierd tot confortul și siguranța mea. Și nici nu știu să zbor. Și de ce ar trebui să fiu o pasăre? Eu sunt un om, am lumea mea. Să zboare păsările pe cerul lor. Mi-e așa bine aici! Dacă aș ajunge acolo sus și aș avea un blocaj al aripilor, aș cădea în picaj și de frică, mi-ar crăpa inima înainte de contactul cu pământul. Nu, nu pot să pierd tot ce am, tot ce am agonisit, toată siguranța mea, pentru a mă avânta în zborul nesigur al unei păsări.

Și totuși, nu pot să uit că de mic copil mă vrăjeau avioanele și le urmăream cu privirea până dispăreau dincolo de puterea privirii mele; am dorit să devin pilot de avioane.

Îmi place acum zborul aproape misterios al acestei păsări şi nu înţeleg de ce continuă să se rotească pe cerul senin în cercuri largi numai în faţa privirilor mele. O privesc din nou prin binoclu şi-i văd privirea; aceeaşi privire insistentă care mă îndeamnă să vin lângă ea, să spintecăm amândoi zările, să plutim cu aripile noastre pe aripile vântului. Încotro să mergem? Spre infinit, dincolo de zări; cu siguranţă că dincolo de ele se deschid altele şi altele şi tot aşa, un zbor în spaţiul infinit într-un timp care este o chemare a veşniciei.

Zborul păsării mele este o vrajă ce-mi revelează un mister, misterul fundamental al existenţei şi al lui Dumnezeu: Spaţiul se întinde în timp, se contopeşte cu timpul şi împreună devin veşnicie. Da, zborul păsării mele îmi revelează misterul lumii şi al timpului: misterul veşniciei. Pentru o clipă pasărea îmi revelează misterul şi sensul vieţii, zborul prin spaţiu spre infinit şi cu cât voi zbura mai departe, cu atât voi fi mai aproape de Cel în care totul îşi are originea, viaţa şi sensul. Cu cât voi zbura mai departe, cu atât mă voi contopi mai mult în punctul Zero al existenţei, al vieţii, doar că acel punct Zero (gongul primar) al Universului spre care zbor va fugi mereu spre plus infinit. Scurta istorie a timpului meu este purtată pe aripile păsării spre plus infinitul existenţei, în care spaţiul se contopeşte în timpul veşnic al lui Dumnezeu.

Îmi închipuiam la început că zborul păsării pe cerul din faţa mea este doar o simplă delectare în timp ce-mi savurez sucul proaspăt de portocale. Nu aş fi crezut niciodată că zborul ei îmi revelează de fapt miserul universului în care eu nu sunt decât o simplă pasăre călătoare ca şi ea; sau ar trebui să fiu.

Mă simt bine în fotoliul comodităţii, prejudecăţilor şi fricilor mele? Recunosc că nu am fost niciodată un viteaz, un erou şi că am preferat să stau în siguranţa şi comoditatea pe care mi le-am construit zi de zi cu onestitate aş spune şi cu mult ataşament faţă de acest pământ în care mi-am înfipt bine rădăcinile. Nu cunosc vraja riscului, tensiunea şi durerea rupturii din seducătorul banal

al existenței mele. Zborul la care mă invită pasărea măiastră rămâne doar în mintea mea, în divagația dulceagă a existenței mele comode și recunosc că mi-e rușine de mine, căci constat încă odată că țin morțiș să trăiesc doar pentru acest pământ, iar zborul spre necunoscutul eliberator și care dincolo de timp și distanțe mă poate uni cu veșnicia lui Dumnezeu, acest zbor prefer doar să îl admir savurându-mi existența într-un banal în care pe undeva prin sertarele de la noptieră țin și niște somnifere și antidepresive.

Cu mintea lui genială, din scaunul cu rotile al suferinței și neputințelor sale fizice, Stephen Hawking contemplă același mister al scurtei istorii a timpului contopit cu spațiul, expresie a infinitului existenței lui Dumnezeu și a omului, pasărea măiastră, care deocamdată a reușit să zboare doar până pe lună, dar pe care El o cheamă să zboare dincolo de galaxii, acolo unde nu mai este nici spațiu, nici timp, ci doar punctul Zero (gaura neagră) al veșniciei și infinitului lui Dumnezeu. Omul este făcut să zboare spre infinit și eternitate.

20 februarie la 13:17

CE LĂSĂM URMAȘILOR NOȘTRI?

Îmi face impresia că noi, generația adultă de astăzi, construim case mult prea mari, ca să nu mai spun că nu se știe dacă va mai locui cineva în ele după ce vom trece la cele veșnice. Paradoxal, în satul meu natal sau în orașul unde locuiesc, numărul locuințelor a crescut foarte mult, dar, în schimb a scăzut numărul nașterilor și este în creștere numărul deceselor. Deci, pentru prezent, de după 1990 încoace continuăm să construim (orbește și prostește?) un proiect de societate care nu este viabil nici pentru prezent și cu atât mai puțin pentru viitor.
Investim enorm de mulți bani, timp, energii, un serviciu sau chiar două dacă ne mai țin puterile în ce anume? În case prea mari pentru noi cei de astăzi, iar în perspectivă, pentru următoarea

generație pe acoperișurile a sute din casele din satul meu, de exemplu, eu cred că vor cânta cucuvelele.
Gândind puțin mai optimist, să admitem că astfel de case cu etaj și balcoane, cu garaj, dependințe, cu gradină și ce mai este pe lângă ele, vor fi moștenite de un urmaș. Ne-am pus serios întrebarea cam ce câștig lunar ar trebui să aibă el pentru a întreține o astfel de proprietate? Și să ne mai gândim că în afară de cheltuielile pentru întreținerea unor astfel de căsoaie, vile (să le numim cum vrem), urmașii noștri vor trebui să aibă suficiente resurse ca să mănânce, să se îmbrace, să se instruiască, să călătorească, să se destindă, să facă și fapte bune, etc? Deci, ce moștenire lăsăm noi urmașilor noștri? Îi vom constrânge la efortul inuman de a întreține marea noastră realizare, căsoaiele și vilele noastre? Ne-am gândit oare să-i ajutăm pe urmașii noștri să fie mai inteligenți, mai bine pregătiți intelectual și moral pentru a înțelege mai bine viața, pentru a-și valorifica mai bine potențialul lor, pentru a deveni mai oameni?
Ce le oferă părinții de astăzi copiilor lor? Au cumva în casele lor o bibliotecă plină cu cărți de valoare pe care ei înșiși le știu, le povestesc copiilor și nepoților lor, sau le oferă la majorat o mașină și alte bunuri materiale?
Ce exemplu de apreciere a adevăratelor valori ale minții și spiritului oferim noi, cei adulți, celor mai tineri decât noi? Câți dintre noi obișnuim să citim din scoarță în scoarță cel puțin câteva cărți bune pe an? Câți dintre noi, creștini ce ne batem în piept cu credința noastră strămoșească, am citit măcar Noul Testament? Câți dintre noi, dacă ar trebui să votăm pro sau contra avortului și divorțului, am vota contra? Din păcate, legalizarea avortului au decis-o politicienii noștri, fiind prima lege semnată de ei după căderea lui Ceaușescu și nu am auzit ca populația să fi protestat contra acestei legi inumane.
Îmi amintesc de bunicul meu după tată, să-i fie țărâna ușoară, că îmi cerea toate cărțile și suporturile de curs pe care le aveam în studiile mele la Seminarul din Iași și vă asigur că le citea pe toate. A fost ca o revelație pentru mine și uneori evitam să dau ochii cu

el, de teamă să nu mă întrebe nu știu ce problemă din cărțile și cursurile pe care i le dădeam și la care să nu știu să răspund. Oare cum ar arăta țara noastră dacă cei care și-au construit aceste case supradimensionate, le-ar fi construit cu 1/3 mai mici, iar banii economisiți din această reducere ar fi investiți în cultura și educația lor și a copiilor lor? Cum ar arăta părinții și copiii acestei țări, dacă pentru luminarea minții lor și pregătirea pentru viață, s-ar investi 20 mii euro, cât ar reprezenta economisirea unei treimi din costurile majorității caselor noi care, oricum sunt prea mari în raport cu cerințele unei vieți confortabile și oneste? Cu o astfel de investiție în cultură și educație, cu siguranță am forma un popor mai luminat și mai stăpân pe destinele lui și cu toții am avea o viață mai bună.

Ce moștenire lăsăm noi generațiilor tinere de acum și celor care vor veni după noi? Petecul de grădină pe care-l avem pe lângă casă și pe care-l vor moșteni urmașii noștri, l-am otrăvit deja cu tot felul de îngrășăminte chimice și cu ce crește pe el ne otrăvim noi și se vor otrăvi și cei care vor veni după noi? Apa din fântânile noastre vine dintr-un pământ curat, sau este contaminată cu tot felul de nitrați și alte substanțe nocive? Animalele pe care le creștem, le hrănim cu produse naturale, sau dorind ca puii să aibă greutatea curcanului, îi îndopăm cu tot felul de hormoni? Măcar odată ne-am gândit serios că procedând astfel, hormonii din carnea animalelor trec în trupul nostru și îi slăbesc sănătatea și capacitatea de rezistență la boli, la viruși și bacterii? S-au gândit tinerele mame că mâncând o astfel de carne, transmit și toxinele din alimente copilului pe care-l poartă în sânul lor? I-aș întreba apoi pe guvernanți și politicieni dacă a fost măcar o zi din viața lor în care nu au spus nicio minciună în funcția pe care o ocupă? Dacă a fost măcar o afacere pe care au avut-o și în care să fi respectat complet legislația? L-aș întreba pe președintele țării, pe care l-am votat, dacă a dobândit doar pe căi legale, drepte, corecte, transparente și cinstite proprietățile pe care le are împreună cu soția dumnealui? Ce au făcut și cum au procedat președintele dinainte sau primii miniștri, cred că doar Dumnezeu

ştie. Aş întreba toată clasa politică a acestei ţări dacă şi-a făcut măcar odată un serios examen de conştiinţă şi dacă măcar unul din ţara aceasta se consideră curat, cinstit, drept? Vreau să-l cunosc pe acel om drept al acestei ţări şi promit că-l voi vota în orice funcţie ar decide să candideze, dacă legea îmi va permite. Cunoaşte cineva dintre dumneavoastră măcar un om politic curat? Dacă da, vă rog să-l mediatizaţi pe toate căile de comunicare. Din păcate, eu nu cunosc niciunul.
În a doua jumătate a secolului trecut, România a dorit să construiască societatea socialistă şi comunistă multilateral dezvoltată, iar rezultatul a fost o ruină jalnică. Noi, cei din perioada de după 1990, ce fel de societate construim astăzi şi ce moştenire lăsăm urmaşilor noştri? Ce credeţi, în casele pe care le lăsăm urmaşilor noştri se va auzi glasul vesel şi râsetele voioase ale nepoţilor şi strănepoţilor noştri, sau pe acoperişurile lor vor cânta cucuvelele? Sau vor veni chinezii (sunt foarte numeroşi), le vor cumpăra pe doi bani şi vor locui în ele?
22 februarie

...ŞI V-AM SPUS POVESTEA AŞA

Trecând prin şcoală şi trebuind să învăţ la istorie atât de multe personaje de ieri, de alaltăieri şi de demult, am constatat că am memorizat anul de naştere al multor morţi cu secole înainte, iar data de naştere a apropiaţilor mei a trebuit să o notez într-o agendă pe care o consult adesea, ca să nu-mi scape cumva vreo aniversare a celor cu care lucrez în acelaşi birou.

Dând apoi peste tot felul de şefi şi oameni care se dădeau mari, am început eu să devin mai mic, pentru că ei au umplut tot spaţiul din jurul meu, mi-au luat chiar şi aerul şi aproape m-au sufocat cu prezenţa lor.

Pe unde mă învârt văd nenumărate reclame, afişe publicitare, iar urechile mi-s pline cu vocile şi glasurile tuturor acelora care au

să-mi spună ceva sau vor să-mi vândă ceva și atât de mult m-au bătut la cap încât m-au convins să-mi umplu două sertare mari cu șosete (cel puțin 50 de perechi), deși tot cu două picioare am rămas. Oriunde mă învârt, totul are glas, toți au ceva de spus și vor ceva. O mulțime imensă de oameni și obiecte au glas și mi-au împuiat capul de mult timp, mi-au obosit privirea și mi-au terorizat timpanele urechilor cu toată prezența și tot ce mi-au spus și continuă să-mi spună. Lumea aceasta devine obsesivă și atât de mult m-a strivit cu zgomotul și agresivitatea ei, încât m-a făcut să mă chircesc și să-mi construiesc o carapace de apărare, să mă retrag în ea, să devin acolo mic, mic de tot ca să-mi salvez existența. Mi-au împuiat capul și mi-au ocupat tot timpul; abia de mai găsesc răgaz ca să mănânc și seara târziu să mă arunc extenuat pe pat, ca să-mi recuperez forțele pentru a face față unei alte zile la fel de grea ca și cea de ieri, de alaltăieri și de mulți ani, de când am intrat vrând-nevrând în hora vieții acesteia nebune.

Era mai bine odinioară când nu aveam nici radio, nici televizor, nici internet, nici mașină, când stăteam liniștit în satul meu și-i întâlneam zilnic pe aceiași oameni, părinții, bunicii, rudele și oamenii din sat. Toți ne cunoșteam între noi și întregul nostru univers se învârtea între casele noastre și câmpurile din jur. Cam atât era orizontul existenței noastre și cuvântul stres ne era complet străin. Fiecare știa bine cine este tatăl și mama lui; acum sunt mulți care nu au trecut numele lor nici măcar în certificatul de naștere, sau rămân fără unul sau altul dintre ei deja din fragedă pruncie și-i mai văd doar așa, rar, cum a stabilit tribunalul sau când se mai întorc din străinătate. Fiecare știa bine cine este preotul din sat; acum în preot credem foarte puțin; el și-a pierdut enorm din importanța de odinioară, căci ne-am emancipat, am devenit autonomi și mai apelăm la el la botez, cununie și înmormântare, până într-o zi când n-o să mai avem nevoie de el nici la aceste momente. Aveam și un învățător în sat și o serie de profesori, în fața lor ne scoteam basca de pe cap iar ceea ce ei ne învățau era literă de lege; acum ne tragem de curea cu ei, iar dacă

vreunul face gafa să se răstească la noi, îl denunțăm imediat și vine legea de-l înșfacă ca pe un infractor, ca pe un hoț de găini. La fel pățesc și părinții care fac imprudența să-și urechească copiii, când aceștia îi aduc la disperare. Și tot așa, urcând pe treptele societății, i-am detronat pe toți, urcând până la președintele țării. Toți și-au pierdut mult din importanță. În centru suntem noi, eu, tu, el, ea și tot așa o mulțime de individualități care însă, paradoxal, nu au crescut nicidecum în importanță, nu au nicidecum un spațiu mare de afirmare a propriei personalități, căci tot ceea ce este în jurul nostru ne terorizează simțurile, ne agresează și ne face, cum ziceam, să ne retragem în propria carapace în care cu disperare încercăm să supraviețuim. Și uite așa am ajuns să nu mai dialogăm cu semenii noștri și cu lumea din jur, să ne retragem în carapacea noastră unde există tabletele, calculatoarele și ecranele telefoanelor mobile, iar dacă este să numărăm îmbrățișările de care avem parte (să nu mai zic sărutările, căci mulți nu le știu gustul sau l-au uitat demult), mult mai multe sunt cele virtuale decât cele reale. Nu vă vine să credeți? Faceți un calcul numeric al propriilor like-uri de pe Facebook și comparați-le cu cele din realitate. Care este scorul? Zuckerberg este foarte inteligent și a devenit unul din marii bogătași ai lumii pentru că noi, toți fanii lui am devenit mici, mici de tot (aproape că am uitat și cine suntem) și tare săraci în umanitate.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa... v-am spus cumva o minciună?

23 februarie

REȚETA

A fost odată nu demult un tânăr frumos cu o inimă caldă, curată și plină de bunătate, cu gânduri simple, cu dragoste de oameni și de muncă cinstită. Un tânăr care deși plecase de acasă în lumea largă, lovindu-se de valurile vieții, de bune și de rele, păstra în inima și-n gândurile lui o bunătate pe care i-o citeai ușor pe chip de cum îl vedeai. Nu știa acest tânăr să meargă decât drept prin

viață și nu-și pleca capul în fața nimănui, nu știa ce-i prefăcătoria, nu știa să mintă, nici să lingușească. Era drept precum brazii falnici ai pădurilor, puternic și de neclintit ca un stejar. Sensibil și delicat ca floarea de mac în luna mai, bun ca pâinea caldă și cu o frunte înaltă precum crestele munților.

A trebuit la timpul lui să iasă pe poarta casei și să-și caute locul său în lume. A lăsat casa cu flori la ferestre, grădina, animalele din grajd și de toate i-a fost greu să se desprindă; dar cel mai greu i-a fost să se desprindă de părinții lui. Știa demult că va veni acel ceas al despărțirii, iar când a venit și-a făcut singur micuța valiză, și-a îmbrățișat părinții, a mai privit odată totul în jur și făcându-și cruce a ieșit din casă și salutându-i încă odată pe scumpii lui părinți, a plecat la autobuzul care l-a dus la oraș, iar de aici cu trenul a plecat spre locul de muncă, pe un șantier departe, departe de casă.

Era înalt, chipeș și toată ziua muncea cot la cot alături de ceilalți bărbați, majoritatea tineri ca și el. Seara se retrăgea pe patul său din dormitorul comun și înainte de culcare își citea rugăciunile din cartea pe care o primise acasă de la preotul din sat. Întotdeauna, acolo unde erau rugăciunile lui preferate punea în carte floarea de mușcată pe care o rupsese înainte de plecare din vasul de la fereastră. O mângâia cu degetele lui lungi, frumoase, o așeza mai bine între pagini și apoi închidea cartea și o punea la locul ei în colțul valijoarei cu care venise de acasă și care stătea sub pat, în dreptul capului.

Știindu-l ca pe unul care nu înjura niciodată, nu vorbea urât, nu se certa cu nimeni, nu fuma, mulți îl întrebau de ce nu s-a dus la seminar să devină preot, căci poate lumea avea nevoie de unul ca el. Nu răspundea niciodată nimic la astfel de vorbe, doar se limita să zâmbească și să-și vadă de ale sale. Nimeni nu știa ce purta acest tânăr în inima lui, ce gânduri ascunse îi treceau prin minte. Ceea ce știau toți și era evident ca lumina soarelui era faptul că muncea conștiincios, era bun cu toți și zâmbea mereu, iar când lucra singur fredona cu voce joasă tot felul de cântece pe care le

învățase de mic de la mama lui, o bună cântăreață cunoscută în tot satul, ba chiar și prin satele dimprejur. Cine stătea mai mult lângă el, nu mai dorea să se despartă, iar colegii se purtau cu el cu un anume respect și admirație pe care nu o spuneau cu gura, dar se vedea în gesturile lor, în felul cum discutau cu el în timpul lucrului sau seara în dormitor. Toți aveau impresia că între ei a ajuns cineva cu totul special, un fel de trimis al cerului și se simțeau mândri de colegul lor de muncă.

A fost o zi pe șantier, o zi ploioasă și cu vânt rece în care toți au fost constrânși să se retragă în dormitor, cu excepția lui, care nu a voit nicidecum să plece de la locul de muncă. Cu același zâmbet, cu același calm și hotărâre pe care le avea mereu a continuat să lucreze sub ploaia care nu a încetat o clipă toată ziua. Când s-a lăsat seara, tânărul nostru s-a întors la dormitor ca și cum ar fi fost după o zi obișnuită de muncă. Și-a schimbat hainele ude și murdare, a mâncat și după ce a mai schimbat câteva vorbe cu ceilalți colegi, s-a întins pe pat, s-a acoperit cu tot ce avea ca să se încălzească și a adormit cu cartea de rugăciuni în mâini, ținând sub palmă, ca pentru a o proteja, mușcata pe care o luase din vasul cu mușcate de acasă.

A doua zi însă s-a trezit cu o tuse grea și pe care nu și-o putea stăpâni, iar șeful lui i-a spus că trebuie neapărat să se ducă la doctorul din sat. Nu a avut încotro și după ce toți au plecat la muncă, schimbat cu hainele cele mai bune a plecat la dispensarul din satul lângă care era șantierul lor. Nu a așteptat mult și când i-a venit rândul, a bătut la ușa cabinetului și a pășit sfios înainte ca o fată mare, cu capul plecat și vădit stânjenit. Nu mai fusese niciodată într-un cabinet medical decât la cel din satul natal, când cu toți elevii din clasă a trebuit să meargă să facă nu știu ce vaccin.

Și-a ridicat cam greu ochii din pământ și a privit doctorul din fața lui care aștepta să spună cine este și mai ales de ce a venit, deși era evident de ce a venit, căci continua să tușească. Doctorul era o doctoriță înaltă ca și el, îmbrăcată în halat alb, cu un stetoscop

atârnat după gât, cu părul negru-maroniu dat pe spate și prins într-o diademă, care și-a dat repede seama de starea lui și l-a invitat să se așeze pe patul de lângă perete pentru a-l asculta la plămâni. Nu mai fusese niciodată la vreun consult medical, iar acum doctorița aceasta tânără îl consulta, ascultându-i respirația. I-a mai pus apoi câteva întrebări; l-a invitat să se așeze pe scaunul din fața biroului ei și i-a scris o rețetă pe care l-a rugat să și-o cumpere și să respecte întru totul tratamentul dat. Totul s-a desfășurat destul de repede, încât până să se dezmeticească bine, după ce i-a înmânat rețeta, doctorița i-a spus că poate să plece. Aproape fâstâcit, tânărul a întrebat-o cât îl costă această consultație. Râzând, doctorița i-a răspuns zâmbind că nimic și că este bucuroasă dacă a putut să-l ajute cu ceva. Nedumerit și vădit încurcat, el a privit-o în față, insistând să-i plătească serviciul. Doctorița a zâmbit din nou, răspunzându-i că ea este plătită pentru munca ce o face și că el nu-i este dator cu nimic. Și totuși, insistă el... Și totuși, îl îngână ea cu același zâmbet, nu-mi datorați nimic, închise ea discuția. El îndrăzni să o mai privească încă odată... Erau prea frumoși ochii ei ce străluceau de după lentilele ochelarilor și nu putu să se controleze să nu-i mai privească încă odată. Ea zâmbi încă odată, binevoitoare și-i dori multă sănătate și spor la muncă. Fără să-i întoarcă spatele, tânărul se retrase și după ce mai salută încă odată ieși din cabinet, închizând ușa cu multă grijă. Se opri în fața ei și citi cu atenție numele doctoriței, scris pe o plăcuță de plastic și prins cu două șuruburi în lemnul ușii. Ținea strâns rețeta în palmă, o deschise și reciti din nou medicamentele prescrise. Era un scris frumos, citeț, iar jos o ștampilă cu numele ce-l citise și pe ușă și o semnătură indescifrabilă. Citi și reciti rețeta, dar mai mult decât cuvintele scrise, el vedea ochii ei pe care nu se putuse stăpâni să nu-i privească; ceva mai puternic decât el îl dominase acolo în cabinet, stând în picioare, stânjenit, în fața ei. Citi și reciti rețeta, dar nu pentru că-l interesa denumirea medicamentelor, ci pentru că ochii ei străluceau pe hârtia aceea. Fără să-și dea seama, duse rețeta în dreptul inimii și pentru prima dată în viața lui simți un

sentiment pe care nu și-l putea explica, iar inima începu să-i bată tare și cu un ritm mai accentuat decât de obicei.

Înainte de a ajunge la farmacie, se opri sub un copac, privind din nou rețeta pe care erau scrise medicamentele, dar în care străluceau doi ochi căprui care-i intraseră acum în inimă, făcând-o să bată tare și un sentiment necunoscut îl pătrunse prin tot trupul lui tânăr și plin de viață.

Intră în farmacie, întinzând sfios rețeta și întrebând cât costă medicamentele. Le primi pe toate și plăti, iar farmacistul îi explică cum trebuie să le ia. Apoi, punându-i medicamentele într-o punguliță i le intinse peste tejghea și îi ură multă sănătate. Tânărul le luă, mulțumindu-i, dar constatând că farmacistul i-a reținut rețeta, îl rugă frumos să i-o înapoieze. Vă rog eu foarte frumos, insistă el, dați-mi înapoi rețeta. Vă rog tare mult. Dar, aceasta nu se înapoiază, replică farmacistul. Dar, vă rog eu foarte frumos. Farmacistul îl privi puțin îngândurat, întrebându-l care-i motivul pentru care o vrea înapoi. Tânărul rămase blocat și cu mâna întinsă, fără să poată da un răspuns. De fapt, ce să-i răspundă? Din care motiv dorea rețeta înapoi? Nu știu ce să facă decât să-și retragă mâna consternat când își dădu seama că rămăsese cu ea întinsă. Farmacistului i se păru puțin comică această situație; reflectă din nou, apoi ca și cum ar fi avut o mică revelație, spuse cu voce joasă: Da, înțeleg... of, ce ți-e și cu tinerețile acestea! Se duse în spate, făcu o copie și apoi reveni, i-o întinse și cu un zâmbet cumva complice îi spuse: Să vă folosească medicamentele, dar mai ales rețeta. Tânărul o luă bucuros și după ce mai mulțumi de câteva ori, ieși și se îndreptă spre marginea satului, la șantierul lui.

În fiecare seară, înainte de culcare se ruga ca de obicei, iar acum, alături de floarea pe care o așeza între paginile cărții, punea și rețeta, o mângâia îndelung cu degetele lui lungi, frumoase, muncite și o privea cu drag. Citea și recitea fiecare cuvânt de mai multe ori, iar când ajungea la numele doctoriței parcă i se oprea respirația. Trăgea aer adânc în piept și-i pronunța numele cu un

fel de reverență și pietate, ca atunci când în rugăciuni spunea numele Fecioarei Maria. Floarea din fereastra casei și rețeta doctoriței deveniseră lucrurile cele mai de preț pe care le avea, iar momentele cele mai frumoase ale vieții lui pe șantier erau acelea când înainte de culcare, după rugăciune așeza floarea între paginile cărții și mai ales când mângâia îndelung rețeta și citea fără grabă fiecare cuvânt scris, dar mai ales când citea numele doctoriței. Ochii ei erau prezenți pe bucățica aceea de hârtie, iar numele ei era pe buzele lui. Cu ochii ei în gând și în inimă și cu numele ei pe buze adormea fericit în fiecare seară, iar din acea zi când a fost la cabinet, viața de pe șantier, departe de casă, i s-a părut cea mai frumoasă din câte și-ar fi imaginat vreodată.

Și întrucât în noi există un suflet frumos ca al acestui tânăr, dacă această povestire l-a trezit din nou în inima noastră, ceea ce urmează este ca fiecare să-și depene propria poveste de iubire. Poate că stilul nu se potrivește prea bine timpurilor actuale în care noua generație vrea senzații tari și consum imediat și nici nu prea mai crede în poveștile de iubire. Și, totuși, rețeta fericirii noastre nu este altceva decât un nume care ne înfioară fiecare bătaie a inimii și pe care-l păstrăm cu drag, alături de o floare, în cartea vieții noastre.

25 februarie

PREOȚII CATOLICI TREBUIE SĂ PRIMEASCĂ MĂRȚIȘOARE?

Reclamele sunt pâinea noastră cea de toate zilele și cu ele ne hrănim mintea și inima și devenim asemenea acestora. Pentru perioada 1-8 martie, firma Meli Melo vinde mărțișoare și cadouri începând de la prețul de 4.99 lei. Ca să fie pentru buzunarul tuturor, mai ales al elevilor și studenților care în cea mai mare parte trăiesc din banii părinților și ai statului. Cu astfel de costuri, își pot permite și ei să ofere cât mai multe mărțișoare prietenilor, prietenelor sau mamei.

Frumos şi delicat gest acesta, de a oferi mărţişoare. Sunt semne ale preţuirii şi iubirii pe care o purtăm altora. Sunt şi semne ale vieţii care renaşte odată cu prima zi calendaristică a noului anotimp, primăvara şi dorim să împărtăşim cu alţii bucuria pentru natura care revine la viaţă. Oricâte ar fi semnificaţiile lor, sigur este că ne place să oferim şi să primim mărţişoare. Poate că unii oferă mărţişoare mai mult duşi de val sau de mentalitatea (greşită şi farizaică) că şefului, profesorului, prietenei sau soţiei trebuie să-i oferi un mărţişor; altfel, ar putea să gândească că nu o apreciezi suficient de mult.
Eu, datorită statutului social religios pe care îl am, primesc mai puţine, sau chiar niciunul în anumiţi ani. O fi acesta un semn că un preot catolic nu intră în lumea celor care sunt iubiţi, preţuiţi? Sau o fi primirea unui mărţişor semnul unei afecţiuni care nu trebuie să atingă (violeze) sufletul şi inima lui dedicate total lui Dumnezeu şi slujirii dezinteresate a semenilor?
Unui preot catolic în lumea satului din care provin, cândva i se săruta mâna, chiar şi de către părinţi. Acum, nu prea sau chiar deloc. Nu demult, de ziua lui, credincioşii satului ofereau preoţilor lor cadouri spirituale, adică buchete de rugăciuni. Cândva, nu demult, prin satele catolice din Moldova oamenii se salutau cu salutul Lăudat să fie Isus, iar celălalt răspundea: În veci. Acum, nu prea se mai salută aşa, sau, mai grav, nu se mai salută deloc, decât dacă se cunosc bine între ei sau dacă sunt rude (şi nu sunt certaţi cumva din cauza unui hat sau a unui săculeţ cu fasole rămas moştenire de la părinţii decedaţi).
Dar, nici în trecut şi nici astăzi, preotului catolic nu i se oferă mărţişoare; poate că în timpurile actuale, tinerii şi mai ales tinerele mai apropiate de biserică prin Scout sau Acţiunea Catolică, să ofere mărţişoare mai ales părinţilor vicari, nu parohilor, căci aceştia au mai multă autoritate şi stau mai la distanţă de tineretul acesta zvăpăiat.
Cândva, nu demult, când nu eram încă invadaţi de consumism şi de toată publicitatea asta care ne bântuie şi visele şi somnul, preotul era o personalitate aureolată cu sacru sau bârfită şi

denigrată (de comuniști). Acum a fost inclus în bună parte în mulțimea personajelor care umplu scena societății și căruia cei mai devoți, mai credincioși îi acordă încă un mare credit. Mulți alții sunt prea prinși în tot felul de probleme materiale, sunt luați de iureșul vieții și nu au ei grija preotului și nici a ceea ce spune el.
Dar fie că sunt practicanți sau mai puțin practicanți religios, nu oferă preotului catolic mărțișoare; iar excepțiile confirmă regula. Nu știu dacă preotului ortodox i se oferă mărțișoare; sau poate îi oferă doar soția? Și când mă gândesc că religia noastră, creștinismul, este în primul rând religia inimii, adică a iubirii, parcă nu prea înțeleg această mentalitate-practică, și tocmai din acest motiv am dorit să-mi exprim acum nedumerirea. Aștept păreri și mulțumesc anticipat pentru ele. Și m-am grăbit să scriu astăzi, pe 25 februarie, cu câteva zile înainte de 1 martie; mai știi, dacă totuși lumea gândește altfel decât am spus eu acum? Să aibă timp să reflecteze și cine știe ce se va întâmpla peste câteva zile?! Trebuie să fiu pregătit din timp pentru orice surpriză sau pentru trăirea aceleiași mici dileme: Preoții catolici trebuie să primească (și să ofere, căci prea s-au obișnuit doar să primească) mărțișoare?

GÂNDIREA "SĂNĂTOASĂ"... OARE MAI EXISTĂ?

În copilăria mea, lumea din sat avea o unitate de vederi, o gândire unitară, un set de valori umane și religioase transmise din moși strămoși și acceptate de toți. Deși în școală, pe la primărie și poliție se simțeau adierile comunismului ateu, iar lumea fusese deposedată deja de pământ, de atelaje și animalele pe care le avusese și se formaseră CAP-urile, totuși, oamenii păstrau încă o gândire sănătoasă, creștină, iar comunismul, cel puțin ca ideologie, rămânea undeva în afara gândirii consătenilor mei. Mai erau niște cozi de topor ale comuniștilor, dar din câte știu și am auzit, aceștia reprezentau cumva pleava satului.

Spun deci şi o spun cu o anumită mândrie că în satul meu gândirea sănătoasă era la loc de cinste, căci aşa ne educaseră din generaţie în generaţie preoţii pe care i-am avut, ca şi dascălii, învăţătorii, care alături de preoţi au fost stâlpii satului. Eu l-am mai cunoscut doar pe domnul Andrei Constantin, să-i fie ţărâna uşoară; este înmormântat la intrarea în cimitirul vechi şi i-aş îndemna pe toţi să facă o rugăciune la mormântul lui. Zic, oamenii din satul meu gândeau sănătos şi de la un capăt la altul al satului, lumea avea aceleaşi idei despre bine şi despre rău, despre credinţă şi necredinţă, despre cinste şi despre ce înseamnă să fii om adevărat.

Printre oamenii satului meu era (înţeleg că este în viaţă şi acum) şi unul numit Cezar, un mare gospodar (mă gândesc că ar fi fost bun de primar), cu o familie foarte numeroasă, care a sudat scheletul metalic al ferestrelor bisericii noastre şi care avea o maşină marca Aro.

Într-o frumoasă dimineaţă de început de toamnă a anului 1973, domnul Cezar (îi spuneam domn fiindcă avea cu ce să se impună în faţa celorlalţi) era cu maşina lui în faţa bisericii ca să ne îmbarce pe mine şi pe ceilalţi doi, de acum seminarişti, Petru şi Iosif, pentru a ne transporta împreună cu toate bagajele la seminarul diecezan din Iaşi, unde fusesem admişi în urma concursului care avusese loc la Săbăoani.

Noi, cei trei tinerei care terminasem cele opt clase, ne prezentăm cu tot ceea ce ni se ceruse pe o listă ca să avem (lenjerie, două costume, încălţăminte, saltea etc.) în faţa bisericii unde domnul Cezar ne aştepta, parcă acum îl văd, surâzător şi privindu-ne cam de sus pe toţi. Înainte de a ne pune bagajele în Aro, domnul nostru ne inspectează calm, cu acelaşi zâmbet puţin şugubăţ, privindu-ne tot de sus. Începe cu Petru: Băi, Dubău, pe tine te ştiu, ai fost ministrant, în fiecare zi erai la biserică, etc..etc.., cred că tu calci a popă, urcă în maşină! Vine rândul meu: Băi, Clopotarule, pe tine nu prea te-am văzut la biserică, nu ai fost ministrant, dar duminica cred că ai umblat la biserică. Ai neamuri preoţi; s-ar putea să calci şi tu a popă; hai, urcă şi tu în maşină!

Bucuros că am trecut de acest test-examinare vocațională, urc și eu în mașină și mă așez pe banchetă, cam rușinat, lângă Petru. Jos, urma examinarea vocației la preoție a lui Iosif. Il aud pe domnul Cezar: Băi, Păulina (numele mamei), ce cauți aici? Tu nu calci a popă, cum nu calc eu...etc...etc... Cu tine, consum degeaba motorina până la Iași și înapoi. Dar dacă tot ai cărat bagajele până aici, urcă și tu; așa, măcar o să vezi Iașul.
Așa s-a desfășurat examinarea vocației noastre din partea unui consătean care, cum spuneam, făcea parte dintr-un sat în care lumea gândea sănătos și cam la fel; căci pe atunci mințile oamenilor nu erau buimăcite ca acum de atâtea idei, bune și rele, că nu le mai pricepe nimeni capătul și ordinea. Pe atunci, lumea gândea sănătos, precum domnul Cezar, care, iată după zeci și zeci de ani s-a dovedit că avea dreptate. Petru este un preot de toată isprava; eu, să zicem că măcar mă străduiesc, iar Iosif a trebuit să părăsească seminarul după primul trimestru de școală.

27 februarie

ÎNTÂLNIRE ISTORICĂ: PAPA FRANCISC ŞI PATRIARHUL CHIRIL

Ce-i unește pe creștinii din Est cu cei din Vest? Oare Cristos și rugăciunea lui testamentară ”Ca toți să fie una”? Se pare că nu, din păcate; căci dacă El i-ar uni, bisericile ar fi una. Dar cum Dumnezeu scrie drept pe rândurile noastre strâmbe, iată că în prezentul istoriei se verifică această zicală: Pe rândurile strâmbe ale războaielor și conflictelor din Orientul Mijlociu, ale fostului război din Iugoslavia, ale diferitelor atentate sau mai ales pe rândurile strâmbe ale laicizării și desacralizării lumii contemporane, cele două tabere ale creștinătății se găsesc pe un front comun. Istoria le constrânge să se gândească bine dacă nu a sosit cumva momentul de a-și uni forțele pentru o cauză care privește binele și viitorul nu doar al celor două biserici, ci al omenirii întregi.

Un mileniu de dezbinare între A Treia Romă (Moscova) și Prima Romă, între patriarhul Alexei al II-lea și Papa Ioan Paul al II-lea a făcut în așa fel încât întâlnirea dintre ei să nu aibă loc. Mai mult, Patriarhia Moscovei a privit cu neîncredere și nemulțumire deschiderea bisericilor ortodoxe din România și Grecia față de Biserica Catolică. Să ne reamintim istorica vizită a lui Ioan Paul al II-lea la București între 7-9 mai 1999. În plus, Biserica Ortodoxă din Rusia nu se poate împăca cu ideea unei biserici catolice de rit oriental în Ucraina și cu împărțirea acestei țări în două sfere de influență.

Criza din Ucraina este urmată de războiul din Siria și de valurile de emigrări din Orientul Mijlociu spre Occident. Provocate din nou de evenimente cu implicații globale, cele două biserici se văd din nou constrânse să gândească o strategie comună pentru binele lor și pentru binele umanității în ansamblul ei.

Din aceste motive, cele două biserici, mai bine zis capii lor au stabilit un acord asupra problemelor mari ale lumii și asupra creștinilor aflați în zonele de conflict. Punctul culminant al acestor eforturi comune ale celor doi capi ai creștinătății s-a concretizat în istorica lor întâlnire în aeroportul din Havana (12 februarie) unde au semnat o declarație comună, pe care am face bine să o citim toți cu multă atenție. În istoria bimilenară a Bisericii Catolice și milenară a Bisericii Ortodoxe Ruse, aceasta este prima întâlnire a capilor acestor biserici. Să fie oare o întâlnire care profețește timpuri noi, timpuri ale refacerii cămășii necusute a lui Isus Cristos? Eu așa îmi doresc.

De multe ori intru și mă rog în biserici ortodoxe și mă simt solidar cu toți creștinii, nu contează cărei confesiuni aparțin. Toți sunt frații mei, așa cum unul este Dumnezeul nostru al tuturor. Mă doare să văd însă cum creștinii merg fiecare la lăcașul lor de cult și nu simt dorința de a se ruga în comun. Pe 9 mai 1999 au strigat cu toții Unitate, dar în fapt, rămân în continuare divizați. Ce ar trebui să se întâmple ca să ne gândim a ne da mâna și a ne ruga împreună aceluiași Dumnezeu? Trebuie să vină războiae

peste noi, trebuie să vină o nouă dictatură atee şi antiumană, trebuie să aibă loc atentate, trebuie să ne invadeze musulmanii pentru a ne trezi din adormirea noastră? Trebuie să se legalizeze la scară planetară căsătoria dintre doi bărbaţi sau două femei ca să ne dăm seama că suntem cu adevărat în pericol la scară planetară şi că trebuie să ne dăm mâna şi să ne unim forţele pentru salvarea noastră nu doar ca şi creştini, dar ca oameni?

Ne ducem noi, ortodocşi la universităţi occidentale, la muncă în Occidentul catolic sau protestant; de ce nu ne ducem să ne rugăm şi în biserica catolică prin faţa căreia poate trecem poate zilnic? De ce nu ne ducem noi catolicii să ne rugăm şi în biserica fraţilor ortodocşi? De ce nu ne ducem să ne rugăm împreună cu fraţii baptişti, penticostali etc? Cât de legaţi suntem de mentalităţi şi tradiţii ale diviziunii, ale separării! Divide et impera! Când vom învăţa lecţiile istoriei?! Pe 12 februarie cei doi capi ai creştinătăţii ne-au dat o lecţie. Din păcate, nu s-au putut întâlni nici la Roma şi nici la Moscova, ci într-un aeroport din capitala unei ţări comuniste, în prezenţa unui preşedinte care este fratele marelui dictator Fidel Castro. Putem învăţa ceva din această întâlnire? Eu aş propune ceva concret: Fiecare dintre noi, dacă trecem prin faţa unei biserici care nu este a ”noastră”, să intrăm şi să ne rugăm pentru unitatea tuturor creştinilor. Sunt absolut convins că Dumnezeu ar privi cu mult drag gestul nostru. Iar acest gest al nostru, mic, ar fi o cărămidă pe care am pune-o fiecare pentru refacerea, reconstruirea unităţii creştinătăţii. Cred că refacerea unităţii lumii creştine ar reprezenta cea mai mare realizare a creştinilor din toate timpurile şi una din cele mai mari binefaceri pentru întreaga omenire, o prefigurare a fraternităţii întregului neam omenesc.

28 februarie

TRĂIND LA (ÎN) PREZENT

Există timpul, sau existăm noi în timp, iar în momentul în care murim, moare timpul și începe veșnicia? Cu siguranță, timpul există, căci în el se învârt sau se extind aștrii universului de la Big Bang-ul inițial și nimeni nu știe până când; la fel cum nimeni nu știe când anume a sunat acel gong primar. Logic și biblic, așa spunem, că a fost un început când Dumnezeu a creat cerul și pământul.

Există și un început al fiecăruia dintre noi și-l marcăm anual prin aniversare, voioasă, optimistă, veselă și plină de speranțe în prima parte a vieții; puțin nostalgică în partea a doua, văzând cum tot se scurg anii; din ce în ce mai nostalgică în partea a treia a existenței noastre. În prima parte, ne jucăm de-a viața, în partea a doua ne jucăm cu viața, iar în partea a treia se joacă viața cu noi, pentru ca în final să ne spună adio și să ne coboare în mormânt.

Ce o fi și viața aceasta? Pentru mulți, o continuă luptă pentru existență. Pentru alții, o continuă luptă pentru a agonisi și tot fericiți nu sunt. Pentru alții, o continuă visare a unei lumi în care însă nu vor trăi niciodată, căci ea nu există decât în mintea și visurile lor. Pentru alții, viața înseamnă iubire, căci așa sunt ei făcuți, să iubească, chiar dacă inima lor va fi rănită o dată, de două sau de mai multe ori; ei vor iubi mereu. Pentru mulți, însă, viața înseamnă a-și hrăni și întreține trupul, iar în rest, privesc descurajați sau nepăsători la toate. Nu au nimic de spus acestei lumi și nimicul se va așterne după moartea lor. Fiecare dintre noi se înscrie cumva în una sau alta din categoriile enunțate.

În prezent, consider că în lumea noastră, omul prea puțin își aparține sieși și prea mult depinde de alții. De mic copil este dus la creșă și grădiniță, pentru ca să fie educat acolo și învățat cum să se comporte în funcție de ce-i spun educatorii. Urmează școala

în care i se predau nenumărate noțiuni și cunoștințe și fiindcă are mintea proaspătă, odihnită, se tot toarnă în creierul lui, uneori cu nemiluita, fără ca elevul să aibă timp să asimileze, să decanteze și să înțeleagă suficient de bine sensul și valoarea cunoștințelor și a lucrurilor. Și fiindcă nu a avut timp să le înțeleagă bine rostul, elevul are tendința de a relativiza totul sau chiar de a respinge ceea ce i se predă. În același timp, mass media bombardează mințile copiilor și tinerilor, iar avalanșa publicității umple ultimele spații rămase libere în creierul omului. Părinților le rămâne prea puțin timp și spațiu în creșterea și educarea copiilor, căci aceștia le-au fost confiscați de alți oameni, alte instituții, alte forțe care conduc lumea. Sau ei înșiși, părinții, prinși în angrenajul muncii, nu mai au timp suficient pentru a fi cu copiii lor. În tot acest cor universal care-i cântă omului din toate părțile, se mai aude și glasul bisericii, dar deși bisericile au crescut numeric în localitățile noastre, se pare că impactul lor asupra oamenilor scade de la o zi la alta.

Cam așa văd eu că se desfășoară în bună parte viața în prima ei fază, aceea a copilăriei spre tinerețe. Privindu-i pe cei din jurul meu, mai ales pe tineri în drum spre vârsta adultă, am impresia că de la un an la altul devin tot mai neputincioși în a-și construi și decide propria viață. Sunt din ce în ce mai mulți aceia care bat ani și ani de zile la porțile instituțiilor pentru a-și găsi un loc de muncă mai bun și nu găsesc. Aceasta și din cauză că sunt, cum se spune, niște ignoranți cu diplomă; nu știu nici tabla înmulțirii pe de rost, căci se bazează pe calculator, iar dacă îi întrebi când a trăit Beethoven, se uită lung și nedumeriți la tine. Mă întreb, cu ce poate contribui o astfel de persoană la progresul societății? Vrea să trăiască și are acest drept, dar ce poate oferi ea bun și valoros acestei societăți? Această întrebare ar trebui să și-o pună fiecare înainte de a se lamenta de relele și lipsurile din jur. Ignoranța și întunecimea minții naște sclavie, sub diferite forme, iar un sclav este un neputincios, chiar dacă trăiește într-o lume care se declară liberă și democratică. Pe acești tineri îi prinde 30

de ani sau chiar trec de această vârstă şi nu reuşesc să aibă un rost în viaţă, să se simtă stăpâni pe ceva, siguri pe casa şi locul lor de muncă. Rămân în continuare nişte arendaşi şi zilieri ai altora şi nu au nici casa, nici serviciul şi nici familia lor. Nu au decât o viaţă nesigură şi iluzorie şi îi văd cum butonează pe ecranele telefoanelor şi calculatoarelor în căutarea fericirii. Atât de mult depind de tehnică şi de fetişurile ei încât aspiraţiile lor cele mai profunde le caută cu Google, iar când văd cea mai frumoasă floare, cel mai atrăgător peisaj, cel mai frumos monument sau operă de artă, în loc să se oprească extaziaţi în faţa acestor frumuseţi şi să le admire îndelung, scot imediat smartphone-ul şi fac poze, imortalizând aceste frumuseţi unice nu în creierul şi inima lor, ci în memoria unui aparat. Fericirea, frumuseţea şi bunăstarea nu se găsesc în ecranele televizoarelor şi calculatoarelor, fetele şi băieţii frumoşi nu sunt în nenumăratele poze de pe Facebook, ci pe pământul acesta, pe fiecare centimetru de pământ pe care călcăm, în lumea aceasta concretă în care trăim, printre oamenii de care ne frecăm zilnic. Aici trebuie să ne căutăm şi să ne construim fericirea. Oare câte ore petrec unii în faţa televizoarelor vizionând filme de dragoste, iar în viaţa lor concretă nu-s în stare nici măcar pentru cinci minute de trăire a unei iubiri autentice cu semenii lor? Câţi sunt capabili şi pregătiţi să facă din viaţa lor dacă nu o capodoperă, cel puţin o creaţie frumoasă?

Fiindcă lumea care era până acum câteva decenii nu mai este, iar cea viitoare nu se întrevede, generaţiei tinere de astăzi mai ales îi revine dificila misiune de a-şi inventa şi construi viaţa. Fie că îi place sau nu, generaţia aceasta trebuie să inventeze şi să construiască o nouă societate. Lumea şi societatea dinainte este moartă în bună parte iar cea prezentă este haotică, plină de constraste şi dominată de cei care au bani şi deţin puterea politică. Generaţia tânără trebuie să inventeze un nou model de societate. Modelul românesc actual este sufocant, inuman, haotic, corupt, fără nicio perspectivă atrăgătoare şi convingătoare iar instituţii fundamentale precum şcoala şi biserica se dovedesc încă

incapabile de a fi ceea ce trebuie să fie, adică focare de valori și idealuri pentru acest neam. Nu vreau să mă îmbăt cu apă rece și nici să mă consider un înecat care vrea să se salveze cu un pai, dar cred totuși că putem ajuta actuala guvernare pentru ca împreună să facem un pas înainte spre normalitate. Ce valori ale trecutului ar trebui să intre în noul țesut social al României noastre? Aceasta este una din marile întrebări și provocări ale prezentului. Niciun copac nu poate crește dacă nu are rădăcini și cu cât acestea sunt mai adânci și mai groase, mai viguroase, cu atât și copacul va crește mai mare și mai sănătos. Fără să fiu un nostalgic al trecutului, eu cred că România de astăzi și cea de mâine se construiește mai bine și mai frumos cu ceea ce ne-au oferit bun părinții și bunicii noștri, cu valorile umane fundamentale care nu se învechesc niciodată precum creativitatea, cinstea, hărnicia, generozitatea, iubirea de semeni și de Dumnezeu. Cu o deschidere spre valori europene și universale, dar fără a arunca la gunoi valorile tradiționale, căci, să o recunoaștem, tare sunt frumoase! Știm noi, de exemplu, că simbolismul de pe ouăle pictate la noi are o apreciere la scară europeană și chiar mondială? Și câte valori tradiționale nu avem și care ne-ar face atât de frumoși în fața întregii lumi! Scăpați de jugul sărăciei și dictaturii comuniste, românii s-au aruncat orbește în brațele capitalismului sălbatec și pentru bani, bunuri materiale și putere au călcat în picioare orice și pe oricine. Acum culegem deja roadele: O țară condusă de hoți și din care au fugit milioane și milioane de oameni, toți tineri și buni de muncă. Iar cei care au mai rămas aici adesea sunt tratați nedemn cu salarii de mizerie, amenințați cu disponibilizarea dacă au ceva de comentat. Iar aceștia se pot considera fericiți, căci sunt foarte mulți aceia care respiră nesiguranța zilei de mâine așa cum respiră aerul pentru a trăi.

Aceasta este România prezentului, iar dacă actuala generație vrea să aibă un viitor, trebuie să-și pună mintea la contribuție și brațele la treabă și să-și construiască existența în fiecare zi, cu toate

forțele și capacitățile pe care le au, apelând la experiența altora și învățând din realizările altora, ca și din greșelile lor. Dar dacă pentru a afla cât fac 8x9 trebuie să apeleze la calculator, sau dacă nu vor ști să scrie măcar o nuvelă frumoasă sau un eseu de valoare, toată viața lor este și va rămâne...fără valoare.

1 martie

1 MARTIE: PRIMĂVARA MINȚII ȘI A INIMII NOASTRE

Chiar dacă după război, românii, creștini fiind, au fost capabili să transforme țara aceasta într-o pușcărie și un lagăr în care i-au închis și decimat pe toți pe care i-au considerat adversarii noii ideologii comuniste atee; chiar dacă după 1989, românii au lăsat de izbelişte economia acestei țări, au furat din ea cât au putut de mult și s-au dedat unui capitalism sălbatec, eu tot cred în puterea și dorința acestui neam de a trăi demn sub soare.

De aceea, astăzi, de 1 martie, îmi doresc să descoperim mai mult soare în viața noastră, indiferent de unde va veni el; important este să strălucească mai din plin în gândurile noastre. Mai multă lumină, căci mintea este unul din darurile cele mai de preț pe care cerul ni le-a făcut și pe care școala celor șapte ani de acasă, cea pe care am urmat-o și mai ales cea a vieții ne ajută să ne-o mărim. Să avem mai multă minte, iar această primăvară să o împrospăteze.

Indiferent cum se numește biologic anotimpul vieții noastre, îl putem transforma într-o nouă primăvară a minții și gândirii noastre. Dacă suntem aproape căzuți și resemnați cu soarta, putem găsi în noi suficiente motive să ne spunem că astăzi este 1 martie, deci începutul unei noi primăveri pentru gândurile noastre. Să facem curat în ele și pe cele triste, învechite sau mucegăite deja, să le aruncăm afară. Putem redeveni proaspeți, gingași și delicați precum un ghiocel. Dacă am căzut sau sufletul ne este zdrențuit, la second hand și nici acolo nu ne mai caută

nimeni, putem renaşte şi redeveni copii. Putem începe să creştem din nou, să mergem din nou la grădiniţa şi şcoala vieţii. Privind în jurul nostru vom descoperi oameni binevoitori, cu suflet frumos şi generos, inteligenţi şi puternici, precum părinţii. Să ne încredem în ei (inclusiv în politicieni, căci pot fi şi buni), să le cerem sprijinul şi sfatul şi vom constata că vom începe să creştem din nou, să descoperim noi bucurii ale vieţii şi noi motive pentru care aceasta merită trăită.

Şi chiar dacă avem deja multe diplome sau premii şi ne considerăm mari şi puternici, cu o privire şi o atitudine de copil, putem descoperi în cel de lângă noi un om care are calităţi mai mari şi mai frumoase decât ale noastre şi din aceste motive trebuie să-l apreciem şi să ne sprijinim pe el.

Deşi predau deja de mulţi ani, deşi mi-am luminat mintea în paginile multor cărţi, fiecare dintre studenţi a fost şi rămâne o carte vie în care am descoperit lumini, căldură şi speranţe care m-au îmbăgăţit mereu, de la care am avut ce învăţa. Întâlnirea cu oricare dintre ei a fost şi rămâne o ocazie de a-mi împrospăta gândirea şi modul meu de viaţă, căci fiecare este un unicat şi poartă în inimă doruri de care habar nu am, fiecare visează fericirea în forme care mă surprind atât de plăcut. Orice om din viaţa mea a fost şi rămâne o binecuvântare. Iar cei care mi-au provocat deziluzii sau dureri, nu au făcut altceva decât să-mi trezească anticorpii şi să mă facă să devin mai puternic; de aceea le mulţumesc şi lor, căci chiar fără să vrea sau să ştie, mi-au făcut un mare servici şi le sunt recunoscător.

O floare gingaşă şi proaspătă a primăverii, a unei noi primăveri aş vrea să fiu pentru orice semen al meu. Nu-i voi cere nimic, căci deja este o mare realizare, o favoare chiar să pot fi pentru el frumos, proaspăt, delicat şi parfumat precum o floare. Chiar şi pentru cel care mi-a văzut chipul de mulţi ani, astăzi îi voi oferi ceva proaspăt şi nou: un zâmbet mai larg decât ieri şi un ochi mai capabil decât ieri de a vedea mai bine ce-i bun în el.

Prima zi a primăverii este un nou început al tinereții gândurilor și inimii noastre. Astăzi avem dreptul mai mult decât ieri și mai puțin decât mâine să fim mai proaspeți, mai luminoși, mai calzi și să emanăm în jur mai mult din parfumul delicat al unei flori de primăvară. Și chiar dacă cu o floare nu se face primăvară, cu 365 de flori sigur se poate face primăvară; iar anul avem avantajul de a adăuga una în plus, căci este an bisextil.
Și să nu uităm: Dacă norii de pe cer nu-i putem înlătura pentru a ne bucura mereu de strălucirea soarelui, în fiecare zi putem înlătura norii din inima și din gândurile noastre; așa vom străluci mereu iar lumea în care trăim va deveni mai bună și mai dreaptă.

2 martie

”MAEȘTRII” EDUCAȚIEI: FRICA ȘI DUREREA

Este adevărat că o bună parte din om este comună cu animalul. Instinctele primare de a trăi, a se reproduce și de a domina comune celor două specii confirmă afirmația.
Este adevărat însă și că dotat cu rațiune și voință, prin educație omul depășește stadiul animalic și se dovedește a fi om, adică un animal rațional.

Însă ce este educația prin care omul devine om? De mic, copilul este atenționat să nu se apropie de foc și să nu pună degetul la priza de curent, căci în aceste cazuri i se întâmplă ceva grav. Și fie că se lasă convins (constrâns) de această argumentare, fie că o pățește pe propria piele, până la sfârșit tot învață ce trebuie să facă și ce trebuie să nu facă pentru a-i fi bine. Frica de pericol îl îndepărtează de pericol. Când crește mai mare, îl atrag banii din buzunarul colegului de bancă, dar nu-i fură de frică să nu fie descoperit și așa să devină rușinea clasei, ceea ce i-ar provoca o mare suferință interioară. Când crește și mai mare, îl atrage soția prietenului, dar nu se apropie prea mult de ea de frică să nu fie

descoperit și așa să se aleagă cu o bătaie zdravănă de la cel mai bun prieten.

La școală, mai de voie, mai de nevoie învață pentru a trece clasa sau a promova anii de facultate, fiindcă știe că dacă nu are o diplomă de studii superioare, îl așteaptă măturatul trotuarelor și de frică și rușine să nu ajungă în situația asta, învață; dar s-ar putea chiar să prindă gustul cărților și al învățatului. Nici lângă soția lui nu ar sta prea mult, și nici ea lângă soț, dacă prin casă nu ar plânge niște copilași și nu văd cum s-ar descurca singuri cu copiii; de frica unei vieți mai grele decât cea prezentă, acceptă să rămână sub același acoperiș. Și ne putem întreba dacă nu cumva și preotul sau călugărul nu rămâne preot sau călugăr din teama de a nu-l mânia pe Dumnezeu, de frica oprobriului public (răspopitul!) sau de frica de a lua viața de la zero.

Ar vrea omul să se îmbogățească prin nu știu ce aranjamente și coaliții de partid, așa cum vede că au făcut mulți alții, dar între timp DNA-ul este pe val și nu prea mai sunt șanse de îmbogățire peste noapte; așa că, de frică să nu ajungă în fața tribunalului, se lasă păgubaș de dorințele lui de înavuțire necinstită. Dintr-o mie de oameni care trec pe lângă un portmoneu plin cu bani uitat de cineva pe o bancă în parc, într-un loc lăturalnic, câți din ei rezistă tentației de a nu și-l însuși? 10?

Și tot așa, dacă investigăm în toate sectoarele vieții publice și private, vom constata că oamenii acționează conduși de frica de a nu păți ceva. Sau au fost în așa fel educați-dresați încât știu că dacă săvârșești o anumită faptă, primești o anumită răsplată. Chiar și la Dumnezeu, lucrurile merg tot așa: Dacă te rogi, nu înjuri pe Dumnezeu și biserica, mai aprinzi o lumânare și te spovedești înainte de a închide ochii, Dumnezeu se va milostivi de tine și nu te va trimite în iad. Și nici în viața asta nu te va pedepsi prea drastic dacă respecți poruncile lui și dacă asculți de preoți.

Cine nu respectă legile civile, ajunge la tribunal și la închisoare, așa că de frica legii suntem buni cetățeni. Cine nu respectă legile

lui Dumnezeu şi ale bisericii, va fi pedepsit de Dumnezeu şi va ajunge în focul iadului; şi nici pe pământ nu-i va merge bine, sau până într-o zi, când îl va lovi Cel de Sus. Mult mai rău este pentru cei de religie islamică. Vai de ei dacă încalcă Sharia: Alah este mare şi vor fi spânzuraţi, lapidaţi, li se va tăia capul, vor fi împuşcaţi în piaţa publică.

Vai de noi! În perioada comunistă am învăţat să mergem cu capul plecat în faţa oamenilor regimului, suspicioşi şi fricoşi, căci nu se ştie cine ne toarnă la tovarăşi şi ce ne aşteaptă. Acum ne temem de patroni şi de cei care deţin puterea; deşi îi înjurăm şi criticăm (suntem în democraţie), ne temem că ne iau pâinea şi continuăm să stăm în serviciile pe care ni le oferă. Ne e frică că nu ne operează medicul dacă nu-i dăm bani şi de aceea, îi dăm bani. Ne e frică să ne punem rău cu primarul căci ne are la mână (nu avem actele în regulă cu construcţia casei) şi de aceea suntem buni cetăţeni ai comunei. Ne e frică să ne punem rău cu preotul că ne strigă în biserică şi nu ne mai însoţeşte la groapă şi de aceea suntem buni credincioşi ai parohiei. Aşa cum un cal trage căruţa de frica biciului stăpânului, căci ştie pe pielea lui cât este de dureros.

3 martie

STUDENŢIE, STUDENŢIE...

Zilele acestea citesc tot felul de gânduri şi reflecţii ale studenţilor şi încerc să trag nişte concluzii care cred că pot fi utile tuturor. Mulţi, dacă nu majoritatea vin într-o facultate fără motivaţii prea mari şi profunde şi asta nu pentru că tinerii nu ar dori să aibă motivaţii şi convingeri profunde, ci pentru că între liceul urmat şi facultate există prea puţine legături şi prea puţină comunicare. Nu există în structurile liceale instituţii sau personae (mentori, tuturoi, îndrumători) care să-i ajute pe elevi să privească în viitor, să înţeleagă ce-i aşteaptă într-o universitate şi să-i ajute să-şi cunoască mai bine aptitudinile, talentele, înclinaţiile care să-i

încadreze mai bine într-o anume facultate, într-un anume domeniu al științelor sau al meseriilor. Elevul este prea dependent de zona geografică în care locuiește, prea dependent deja de internet și calculatoare, total dependent de banii părinților, adică nepregătit pentru lumea universității în care va păși curând. În al doilea rând, între școala în care studiază elevii și universitate, respectiv facultatea la care s-au înscris, de multe ori există doar legături firave, ocazionale, iar când ajunge student, cel puțin un semestru se simte un străin față de facultate și este atras mai degrabă de ce este în jurul ei decât în aulele de curs; ca să nu mai spunem de biblioteci, care sunt din ce în ce mai puțin frecventate.

Și dacă ar fi să însumăm toate motivele pentru care un student ajunge într-o facultate fără motivații și convingeri profunde, aceasta se întâmplă fiindcă societatea și lumea în care trăim acum este fără convingeri profunde, fără un set de valori, principii și idealuri care să reprezinte coloanele lumii noastre luate în ansamblul ei. Iar în domeniul strict al școlii, la noi lipsește din sistemul ei acele structuri care să-i ajute pe elevi să se orienteze mai bine spre o profesie spre care sunt mai înclinați și mai pregătiți; să fie ajutați să priceapă mai bine prin ce anume vor putea fi mai utili societății și cum îi va ajuta o facultate în aspirațiile lor vocaționale, profesionale.

Privind puțin detașat societatea românească, de exemplu, eu o văd șubredă, ca pe un organism bolnav în toate componentele sale; care merge dar nu știe bine încotro, și care, în concluzie, are nevoie de un examen serios al stării lui de sănătate și de o autoanaliză a drumului pe care merge. Unii afirmă că este inutil să ne mai întrebăm încotro mergem, căci oricum suntem o colonie care are deja niște stăpâni (europeni sau mondiali) care ne duc ei unde vor, nu unde vrem noi. Dacă așa o fi, nu sunt convins din moment ce suntem stat membru UE cu drepturi depline și membru NATO. Înclin mai mult să cred că nu suntem colonia nimanui, nici a americanilor, nici a rușilor, ci că cei pe care i-am

tot votat taie pădurile țării; pentru a-și mări conturile lor fac tot felul de acorduri, alianțe și mezalianțe cu oricine, dar toate acestea nu sunt în beneficiul poporului roman, ci al lor; așa au adunat averi fabuloase, iar dacă acum a intrat DNA-ul peste ei, se plâng că sunt persecutați. De ceea ce sunt convins este faptul că noi înșine nu vrem să știm bine, clar nici ce-i cu noi și nici încotro vrem să mergem. Ne lipsesc liderii și o voință politică națională. Așa cum atunci când au venit comuniștii, au exterminat liderii acestei țări, așa procedează și acum ex-comuniștii metamorfozați în capitaliști; îi marginalizează sau le închid gura adevăraților lideri. Iar masele nu au pe cine urma; de aici decurge și lipsa de motivații și convingeri profunde a majorității studenților care pășesc pe porțile universităților.

Dar așa cum speranța moare după ce omul închide ochii iar potențialul uman este înnăscut în orice ființă gânditoare, constat cu satisfacție că studenții, așa cum sunt ei și indiferent de societatea și facultatea în care sunt, continuă să viseze și să-și dorească o viață prezentă și una viitoare cât mai bună. Ei își dau seama prea puțin de faptul că generația lor este chemată astăzi să inventeze o nouă Românie, căci până acum societatea românească a fost confiscată și condusă de oameni, de un întreg sistem care a falsificat democrația și a împiedicat adevăratele mișcări de reformare a societății; aceasta începând cu perioada domnului Iliescu și până în prezent. România trebuie să redevină a românilor, iar pentru aceasta tinerii trebuie să fie în prima linie; dar niște tineri pregătiți și care pentru problemele fundamentale ale vieții nu caută soluții și rezolvări pe Google.

Visurile multora înfiripate în liceu încep să prindă contur în facultate. Interesul sau chiar pasiunea pe care le aveau în liceu pentru o anumită știință (drept, economie, informatică, geografie, artele etc.) îi poartă spre facultățile de profil unde vor să evolueze și să se maturizeze în respectiva știință. Aici însă intervin probleme mari: Cât de mult reușesc studenții să nu devină carnea de tun a publicității, a spiritului mercantil și a confuziei pe

multiple planuri prezente în oraşele noastre; cât de maturi pot fi în tot acest context? Privindu-i pe tinerii care se refugiază în internet şi în reţelele de socializare; privind ce există în campusurile universitare şi în jurul lor, mă prinde un fel de revoltă pentru că îi văd prea puţin conştienţi de importanţa acestei etape fundamentale din viaţa lor, care este studenţia. În spaţiul universitar, cât de în serios îşi iau statutul de student, cât de mult îşi doresc să evolueze intelectual, să se perfecţioneze, să avanseze spre un nivel cât mai înalt al cunoştinţelor, abilităţilor şi aptitudinilor lor? Din partea profesorilor, problema care se pune este cât de competenţi sunt ei, de exigenţi cu propriile responsabilităţi profesionale, cât de deschişi şi comunicativi sunt cu studenţii? Profesorii îi tratează pe studenţi ca pe nişte adulţi responsabili, sau ca pe nişte numere matricole, ca pe nişte anonimi în sala de curs şi care contribuie la bugetul facultăţii şi la propria salarizare? Îi cunosc cu adevărat profesorii pe studenţi, sunt prietenii lor? Îi ajută să gândească matur, creativ şi liber, sau se rezumă să le predea (dicteze?) din nişte cursuri (personale?) şi să-i examineze în nişte forme mecanice în urma cărora, prin nu ştiu ce minune, mai toţi iau note de 9 şi 10? Există în facultăţile noastre încurajarea activităţilor practice, există dezbateri şi proiecte interactive între studenţi şi între aceştia şi profesori? Există activitate de cercetare ştiinţifică în confruntare cu progresele ştiinţifice din ţară şi străinătate?

Şi revenind la studenţi, cât de profundă este conştiinţa unui student că este student în primul rând şi nu altceva? Din 12 ore ale zilei (8 dimineaţa-20 seara), calculând doar cinci zile din şapte ale săptămânii, zilnic, câte ore dedică un student pregătirii sale (cursuri, seminarii, lucrări practice, studiu individual)? Mă întreb adesea de ce atâţia studenţi sunt apatici faţă de şcoală, faţă de societate, faţă de orice? Unde le este motivaţia de a fi student? Au avut-o vreodată şi au pierdut-o? Mă surprinde neplăcut să-i văd venind în sălile de curs cu smartphone-uri care costă 700, 1000 lei, iar când trebuie să-şi cumpere o carte de 30 de lei, nu

sunt dispuși să cheltuie această sumă. De ce oare? Din unele statistici, rezultă că mai bine de jumătate dintre studenți nu alocă pregătirii lor nici două zile din cinci; weekend-ul nu l-am inclus în calcul. Dacă așa stau lucrurile, toți acești studenți vor deveni niște ignoranți cu diplomă; un fel de nărod lăsat la vatră, cum se exprima cândva Nea Mărin. Nici iubiri mari, trainice și edificatoare nu vor să aibă, nici să se căsătorească, căci acestea i-ar angaja în prea multe și nu le-ar mai lăsa weekend-urile libere. Pentru a se scuza, spun că nu au bani și nici locuință unde să stea ca familie. Cred că problema de fond nu o reprezintă lipsa banilor sau a locuinței, ci lipsa unor profunde motivații interioare. Dovada? Chiar și atunci când au casă și servici, statisticile ne redau o situație jalnică: 2/3 din cei căsătoriți divorțează. În paralel cu familia, aceeași este realitatea și în universități: Deși acestea au toate dotările materiale necesare unei bune formări a studenților, același procent dintre studenți sunt cam străini de ce ar trebui să fie un adevărat student. Dacă ar fi să analizăm în profunzime toate aceste probleme legate de studenți și profesori și să acordăm o notă sau un calificativ, ce notă și-ar acorda fiecare student? Dar, profesorii? Dorim cu adevărat să ridicăm ștacheta? Dacă da, când?

4 martie

FERICIREA ESTE ÎN NOI

Trec adesea pe lângă liceul Negruzzi și-i privesc pe elevi cum ies de pe poarta liceului sau intră în el și de cele mai multe ori citesc pe fețele lor seninătate, zâmbete, lipsă de griji; îmi vine spontan să spun că sunt fericiți. Tinerețea și lipsa de greutăți specifice vârstei, siguranța și căldura unui cămin, școala importantă pe care o urmează, toate sunt motive ale fericirii lor. De mai multe ori, gândind toate acestea, spontan mi-a venit întrebarea: Eu, la vârsta lor eram fericit? Dar ei, cu adevărat sunt fericiți? Liceul, casa, părinții le pot oferi fericirea?

Nu știu de ce îmi vine să cred că fericirea nu mi-o va putea oferi nimeni, niciodată. Nici nefericirea. Cât de mult ne-ar iubi părinții și cât de multe sacrificii ar face pentru noi, nu cred că ne pot oferi în dar fericirea. Căci confruntările cu viața le ducem fiecare dintre noi, importanța valorilor și a dreptei conduite în viață, în ultimă instanță noi o stabilim și nimeni nu ne poate înlocui. Fie că nu vor, fie că nu pot, sau amândouă la un loc, oamenii nu ne pot oferi în dar fericirea. Și se întâmplă, din păcate, ca tocmai cei cu care am împărțit aceeași pâine, același pat, aceeași casă, același loc de muncă, tocmai cei cărora le-am pus pe tavă ce aveam mai scump în noi, inima și conștiința noastră, tocmai ei să fie cei care ne lovesc mai rău sau ne întorc spatele.

Nu, fericirea nu ne-o poate oferi nimeni. Nimeni nu are rețeta ei. Ea nu este scrisă nici în acatistele pe care le dăm la biserici, nici în consilierile psihologilor, nici în sfaturile prietenilor sau ale părinților, nici în legi, nici în aștri și zodii, nicăieri. Ea poate fi găsită doar în conșiința și în efortul nostru de a ne dori să fim fericiți. Și în măsura în care noi vom fi fericiți, în aceeași măsură îi vom ajuta și pe alții să fie.

Totul în viață este schimbare. Societatea se schimbă, oamenii își schimbă locul, starea noastră de sănătate, de bună sau proastă dispoziție este schimbătoare, informațiile se schimbă. În toată această schimbare și nesiguranță în care trăim, în fiecare zi noi trebuie să fim capabili să ne găsim propria liniște, siguranță, propria fericire. În fond, nu contează ce salariu lunar avem pentru a spune dacă suntem mai mult sau mai puțin fericiți. Nu contează dacă partenerul de viață este mai mult sau mai puțin frumos; dacă are sau nu are serviciu, dacă este sau nu este sănătos, pentru a afirma că în funcție de acestea suntem sau nu suntem fericiți. Nu contează banii pe care îi avem, pentru a spune cât de fericiți suntem. Dimpotrivă, dacă ar fi să luăm banul ca etalon al fericirii, ținând cont de datele statistice din Elveția sau țările scandinave (cu cel mai mare venit pe cap de locuitor), tocmai în aceste state sunt cele mai multe personae depresive și dependente de medicamente antidepresive.

Fericirea depinde de decizia mea de a fi fericit. De exemplu, unii deținuți politici ai perioadei comuniste mi-au povestit că ei cântau în pușcărie și-i încurajau pe alții. Zidurile închisorilor și teroarea de acolo nu au reușit să le smulgă demnitatea și liniștea conștiinței lor.
În jurul nostru, oamenii mai mult, lucrurile mai puțin pot să ne ofere momente de bucurie sau durere, de râs sau de plâns, dar fericirea sau nefericirea noastră depind în primul rând de noi înșine. Dorința noastră de a iubi, de a ierta pe toți care ne greșesc, de a ne ierta propriile greșeli și de a învăța din ele, angajamentul nostru de a ne depăși propriile limite, dorința noastră de a solidariza cu semenii, toate acestea le decidem noi înșine. Iar dacă la servici, în familie, în societate suntem mai fericiți pentru că așa ne dorim noi, aceasta înseamnă că luăm această povară de pe umerii semenilor noștri și-i ajutăm să ne poarte mai puțin grija noastră și mai mult a lor. Nu putem împovăra pe nimeni cu responsabilitatea propriei fericiri. Iar dacă nu suntem fericiți, să nu mai aruncăm pisica neagră în curtea vecinului. Adevărata forță și cale a fericirii se află în om, bărbat sau femeie în egală măsură, și nu în afara lui iar înainte de a-l căuta pe Dumnezeul din ceruri, să-l căutăm pe cel din inima noastră.
5 martie

CINE ȘI CE VA MOȘTENI?

Nu știu dacă în prezent se mai întâmplă astfel de cazuri, dar îmi aduc aminte că în satul meu erau copii care după moartea părinților se certau de la împărțirea moștenirii, adică, printre altele, a unui săculeț cu fasole. În mintea mea de copil mă întrebam dacă acei moștenitori nu au primit altceva mai important de la părinții lor de care să se preocupe acum, după înmormântare. Mă întrebam ce au reprezentat pentru ei acei părinți coborâți doar de câteva zile în liniștea mormântului. Iar dacă ei, copiii lor, i-au iubit și prețuit cu adevărat, cum de nu sunt acum lângă crucea lor din cimitir, jelindu-i, ci stau ca niște lupi

hămesiți de foame în jurul unui săculeț de fasole, certându-se cui și câte fasole să-i revină.
Adesea mă întreb ce reprezintă părinții mei pentru mine. Fotografia cu ei este singura pe care o am în cameră. Dreptate, hărnicie, cinste, simplitatea vieții, credința în Dumnezeu, dragostea de viață și de semeni sunt valorile pe care ei mi le-au transmis prin viața și mai puțin prin cuvintele lor. Mama vorbea mult; tata era tare zgârcit în cuvinte.
Mă întreb ce reprezint eu pentru ceilalți? În avalanșa zilnică de personaje reale sau virtuale care ne indundă auzul și retina ochilor, oare nu riscăm să ne rătăcim printr-o lume mai mult anonimă care ne ocupă spațiul interior al ființei noastre? Oare nu riscăm să devenim noi înșine niște anonimi pentru semenii noștri și chiar niște străini pentru noi înșine?
În fond, cine suntem noi? Cred că de la răspunsul la această întrebare derivă imediat și ce suntem sau putem fi pentru semenii noștri? Ce valori mari purtăm în noi înșine? Pe care anume le cultivăm zilnic, cu consecvență, cu inteligență și determinare? Ce personaj mare al istoriei trecute sau prezente ne-a cucerit și pe care vrem să-l imităm în viața noastră? Dacă tot ne denumim creștini, personajul Isus Cristos ne-a cucerit în vreun fel? Oftez din greu și-mi spun că aceasta este o grea întrebare. Dacă ar fi să mă raportez la corupția generalizată din țara noastră, aș spune că Isus Cristos este un mare falimentar pentru români. Iar dacă El este un Dumnezeu iubire, iar în orașe două treimi dintre căsătorii (creștine) falimentează, El iar este un mare falimentar. De fapt, problema se pune invers: Noi suntem marii falimentari creștini în fața Celui în care credem, dar de care, de fapt, ne folosim ca de un spray: cu câteva pufuri ne parfumăm din când în când existența.
Prin ce valori ne afirmăm identitatea noastră astăzi? Intrând în sala de curs sau întâlnindu-mă cu un student sau altul, de multe ori îmi pun în mine întrebarea: Ce-i ofer eu acestui tânăr? Știință și valori culturale, principii și idealuri, motivații de a lupta pentru o viață mai bună și mai dreaptă, dar mai ales mai plină de iubire.

Mă uit la sutele și sutele de case noi din satul meu și-mi spun că părinții acestei generații tinere și-au construit și vor lăsa copiilor lor o casă mare, chiar foarte mare. S-au întrebat însă dacă acești copii ai lor vor dori să locuiască în ea? Și altceva ce le mai oferă copiilor lor? Am văzut în multe case mobilier frumos, utilități, televizoare și calculatoare, telefoane mobile... dar nu am văzut o carte (de literatură, cultură generală etc.), în afară de cele obligatorii de la școală. Mă întreb unde vor fi copiii actualei generații când părinții lor nu vor mai fi în lumea aceasta? Cred că nu se vor mai bate de la împărțirea unui săculeț cu fasole. Poate că vor veni grăbiți de prin America sau Australia, vor asista la înmormântare, vor rămâne și la praznic, iar apoi se vor întoarce la fel de grăbiți de unde au venit, iar memoria părinților lor va fi doar o fotografie pe care o vor păstra în casa lor de peste ocean, sau mai de aproape, din Verona.
Ce moștenire lăsăm celor care vor veni după noi? Sau, singura moștenire pe care o vom lăsa posterității va fi o cucuvea care va cânta peste casa pustie pentru care ne-am trudit atâția ani ca slugi pe ușile altora? Sau poate toată agoniseala noastră va fi cumpărată de un chinez, sau de un țigan?
Deci, cine suntem și ce anume lăsăm urmașilor? Iar până la urmași, să ne gândim ce suntem noi astăzi pentru cei de lângă noi.

6 martie

URMEAZĂ-ȚI VISUL!

În Biblie citim cum Dumnezeu comunică cu oamenii și prin visele unor privilegiați. În Islam, Alah transmite oamenilor Coranul prin îngerul Gabriel care îi apare în vis lui Mahomed, încredințându-i Cartea Sfântă a Semilunii. Oare, într-adevăr, divinitatea comunică cu oamenii și prin vise?
Științele analizează omul când doarme, când visează și încearcă să înțeleagă ce înseamnă aceste vise. Din câte îmi dau seama, știința nu a reușit decât să constate că omul visează și cum se

manifestă, dar de unde provin și ce conținut au aceste vise, știința nu a descoperit încă, așa cum nici cei mai inițiați în tainele religiilor nu ne pot spune prea multe despre visele prin care divinitatea comunică cu oamenii.

Coborând în concretul existenței noastre, privind omul mai în profunzime, putem afirma că visele sunt visurile noastre: Exprimarea dorințelor noastre cele mai ascunse sau a neîmplinirilor noastre.

Visele devin visurile din care s-au născut capodopere mondiale ale literaturii, picturii, muzicii, artelor în general. Visele devin visurile care fac să crească aripi ale speranței și creativității, chiar ale supraviețuirii oamenilor. În condiții extreme, naufragiații pe o barcă pierdută în imensitatea oceanului visează frumuseți ale locurilor natale care i-au fascinat și care acum le alimentează forțele interioare pentru a supraviețui; și supraviețuiesc.
Visurile sunt acelea care-i fac pe soți să creadă într-o iubire pentru toată viața. În fața greutăților sau tentațiilor, nu cedează și nu divorțează; se țin de mână și la adânci bătrâneți și vor rămâne uniți până când moartea îi va despărți. Dar și în mormânt, ca și în ceruri tot alături rămân și cred că Dumnezeu se bucură pentru aceasta.
Visurile sunt acelea care l-au făcut pe Edison să nu dispere când la vârsta de 67 de ani i-a ars fabrica în care erau toate cercetările și toate realizările lui științifice. În fața fabricii arse, declară: Acum au ars toate greșelile noastre; deci, puteam să luăm totul de la capăt cu mai mult succes.

Visurile în adevăratele valori ale vieții îi fac pe tineri să privească optimiști înainte, deși în fața ochilor și minții lor acum nimic nu este clar, sigur și stabil. Aceste visuri ale noii generații pot crea o nouă Românie, ceea ce, de altfel, ne dorim cu toții, iar aceasta ar reprezenta una din cele mai mari bravuri ale istoriei acestui popor.
Cunosc de zeci de ani persoane care și în 1990 și în prezent

gândesc la fel, se comportă la fel și nu și-au schimbat deloc principiile de viață. Poate că după atâția ani au mai puțini prieteni, dar au rămas aceeași oameni senini, drepți, harnici și cinstiți, alături de familia lor. Locuiesc în aceeași locuință modestă, puțin aplecați de umeri sub povara vieții, dar cu aceeași demnitate și noblețe în suflet și în fața cărora mă plec cu admirație și profund respect. Sunt convins că visurile copilăriei și tinereții lor vor pleca cu ei în mormânt. Pe ei, nimeni și nimic nu i-a clintit și vor muri drepți, în picioare precum stejarii cei falnici. Este posibil să-ți urmezi visurile în această lume nedreaptă și coruptă, în care unii sunt capabili să fure și o țară întreagă. Tatăl meu a lucrat zeci de ani pe șantier și nu a furat odată măcar un cui.

Oricând și oriunde este posibil să trăim din visurile noastre. Trebuie doar să credem în ele și atunci vom reuși să schimbăm fața acestei lumi. Parafrazându-l pe Arhimede, visurile reprezintă acel punct fix în univers prin care omul reușește să schimbe soarta lumii.

7 martie

LIBERTATEA

Cred că Dumnezeu există și că din iubire, doar din iubire l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa, adică cu inteligență și voință liberă și sădind în el suflet nemuritor. Iar acest om, care sunt eu și oricare altul, liber fiind, s-a folosit bine dar și rău de unul din cele mai mari daruri primite de la Creator, libertatea, și așa a păcătuit. Fiindcă același Tată ceresc îl iubește pe om mai mult chiar decât se iubește omul pe el însuși, pentru a-l elibera de sclăvia păcatului neascultării, l-a trimis în lume pe însuși Fiul său, Isus Cristos, care să-l învețe pe om calea întoarcerii înapoi la Tatăl său și așa să redevină drept și fericit. Și atât de mult îl iubește Dumnezeu Cristos pe om, încât își dă și viața pentru el, moare și învie a treia zi, învingând astfel păcatul neascultării omului în însăși moartea și învierea lui. Iar apoi, pentru a rămâne aproape de omul răscumpărat, Tatăl îl trimite în lume pe Duhul Sfânt care să

lumineze și să întărească omul, pentru ca acesta să nu se mai îndepărteze de Creatorul său și așa să redevină fericit în Împărăția lui Dumnezeu, destinată tuturor oamenilor. Conform Bibliei, aceasta ar fi în câteva cuvinte istoria iubirii lui Dumnezeu pentru oameni.

Printre alte lucruri, ce mă miră în această istorie este faptul că omul rămâne liber. Deși îl iubește cu o iubire infinită și-i vrea binele și să fie fericit, Dumnezeu nu-l constrânge în niciun fel pe om chiar și atunci când acesta îi ucide în fel și chip pe semenii săi, chiar și atunci când face cele mai mari nedreptăți, chiar și atunci când omul își ridică glasul și mâna împotriva Creatorului său. Omul rămâne mereu liber chiar și atunci când luptă contra lui însuși.

Omul are mereu în fața lui calea binelui dar și a răului, și este liber să meargă pe care vrea. Legea statului te pedepsește dacă mergi pe calea rea și furi găina din curtea vecinului. Legea lui Dumnezeu nu te împiedică să faci răul, ci doar îți luminează ochii ca să vezi cele două căi și te îndeamnă să mergi pe cea a binelui, dar nu te forțează să mergi pe ea.

Din iubire, părinții dau naștere, îi cresc și-i educă pe copii. Iar când aceștia devin mari, le cresc aripile și încep să zboare din ce în ce mai departe de cuib. Părinții continuă să-i iubească și din iubire, ar vrea să-i și dirijeze pe copiii lor pe calea binelui atunci când constată că încep să meargă pe căile răului. Și suferă tare mult când văd cum fiii lor nu mai merg pe drumul cel bun. Trebuie sau nu trebuie să fie lăsați liberi acești fii să meargă pe drumul lor, chiar dacă acesta este rău? Urmând exemplul Creatorului, părinții trebuie să-i lase liberi, indiferent pe ce cale apucă.

Să fie libertatea omului atât de mare și de importantă, încât nimeni nu are dreptul să o constrângă, să o limiteze, nici părinții pentru copiii lor, nici chiar Dumnezeu Tatăl pentru toți oamenii? Dacă este atât de importantă, dacă este inviolabilă, intangibilă chiar ca însăși viața, atunci Statul de ce nu procedează la fel? De ce Statul limitează sau chiar blochează libertatea omului?

Răspunsul este simplu: Dacă nu ar proceda așa, omul ar da în cap semenului său, fără să-l tragă cineva la răspundere. O tragere la răspundere există și din partea lui Dumnezeu cel drept, doar că această dreptate a Lui va avea loc după ce omul moare, căci pentru om, în viața veșnică există raiul dar și iadul, locuri unde va merge conform faptelor sale. Statul însă, gândind laic, îl lasă pe om liber, dar în același timp îi limitează acestuia libertatea sau chiar i-o ia, când omul face răul și încalcă legile sale. Întrebare: Cine procedează mai bine față de om, Dumnezeu care din iubire și respect față de om, nu-i îngrădește acestuia libertatea nici chiar atunci când greșește, sau statul? Cum poate omul să fie mai demn, mai adevărat, mai fericit, total liber sau îngrădit și controlat în gândirea și acțiunile lui?
Gândindu-mă la reacția instinctivă a omului față de orice formă de manipulare sau îngrădire a libertății lui, îmi zic că da, omul trebuie lăsat liber să se manifeste conform conșiinței și voinței lui. Nimeni nu are voie să se atingă de libertatea lui. O fi aceasta o formă de rebeliune față de stat și față de instituții care reglementează viața pe pământ, sau o fi această afirmație o exprimare a modului cum Dumnezeu creatorul procedează cu creaturile sale? Cum o fi, sau cum nu o fi, eu tot după logica lui Dumnezeu gândesc și cred că omul este fericit și își împlinește mai bine menirea atunci când este complet liber.
Cât de exigentă însă este această libertate, cred că nici el nu-și dă bine seama. Aceasta este marea problemă cu care se confruntă omul: a fi sau a nu fi liber. Pericolul mare pentru el este că atunci când nu este liber, riscă să se autodistrugă și nicio lege nu-l mai poate salva. Și cine este mai mult în serviciul libertății omului, Statul cu legile lui sau Biserica, cu învățătura ei?

8 martie

8 MARTIE: DE ZIUA TA FEMEIE, MAMĂ

Pentru a ști mai bine ce să-i urezi unei femei de 8 martie, trebuie mai întâi să o înțelegi.

Ce este femeia? Este inima ta luată din inima ei; este sângele tău din sângele ei. Ea este mai mult: Este însăși viața ta pe care ți-a dăruit-o cu toată iubirea de care este capabilă. Femeia nu va putea fi înțeleasă niciodată pe deplin pentru că face parte din misterul vieții lui Dumnezeu transmis pe acest pământ, prin ea, cea căreia toți îi purtăm numele, alături de numele tatălui nostru.
Nimeni nu o va înțelege vreodată pe deplin. Pe ea doar o poți iubi. Nu încerca să o înțelegi, căci nu vei reuși niciodată să pricepi de ce ea în locul mașinii tale de lux cu care să o plimbi, se bucură mai mult dacă îi spui că o iubești și-i oferi o simplă floare. Nu o vei înțelege niciodată de ce preferă să fie frumoasă și are nenumărate parfumuri și tot felul de cosmetice, cărora tu nu le găsești logica și rostul. Nu încerca să înțelegi de ce într-un supermarket sectoarele pentru femei conținând cosmetice, îmbrăcăminte, încălțăminte și bijuterii sunt de trei ori mai mari decât cele pentru bărbați, pentru că aspirațiile ei spre frumusețe și eleganță sunt infinite.

În locul a orice putere, avere sau mărire, ea alege să fie frumoasă și se aranjează cât de elegant poate chiar și atunci când coboară să ducă coșul cu gunoi la tomberon. În locul miliardelor în cont după care tu alergi toată viața, ea se bucură dacă o ții de mână și-i spui că o iubești și că nu o vei trăda niciodată. Nu vei putea niciodată să-i faci o bucurie mai mare decât să-i spui acest lucru. Nu-i trebuie femeii ca fiii ei să ajungă președinți sau mari bogătași. Ea este fericită, dacă ieșind pe ușa casei, copilul ei se mai întoarce încă odată spre ea și-i zâmbește cu drag. Este fericită o femeie, dacă atunci când ajunge acasă, îi deschizi

ușa cu drag și o rogi să se așeze, că pregătești tu masa pentru toți. O femeie ne învață pe noi toți adevăratele valori ale vieții: iubirea, frumusețea sub toate formele ei, sinceritatea, generozitatea. Mai mult decât oricine, le știe toate acestea femeia-mamă, fiindcă ea este întruchiparea pe acest pământ a lui Dumnezeu, dătătorul vieții. Fără femeia-mamă, alături de soțul ei, lumea nu ar exista, pământul ar fi gol iar Dumnezeu ar locui singur în raiul său.

Femeia-mamă este veșnică ca și Dumnezeu, căci și atunci când moare și este coborâtă în mormânt, inima ei continuă să bată în pieptul tău și așa va bate până când lumea aceasta va fi transfigurată și va fi purtată de Dumnezeu în veșnicia din care a venit pe acest pământ.

O, femeie-mamă, numele tău este viață, iubire și frumusețe veșnică, ca și Dumnezeu care ți-a dat chip din chipul Lui.

Ce-și dorește o femeie de ziua ei?

Măcar un mic semn, sincer, de atenție și prețuire, de respect și încredere, de iubire măcar din partea celor cărora le-a dat viață, de mulțumire, de recunoaștere a ceea ce este ea. Dar ce este femeia? Întrebarea ar trebui pusă însă altfel: Ce nu este ea? Fără ea, pământul acesta acesta ar fi gol, pustiu și fără viață.
Îți mulțumim, femeie-mamă, că exiști! La mulți ani oricărei femei! La mulți ani oricărei mame!

15 martie

DRUMUL DEVENIRII NOASTRE

Nu știu cât ne înțelegem pe noi înșine în confuzia, nesiguranța și lipsa de perspectivă care domină prezentul societății românești. Cred că înțelegem prea puțin prezentul, pârghiile care acționează mersul economiei și al societății în ansamblul ei. Ceea ce însă constat ca un fapt zilnic, repetitiv la nesfârșit sunt lamentările față

de corupția generalizată și un fel de resemnare în voia sorții. Nu știu la ce folosește să tot condamnăm clasa politică și pe cei care dețin frâiele economiei. Poate că ar fi bine să încercăm să vedem și binele care există în orice domeniu și în orice persoană și să-l promovăm pe acesta, conform unui dicton asiatic: Decât să te plângi de întuneric, mai bine aprinde o lumânare.

De la lamentările față de regimul politic și neîncrederea în cei care conduc, în mentalul nostru s-a instaurat dezinteresul și neîncrederea față de cei de lângă noi, ajungându-se la forme de acum patologice: Copiii ies cu părinții la un restaurant ca să mănânce și după ce au mâncat în fugă, fiecare se refugiază pe propriul smartphone sau tabletă. Nici măcar familiarii nu mai au multe să-și spună, așa cum și acasă fiecare are televizorul și calculatorul propriu. Poate că plecând, cum am spus, de la constatarea unei corupții generalizate, am pierdut și motivele de încredere nu numai în colegii de servici, dar chiar și în cei cu care împărțim același acoperiș, iar după cină (în cazul că suntem toți împreună la masă), ne retragem grăbiți fiecare în fața propriului calculator (neapărat conectat la internet) sau televizor. Este un simptom grav al unei maladii interioare: Înstrăinarea omului de el însuși și, implicit, de semenii săi, căutând surogate de relaționare (rețele și programe de comunicare virtuală, sms-uri). Din această cauză, România ca entitate națională, etnică și culturală a scăzut enorm în importanță. Granițele ei geografice au rămas aceleași, dar milioane de români sunt în afara lor, iar cei care sunt în interiorul ei nu se simt confortabil aici și dacă ar avea ocazie, ar luat priml tren, autobuz sau avion pentru a ateriza oriunde în vest, sau peste ocean, spre America.

Am uitat, noi românii, un principiu elementar și valid de când lumea: Unirea face puterea? Am uitat cumva că unirile din timpul lui Cuza și Ferdinand au făcut ca România să fie cu adevărat o țară puternică? În prezent, cum va fi puternică țara noastră în UE și în lume dacă românii sunt împrăștiați care încotro, iar mulți dintre cei care sunt în țară privesc la ea a lehamite? Țara noastră

va redeveni o grădină înflorită, dacă fiecare dintre noi vom deveni o floare în grădina acestei țări în care ne-am născut noi, bunii și străbunii noștri. Renașterea țării noastre pornește de la renașterea identității noastre de oameni buni, inteligenți și verticali, harnici și frumoși la suflet în primul rând. Încrezători în noi înșine, încrezători și solidari cu semenii noștri; căci cu cât vom relaționa mai mult cu ei și mai puțin cu tehnica, cu atât vom deveni mai oameni și mai puțin roboței sau rotițe într-un angrenaj-malaxor cum pare a fi devenit deja societatea noastră globalizată.
Cu siguranță, pe drumul devenirii noastre ca oameni sunt și vor fi nenumărate dificultăți și necunoscute. Nimeni nu ne-a croit viitorul și nicio pară mălăiață nu cade în gura lui Nătăfleață. Întâlnim pe drumul devenirii noastre și persoane cărora nu le pasă de noi sau care vor încerca să se folosească de noi. Aceste aspecte negative din comportamentul uman nu trebuie să reprezinte o cauză de abandon al drumului pe care mergem. Nu are rost să-i condamnăm pe aceștia și să ne acrim sufletul cu gânduri de neîncredere în semeni. Poate că se comportă așa fiindcă altceva nu au întâlnit nici ei la semenii lor.

Este bine să ne urmăm propriul drum, indiferent cum se comportă unul sau altul. Munca tenace, constantă, inteligentă, gândită pe termen lung ne va face să devenim puternici. Să ne uităm la chinezii care acum câteva zeci de ani începeau cu primele buticuri prin localitățile Europei. Deja de atunci aveau în mintea lor un plan clar, bine stabilit pe care l-au urmat în tăcere ani în șir. Așa au ajuns să aibă în prezent magazine și zone ale lor mai peste tot în vestul Europei. La fel cum țara lor, după moartea lui Mao Zedong, s-a înscris pe un drum care a făcut din ea una din primele puteri economice ale globului. Așa este și la nivel individual. Vom deveni puternici dacă vom ști să lucrăm în mod inteligent, constant, fără să ne abatem de la un proiect de viață. Dacă vom depinde de ce ne vântură mass media pe tablete și calculatoare, vom rămâne toată viața niște frunze plutind pe apă, niște flori de

păpădie bătute de vânt. Tehnica pe care o purtăm mereu cu noi ca pe un talisman poate deveni cel mai mare dușman al nostru, dacă ne lăsăm dominată de ea. Știința care ne face puternici nu este cea de pe Google, ci cea acumulată cu multă hărnicie și răbdare în creierul nostru. Deci, la treabă; și chiar dacă pe moment, nu avem un servici, cu siguranță avem multe de realizat cu noi înșine, cu propria persoană.

OMUL ESTE MĂSURA ȘI TEMELIA TUTUROR LUCRURILOR

România este condusă acum de către un guvern de tehnocrați și credem că ne-am înscris pe un drum mai bun decât cel dinainte și că țara aceasta, prin legile care se dau, se va redresa și ne va fi bine tuturor. Doar să avem puțină răbdare, căci nimic important nu se realizează peste noapte. În viitor, vom avea o economie performantă și ne va merge bine la toți.

Nu știu de ce mie îmi face impresia că nu redresarea economică este mare problemă a acestei țări, ci o cu totul altă problemă, și anume redresarea umană. Nu economia, ci omul este marea noastră problemă! Românul a pierdut busola, adică s-a pierdut pe el însuși și până nu se va regăsi ca identitate umană și culturală proprie, până nu va ști bine cine este el, ce este viața aceasta și ce trebuie să vrea de la ea, va tot orbecăi într-o interminabilă tranziție. Deja a trecut un sfert de veac care confirmă acest lucru: România a luat-o hăisa ca popor și de aceea nu ne merge bine. Sunt fapte îngrijorătoare care continuă să chinuie acest popor rătăcit și ignorant, ajuns să fie condus de irațional și de o clică de oportuniști și lipitori care tot sug sângele din trupul său. Spun că românii sunt conduși de irațional, căci în comparație cu celelalte state membre UE, au cel mai mare număr de avorturi, dar și cel mai mare număr de biserici pe cap de locuitor. Și au în același timp de patru ori mai mulți polițiști și securiști decât Germania,

(care are o populație de patru ori mai mare decât țara noastră), și mai mulți senatori decât SUA (Senatul american are doar 100 de senatori, iar la noi sunt aproape 200). Sunt niște anomalii în această țară care îmi confirmă afirmația că acest popor și-a pierdut busola și până nu se va regăsi pe el însuși, nu va ști ce-i cu el și încotro trebuie să se îndrepte și nu-l va scoate nimeni din mocirla în care se scaldă.

Trecând prin alte state ale Europei, am văzut cum italienii vor să fie italieni în continuare: Artiști, le place soarele și marea, admiră operele de artă, cântă nonșalant și când merg și când se întorc de la muncă. Francezilor le place eleganța, rafinamentul în tot ceea ce fac. Nemților le place ordinea și disciplina, munca serioasă și când spun un lucru, îl și fac, iar dacă ar fi să ne raportăm la japonezi, sunt la ani lumină departe de noi. Ungurii și polonezii s-au încordat în îndârjirea lor de a deveni civilizați și chiar au reușit.
Românii ce vor? Spun că sunt români, dar când este vorba să contribuie la redresarea țării, din start sunt negativiști și privesc peste granițe, spunând că în țara asta nu-i de trăit. Ar putea să facă un mic pas înainte în raționamentul lor și să se întrebe: Dacă aici nu-i de trăit, vor veni cumva nemții sau americanii să ne aducă nouă românilor, plocon pe tavă, progres și civilizație? Cred că românilor le-a pierit cheful de a trăi aici, iar dacă totuși mai locuiesc aici, este pentru simplul motiv că nu pot merge în altă parte. Cazul românilor este ca al unui cuplu de căsătoriți care mai stau sub același acoperiș nu pentru că se iubesc, ci pentru că nu au altă posibilitate.

Românii copie tot felul de obiceiuri și mentalități împrumutate de prin toate locurile pe unde au umblat, sau le-au fost băgate în cap de televizor și internet. Stau în propria țară, dar cu gândul și dorințele sunt mereu aiurea, în alte locuri unde visează că ar putea trăi mai bine. Românii au uitat atât de valorile lor proprii, dar mai grav este că au uitat cine sunt ei, ca oameni. Întreabă românii ce cred despre ei înșiși și ce valori, principii și idealuri au. Mulți din

generația tânără îți vor răspunde: Așteaptă puțin să caut pe Google. Adulții și bătrânii se vor uita la tine cu o privire puțin pierdută, a lehamite chiar și-ți vor răspunde că aici este greu și că nu văd niciun viitor. Speranțele lor, chiar dacă nu o spun, se termină la marginea gropii din cimitir.

Pentru ca românilor să le meargă bine, trebuie să înceapă cu abecedarul vieții: muncă cinstită, hărnicie, să-și pună mintea la contribuție și brațele la muncă, să-și cultive talentele și încet-încet, procedând astfel, vor vedea cum totul în jurul lor începe să devină mai bun, cum țara aceasta începe să strălucească și chiar și economia să crească. Dar, cum am spus, înainte să crească economia, trebuie ca românii să se maturizeze ca oameni. Știu că sunt mulți oameni buni în această țară. Important este ca ei să știe bine că binele lor și al nostru al tuturor începe (în fiecare zi) cu noi înșine. Binele meu și al țării întregi pornește (zilnic, ba chiar clipă de clipă) din inteligența, voința, inima și caracterul meu. Și dacă ne mai profesăm și creștini, să nu uităm că izvorul oricărui bine pornește de la Cel de Sus, care trăiește însă nu izolat în ceruri, ci în inima noastră.

Chiar dacă facem parte din UE și pe toți ne-a cuprins globalizarea, omul om rămâne unitatea de măsură și temelia tuturor lucrurilor, iar românul român este măsura și temelia României.
Dacă aceste considerații pe mulți pot să ne îndurereze, ultimele rânduri constituie un întreg program de viață, și dacă suntem convinși de aceasta, atunci să trecem la treabă; începând de astăzi.

CALITATEA GÂNDURILOR=REȚETA FERICIRII

Nu numărul anilor sunt importanți într-o viață, ci calitatea vieții din anii tăi. Cu ocazia zilei aniversare, ni se urează mereu să trăim mulți ani, iar noi facem orice ca să ne prelungim viața. Și pe parcursul ultimelor secole, oamenii au reușit să-și

prelungească viața cam cu două decenii, la fel cum au reușit și să crească în înălțime cu vreo 20 de centimetri mai înalți decât cei din Evul Mediu. Multe cuceriri are omul modern și contemporan. Întrebarea care mi-o pun este dacă el s-a cucerit, adică dacă s-a descoperit mai mult pe el însuși, și dacă această descoperire a fost urmată de o mai bună atitudine față de el însuși și față de semenii săi. Nu știu de ce însă îmi vine să-l asemăn pe omul modern și mai ales contemporan cu omul marilor descoperiri geografice și al formării marilor imperii coloniale, care a descoperit și cucerit noi continente și noi populații, pe care însă le-a dominat și exploatat până a reușit tristele performanțe de a distruge culturi și civilizații întregi, iar pe indigeni i-a transformat în sclavi pe care i-a exploatat cât a putut de mult.

Îmi face impresia că omul actual, folosindu-se de bani, arme, politică și ideologii procedează la fel față de semenii săi, cum au procedat și marile puteri coloniale. Lumea actuală este împărțită din nou între cei puțini care dețin puterea sub toate formele ei și cei mulți care sunt la dispoziția celor puțini și puternici. Mă întreb în acest context contemporan, ce fel de viață ducem noi și ce calitate are această viață. Mă întreb cât de bună este viața copilului care de mic este luat din brațele mamei, educat și îndopat cu tot felul de cunoștințe, înregimentat în viața de la creșă, grădiniță, clasa pregătitoare, pentru ca apoi să înceapă educarea lui la școală, unde acum începe să i se facă și o (nu știu cum să o numesc) educație sexuală. Nu știu cum se face și ce creștere și educație primesc acești copii, căci ajung să termine școala generală și nu sunt capabili să scrie frumos, cu talent și corect gramatical o compunere sau o povestioară de măcar câteva pagini. Cât de performant este liceul nostru, când sunt atâția liceeni care nu au răbdare să citească operele clasicilor, care nu mai înțeleg valoarea dascălilor, pentru care toți oamenii sunt puși pe același plan al calapoadelor lor, pentru care prieteniile solide și de durată reprezintă ceva din domeniul poveștilor. Unde este calitatea vieții lor și în ce constă? Care sunt marile valori care-i

cuceresc pe acești elevi? Aceleași întrebări ni le putem pune când ne gândim la studenți: Ce mari principii de viață, valori și idealuri îi animă pe ei? Care este calitatea vieții lor de student și prin ce strălucește ea?

Abia când ajung acești tineri să se confrunte direct și personal cu viața, abia când sunt constrânși să se descurce singuri în viață, abia atunci încep să deschidă mai bine ochii și să dea piept cu ea, la modul cel mai direct și mai dur posibil. Și atunci, cu ce arme va lupta tânărul pentru a-și trăi viața lui? Ce valori și idealuri va avea deja în dotare în lupta cu viața? Va face orice compromis etic cu propria conștiință pentru a-și câștiga existența? Va dori să lucreze într-un videochat pentru a câștiga repede bani mulți? Dat fiind numărul foarte mare al acestor studiouri, răspunsul este, din păcate, afirmativ. Da, tânara generație este dispusă să vândă iluzii, să-și vândă sentimente sau să mimeze sentimente pentru a câștiga bani. În aceasta constă calitatea vieții? Adulții sunt dispuși la orice compromis politic pentru a pune mâna pe bani și pe putere. Patronii sunt dispuși să îi exploateze pe angajați pentru a câștiga cât mai mulți bani. Statul impozitează cetățenii mai rău decât fanarioții. Firmele mari de drumuri construiesc autostrăzi care se strică chiar înainte de a fi inaugurate, pentru a câștiga bani. Firme și mari rechini ai economiei despăduresc munții și taie copaci în neștire, aducându-ne deșertul în curtea noastră, pentru a câștiga bani. Mâncărurile din supermarket-uri colcăie de e-uri și aditivi. Păstrăvii nu mai cresc în ape curate de munte, ci în păstrăvării unde sunt hrăniți cu granule, iar noi credem că dacă mâncăm un păstrăv, mâncăm un pește sănătos de munte, dar de fapt este un pește plin cu chimicale. Unde-i calitatea vieții noastre?

Un început al redresării vieții noastre, al creșterii ei în calitate există și este posibil. Care este și cum trebuie procedat? Trebuie să ne formăm un obicei care să se transforme într-un mod al nostru de a fi. În fiecare dimineață, privindu-ne chipul în oglindă, să ne spunem: Astăzi voi gândi și mă voi comporta mai bine, mai

corect și mai frumos decât ieri. Cu mintea pe care o am, cu voința puternică care este în mine, cu tot ceea ce am învățat până acum, astăzi voi fi mai bun decât ieri. Astăzi voi lăsa mai mult spațiu copilului din mine, poetului, curajosului, altruistului, generosului, visătorului din mine. Așa, viața noastră va începe să crească în calitate. Nu se știe cât de lungă va fi viața noastră, dar procedând astfel, cu siguranță vom crește în calitate. Căci fericirea noastră depinde în primul rând de calitatea gândurilor noastre; calitatea gândurilor, determinarea voinței și noblețea sentimentelor scriu rețeta fericirii noastre.

SALUT și POFTĂ BUNĂ!

Când în luna noiembrie 2002, președintele SUA George Bush a ajuns la București, a salutat poporul român cu formula ”Salut!”, iar când actualul papă, proaspăt ales, a apărut la balconul bazilicii Sf. Petru, s-a adresat celor prezenți spunând ”Bună seara!”. Și cu ceva ani în urmă, și acum trei ani, reflectând la aceste modalități de a saluta lumea folosite de mari oameni ai prezentului, mi-am zis că ceva s-a schimbat pe acest pământ. Mai precis, a început să bată vântul democrației și al egalității tuturor oamenilor, al apropierii fraterne dintre cei mari și cei mici, iar barierele dintre oameni, construite tot de ei de-a lungul timpurilor, încep să cadă. Mi-am zis că lumea se îndreaptă într-o direcție mai bună și că sunt semne încurajatoare pentru cei mici de a deveni și ei mai mari, iar cei mari își părăsesc fotoliile și locurile lor înalte și coboară în mijlocul mulțimilor pentru a fraterniza cu ele. Aceleași idei de apropiere între mari și mici, între săraci și bogați, între cei care conduc lumea și simplii muritori le văd și la cei care vin prin universități pentru a-și promova propriile firme. Sunt adunați studenții, dacă se poate cât mai mulți, pentru a li se prezenta în culori foarte atrăgătoare avantajele de a lucra într-o firmă, cât de performantă este aceasta, cât de mult poți câștiga în ea dacă devii performant și cât de bine te simți acolo. Și ți se dă exemplul devenit deja clasic, adică un clișeu, când șeful

(patronul) firmei își invită toți angajații să meargă împreună la picnic, unde toți se simt bine împreună, unde patronul nu mai este ”domnul director”, ci simpul Ioan, Andrei, cu care toți se trag de curea și se tutuiesc. El nu mai este superiorul unor angajați și primul responsabil al firmei, ci este egalul tuturor, iar angajații firmei tare se mai simt bine pe lângă el. Toți sunt egali! Iar studenții, captivați de această prezentare minunată, rămân cu gura căscată și se visează deja în respectiva firmă, la egalitate cu patronul, simțindu-se acolo mai bine chiar decât în casa părintească. Așa da, perspective de viață și de viitor! Am constatat că în același ton optimist (publicitar, propagandist) sunt prezentate de multe ori și instituțiile de învățământ. Cât de bine este ca elevii să urmeze o facultate! Cât de ușor se intră, câte condiții (optime chiar) ai de studiu, cazare, destindere și socializare! Profesorii sunt apropiați de studenți. Împreună ies la iarbă verde și la o pizza, etc. etc. Totul este prezentat în roz. Școala este o plăcere mai mare chiar decât jocul pe calculator sau pe tabletă!

După această îmbătare cu apă rece și vânturare a unor iluzii, cred că este bine să privim și fața reală a lucrurilor: Este vai și amar de angajatul care îl critică pe șef; în cele mai multe cazuri își pierde locul de muncă. Șeful, domnul patron devenit Ioan cu care te tutuiești la picnic, dă angajaților salarii confidențiale și cine știe exact și complet sumele de bani pe care le mânuiește? El este cel care vine la servici într-un jeep, iar angajații vor veni cu mijloacele de transport în comun, sau chiar pe jos. Domnul patron va locui într-un căsoi, iar angajații cu chirie. Domnii patroni au deja zonele lor rezidențiale la periferiile orașelor, iar marea mulțime a angajaților locuiesc în continuare în cartierele mărginașe cu blocuri în culori gri, triste din perioada comunistă. Sau când nu mai pot locui nici acolo și sărăcia îi răzbește, își fac băgăjelul și iau calea pribegiei prin străinătăți, dacă mai găsesc și acolo vreun loc de muncă.

Iar cu studenții care sunt atrași în universități de publicitatea iluzorie a lui pară mălăiață în gura lui Nătăfleață, ce se întâmplă? Se târâie prin facultate sau trec precum gâsca pe apă și primesc la urmă o diplomă cu care habar nu au ce să facă. De fapt, nu cu diploma nu știu ce să facă, dar ei înșiși nu știu să facă mai nimic; nici măcar să scrie corect un text pe o pagină A4 sau să-ți spună din memorie tabla înmulțirii.

Chiar dacă este bine să visăm că într-o zi vom sta la masă cu papa, iar el ne va spune ”poftă bună”, sau cu președintele SUA, iar el ne va saluta ”Salut!”, sau cu Iohannis, ca să rămânem în spațiul românesc, chiar dacă ne tutuim cu domnul patron la iarbă verde, este bine să știm pe ce lume trăim și că viitorul nostru stă în primul rând în mâinile noastre și că trebuie să trudim din greu pentru o viață în care să avem măcar minimul necesar pentru o existență decentă. De exemplu, dacă un student nu acordă cu toată seriozitatea măcar 8-10 ore zilnic pregătirii sale, eu pot să îl asigur că nu are nicio șansă în viitor pentru un servici calificat. Așadar, ”salut” și ”poftă bună” tuturor, dar să ne punem serios cu burta pe carte sau pe treabă, cei care avem; cei care nu avem, să ne căutăm!... Căci mă doare să văd cum o bună parte din generația tânără a ajuns ca niște frunze pe apă, ca niște flori de păpădie purtate de vânt încoace și încolo.

FASCINAȚIA PALASULUI, FASCINAȚIA CATEDRALELOR

Impresionant mai este Palasul din Iași! La capătul bulevardului Ștefan cel Mare (de un număr de ani a devenit și Sfânt), te impresionează, renovat, Palatul Culturii. Iar lângă el, te impresionează complexul Palas prin imensitatea, măreția și opulența holului central în care intri și care-ți ia ochii, te domină și îl admiri poate mai fascinat decât admiri bolta înstelată a cerului în nopțile de vară. Și vezi în acest complex Palas o mulțime de oameni, care furnică peste tot. Par mici oamenii,

comparativ cu măreția și strălucirea acestor spații. Palasul și-a atins scopul: Am fost cucerit nu de oamenii pe care-i întâlnesc aici, care îmi par mici, ci de măreția acestui complex. El a crescut în importanță iar oamenii au fost micșorați, au devenit aproape pitici.
Sunt cucerit și de măreția catedralelor din apropiere. Admir adesea catedrala mitropolitană; îi admir fațada refăcută, maiestuoasă, turnurile mari, impunătoare. Și mi se pare foarte mare, comparativ cu oamenii care trec prin fața ei, sau între în curtea ei. Atenția mea este atrasă de măreția acestei catedrale, de moaștele Sfintei Paraschiva sau de interesanta catedrală catolică din apropiere. Sunt și alte catedrale mărețe în orașul meu; și acelea mă fascinează prin măreția lor.

Am participat sau am asistat de atâtea ori la celebrări religioase în care am fost fascinat de măreția lor, de fastul și frumusețea cântecelor, de strălucirea veșmintelor clericilor, de solemnitatea întregii desfășurări a celebrării. Mă impresiona profund totul, la fel de mult ca un spectacol al unei opere celebre pe scena Teatrului Național.

Fascinație a Palasului, fascinație a catedralelor! Am avut însă un moment de trezire rece și dureroasă din această beție și încântare care mă cuprinsese, căci m-a lovit o dublă întrebare, ca o lovitură de măciucă dată drept în creștetul capului: Dar oamenii, te-au fascinat la Palas? Dar Dumnezeu, te-a fascinat la catedrală? După un moment cam lung de nedumerire și ezitare, a trebuit să-mi răspund: Nu, la Palas mai toți cei care mișună pe acolo îmi sunt anonimi și nici nu am timp să mă uit la ei; nici nu mă interesează, căci rămân cu gura căscată când intru în holul acela imens și-l tot privesc, pentru ca apoi să iau la rând inspectarea și admirarea vitrinelor dindărătul cărora mă fascinează Seroussi, Benvenuti, Tissot și multe, multe alte firme celebre. Nu mă întrebați despre oamenii care mișună prin Palas, căci nu știu mai nimic despre ei.

Ce știu despre Dumnezeul din catedrale? O fi un Dumnezeu ortodox, măreț, impunător, strălucitor și plin de măreție precum zidurile ei, sau precum strălucirea veșmintelor preoților și ale mitropolitului? O fi un Dumnezeu mai modern și mai interesant, mai de avangardă precum zidurile noii biserici catedrale catolice? Nu știu prea mult ce să răspund. Așa pare, la prima vedere. Drept să spun, cu Dumnezeu nu m-am întâlnit; dar sigur am făcut multe cruci, am aprins chiar și lumânări, am plătit actatiste și pomelnice. Am asistat chiar și la concerte în catedrala catolică și m-a impresionat orga de acolo. Dar despre Dumnezeu nu știu să spun prea multe; cine și cum o fi, nu știu, dar cred în El.

Îmi face impresia că noi, cei mulți care formăm lumea aceasta de astăzi și de aici, din Iașul acesta, capitală culturală a Moldovei (a pierdut concursul de a deveni capitală culturală europeană), suntem tare impresionați și chiar mândri de edificiile noastre; așa cum sunt new yorkezii de Statuia Libertății, și am vrea ca toți să ne admire pentru monumentele noastre. Doar că, avem o mare și grea lipsă: Nu suntem impresionați nici de oameni, semenii noștri, și nici de Dumnezeul care este preamărit în catedralele noastre. Nu știu dacă nu cumva acest Dumnezeu în care spunem că credem, rămâne în bună măsură marele absent din gândurile și faptele noastre.

Oare nu cumva am luat-o razna cu toate aceste fascinații în care ne îmbătăm adesea gândurile și sentimentele noastre? Întoarce-te, omule, spre tine însuți și spre Dumnezeul din inima ta.

18 martie

LADIES FIRST!

În clădirea instituției unde locuiesc există și lift. De obicei, prefer să merg pe scări, dar în dimineața aceasta mă grăbeam și m-am îndreptat spre el. Doar că în fața lui erau două măicuțe, una cu un coș cu lenjerie pentru spălat, iar cealaltă cu un sac menajer de dus la tomberon.Întrucât liftul este destul de mic, le-am rugat să

meargă ele, iar eu voi coborî pe trepte. Măicuțele s-au simțit puțin stânjenite și au insistat să cobor împreună cu ele, dar le-am repetat că nu are rost să stăm înghesuiți; să meargă ele, iar eu cobor repede pe scări. Așa s-a întâmplat, iar la parter ne-am reîntâlnit. Până aici, nimic anormal. Doar că acum, măicuțele au început să se scuze față de mine, că nu se cade ca ele să folosească liftul, iar eu, preot, să merg pe scări. La această observație a lor am rămas puțin pe gânduri, chiar descumpănit. Și fiindcă nu-mi găseam cuvintele, ele continuau să se scuze.

Mi-am revenit repede și le-am răspuns: Surorilor, înainte de a fi preot, eu sunt om, iar între oameni eu așa știu că trebuie să ne comportăm, să oferim femeilor primul loc. Indiferent ce am fi noi în viață, tot ceea ce este bun și frumos are ca bază omul din noi. Între timp, apare o altă măicuță, care gândește puțin altfel (are și studii de masterat) și auzind finalul discuției noastre, se uită zâmbind la colegele ei și le zice scurt: Părintele are dreptate! Am văzut atunci cum, deodată chipul celor două măicuțe s-a luminat; au răsuflat ușurate și au plecat liniștite în treburile lor. Preot fiind, nu am permis niciodată părinților mei să-mi sărute mâna, așa cum mai era mentalitatea și obiceiul în satul meu; cred că și în alte locuri. Nu am citit nici în Noul Testament ca Fecioara Maria să-i fi sărutat mâna Fiului ei, care este și Fiul lui Dumnezeu Tatăl, întru totul asemenea Lui.

Unele mentalități mă descumpănesc, altele mă lasă fără cuvinte, dar eu de mic am înțeles că în fața mamei și a femeii în general trebuie să ai un fel de venerație, pentru că ele te-au adus pe lume și ele sunt purtătoarele vieții lui Dumnezeu pe pământ. De când bărbatul trebuie să fie în fața femeii, precum în Islam, nu am înțeles niciodată... Dar, din păcate, în lumea noastră de multe ori primează forța și inteligența rece a bărbatului (și în societatea civilă, și în biserică), iar femeia este în slujba lui. Lumea este încă strâmbă. Trebuie să o îndreptăm. Când o vom îndrepta, abia

atunci vom înțelege ceva mai mult din inima femeii și din inima mamei noastre. Abia atunci vom deveni mai oameni.

19 martie

ASTĂZI, VOI FI EU ÎNSUMI 100%!

În adolescență, am avut colegi cuceriți de un anume personaj pe care mai mult sau mai puțin (doar ei o știu, sau nici ei) au încercat să-l imite. Eu am fost atras de personaje care au dorit să schimbe lumea în mai bine și chiar au reușit (J.F. Kennedy, Mahatma Gandhi). Se potriveau acești oameni timpurilor acelea, când sistemul și ideologia comunistă le simțe
am ca o colivie sau chiar un fel de pușcărie care îmi înregimenta și controla gândirea și faptele mele. Acești mari oameni ai istoriei îmi transmiteau un mesaj de libertate și pentru aceasta i-am admirat foarte mult și în gândurile și faptele mele le-am imitat exemplul.
În actualul context, nu știu care personaje sunt mai de actualitate. Acum, libertate avem din plin, chiar prea multă; deși, adevărata libertate niciodată nu va fi prea multă. Acum nu mai suntem constrânși să rămânem în interiorul granițelor. Din fața casei te urci în autocar și cobori la Madrid sau la Paris. Drumurile sunt libere.
Nu știu însă cât de liberi suntem noi pe aceste multe drumuri care s-au deschis după 1989. Și ceea ce mulți înțeleg prea puțin este faptul că drumul vieții noastre nu ni se oferă, ci noi ni-l creăm pas cu pas, clipă de clipă, zi de zi. De aceea, responsabilitatea noastră față de propria viață, față de drumul nostru personal este enormă și, repet, prea puțin conștientizăm acest fapt. Prea adesea îl întrebăm pe domnul Google ce și cum să facem și prea rar ne consultăm cu mintea și inima noastră.
Înainte vreme, părinții miresei contractau căsătoria acesteia cu viitorul soț și părinții lui. Acum nu mai este așa. Cei doi tineri sunt liberi în alegerile și decizia lor. Întrebarea care se pune este

cât de bine știu ei să-și construiască o iubire (care implică multe, chiar și sacrificii), care să-i facă fericiți împreună cât timp vor trăi.
Cât de bine știu tinerii să-și construiască propriul viitor, propria carieră? Cât de conștienți sunt de faptul că nu părinții, nu statul sau vreo altă instituție le va construi viața și bunăstarea lor, ci în primul rând inteligența și voința lor constantă, spiritul de deschidere spre valori, creativitatea, disponibilitatea de a lucra în echipă, motivația personală, capacitatea de a ieși din propriile comodități și de a accepta provocările și chiar riscul de a greși?
Privită această problemă la scară națională, eu cred că întreaga Românie reprezintă o țară de inventat și construit acum. România de până acum nu mai poate exista; este putredă și pe moarte. O alta trebuie construită din temelii, nu cu alte granițe (deși eu vreau în interiorul ei și Republica Moldova), dar cu alte mentalități și cu reînvierea valorilor care de când este lumea și pământul fac omul să fie om și nu altceva.
Cât de conștienți suntem cu toții de faptul că acum nu mai suntem dominați de ideologii și sisteme totalitare, dar riscăm să devenim servitorii celor care au bani mai mulți și putere economică sau politică? Poate că am intrat deja în acest angrenaj; poate că acum avem o casă a noastră mult mai mare decât cea a părinților noștri; avem mașină și alte bunuri. Dar ne dăm seama că noi ca popor am îmbătrânit, că viitorul nostru nu mai este în mâinile noastre și că chiar Europa va intra pe mâinile altora? Când eram mic, în satul meu natal, la școală se formau anual cinci clase paralele. Acum, cu greu se mai formează una, iar numărul înmormântărilor l-a depășit pe cel al nașterilor.
Întrebarea este: Noi am decis acest drum pe care mergem, sau ne-am lăsat atrași de bani și bunuri fără să înțelegem bine că cele adunate de noi se întorc împotriva noastră? Fără să ne dăm seama că drumul pe care ne-am înscris nu duce nicăieri, că se va înfunda undeva într-un punct, într-un loc în care cu durere vom constata că am devenit niște falimentari ai vieții.

Civilizația și cultura dinainte de război au fost distruse de comuniști iar ceea ce ei (adică noi) am construit timp de jumătate de secol a fost atât de fragil, de neimportant, încât după 1989 s-a dărâmat ca o construcție din carton sau din nisip. Așa ne-am trezit fără rădăcini adânci, fără motivații profunde, fără convingeri și fără valori și ne-am aruncat orbește în brațele capitalismului sălbatec, care ne macină acum în malaxorul lui așa cum vrea. Cât din drumul nostru de fiecare zi, din statutul nostru de părinți sau copii, de elevi sau studenți, de muncitori, de creștini sau cetățeni reprezintă decizia noastră personală, conștientă, matură, și cât din acest drum este rezultatul spiritului de turmă? În fiecare dimineață, privindu-ne chipul în oglindă, să ne spunem: Astăzi voi fi eu însumi și nu voi lăsa pe nimeni și nimic să-mi stabilească cursul vieții mele. Astăzi, voi fi eu însumi 100%!

20 martie

S-A ÎNTORS FRIGUL

Brrr, mă uit pe fereastră și văd că soarele strălucește, dar este, cum se spune, ”cu dinți”, căci termomentrul indică doar câteva grade peste zero. Persoana cu care discut îmi spune că la Buzău a nins puțin; la fel și la București.
La mine este cald, iar noaptea închid caloriferul din dormitor, căci pe răcoare dorm mai bine. Interlocutoarea îmi spune că pentru sănătatea ei și a copilului, nu face economie la căldură, dar adaugă imediat că are mulți prieteni sau cunoștințe, tineri sau în vârstă, familii cu copii care toată iarna nu dau drumul la căldură și se întreabă cum rezistă în aceste condiții. Fiind singură și cu un copil în creștere, îndeplinind o întreagă documentație socială și răbdând cerințele unei birocrații fără capăt, reușește să obțină o reducere a costurilor la încălzire; aceasta în București, căci în alte localități de provincie, atât te mai ”freacă” cu actele, că până la urmă clachezi, te descurajezi și renunți la lupta de a obține o reducere a costurilor.

Se întreabă îngrijorată ce te faci, cu ce plăteşti costul gazelor, al încălzirii dacă nu ai serviciu, nu ai o sursă de venit. În zona unde locuieşte sunt blocuri întregi fără căldură şi cu ani în urmă nu şi-a permis decât un reşou lângă care să se încălzească. În timp ce-mi vorbeşte, mă gândesc în mintea mea: Ce destin pentru o femeie inteligentă, harnică, cu studii superioare, dornică să dea ce are mai bun în mintea şi inima ei pentru ca să facă această lume mai bună şi mai frumoasă şi care este constrânsă de această lume nedreaptă să-şi frece mâinile, să şi le încălzească deasupra unui reşou.

A locuit mult timp într-un cartier plin cu rromi, care şi astăzi poartă stigmatele multiseculare ale destinului lor tragic. Noi, cei albi şi imaculaţi îi considerăm hoţi, leneşi şi murdari...şi inculţi, bineînţeles. I-am pus la zidul infamiei deja de multe secole şi am dat cu piatra în ei la fel de crunt cum dau fanaticii musulmani în femeile lor infidele (sau presupuse a fi aşa) şi le ucid nu la figurat, ci la propriu. Şaria noastră îi anatemizează şi astăzi pe toţi rromii. Ei se nasc acolo, în ghetourile lor, cresc acolo, se lovesc zilnic sau se complac în propriile mizerii şi neputinţe şi este o chestie de şansă ca vreunul dintre dânşii să se smulgă din această lume, să se emancipeze. Mulţi dintre dânşii trăiesc ani de zile doar în lumea lor, iar zonele curate, civilizate le sunt aproape străine, iar când ajung în ele, le consideră duşmane, indiferent că prin aceste zone circulă jeepuri ale boss-ilor, sau se află teatre, biserici sau centre comerciale. Totul le este străin şi ostil. Se întorc şi mai nervoşi în lumea lor în care există, din păcate, şi alcoolism, trafic de droguri şi alte nenorociri.

Nu ştiu de ce mintea mea găseşte imediat mult paralele între nenorocirile din lumea rromilor şi situaţia în care trăiesc foarte mulţi români. De la consideraţiile dureroase despre ghetouri discuţia revine în lumea românilor, a albilor, unde sunt atâtea fete, femei care fac curăţenie pe unde pot şi adună lunar 800 de lei, iar un librar cu studii superioare de la Diverta primeşte lunar 700 lei. Sunt multe salarii de 1000 lei, dar cum poţi să trăieşti doar din aceşti bani; mai ales dacă ai şi un copil? Se gândeşte

interlocutoarea la copilul ei și nu are liniște nici ziua, nici noaptea; își tot frământă mintea ce și cum să facă pentru a avea un serviciu și pentru a putea duce o existență nu de huzur, dar cu o decență minimă. Când copilul va împlini 3 ani, se gândește să-l dea la grădiniță, iar ea să poată lucra mai mult, să câștige cât de cât pentru o viața demnă pentru ea și copilul ei. Ce te faci însă că mulți angajatori, când aud de persoane cu copii în creștere, îți închid ușa în nas? Gândindu-mă la aceste anomalii ale lumii în care trăim, mă întreb ce fel de omenie o mai fi în mintea și inima unor astfel de angajatori, patroni? Ce fel de creștini sunt ei? Sau, mai știi, poate vreunul dintre ei a făcut chiar o donație pentru construcția unei biserici?!
Dacă rromii sunt stigmatizați în cartierele, ghetourile și satele lor, eu cred că o bună parte a populației țării noastre este stigmatizată de răutatea, avariția și corupția care domină în această țară, rele care au constrâns cumva milioane de români să-și caute fericirea peste hotare, slujind pe la casele altora.
Brrr, a revenit frigul și din nou mă strânge în spate situația atâtor români care și-au închis caloriferele sau chiar le-au debranșat de la rețeaua de încălzire. Soarele este din nou ”cu dinți”. Îmi zic că o să rezistăm și o să trecem și de valul acesta de frig; o să revină din nou căldura...
Dar în inimile noastre, când o să revină căldura?

22 martie

LECȚIE DESPRE FERICIRE ȘI NEFERICIRE

Este inutil să încercăm a șterge din mintea noastră clipele sau zilele îndurerate, pline de suferințe, de nervi sau neputință pe care le-am trăit. Memoria refuză să le uite, să le facă să dispară așa cum ștergi cu buretele ceea ce ai scris pe tablă. Doar trecerea timpului, a lunilor sau anilor face să intre în uitare câte ceva din viața noastră. Dar, de fapt, și ceea ce credem că am uitat se cuibărește undeva în creierul și mintea noastră și toate stau acolo

liniştite, şi pot oricând să iasă din nou la suprafaţă, ca şi cum ieri s-ar fi întâmplat. Da, căci purtăm cu noi totul, bune şi rele, vesele şi triste, visuri împlinite şi iluzii.
Cât putem şi ne duce mintea, încercăm să fugim de tot ceea ce ne face să suferim, dar dacă ne uităm bine în viaţa noastră, constatăm că suferinţele ne însoţesc mereu. Când suntem mici, ne necăjim şi suferim că nu suntem mari şi facem orice ca să creştem, ceea ce nu-i deloc uşor. Când am devenit mari, constatăm că sunt alţii mai mari şi mai puternici decât noi şi intrăm în concurenţă cu ei, sau ne deranjează şi încercăm să ne ridicăm deasupra lor. Când am îmbătrânit, ne deranjează lucrul acesta, ba chiar ne sperie perspectiva că vom deveni din ce în ce mai neputincioşi şi nu ne împăcăm cu gândul a ceea ce ne aşteaptă. Şi dacă ar fi să tragem o concluzie, vom constata că toată viaţa, de la leagăn la mormânt este un continuu zbucium şi, din păcate, prea puţin am învăţat să trăim bine şi să fim cu adevărat fericiţi.
Alergăm mereu după ceva, dorim mereu ceva mai mult decât avem acum, ne fug ochii după atâtea şi atâtea în viaţă şi uităm să ne bucurăm din plin de ceea ce suntem, de ceea ce avem, de ceea ce ţinem acum în mâini. Alergăm mereu după fericire, uitând de clipa prezentă, ignorându-ne pe noi înşine şi pe cei de lângă noi. Alergăm nemulţumiţi după un viitor care ne va scăpa mereu, uitând să trăim mulţumiţi prezentul existenţei noastre, aşa cum este el, cu bune şi cu rele.
Poate că privind înapoi la tot ce ni s-a întâmplat, nu ar trebui să fim atât de îndârjiţi sau de revoltaţi cu răul pe care unul sau altul ni l-au făcut, căci acele rele ne-au întărit şi ne-au făcut mai puternici, aşa cum un copac devine mai puternic atunci când rezistă la furtuni şi vijelii. Poate că suferinţele ce le-am îndurat ne-au făcut mai înţelepţi şi am priceput, de exemplu, că lăcomia şi poftele noastre ne-au îngrăşat şi deformat peste măsură, că zgârcenia şi răutăţile noastre ne-au lăsat fără prieteni, că mândria noastră ne-a făcut răi şi nimeni nu se mai uită la noi cu plăcere. Poate că din toate acestea am învăţat să fim mai înţelepţi şi să ne

comportăm cum trebuie; aceasta este deja o mare realizare a vieții noastre, căci astfel pentru noi tot răul se transformă în bine. Nu trebuie să încercăm să ștergem nimic din viața noastră și din toate trebuie să învățăm câte ceva care să ne facă mai înțelepți la minte și mai buni la inimă. Viața ne oferă de toate; vrem sau nu vrem, bucuriile și suferințele fac parte din ea. Important pentru noi este să învățăm lecțiile pe care viața ni le oferă. Cred că dacă vom învăța să privim cu mai multă înțelepciune la suferințele noastre, vom învăța de unde provin și vom găsi căile și mijloacele pentru a scăpa de multe din ele. Cred, la fel, că dacă vom învăța să ne bucurăm mai mult de realizările noastre, de ceea ce avem și dacă ne vom pune la lucru mintea și brațele noastre, ne va rămâne timp mai puțin sau chiar deloc să ne gândim la greșelile altora. Adesea și în bună măsură, fericirea sau nefericirea noastră depind de cât de inteligenți și înțelepți suntem. Nu cred, așadar, că fericirea noastră constă în bunurile pe care le avem, ci în primul rând în lumina minții și bunătatea inimii noastre. La fel cum nefericirea noastră nu constă în primul rând în durerile și lipsurile noastre, ci în lipsa de înțelepciune cu care le privim și din care nu înțelegem nimic.
Fericirea omului, așadar, se găsește în lumina minții, în puterea voinței și în bunătatea inimii lui, căci acolo este Dumnezeul lui.

23 martie

IMAGINEAZĂ-ȚI O LUME NOUĂ

Nu rezolvi nimic dacă te plângi de relele ce te înconjoară și stai cu brațele încrucișate.
Nu rezolvi nimic nici dacă te rogi la făcătorul de minuni sfântul Anton; dacă te închini la icoane, săruți moaște, aprinzi lumânări și plătești pomelnice și actatiste, iar apoi te întorci și trăiești aceeași viață pe care ai dus-o dintotdeauna.
Nu rezolvi nimic dacă-ți ridici ochii spre ceruri dar nu vezi pe unde calci și nici pe cel de lângă tine.

Nu rezolvi nimic dacă te temi de iad, dar în inima ta este pustiu și rece și nu locuiește nimeni, căci nu sunt condiții prielnice de viață.
Nu rezolvi nimic dacă visezi un viitor pe care nu îl construiești astăzi, de când ai deschis ochii și până te culci.
Nu vei fi fericit decât trăind prezentul!
Imaginează-ți o lume fără frontiere, în care să fii frate cu cel de lângă tine în primul rând și apoi cu toți oamenii de pe acest pământ. Construiește în gândurile și în inima ta căile care să te poarte către toți semenii tăi. Construiește drumuri de pace și iubire cu cei de aproape și cei de departe. Construiește o lume din care să dispară orice frontieră, orice barieră, orice interes egoist și orice prejudecată.
Imaginează o lume în care să nu mai fie motive să ucizi pe nimeni, nici pe pruncul nenăscut, nici pe teroristul din statul islamic. Imaginează-ți o lume în care nimeni nu te omoară, nimeni nu te scuipă, nimeni nu te condamnă. Imaginează-ți o religie a unui singur Dumnezeu a cărui inimă bate în inima ta și în cea a tuturor semenilor tăi. Imaginează-ți o religie a iubirii și păcii universale.
Imaginează-ți o lume în care săracul va mânca la masa bogatului și amândoi vor împărți aceeași pâine. Nimănui nu-i va mai fi foame și sete; nimeni nu va mai suferi nici de frig, nici de căldură, iar lăcomia va dispărea de pe acest pământ. O lume în care cei bogați vor locui împreună cu săracii cartierelor noastre, cu cei din barăci, cu cei care dorm prin canale și mănâncă resturi din containere. Imaginează-ți o lume în care milioanele de colibe din Africa sau alte părți ale lumii se vor transforma în care curate, îngrijite, cu flori la fereastră.
Imaginează-ți o lume în care musulmanii vor merge cu aceeași dragoste și venerație la locurile sfinte ale creștinilor așa cum merg la Mecca, și în care teroriștii vor face pocăință publică pentru relele lor. O lume în care americanii și rușii nu-și vor mai face interesele pe pământurile și bogățiile altora. Imaginează-ți o

lume în care toți creștinii vor merge la o singură biserică și va dispărea orice fățărnicie dintre dânșii.
Imaginează-ți o lume care se naște în inima și gândurile tale. Ți se va spune că ești un visător, un idealist și un utopic. Dar poate că nu ești singurul. Poate că mulți dintre noi visează aceeași lume, dar nu au curajul să înceapă a o construi. Fii tu primul; dă tonul la cântecul fraternității universale a tuturor oamenilor. Peste legile și mentalitățile noastre, adu legea și gândirea Creatorului și Mântuitorului tău.
Imaginează-ți o lume nouă, viseaz-o în fiecare zi și nu uita că dacă viața nu este un vis, fără visuri ea devine un coșmar.

24 martie

JOIA SFÂNTĂ

Citim în Biblie cum astăzi, Dumnezeu se ridică de la masa unde era împreună cu apostoliii săi, se încinge cu un ștergar, pune apă într-un lighean și începe să le spele picioarele sub privirile lor nedumerite, căci nu înțelegeau nimic din ceea ce li se întâmpla.
Nu știu care împărat, președinte, prim ministru, primar, profesor, medic, avocat etc. a spălat picioarele semenilor lor. Nu știu care dintre noi este capabil de un astfel de gest, iar dacă printre semenii noștri se află și persoane care ne-au făcut vreun rău sau nu se sunt simpatici, poate că nu suntem capabili nici măcar să-i salutăm.
De fapt, ce a vrut Isus Cristos să ne arate nouă oamenilor cu gestul său ? Oare înțelegem ceva din ceea ce El a făcut apostolilor, dintre care unul îl va trăda, altul se va lepăda de trei ori de El, iar toți ceilalți, cu o singură excepție, după câteva ceasuri l-au părăsit și au împuns fuga care încotro, de frică să nu pățească și ei ce a pățit El ? Un Dumnezeu care spală picioarele (ocupația sclavilor) celor care în momentele cele mai grele ale vieții Lui dispar de lângă El ca potârnichile, lăsându-L singur în mâna dușmanilor și călăilor săi.

Poate că ne-am uitat cu tristețe în jurul nostru în momentele de suferință, de boală sau când alții ne acuzau și ne calomniau și am văzut că nu-i nimeni lângă noi, nimeni care să ne mângâie, nimeni care să solidarizeze cu noi și să ne ia apărarea. Poate că am experimentat lașitatea umană, micimea semenilor noștri cărora le-am făcut bine și care ne-au lovit pe la spate, au uitat de noi când aveam mai mare nevoie și tare ne-a durut lucrul acesta. Poate am plâns în pumni, tăcuți și neștiuți de nimeni și am constatat că tot binele făcut de noi este răsplătit cu indiferența și uitarea oamenilor.

Astăzi, Fiul lui Dumnezeu (dacă mai credem în El) ne arată fața adevăratei religii și a adevăratei umanități. Dumnezeu este Iubire care-ți spală picioarele chiar și atunci când tu cu aceleași picioare umbli pe căile răului, lovești în semenul tău sau cu aceleași picioare calci Legea lui Dumnezeu. El continuă să-ți spele picioarele ție, sfânt sau păcătos, fie că picioarele tale emană un parfum plăcut sau o duhoare insuportabilă.

”Cel mai mare dintre voi să devină slujitorul tuturor”, sunt cuvintele programatice ale lui Cristos. Aceasta este religia Lui, a unei iubiri fără limite, a unei slujiri care trece dincolo de orice logică omenească.

Mergem fiecare pe drumurile noastre, avem ocupațiile noastre, preocupările și planurile noastre. Nu știu cât am înțeles din ceea ce este Dumnezeu și din ceea ce este religia Lui. La prima vedere, privind în jurul meu, îmi vine să cred că cei mai mulți dintre noi, creștinii, nu am înțeles mai nimic și că lumea aceasta care se bate în piept cu adevărul religiei în care spune că crede, nu a înțeles mai nimic nici din Dumnezeu și nici din ceea ce scrie în Biblie.

Dar, poate avem totuși curajul să citim mai cu atenție episodul acesta ”nebunesc” al lui Isus Cristos care spală picioarele apostolilor săi. Avem curajul să facem aceasta ? Avem curajul să spălăm picioarele dacă nu ale dușmanilor noștri, cel puțin ale prietenilor noștri ? Putem să admitem faptul că dacă nu suntem capabili de un asemenea gest, nu suntem capabili să înțelegem nimic nici din ceea ce este Dumnezeu și nici din ceea ce este

religia Lui ? Poate am sărutat relicvii şi moaşte, dar picioarele semenilor noştri le-am splălat vreodată ? Ziua de astăzi ne cheamă la un serios examen de conştiinţă. Să-l facem!

25 martie

VINEREA SFÂNTĂ

Pentru că le-a declarat romanilor şi iudeilor cine este, adică Fiul lui Dumnezeu; pentru că adevărul său i-a deranjat foarte tare pe mai marii religioşi ai neamului evreiesc, astăzi Isus Cristos este condamnat la moarte din ură religioasă şi din răzbunare, căci prea mult i-a supărat pe capii religioşi ai poporului său, demascându-le ipocrizia, făţărnicia, duplicitatea, falsa religiozitate şi multe altele. În trei ani de viaţă publică, Cristos devenise un personaj atât de incomod pentru straturile social-religioase înalte ale neamului său, încât neapărat trebuia să i se închidă gura şi să fie eliminat. Că aceşti mai mari ai poporului nu-l mai puteau suporta, este uşor de înţeles, dar nu putem înţelege cum de şi mulţimile, aţâţate de aceştia, au cerut moartea lui prin răstignire şi eliberarea unui tâlhar, Baraba. Aceste mulţimi cărora Isus Cristos nu le făcuse decât bine, vindecându-le bolnavii, potolindu-le foamea, învăţându-le atâtea lucruri bune. Este de neînţeles comportamentul mulţimilor care cu câteva zile mai înainte Îl primesc în Ierusalim cu osanale şi laude, cu ramuri în mâini, iar acum strigă cu disperare ”Răstigneşte-l!”. Oare atât de uşor sunt de manipulat mulţimile?
La cererea autorităţilor iudaice şi a mulţimilor fantatizate, Isus Cristos este condamnat la moarte de către autoritatea romană, Pilat. Sec, pragmatic, fără scrupule, acesta se spală pe mâini, declarându-se nevinovat de toată această complicitate şi îl condamnă pe Cristos să fie răstignit, fără să-i găsească nicio vină. Şi ca această dramă să fie completă, Fiul lui Dumnezeu este răstignit între doi tâlhari, iar în faţa Lui, pironit între cer şi pământ, stau acum iudeii care îl hulesc şi mulţimile cuprinse de o

ură inexplicabilă. Lângă crucea lui nu mai sunt nici apostolii cărora cu câteva ore înainte le spălase picioarele și li se oferise în dar ca hrană în pâinea pe care a frânt-o cu ei; nu mai era lângă El decât unul dintre ei, cel mai tânăr, Ioan, și mama lui, atât de îndurerată. După trei ceasuri de suferință cruntă, Fiul lui Dumnezeu moare pe cruce. Acesta este pe scurt scenariul pătimirii și morții lui Dumnezeu pe care îl contemplăm astăzi. Ce au înțeles oamenii de atunci despre acest eveniment? Dar poate ar trebui să ne întrebăm ce înțelegem noi despre moartea lui Isus Cristos? Poate că în fața suferințelor și morții sale ar trebui să înțelegem că toate acestea au fost și sunt cauzate de păcatele noastre, de necredința noastră. Poate că ar trebui să înțelegem că noi, oamenii de astăzi, care dominăm materia și am ajuns chiar și pe Lună, nu ne dominăm patimile noastre și comitem atâtea răutăți, suntem atât de duri cu semenii noștri (doar comunismul a ucis într-un secol aproape 100 milioane de oameni). Suntem infideli (două din trei căsătorii falimentează în divorț), suntem mincinoși și hoți (România este un caz de corupție care scandalizează instituțiile europene), suntem mândri și cu coada pe sus precum o capră râioasă (ne-am construit nenumărate căsoaie cu balcoane înconjurate de mizerii și noroi), pupăm moaște și relicve și nu suntem în stare să dăm mâna cu frații și surorile noastre și multe altele. Pentru toate aceste răutăți ale noastre, Fiul lui Dumnezeu continuă să sufere astăzi pentru că ne iubește și ne vrea altfel; ne vrea asemănători Lui.

Cristos suferă pentru noi, căci ne iubește precum o mamă sau un tată care-și vede copilul îndepărtat de ei. A plecat de acasă, nu le mai scrie, nu le mai telefonează, nu le mai transmite nicio veste, nu mai vrea să audă de ei. Cristos suferă pentru o omenire care a apucat-o pe drumuri greșite și nici măcar nu-și dă seama de aceasta. Cristos suferă pentru o lume care riscă să se autodistrugă pentru că a pierdut din umanitatea pe care a primit-o de la Creatorul ei și pentru că își bate joc și de pământul primit în dar tot de la Dumnezeu; pentru că a otrăvit apele, solul și aerul, pentru că a tăiat copacii și a făcut să înainteze deșertul, pentru că

a dezechilibrat natura iar anotimpurile au luat-o razna, pentru că își bate joc de propriul trup, de propria natură umană și declară că o familie poate fi formată și din noi bărbați sau două femei, pentru că răutățile lui au ajuns la ceruri, precum cele ale Sodomei și Gomorei. Iar omul nu-și dă seama cât de grave sunt toate acestea.
Isus Cristos răstignit astăzi între cer și pământ trebuie să fie pentru noi toți un avertisment mult mai de luat în seamă chiar și decât atentatele de la Bruxelles. Acelea au ucis marți câteva zeci de vieți nevinovate și au rănit câteva sute de persoane. Păcatul oamenilor de astăzi ucide mult mai mulți oameni și rănește, ba chiar pune în pericol existența omului pe pământ. Astăzi, de pe Cruce, Dumnezeu ne cheamă din nou la El. Astăzi este ceasul convertirii și întoarcerii noastre la Dumnezeul și Mântuitorul nostru, catolici, ortodocși, protestanți, căci sub aceeași cruce suntem toți. Să nu-l ratăm!

26 martie

SÂMBĂTA SFÂNTĂ

S-a întins tăcerea. Fiul lui Dumnezeu a fost ucis iar acum zace într-un mormânt din apropierea crucii unde a murit în cele mai crunte chinuri. Dușmanii lui sunt, în sfârșit, satisfăcuți că i-au închis gura, iar ucenicii lui au fugit care încotro, s-au ascuns și le tremură inima de frică, să nu fie descoperiți și condamnați ca și învățătorul lor. O conjurație a tăcerii s-a întins peste Ierusalim și împrejurimi și nimeni nu mai vorbește despre Cristos. De câte ori în istorie peste cazul Isus Cristos nu s-a impus tăcerea! Creștinilor li s-a interzis adesea să mai spună vreun cuvânt despre El; sau s-a vorbit despre El doar pentru a-l denigra, pentru a-l combate. Mă gândesc că și astăzi peste cazul Cristos se impune tăcerea cu forța, cu amenințarea sau chiar cu moartea tuturor creștinilor din atâtea regiuni ale lumii dominate de fanatismul musulman.

Peste cazul Isus Cristos se impune prin lege tăcerea și în spațiul public al Franței actuale. Un profesor catolic nu are voie să intre în școală purtând semnul Crucii sau vreun alt însemn religos. În țara noastră sunt voci ca să fie scoasă Crucea și alte semne religioase din școală, eventual și din alte instituții publice. Dumnezeu a fost omorât, este mort; trăiască omul! Aceasa pare a fi marea victorie a omului. Îmbătat de cuceririle lui tehnice și de bunăstarea materială pe care și-a creat-o, în falsa lui emancipare s-a eliberat și de religie, a devenit laic iar pe Dumnezeu l-a trimis între personajele unui muzeu care de acum aparține trecutului. Dintotdeauna a existat o istorie de iubire dar și de ură în același timp între om și Dumnezeu. De ce? Pentru că dintotdeauna omul poartă pe umărul său drept pe îngerul cel bun iar pe cel stâng pe îngerul cel rău.

Această zi este ziua cea mai lungă a tăcerii în fața morții Fiului lui Dumnezeu. Să ne plecăm în tăcere peste trupul Lui plini de răni, rece și fără viață care zace acum în singurătatea mormântului. Să stăm lângă El, așa cum stăm lângă crucea părinților noștri dragi din cimitir și să medităm în tăcere; să nu scoatem un cuvânt. Se spune, și pe drept cuvânt, că adevărata valoare a unui om începi să o înțelegi atunci când l-ai pierdut deja. Cât de mult te-a iubit cineva începi să pricepi atunci când ai pierdut deja acea persoană și vei plânge o viață întreagă o iubire pe care nu ai știut să o prețuiești atunci când ai avut-o lângă tine.

Astăzi, stând în tăcere lângă mormântul Fiului lui Dumnezeu, medităm de fapt iubirea lui fără margini cu care ne-a iubit până la ultima suflare și noi nu am înțeles aceasta. Nu am înțeles că El ne-a dat viața, lumina minții și căldura inimii. Nu am înțeles că El ne-a dat toate bunurile și frumusețile acestui pământ ca să ne bucurăm de ele. Nu am înțeles că El ni s-a dăruit pe El însuși pentru a ne face fericiți, pentru a trăi împreună cu El o mare istorie de iubire pe acest pământ. Nu am înțeles că El ne-a creat egali pe toți și că vrea ca noi toți să formăm o unică familie pe tot pământul. Nu am înțeles că pentru noi a creat îngerii și cerul în care fiecăruia ne-a pregătit un loc. Nu am înțeles că Cel pe care

noi l-am răstignit este Cel care ne-a iubit cum nimeni nu ne va iubi vreodată și că lumea pe care noi vrem să o construim fără El este o lume fără inimă, fără căldură, rece, pragmatică și în care oamenii chiar dacă râd, sunt triști în inima lor.
Astăzi, în ziua mare a tăcerii, stând lângă mormântul lui Dumnezeu, vom avea însă surpriza de a auzi cum în trupul său rece și plini de răni, inima lui bate, bate de iubire, căci Iubirea lui este mai tare ca moartea. Aceasta va fi marea noastră surpriză, dacă vom face tăcere în noi și în jurul nostru: Vom auzi bătăile inimii lui Dumnezeu. Și așa cum chiar dacă mama moare, inima ei continuă să bată în inima copiilor ei, la fel Inima lui Dumnezeu bate în pieptul tuturor oamenilor; paradoxal, inima lui Dumnezeu continuă să bată chiar și în inima călăilor săi. Dumnezeu nu este mort; El doar tace și dacă vom tăcea și noi, îl vom lăsa pe El să ne vorbească despre marea Lui iubire pe care o are cu noi, cu fiecare dintre noi. Un legământ veșnic de iubire a încheiat Dumnezeu cu omenirea. Și așa cum în istoria popoarelor sunt eroi care devin legende, în istoria omenirii există un singur Erou care scrie istoria acestei lumi cu sângele său. Și dacă cerul și pământul vor trece, Isus Cristos nu va trece și va fi cu noi în toate zilele până la împlinirea timpurilor.

27 martie

DE PAȘTI

Știu că de Paști mama făcea curat în toată casa, pregătea mâncăruri deosebite, adică pască, cozonaci și ouă roșii (mielul nu intra în meniu), iar înainte, în tot timpul postului nu mânca deloc carne, se ruga mai mult decât de obicei și participa cu regularitate la celebrarea Calea Sfintei Cruci, ceea ce încercam să fac și eu, dar reușeam mai puțin decât ea. De sărbătoarea Paștilor, ne îmbrăcam cu toții cât se poate de frumos (eventual cu ceva haine noi) și mergeam la biserică în ziua de Paști și în următoarele două zile.

Nu pot să uit apoi că de Paşti mama îmi recita poezia pe care o ştia din copilărie. Nu ştiu dacă vreodată vreun predicator m-a impresionat mai mult decât ea, atunci când stând dreaptă şi reculeasă, cu o voce aproape solemnă dar plină de căldură sufletească îmi recita poezia care şi acum îmi sună în urechi: De Paşti

Toţi copiii buni la suflet

Azi cu bucurie dau

Cozonaci şi ouă roşii

La copiii care n-au.

Toţi copiii azi sunt darnici,

Căci ei ştiu că lui Cristos

Îi sunt dragi numai copiii

Cei cu sufletul milos.

Astăzi (27 martie), întreaga Biserică Romano-Catolică celebrează Învierea lui Isus Cristos. Mă rog Domnului să-i lumineze pe cine ştie El că trebuie ca să nu trec la cele veşnice înainte de a vedea acea zi binecuvântată când toţi creştinii vor celebra Învierea Domnului la aceeaşi dată. Oricât m-aş strădui să nu gândesc aşa, tot nu pot să nu spun că diviziunea dintre creştini în celebrarea celei mai mari sărbători pe care ei o au reprezintă unul din marile scandaluri pe care le dau. Anul acesta, romano-catolicii împreună cu protestanţii celebrează Paştile la 27 martie, iar alţi catolici (greco-catolicii) împreună cu ortodocşii celebrează aceeaşi sărbătoare cinci săptămâni mai târziu. No comment! Este frumos şi înălţător să participi cu sufletul curat la celebrarea Învierii în noaptea de Paşti. Să o recunoaştem: Este cea mai frumoasă celebrare din tot timpul anului. Fiecare ţine în mână lumânarea aprinsă şi cântă din tot sufletul Cristos a înviat. Înclin să cred că această lumânare (simbolul lui Cristos, lumina lumii),

mulți o păstrează în casa lor ca pe o sfântă amintire din cea mai sfântă noapte a anului. Eu o păstrez de la un an la altul, alături de ramurile din Duminica Floriilor. Și deseori, în zilele care se scurg într-un an acestea îmi amintesc de cele mai frumoase și mai înălțătoare momente spirituale pe care le-am trăit. Ramurile de Florii și lumânarea de Paști îmi sunt adesea un îndemn la înălțare spirituală și nu renunț la ele până nu le schimb cu cele pe care le voi avea în anul care va veni.

Bucuroși și cu lumânarea în mână, ne-am întors acasă de la celebrarea Învierii Domnului... Cât timp va rămâne viu Dumnezeu în gândurile, cuvintele și faptele noastre? Cât timp vom fi dispuși să murim pentru tot ceea ce este rău și să trăim pentru a face binele. Cât timp vom lupta cu răul din noi și din jurul nostru și vom promova binele sub toate formele lui. În fața violențelor și a morții, a nedreptăților de tot felul, uniți cu Dumnezeul vieții vom reuși să schimbăm fața acestui pământ. Domnul înviat ne spune: ”Nu vă fie frică, aveți curaj; Eu am învins lumea”. Cu El, și noi vom fi învingători.

În numele aceluiași și singurului Dumnezeu, să ne unim toate dorințele noastre de pace și iubire între oameni. Pacea și iubirea lui Dumnezeu să fie în inimile și casele noastre, ale celor care sărbătorim acum Învierea Domnului, ale celor care vor sărbători peste cinci săptămâni și ale tuturor acelora care visează o lume mai bună și cred că nu răul, ci binele va învinge.

Cristos a înviat!

Sărbători fericite tuturor!

28 martie

DESPRE MASONI, FILO-SOCIALIŞTI (COMUNIŞTI) ŞI "NECREDINCIOŞI"

Observ că cineva a scris un mic comentariu la informarea pe care am postat-o, referitoare la preşedintele ţării, care împreună cu soţia lui au fost la Liturghia Învierii din biserica romano-catolică din Sibiu. Domnul afirmă că el este mason, căci altfel nu ar fi ajuns preşedintele ţării, şi pentru acest fapt ceea ce a făcut acum împreună cu soţia reprezintă un teatru.

Nu m-am interesat dacă domnul Johannis este sau nu este mason. Vreau să spun câteva cuvinte din experienţa mea directă cu persoane declarate masoni şi care sigur fac parte din această instituţie. Am petrecut o vacanţă de neuitat într-o familie în care soţul era mason, cu o funcţie publică importantă în zonă. Împreună am vizitat multe familii unde el a mers personal să înmâneze salariul muncitorilor şi toţi ne-au primit cu bucurie şi ne-am simţit tare bine împreună. Am mâncat împreună cu el şi cu muncitorii a căror muncă o coordona; s-a cântat, dansat şi toţi îl lăudau pentru corectitudinea şi omenia lui. M-am interesat şi indirect ce gândeşte lumea despre el şi am aflat numai lucruri foarte bune. Împreună cu soţia lui participă cu regularitate la Sf. Liturghie şi sprijină activităţile Bisericii. Am cunoscut şi alţi masoni, printre care şi un mare maestru cu care am discutat o seară întreagă şi ne-am exprimat fiecare ce gândim şi cum gândim şi mărturisesc că mi-a spus multe lucruri foarte frumoase. Soţia acestui mare maestru merge zilnic la biserică, se spovedeşte şi se împărtăşeşte cu regularitate. Soţul nu se împărtăşeşte căci, mi-a declarat el, nu poate crede că Dumnezeu este prezent într-o bucăţică de pâine. M-a întrebat acest mare maestru dacă mă interesează masoneria şi i-am răspuns că mă interesează de mult timp. Şi, într-adevăr, mă interesează ca să ştiu ce este ea şi ce a făcut bun şi rău pentru oameni. Şi am aflat că a făcut şi multe

lucruri bune. M-a întrebat acest mare maestru dacă în afară de interesul ştiinţific pentru masonerie, aş mai fi interesat şi de altceva. Pricepând dedesubtul întrebării, i-am răspuns că mie îmi este mai mult decât suficientă apartenenţa la Biserica Romano-Catolică şi cu siguranţă nu aş putea face faţă şi la cerinţele unei alte instituţii; aş deziluziona-o. Fiindcă este o persoană inteligentă, a priceput repede răspunsul meu, mi-a zâmbit şi mi-a răspuns că oricând este dispus să discute cu mine. Am mai cunoscut şi alţi masoni; m-au mai întrebat şi ei dacă sunt interesat de masonerie şi le-am dat exact acelaşi răspuns ca şi acestui mare maestru. Le-am reproşat mereu tuturor masonilor faptul că sunt o organizaţie secretă, ceea ce face ca instituţia lor să nu aibă credibilitate în faţa oamenilor. Din acest motiv, ca şi din faptul că refuză din start să creadă în Dumnezeul revelat, ca şi din alte motive niciodată nu voi adera la masonerie. Dar acum am dorit să evidenţiez faptul că am cunoscut (atât cât am putut) masoni care au un comportament de la care am avea ce învăţa.

De mic copil părinţii şi satul catolic în care am crescut mi-au transmis o atitudine intransigentă faţă de socialişti şi mai ales faţă de comunişti. Iar când am venit acasă de la şcoală, mândru cu cravata mea roşie de pionier, intrând în curte, tatăl mi-a dat două palme zdravene fără nicio explicaţie, mi-a smuls cravata de la gât şi a legat-o la gâtul viţelului care zburda prin curte. Eram copil şi ce ştiam eu despre comunişti? Nimic! Tot din satul meu am învăţat că pe comunişti nu trebuie să-i credem nici măcar când ne transmit ora exactă. Aşa am crescut eu şi în armată ca şi mai târziu, ca preot i-am combătut pe comunişti şi ideologia lor cât am putut de mult şi trebuie să spun că am avut destule de tras din cauza aceasta.

Când în anul 2005 a fost ales papă Joseph Ratzinger, am aflat câte ceva şi despre un alt papabil Jorge Mario Bergoglio, că este argentinian cu orientări democratico muncitoreşti socialiste. Parcă nu-mi mirosea mie a bine modul lui de a gândi şi am făcut chiar o călătorie în patria şi locurile lui natale pentru a afla de la

cei care îl cunosc direct, personal ce cred despre el, iar ceea ce am aflat mi-a revelat un om și un păstor al Bisericii pentru care, în pofida orientărilor mele clare antisocialiste și comuniste, nutresc un respect și o admirație care cresc mereu. Este omul lui Dumnezeu, providențial trimis în lumea aceasta pentru a o face mai bună; împreună cu noi toți. Papa Bergoglio, cu toată orientarea lui pe care unii o catalogheză socialisto-comunistă este unul care îmi amintește de Cristos și de sfântul Francisc care nu aveau unde să-și plece capul.

Vreau să mai adaug un fapt: În acest an, de sărbătoarea Învierii Domnului nu am primit niciun telefon și nu am fost felicitat direct, personal de niciun preot ortodox; și cunosc mulți, iar în bisericile unde ei slujesc intru adesea și mă rog cu plăcere. În schimb, am fost felicitat, printre alții, de o persoană care nu s-a împărtășit de când era copil. Este alergică la orice formă de ipocrizie, bigotism, avariție și alte rele ale clerului și credincioșilor ortodocși și nu numai. Ne cunoaștem de mulți ani și în pofida faptului că eu merg la biserică iar această persoană nu merge mai niciodată, am învățat multe lucruri importante de la ea: Corectitudinea și cinstea la locul de muncă, verticalitatea coloanei vertebrale, pasiunea pentru citit și lectură, dragostea de viață și multe altele. Crede în Dumnezeu, dar o scandalizează multe din viața clericilor și credincioșilor. Am un prieten încă din timpul studenției, baptist, cu care am discutat multe probleme ale creștinilor și am învățat multe de la el. Sunt convins că oricând aș apela la el, ar face orice să mă ajute. Are o familie numeroasă și în care se respiră din plin dragostea de Dumnezeu și de oameni. Am cunoscut mulți botezați nepracticanți religios care sunt mai corecți și mai cu dragoste de oameni decât unii dintre cei care zilnic intră în biserică, dar mai rar practică dragostea creștină și virtuțile cetățenești.

Am auzit de mai multe ori o vorbă care mă pune pe gânduri: În rai, dacă o să ajungem, o să avem surpriza să vedem persoane pe care nu ne-am închipuit că le vom vedea și să nu vedem persoane

pe care eram convinşi că le vom întâlni. S-ar putea să fie adevărat, căci eu în viaţa aceasta, după cum am spus şi acum, am avut şi am multe surprize tare plăcute pentru mine; bine ar fi să fie plăcute şi pentru alţii. Şi am mai reflectat la un lucru: Dacă Dumnezeul cel atotştiutor îi cunoaşte bine pe toţi masonii, comuniştii şi necredincioşii, de ce nu porunceşte norilor să nu-şi mai verse ploaia în grădinilor lor? Şi de ce nu porunceşte soarelui să nu le mai lumineze chipurile? Cine ştie răspunsul?

29 martie

LOCUIM PE O PLANETĂ PERFECTĂ

Ştim oare că suntem locuitorii unei planete perfecte? În fiecare zi ne uităm cu drag la Pământul pe care călcăm şi care ne ţine pe toţi; sau poate ne deranjează noroaiele şi peturile de pe el; sau poate nu-i acordăm nicio atenţie şi nici nu avem contact direct cu solul, fiindcă umblăm mai mult pe asfalt, sau din lift ajungem în maşină şi retur.

Cred că ar fi bine să acordăm mai multă atenţie acestui astru numit Pământ căruia îi facem umbră pentru un anumit număr de ani. Ce ştim noi despre această minunăţie de planetă? Oamenii de ştiinţă ne spun lucruri extraordinare despre planeta pe care locuim. De exemplu, ştim oare că ea are dimensiuni perfecte? Perfecţiunea planetei noastre nu este o simplă figură de stil, o exprimare pur retorică, ci un adevăr ştiinţific pe care nu cred că îl vom cunoaşte şi aprecia vreodată la justa lui valoare.

Suntem înclinaţi să admirăm perfecţiunea formelor persoanelor, obiectelor, dar dimensiunea pământului ştim să o admirăm? Pământul are dimensiuni perfecte; dacă circumferinţa lui ar fi fost mai mică de 42.000 km la Ecuator, nu ar fi putut avea atmosferă; dacă ar fi fost mai mare, ar fi conţinut doar hidrogen. Deasupra suprafeţei lui se întinde un strat format în cea mai mare parte din azot şi oxigen gros cam de 80 km, iar acest strat are o combinaţie perfectă de gaze datorită căreia este posibilă viaţa atât a plantelor, cât şi a animalelor şi oamenilor. Ştiinţific vorbind, doar aceste

dimensiuni ale planetei și doar această combinație de gaze de pe suprafața ei fac posibilă viața pe pământ.
Știm oare că tot științific vorbind, distanța de la pământ la soare este perfectă? În majoritatea cazurilor, o medie a temperaturii pe pământ variază între -20 °C și + 40 °C. Dacă planeta noastră s-ar afla puțin de tot mai departe de soare, pe ea s-ar instala înghețul; dacă s-ar afla puțin mai aproape, ne-am arde cu toții; mai precis, ar arde tot ce există pe pământ și însăși suprafața lui s-ar înfierbânta precum un cuptor. Dar acest astru se menține mereu la aceeași distanță perfectă față de soare în timp ce se învârte tot la fel, perfect, în jurul propriei axe și pe orbită în jurul soarelui cu o viteză perfectă de aproximativ 100.000 km/h. Și tot perfect se învârte în jurul propriei axe, pentru a permite încălzirea și răcirea ei exact atât cât este nevoie pentru ca viața aici să continuie în condiții optime.
Avem în vecinătate un astru mai mic, un satelit al Pământului numit Luna. Știm oare că și ea are dimensiuni perfecte și cu atracția sa gravitațională se află la o distanță perfectă de Pământ, formând fluxul și refluxul oceanelor? Dacă mărimea ei ar fi alta sau dacă distanța ei de pământ ar fi alta, oceanele ar inunda complet uscatul și, eventual, pe acest pământ ar exista doar viețitoarele apelor, dar nu ar exista țipenie de om.
Ce credeți despre această perfecțiune care există în lumea noastră? Este ea rodul hazardului? Dacă nu, cine este în spatele ei?
Dacă și între oameni ar fi respectate legile universale ale bunei viețuiri, așa cum sunt respectate legile în universul în care trăim, viața oamenilor pe pământ ar fi un paradis.

30 martie

MINUNĂȚII ALE CREAȚIEI

Trăim pe o planetă perfectă în care există minunății ale creației. Precizăm un amănunt esențial: Nu sunt creații ale oamenilor. Oamenii doar învață să le cunoască și să se folosească de ele; sperăm doar spre binele lor.

APA

Apa; o folosim de mai multe ori pe zi și poate că sunt mulți dintre noi care nu-i știu nici compoziția chimică (H2O), dar cu siguranță nu știm cât de minunată este această minunăție a creației. Contemplând-o, sfântul Francisc din Assisi a spus despre ea în Cântecul creației: ” Lãudat fii tu, Doamne al meu, pentru sora Apă care-i foarte trebuincioasă și foarte înțeleaptă, prețioasă și castă.”

Privindu-ne trupul în oglindă, ar trebui să știm că două treimi din ceea ce vedem este apă. Nu are culoare, nici gust, nici miros, și totuși nicio vietate, nimic din ceea ce este viu (plante, animale și oameni) nu poate trăi fără apă. Pe parcursul anului, temperaturile variază de la aproximativ -30 °C până la +45 °C. Ei bine, în toată această fluctuație termică apa este acel stabilizator intern care menține organismul nostru la temperatura constantă optimă de funcționare de 37 °C. Din punct de vedere chimic, apa este neutră și și complet nonviolentă. Ca atare, nu influențează cu nimic componența substanțelor pe care le transportă în organismul nostru (alimente, săruri și minerale, medicamente); doar le poartă până la cele mai îndepărtate și mai mici vase de sânge, ajutându-l astfel să se hrănească, să se apere, să se vindece.
Știați că apa are o tensiune extraordinară? În baza acestei tensiuni, apa învinge forța graviației și transportă din pământ până în cea mai înaltă ramură și frunză a copacilor și plantelor substanțele hrănitoare de care acestea au nevoie. Și tot pentru a proteja viața și viețuitoarele, apa îngheață de sus în jos și plutește,

ceea ce face ca peştii să poată trăi chiar şi iarna sub apele îngheţate ale râurilor şi lacurilor.
Tot pentru a apăra şi proteja viaţa pe pământ, prin procesul de evaporare se înlătură sarea din apa oceanelor şi această apă desalinizată se înalţă în atmosferă, formând norii. Nori care apoi sunt purtaţi de vânt şi ca o stropitoare universală ei udă pământul, dând astfel de băut plantelor, animalelor şi oamenilor. Minunat acest sistem de furnizare planetară a apei, de purificare, reciclare şi refolosire a ei, sistem care menţine viaţa pe planeta noastră.
Dintr-un minim şi elementar respect faţă de această minune a creaţiei, cred că nu ar mai trebui să aruncăm peturi şi mizerii în ea. Murdărindu-o, bătându-ne joc de ea, ne murdărim şi ne batem joc de noi înşine... dar îl jignim şi pe Creatorul ei.
OCHIUL
Oamenii de ştiinţă ne spun că ochiul focalizează automat orice imagine, poate urmări simultan aproximativ 1, 5 milioane de mesaje şi poate deosebi între cca. 7 milioane de culori. Cum este capabil acest organ compus din elemente materiale să aibă o asemenea forţă de concentrare şi localizare, oamenii de ştiinţă reuşesc deocamdată doar să se minuneze, aşa cum ne minunăm şi noi privind cu ochii noştri minunăţiile creaţiei.
31 martie

CREIERUL UMAN

Până în prezent niciun om de ştiinţă, niciun înţelept, nici cei care afirmă că posedă puteri paranormale, nimeni nu a putut să ne spună numărul de informaţii pe care poate să le proceseze creierul omului. Şi cel mai evoluat procesor al unui calculator rămâne doar o simplă imitaţie a creierului nostru. Prin cele cinci simţuri (văzul, auzul, gustul, mirosul, pipăitul) creierul primeşte informaţii referitoare la toate culorile şi obiectele pe care le vedem, la temperatura atmosferică şi cea a trupului propriu, la presiunea atmosferică şi la cea cu care picioarele noastre apasă pe duşumea, referitoare la sunetele percepute de urechile noastre, la

toate mirosurile care intră în nasul nostru, la toate obiectele sau persoanele cu care pielea mâinilor noastre intră în contact. Simțurile omului trimit spre creier un număr de informații pe care, așa cum am spus, nimeni nu a putut să-l calculeze. În plus, el urmărește și controlează încontinuu funcţiile trupului, cum ar fi ritmul în care respirăm, mişcarea pleoapelor, senzaţia de foame și de sete, mişcările muşchilor mâinilor și picioarelor noastre.

Alături de mulțimea încă de nenumărat a informațiilor care ajung în creier prin cele cinci simțuri, trebuie adăugate și toate emoțiile, gândurile, sentimentele și amintirile pe care creierul nostru le analizează. Iar dacă o culoare sau un sunet pot fi analizate și disecate în componentele lor, o emoție, un gând, o amintire, o bucurie sau o durere care ajung în creierul nostru, toate acestea reprezintă încă un univers cu puține cunoscute și cu o infinitate de necunoscute. Cu cât ajungem să înțelegem mai mult din ceea ce ne emoționează, din ceea ce gândim sau ne amintim, cu atât în fața minții noastre se deschide un orizont ale cărui margini nu le putem nici măcar întrevedea. Creierul ne spune că în afară de lumea exterioară care pătrunde în noi, noi rămânem pentru noi înșine un teren mereu de descoperit și explorat. Și puse la un loc, toate științele care analizează conștientul, subconștientul și inconștientul omului nu sunt încă decât niște tentative de a pătrunde în universul creierului uman ale cărui granițe și posibilități sunt la fel de puțin cunoscute cum sunt și cele ale universului în care se află și planeta pe care noi domiciliem temporar.

Conform cu ceea ce știința a reușit până în prezent, știm că creierul nostru procesează peste un milion de informații pe secundă. Depășind net și cel mai performant procesor, creierul nostru analizează în timpi infinitezimali și importanța informațiilor, clasificându-le după criterii doar în parte cunoscute. Această filtrare și clasificare a informațiilor ajută enorm omul să se concentreze și să acționeze cu eficiență, să progreseze. În

modul său de funcționare, creierul se diferențiază de toate celelalte organe ale corpului nostru.

Cum poate această compoziție materială aflată în capul nostru să fie inteligentă, să raționeze, să provoace sentimente, să aibă aspirații, să planifice, să calculeze și să recalculeze, să acționeze într-un mod sau altul, să relaționeze cu oamenii și cu natura care-l înconjoară, toate acestea rămân încă un mister de descoperit. Misterul creierului uman se încadrează în mulțimea misterelor acestui univers care, credem noi, nu este decât o palidă exprimare a unui mister pe care îl numim Dumnezeu.

1 aprilie

UNIVERSUL

Fizicienii şi oamenii de ştiinţă în general sunt convinşi că universul a apărut în urma unei explozii uriaşe de energie şi lumină, căreia îi zicem acum „Big Bang”, marele gong primar. Acesta a fost începutul a tot ce există. Începutul tuturor planetelor, al spaţiului dintre ele, chiar şi al timpului. Este acel început al lumii despre care Biblia vorbeşte în limbajul ei specific:
”La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie lumină!" Şi a fost lumină” (Geneză 1, 1-3).
În acel prim moment al existenţei a fost plantată sămânţa a tot ce s-a întâmplat în univers; toate stelele, toate planetele şi toate fiinţele vii au apărut în urma evenimentelor puse în mişcare în momentul exploziei cosmice… Atunci a apărut universul şi nu putem afla ce anume i-a provocat apariţia. Aşa se exprimă fizicienii care nu cred în Dumnezeu Creatorul a toate. Însă toți afirmă că acest univers are un început și în nucleul de materie, căldură și lumină inițial a existat germenul, sămânța a tot ceea ce

există şi va exista în univers, pornind de la macrocosmos, de la galaxii şi ajungând până la elementele fundamentale ale materiei, protonul şi neutronul. Steven Weinberg, laureat al premiului Nobel pentru fizică, spunea că în momentul acelei explozii: „temperatura universului era în jur de o sută de mii de milioane °C" şi că „universul era plin de lumină". Universul n-a existat dintotdeauna. A avut un început. Dar ce i-a provocat apariţia? Oamenii de ştiinţă n-au nicio explicaţie pentru această explozie bruscă de lumină şi materie.
Un om de ştiinţă fără credinţă va rămâne uimit în faţa acestui univers ale cărui graniţe raţiunea umană nu le poate descoperi şi cuprinde. Un om credincios va citi în acest univers puterea şi măreţia Creatorului şi bunătatea lui fără margini, căci Biblia spune că Dumnezeu, după ce a creat toate le-a privit şi a constatat satisfăcut că "toate erau foarte bune".
++++++++++
Omul îşi poate schimba hotărârile iar viaţa lui pe pământ este nesigură. În univers, totul este sigur şi neschimbător. Legea gravitaţiei rămâne aceeaşi, pământul se învârte în jurul propriei axe tot în 24 de ore şi pe orbită fixă tot în 365 de zile. Viteza luminii este aceeaşi în galaxia noastră ca şi în toate celelalte galaxii. Temperatura de fierbere a apei este mereu aceeaşi, 100 °C, iar cea de îngheţ 0 °C. De ce oare aceste legi ale naturii nu se schimbă niciodată? Cum de acest univers este atât de sigur şi neschimbător în legile lui? Nimeni nu are nicio explicaţie. Savanţii doar constată această "ciudăţenie" a universului. Nu există o necesitate logică pentru care universul să respecte legi, darămite o lege care să respecte regulile matematice. Oamenii de ştiinţă sunt uimiţi, deoarece recunosc că nu e obligatoriu ca universul să funcţioneze astfel. Ne putem închipui imediat un univers în care condiţiile se schimbă imprevizibil de la o clipă la alta, chiar şi un univers în care apar şi dispar elemente. Şi totuşi, el funcţionează după nişte legi care nu se schimbă. Richard Feynman, laureat al Premiului Nobel pentru electrodinamica cuantică, spunea: „Nu ştim de ce natura are caracter matematic…

Chiar faptul că există legi ale naturii este un soi de minune.” În serile liniștite, calde și senine ar trebui să închidem televizorul sau calculatorul, să ieșim afară și să admirăm bolta înstelată a cerului, căci „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Sale” (Psalmul 19, 1).

2 aprilie

ACEASTA-I VIAȚA TA

Aceasta-i viața ta: Cântarea bucuriei de a trăi. Viața ta este a ta, numai a ta și ori o trăiești acum, ori nu o vei trăi niciodată. Nu ești veșnic pe acest pământ și fiecărei clipe trebuie să-i oferi și să-i ceri totul, absolut totul. Lenea, nepăsarea sau descurajarea sunt drogurile de care trebuie să te ferești ca de moarte. Gustă din cupa vieții prezente, bea-o până la fund cu sete și cu poftă nestăvilită, căci ori trăiești astăzi, ori nu vei trăi niciodată.
Viața ta este drumul pe care mergi pe picioarele tale de atlet sau cu proteze, dar sunt picioarele tale și cu ele mergi pe drumul tău, doar al tău. Căci la nemurire poți ajunge doar tu, pe drumul tău și nimeni nu te poate înlocui, nici reprezenta.

Viața nu este o carte de matematică în care găsești răspunsuri logice la orice întrebare. Viața ești tu însuți, mereu același și mereu nou și mai frumos decât ieri. Trebuie să crezi în tine însuți și să îți construiești prezentul după gustul și rețetele tale. Viața ta ți-o construiești clipă de clipă cu inteligența și cu inima ta. Viața este un cântec, o poezie, o invenție, o rugăciune îndreptată spre ceruri, un drum bătut de pașii tăi pe nisip sau pe piatră, navigând pe ape sau plutind în văzduh. Viața este casa pe care tu ți-o construiești și în care vei locui; ea este dreptul și proprietatea ta, doar a ta și nimeni nu are voie să ți-o confișteze. În viață nu poți da timpul înapoi și niciun mort nu învie. Nu trăi printre fantomele trecutului, căci ele sunt stafii moarte, iar tu ești viu, astăzi.

Viața nu este o loterie și nu-ți câștigi dreptul de a trăi la roata norocului, ci transpirând din greu, clipă de clipă. Concediul de odihnă îl vei primi pentru eternitate. Cât timp ești viu, angajarea cu viața este pentru zi lumină, iar noaptea îți este dată spre a-ți reface forțele pentru o nouă zi, mai frumoasă și mai plină decât cea de ieri, și aceasta în toate anotimpurile, fără excepție. Viața este libertate, iar orice plăcere a ei gust-o din plin doar dacă te ajută să fii liber să visezi, să alergi lejer, să-ți pui aripi și să zbori pe deasupra munților, chiar și a norilor, dincolo de orizonturi, spre infinit.

Viața nu înseamnă inimi frânte și lacrimi de neputință; nu înseamnă lingere de răni și cerșetorii; nu înseamnă lingușeli și prefăcătorii, frică sau disperare. Viața înseamnă inimi pline de iubire, voințe curajoase, tărie și fermitate de caracter, privire spre înălțimi și dincolo de timp, în veșnicie.

La apelul din zorii fiecărei zile, uită căldura așternutului, răspunde drept și stând în picioare, gata de start pentru o cursă în care trebuie să fii învingător, fără a călca peste ceilalți. Lasă-i pe toți să alerge în ritmul și felul lor; dar tu încearcă să-i depășești, să ajungi primul, ca să primești coroana învingătorului. Căci aceasta trebuie să fie viața ta: O victorie.

3 aprilie

PRIETENIA EXISTĂ CU ADEVĂRAT?

Prietenia există? Dacă da, cine a inventat-o și de ce? Văd multe lucruri în jurul meu care-mi vorbesc despre capacitățile creatoare ale oamenilor și despre dorința lor de afirmare. Dacă sunt bune sau rele, necesare sau superflui, inutile sau chiar dăunătoare, aceasta depinde și de fiecare dintre noi, cu ce ochelari le privește.

Văd și mulți oameni în jurul meu și dacă despre lucruri știu destul de puține, despre oameni știu și mai puțin. Îmi este greu să știu ce este în mintea și în inima lor. Privindu-i, adesea mă întreb dacă ei

au prieteni adevărați și, ca și completare, dacă ei sunt prieteni adevărați pentru alții.

Gândurile acestea despre prietenia între oameni mi-au venit în urma unei discuții pe care am avut-o cu o veche cunoștință cu o anumită funcție de răspundere într-o mare instituție. Cât timp a avut această responsabilitate de conducere, a încercat să-și îndeplinească cât mai bine obligațiile, să mențină un climat frumos și plăcut la locul de muncă și să facă în așa fel ca lucrurile să meargă cât mai bine. Era mulțumit de tot ce reușise împreună cu toți colaboratorii săi, ca și de prietenia care se legase între ei. Dar după ce nu a mai avut un rol de conducere, la scurt timp a avut o surpriză cu totul și cu totul neplăcută. S-a trezit ca dintre colaboratorii săi, cei pe care îi ajutase și încurajase să promoveze, fapt pentru care aceștia păreau că-i sunt și mai prieteni decât înainte, acum, după ce nu mai deținea funcția de conducere, aceștia i-au spus mai direct sau mai pe ocolite că dacă el i-a ajutat să promoveze, asta nu a făcut-o fiindcă le-a fost prieten, ci pentru că aceasta era obligația lui.

Nu înțelegea această cunoștință de ce această schimbare de atitudine tocmai la cei pe care, fără niciun interes personal, îi ajutase să promoveze și cărora nu le ceruse niciodată să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse pentru ei. Acum, îmi tot repeta că este tare necăjit de toate acestea. Se întreba unde a greșit în trecut pentru ca acum să se trezească cu astfel de reacții din partea colaboratorilor care cu puțin timp înainte i se manifestau ca prieteni, iar acum și-au schimbat atitudinea în cu totul altă direcție față de cea din trecut. Acum, nu-i mai erau prieteni. Îmi tot repeta faptul că este bine să încerci să ajuți pe alții fără să le ceri nimic în schimb și fără să-i faci să se simtă datori față de tine. I-am confirmat această convingere a lui și că sunt perfect de acord cu ea. Dar de ce acum, colaboratorii lui se comportă așa cu el, nu-mi dau seama și nici el nu-și dădea seama. Reflectând la cele spuse de această cunoștință, mă tot întrebam

dacă între oameni există prietenie adevărată sau dacă nu cumva de cele mai multe ori relațiile dintre ei sunt bazate nu pe idealuri, ci pe interese. Și dacă există și prietenii adevărate, de unde izvorăsc și pe ce anume sunt ele construite?

Poate că în cazul descris aici, prietenie ar însemna și să știi să fii recunoscător celui care ți-a întins o mână de ajutor. Și nu trebuie să-i fii recunoscător declarându-i acest lucru sau înclinându-te în fața lui, ci pur și simplu rămânând alături de el și zâmbindu-i la fel cum o făceai înainte. Poate că prietenie între oameni înseamnă să fim recunoscători nu prin cuvinte, ci prin modul nostru de a fi atâtor persoane de la care am primit atât de mult în viața noastră; sau am primit mai puțin, dar cu siguranță sunt multe persoane care ne-au făcut bine.

Atunci când ai ceva de oferit, ești primit cu brațele deschise; atunci când nu mai ai nimic de oferit, așa-zisa prietenie dinainte dispare ca fumul în vânt. Revin cu întrebările inițiale: Prietenia există? Dacă da, cine a inventat-o și de ce?

Pe moment, nu găsesc niciun răspuns clar la aceste întrebări, dar îmi vine în minte un gând: După moarte, fața lui Dumnezeu o vom vedea doar dacă în această viață alții au văzut pe fața noastră chipul unui adevărat prieten. Prietenia este o formă a iubirii între oameni, iar dacă nu avem iubire adevărată pentru oameni, oare putem fi plăcuți lui Dumnezeu?

4 aprilie

PRIETENII ADÂNCI ȘI DE DURATĂ?

Ne este greu să legăm prietenii adânci și de durată și, de fapt, nici nu ne dorim acest lucru, ca chipul și prezența unei persoane să ne ocupe prea mult gândurile, să ne bată inima pentru ea, să îi simțim lipsa când nu este lângă noi. Ne este greu ca în fața ochilor noștri să fie mai mult timp chipul unei alte persoane,

pentru că nici măcar chipul mamei noastre nu este prea mult timp lângă noi. Din brațele ei ne-a preluat o babysitter și apoi am crescut cu educatoare, învățătoare, profesori și profesoare. Iar când seara mama se întorcea de la serviciu, era obosită, sărmana. Trebuia să gătească, să pună la spălat, să facă ordine prin casă și după ce ne mai întreba una-alta, cădea obosită de muncă și adormea repede, spre nemulțumirea tatălui și a noastră, a copiilor, care am mai fi dorit să stăm cu ea. Și ea dorea acest lucru, dar nu mai putea de oboseala zilei și cu regret mergeam cu toții la culcare sau ne cufundam nasul în calculator sau televizor și nu de puține ori adormeam cu telecomanda în mână.
Ne este greu să legăm prietenii adânci și de durată, căci ne-a acaparat mulțimea anonimă a celor de pe rețelele de socializare. Răsfoim zilnic nenumărate pagini cu imagini redând oameni care să corespundă gusturilor noastre și nu ne mai satisfac formele și zâmbetul mai puțin cosmetizat și analizat al celor de lângă noi. Deja în mintea noastră s-au format modele de oameni, iar dacă cei cu care ne frecăm coatele în fiecare zi nu intră în aceste calapoade preferențiale, îi plasăm pe planul doi sau chiar îi ignorăm după ce în treacăt i-am învrednicit cu un zâmbet protocolar, fals și prefabricat, care a devenit un fel de a doua natură și nu are nicio legătură cu inima noastră.
Ne este greu să legăm prietenii adânci și de durată fiindcă mass media ne vântură zilnic pe sub privirile noastre mereu avide de ceva nou alte și alte informații care sunt mai mult cronică neagră sau de scandal, iar persoanele de lângă noi care își duc existența în cotidianul aproape banal nu ne mai atrag atenția; nu ne interesează viața lor și bucuriile lor mici și neînsemnate, realizările lor care poate nu merită niciun premiu. Mintea noastră este plină cu exemple de oameni importanți de pe toate meridianele globului, sau de evenimente clamoroase care se petrec în lume, iar vecinii noștri de apartament, de pe scaunul de alături de la birou, din sala de curs sau de pe unde ne mai petrecem noi zilele, acești oameni abia dacă mai au loc câteva minute în gândurile noastre, căci, cum am spus, mintea ne este

deja plină cu alte personaje cu care, de fapt, viața noastră concretă nu are nimic de-a face. Poate nu-i vom vedea niciodată cât timp vom trăi, dar deja știm multe despre ele. Poate că nu am văzut bine nici locurile pe care călcăm, căci mergând la școală sau la serviciu, privim ecranul smartphone-ului sau suntem absenți de ce este în jur, căci urechile ni le-am acoperit cu căștile aparatului pe care-l ținem în buzunar și care ne transmite muzică sau altceva. Ne este greu să legăm prietenii adânci și de durată, căci nici nu mai credem în ele. Suntem deja scârbiți de decadența clasei politice, de ISIS și atentate, de lipsa locurilor de muncă și de salarii mici, de accidentele și alte răutăți cu care ne bombardează zilnic și sistematic buletinele de știri. Oamenii nu mai prezintă o mare importanță și o imensă masă de persoane din jurul nostru nu sunt pentru noi decât o mulțime de oameni banali și fără importanță. Și aceasta, nu pentru că ei ar fi atât de banali și neimportanți pentru noi (cei mai importanți?), ci pentru că, de fapt, nu-i cunoaștem deloc sau aproape deloc.

Ne este greu să legăm prietenii adânci și de durată pentru că tehnica și mijloacele de comunicare în masă ne-au încătușat în mrejele lor; pentru că ne ducem orbește într-o lume virtuală, o lume care de fapt nu există decât în mintea noastră și în care ne proiectăm o fericire iluzorie și care ne confiscă bucuria trăirii reale cu cei de lângă noi. Pentru că am construit o civilizație și o cultură ușoară, de carton care se năruie la prima ploaie. Turmentați și drogați de căutările noastre zadarnice, obosiți de mers pe drumuri fără nicio destinație precisă, poate că ar fi bine să ne întoarcem în noi înșine și spre cei de lângă noi. Și chiar dacă semenul de alături, din aceeași casă sau chiar din același pat nu emană parfumul pe care l-am văzut noi în nu știu ce reclamă și nici nu are zâmbetul și formele personajului nostru preferat, persoana de lângă noi este, în fond, la fel de importantă ca papa Francisc sau președintele Obama. Sau, am uitat cumva că în fața lui Dumnezeu toți oamenii au aceeași importanță și aceeași demnitate? Sau, de fapt, noi nu mai gândim deloc creștinește? Poate că întregul venin care ne alterează existența și ne lasă

singuri şi cu un gol în inimă provine din modul greşit cum privim viaţa şi pe semenii noştri.
Dacă dorim o schimbare în mai bine în viaţa noastră, aceasta se poate realiza dacă începem să ne vedem mai bine pe noi şi pe cei de lângă noi. Şi dacă cei de lângă noi vor deveni cu adevărat prietenii noştri, aceasta ne va deschide calea spre inimile tuturor oamenilor.

5 aprilie

TRĂIESC ÎNTR-O ROMÂNIE...

Trăiesc într-o Românie care în perioada comunistă nu a reuşit să trezească în mine altceva decât dorinţa de a-i combate sistemul politic şi ideologia ei atee.
Trăiesc într-o Românie care de 25 de ani încoace nu m-a convins şi nu m-a impresionat cu nimic extraordinar, iar flacăra şi fumul de paie de la aşa-zisa Revoluţie s-au stins şi au dispărut demult. De 25 de ani încoace sunt condamnat să aleg mereu răul mai mic, să mă amăgesc cu gândul că un preşedinte sau altul, un guvern sau altul, un primar sau altul vor fi cu adevărat lideri pentru ideile şi crezul cărora să merite să lupt cu toate puterile mele. Nu am avut acest favor în viaţa mea de când mă ştiu în această ţară. Mereu am mers la vot cu dorinţa arzătoare a unei schimbări profunde a acestei ţări, dar mereu am simţit în gât gustul amar şi presimţirea că totul va fi doar o nouă primăvară peste vechile dureri.
Toţi cei care s-au succedat la conducere m-au deziluzionat, unii destul de grav. Pe unii i-am privit cu o anumită admiraţie, dar mai ales cu o dorinţă enormă ca prin ei să văd cum această ţară intră cu demnitate în rândul ţărilor de care să mă simt mândru şi să nu doresc o clipă să o părăsesc. Dar de 25 de ani avariţia, incompetenţa, spiritul de turmă sau de mahala, mizeria de toate felurile domină scena politică şi economică a acestei ţări. Ca şi după 1990, şi după un sfert de secol peturile şi mizeriile sunt

prezente peste tot pe pământul României şi acestea reprezintă pentru mine simbolul mizeriei morale care este adânc înfiptă în trupul ţării mele.
Partidele, economia, ba chiar şi ştiinţa, prezentul acestei ţări este confiscat în continuare de o mare reţea (gaşcă) de oameni inerţi, care nu conving pe nimeni şi de care toţi ne-am plictisit până la dezgust.
Mai grav este că această pecingine, această boală naţională a României a contaminat chiar şi cultura şi spiritualitatea acestui popor. Nu văd lideri ai culturii şi spiritualităţii româneşti, oameni de calibru cu carismă şi idei clare, care să trezească minţile românilor, să le înflăcăreze inimile, să-i facă să viseze o altă Românie. Forţele vitale ale acestei ţări sunt ţinute în umbră de nesătuii şi îmbuibaţii, de mincinoşii şi aroganţii care au murdărit chipul acestui neam de un sfert de secol, urmaşi ai nomenclaturii şi ai regimului comunist şi care acum sunt tare deranjaţi de membrii DNA şi ar face orice ca să-i trimită pe ei după gratii. Din noua generaţie, o bună parte a acesteia munceşte şi pribegeşte acum pe alte meleaguri, iar tinerii de valoare prezenţi în ţară sunt sau prea tăcuţi, sau prea marginalizaţi şi la dispoziţia altora, sau fricoşi, sau îşi urmăresc şi ei, de fapt, tot propriile interese.
Avem nevoie de oameni carismatici şi cu prestigiu, care au realizat ceva important pentru semenii lor, oameni curaţi şi cu dorinţă adevărată de reforme radicale în această ţară. Parţial, actualul preşedinte m-a dezamăgit, iar guvernul acesta tehnocrat mi se pare că devine din ce în ce mai puţin tehnocrat, adică competent şi pus pe reforme adevărate şi intră tot mai mult sub controlul partidelor şi intereselor lor.
Dar dacă privim cu mai multă înţelepciune întreaga realitate, vom pricepe mai bine că dacă în această ţară lucrurile merg prost, aceasta depinde în primul rând nu de preşedinte sau de guvern, ci de spiritul şi mentalitatea acelor mulţimi care, din păcate, cred că sunt majoritare şi care sunt ignorante în ceea ce priveşte adevărata democraţie şi progres; mulţimi dominate de un spirit de turmă sau care se mulţumesc dacă astăzi au ce mânca şi nu doresc

mai mult și care cred că în țara aceasta se poate trăi și așa cum trăim acum. Este ușor să te plângi și să arunci vina pentru toate relele asupra președintelui și guvernului. Atâta timp cât românii vor trece nepăsători pe lângă peturi și gunoaiele din curțile, drumurile și ogoarele lor, așa cum o fac de un sfert de veac încoace, eu nu voi crede în lamentările lor și că de tot răul care se întâmplă aici sunt responsabili și vinovați ”alții”. Dacă rechinii de la conducere și îmbătrânita și sclerozata rețea sau gașcă a îmbuibaților vrea să conducă în continuare această țară, noi, cei mulți ar trebui să ne trezim și din rândul nostru să îi promovăm pe alții care să reprezinte mai bine interesele celor mulți. Dar, pentru a înlătura relele și mizeriile din această țară, să începem prin a face curățenie și a strânge toate peturile și gunoaiele din curțile, străzile și grădinile noastre. Dacă nu vom mai suporta mizeria din jurul nostru, cred că vom reuși performanța de a nu mai suporta nici mizeria din clasa politică a țării.
Așadar, înainte de a merge la vot în iunie sau spre sfârșitul anului, să facem curățenie lună în casă, curte, grădină, pe străzi, ba chiar și pe malul râurilor și la marginea pădurilor. Zilele trecute am fost la pădurea de la marginea Iașului, lângă Breazu și de câtă mizerie am văzut acolo aproape că mi s-a făcut rău. Oare or fi fost pe acolo președintele Johannis sau premierul Cioloș și au aruncat peturi și gunoaie?
6 aprilie

ABSOLUTUL OMULUI

Deși, economic vorbind, acum în România sunt mult mai multe case și mașini decât în perioada comunistă, ca și multe alte bunuri materiale, pe de altă parte sunt foarte mulți oameni fără un loc de muncă, iar mulți dintre cei care îl au, nu sunt siguri că îl vor avea mult timp de acum înainte. Alături de nesiguranța zilei de mâine care-i frământă pe foarte mulți, societatea noastră ne oferă multe motive care ne împing spre neîncredere sau chiar descurajare, iar bisericile, de exemplu, prin modul lor de a trăi credința, oferă

prea puține motive pentru ca oamenii să se simtă mai bine și să fie mai optimiști. Oare de ce la Iași spre catedrala mintropolitană mulțimile se înghesuie doar odată pe an, cu ocazia sărbătorii Sfintei Paraschiva, iar la complexul comercial, de destindere și socializare Palas se înghesuie zilnic, tot timpul anului? Acest fel de a se comporta al oamenilor noștri, mie îmi spune că trăim într-o societate în care lumea crede că idealul de viață constă în a putea cumpăra sau măcar admira cât mai multe bunuri. Aceasta este societatea de consum în care omul nu numai consumă cât mai multe bunuri, dar la rândul lui, el însuși este consumat de bunurile pe care le produce și devine sclavul lor. Aceasta se întâmplă și din cauză că bisericile au uitat puțin de absolutul lui Dumnezeu și al omului; de aceea nu mai entuziasmează, nu mai conving oamenii să privească spre înălțimi, nu le mai oferă suficiente motive să viseze și să creadă în forțele lor creatoare, frumoase și pozitive.

În preocupările lor de a nu-i deranja cumva sau de a-i pierde pe credincioși, bisericile evită să le spună clar și deschis oamenilor că drumul spre perfecțiune și spre ceruri este greu, anevoios și cere multe sacrificii. Și nu procedează corect și cinstit. Procedează ca un antrenor al unui alergător profesionist care i-ar spune acestuia că va putea câștiga cursa de 100 metri în mai puțin de 10 secunde chiar dacă serile și nopțile le va petrece într-o crâșmă.

Adaptându-se mentalităților vremii, preoții nu prea le mai vorbesc oamenilor despre postul euharistic, de exemplu, și despre condițiile pentru a face o împărtășanie bună. Așa se face că mulți credincioși ies de la bar sau își sting ultima țigară înainte de a intra în biserică; la împărtășanie vin cu mâinile la spate, iar de spovedit, nu-și aduc aminte când au făcut-o ultima dată. Aici mă refer la cei catolici, căci cei ortodocși, mulți dintre ei s-au împărtășit când erau mici, duși de părinți sau bunici, și, eventual, se vor mai spovedi și împărtăși înainte de a muri; dacă o vor face și atunci, sau se vor mulțumi să închidă ochii pentru această lume doar cu lumânarea aprinsă la cap. Cu această formă de creștinism,

bisericile se duc de râpă și vor fi înghițite de mall-uri și centre comerciale, sau de către noi confesiuni religioase mai exigente. Este necesar să redescoperim absolutul ființei noastre, faptul că nu suntem nicidecum doar producători și consumatori nesătui, nici obiecte de schimb. Ființa noastră este templul divinității, iar trupul nostru este locuința Duhului lui Dumnezeu. Gândirea noastră caută mereu absolutul, iar inima noastră aspiră după o iubire și o comuniune pe care nici cel mai bun și mai mare om nu ne-o vor putea satisface pe deplin. Ținând în mâini ceea ce avem deja, dorim mereu mai mult, dar acest ”mai mult” nu înseamnă bunuri materiale, ci mai multă lumină a minții și căldură a inimii; înseamnă valori spirituale care ne deschid calea spre absolut, spre acel plus infinit pe care în lumea ei îl vede matematica, de exemplu.

Omul scrutează mereu orizontul și chiar dacă ar ajunge la el, din acel punct va vedea un alt orizont; și chiar dacă va ajunge și la acela, noul orizont va deveni punctul de plecare spre un altul, mai îndepărtat. Dorințele omului sunt nemărginite, așa cum nemărginite sunt granițele universului din care face parte. Iar împreună cu acest univers, omul se îndreaptă spre nemărginire, căutând nemărginitul, căutându-se pe sine și paradisul pe care l-a pierdut din cauza păcatului lui de neascultare și mândrie. Putem să ne regăsim, progresiv, în fiecare zi, dacă vom ști să vedem absolutul din acest univers din care facem parte; dacă vom ști să citim bine ce ne învață Dumnezeu în Cartea lui care nu este doar cea scrisă, Biblia, dar alături de univers, mai este una scrisă în conștiința și în inima noastră.

Omul, această furnică pe pământ, poartă în inima și gândurile sale imensitatea (absolutul) universului și al lui Dumnezeu, Creatorul și Tatăl său.

7 aprilie

PUTEM FI BUNI ŞI FRUMOŞI, ADICĂ CREŞTINI

Cu toţii suntem conştienţi că trăim într-o ţară plină de corupţie şi corupţi, de oameni cu funcţii înalte care eludează legile în mod flagrant şi după ce petrec un an sau doi în puşcărie, revin în libertate, fără să li se confişte averile dobândite prin diferite ilegalităţi. În faţa acestei situaţii poate ne descurajăm, ne încrucişăm braţele şi spunem că nimic nu se mai poate face pentru a redresa lucrurile, pentru a le aduce în legalitate, pe un făgaş normal, iar eforturile DNA-ului, ANI, ANAF şi ce instanţe juridice or mai fi, niciuna nu poate scoate România din mizeria în care s-a afundat.

Eu nu sunt descurajat şi m-am gândit la o cale de redresare a ţării care porneşte de la noi, de la fiecare dintre noi care ne profesăm creştini. Şi dacă nu aş fi convins de succesul şi eficienţa acestei căi, nu aş propune-o. Ştiu că cei mai mulţi din această ţară nu fac parte din instanţe juridice, judecătoreşti, dar ştiu în acelaşi timp că fiecare dintre noi ne profesăm creştini şi că, dacă ne luăm în serios statutul şi misiunea noastră religioasă, sunt absolut convins că noi cei mulţi şi fără puteri publice deosebite vom reuşi să schimbăm faţa României şi să spălăm de pe obrazul ei multe din murdăriile care acum o urâţesc.

Nu trebuie să fim descurajaţi în faţa ineficienţelor legilor şi aplicărilor ei concrete. Nu trebuie să ne descurajăm în faţa cronicilor negre şi de scandal pe care ni le transmit zilnic buletinele de ştiri şi mass media. În schimb, trebuie să ne întoarcem în noi înşine şi cu privirea îndreptată spre Dumnezeul nostru şi al lumii întregi să începem chiar de astăzi a fi ceea ce trebuie să fim. Cum?

Pornim de la Isus Cristos, adică de la Dumnezeu care s-a solidarizat cu oamenii, luând chipul nostru, devenind asemenea nouă în toate în afară de păcat. La vârsta de 30 de ani, Cristos a solidarizat cu connaţionalii săi, asociindu-se lor şi coborând în

apa Iordanului în rând cu toți păcătoșii, pentru a primi botezul pocăinței din mâinile lui Ioan. Nu i-a fost rușine lui Cristos cel drept și de trei ori sfânt să intre alături de toți păcătoșii de atunci în apă pentru a primi un botez, o curățare rituală a unor păcate pe care El nu le făcuse. Din solidaritate, dar mai ales din iubire pentru semenii săi, Dumnezeu se unește cu ei, cu toți și va rămâne alături de ei, îi va iubi chiar și atunci când aceștia vor cere răstignirea Lui.

Din solidaritatea lui Dumnezeu cu oamenii, noi avem de învățat și urmat astăzi o lecție și o cale care cu siguranță va schimba fața acestei țări. Ce ar fi dacă i-am vizita pe toți răfăcătorii din pușcării și dacă ne-am ruga din toată inima pentru toți cei care eludează legile și devalizează această țară? Ce ar fi dacă la porțile caselor lui Sorin Ovidiu Vîntu, ale lui Adrian Năstase, a fostului primar Gheorghe Nichita și ale multor, multor altora, noi, cei mulți, săraci și nevinovați am bate cu drag, spunându-le că-i iubim, salutându-i cu drag, invitându-i în casele noastre sărace, să mănânce cu noi aceeași pâine și aceeași ciorbă sărăcăcioasă? Poate că ei iubesc mai mult averile lor. Dar noi, îi iubim pe ei, sau considerăm nedemn a ne apropia de ei și nu dorim să ne murdărim cu fărădelegile lor? În acest caz, ne-am pus întrebarea de ce Fiul lui Dumneze, mai curat decât lacrima, s-a apropiat de toți mizerabilii timpului său? De ce nu i-a fost silă și scârbă de ei? De ce nu a condamnat-o pe Maria Magdalena, păcătoasa publică? Referitor la d.nul Nichita, am trecut de multe ori prin fața casei lui, dar nu l-am văzut în curte, căci l-aș fi salutat; o rugăciune însă înalț la Dumnezeu și pentru dumnealui. În loc să arunce cu pietrele infamiei în el, ar face bine toți aceia care au făcut-o și o fac să se întrebe cu toată sinceritatea de câte ori, măcar cu gândul și-au trădat iubitul sau iubita, logodnicul sau logodnica, soțul sau soția.

Solidaritatea, adică dragostea noastră pentru toți semenii noștri, bogați sau săraci, drepți sau nedrepți va reuși să înmoaie și inimile cele mai împietrite. Căldura inimii noastre cu adevărat pătrunsă de puterea lui Dumnezeu va topi gheața inimilor acelora

care și din cauza noastră, a celor care ne considerăm drepți, s-au închis în averile și nelegiuirile lor. Și dacă atâția oameni astăzi sunt vrăjiți de bani (cinstiți și necinstiți), de funcții și putere (cinstite și necinstite), aceasta de datorează și creștinilor care nu înțeleg și nu trăiesc adevăratele valori ale credinței lor. Lumea este rea nu pentru că a fost invadată de o armată de diavoli, ci pentru că creștinii nu-și cunosc și nu-și trăiesc adevărata lor identitate și misiune.
Mă întorc iarăși la Isus Cristos care s-a asociat tuturor păcătoșilor timpului său, nu pentru a păcătui împreună cu ei, ci pentru a le arăta iubirea Lui fără margini. Am înțeles oare ceva din această lecție, sau nu am înțeles? România poate fi schimbată, iar schimbarea începe cu fiecare dintre noi, acum; în fiecare zi, de cum deschidem ochii până adormim. Fiecare putem să oferim acestei țări o frumusețe care pleacă din noi înșine, din omul și creștinul din noi.
8 aprilie

NEVOIA DE LINIȘTE ȘI INTERIORIZARE

Cine poate spune de ce atunci când ies în natură ca să se destindă, mulți oameni în loc să asculte cântecul păsărelelor sau să se bucure de liniște la umbra unui copac, preferă să dea muzică la maximul de volum pe care îl pot transmite difuzoarele? Este doar un exemplu care poate fi urmat de multe altele ce ne arată cum mulți din generațiile actuale nu iubesc liniștea și preferă tam-tamul care să-i mențină într-o stare continuă de tensiune, agitație și chiar stres. La sfârșitul săptămânii sau înainte de concedii, în pregătirile pentru relaxare și odihnă, mulți intră în agitație, pentru ca de multe ori la începutul următoarei săptămâni sau după întoarcerea din concediu să fie mai obosiți decât înainte să plece. De multe ori mi s-a întâmplat ca studenții la primele ore de curs ale zilei de luni să fie pe jumătate amorțiți și adormiți. Nicicând în istorie cred că nu s-a vorbit mai mult decât astăzi despre promovarea calității vieții, iar în concret niciodată oamenii

nu au suferit de stres, neliniști, agitație, confuzie și depresii așa cum suferă în prezent. Simptomatic este faptul că la școală, deja din clasele primare elevii sunt agitați și cu o capacitate de concentrare destul de scăzută.

Mentalitatea unei lumi prinsă în iureșul vieții agitate și neliniștite, contaminată de un activism searbăd și obositor a pătruns și în biserici, în cultul și activitățile ei. În agenda preoților din parohii găsești multe activități, de multe ori susținute de același grup de persoane mai practicante, pe când marea parte a credincioșilor își văd de viața și problemele lor, departe de ceea ce le propun păstorii lor sufletești. Pentru a promova o mai mare dreptate și bunăstare între oameni, nu de puține ori preoții și credincioșii se angajează în tot felul de activități și proiecte sociale, punând pe planul doi reculegerea, meditația, rugăciunea tăcută făcută în intimitatea ființei lor sau în liniștea bisericilor. Sau, influențați de talk-show-urile din televiziune, preoți și laici se întrunesc pentru a dezbate ore și ore în șir tot felul de probleme, crezând că sunt protagoniștii istoriei și lăsând prea puțin spațiu Duhului lui Dumnezeu care să-i lumineze și să-i inspire în gândurile și planurile lor.

Cât de greu le este multora să se detașeze de clișee de gândire și comportamentale atât de vehiculate de mass media! Cât de greu le este multora să se distanțeze de tehnică măcar atunci când ies în natură sau când sunt împreună cu semenii lor! Ce rost mai are să spui că ai ieșit ca să te bucuri de frumusețile naturii, dacă iți iai cu tine smartphone-ul și tableta?! Ce rost mai are să spui că mergi într-o excursie ca să cunoști alte locuri, alte realități, dacă atunci când cauți un loc de cazare, prima dată te interesezi dacă are conexiune wifi și televizor? Și chiar și atunci când ajungi pe vârful muntelui, în loc să-i admiri îndelung măreția, te uiți la telefon să vezi dacă ai semnal de voce și date digitale! În care lume dorim să trăim, în cea virtuală manipulată de tehnică, sau în cea reală pe care se pare că o cunoaștem și o apreciem mult prea puțin? Adevărul și frumusețea a ceea ce ne înconjoară, ca și adevărul și frumusețea noastră ca oameni le descoperim prin

contactul direct, nemijlocit cu creația și cu noi înșine, liberi de orice dependență de tehnică și de clișee vânturate cu atâta abilitate de mijloacele de comunicare în masă.

Privind aspectele simptomatice îngrijorătoare ale lumii contemporane, ne dăm seama cât de importante pentru viața noastră sunt detașarea de tot ceea ce nu aparține ființei noastre, ca și căutarea liniștei și armoniei interioare pe care ni le oferă o religiozitate adevărată. Dumnezeu nu vorbește însoțit de surle și trâmbițe, ci în liniște, în tăcere. Dumnezeu vorbește atunci când omul tace, când se eliberează de tehnică, de orice sursă de zgomot ca și de conflictele interioare pe care le poartă în mintea și inima sa. Adevărata religiozitate recere armonie interioară, ca și bună înțelegere cu semenii. În iureșul, stresul, zgomotul sau chiar vacarmul pe care adesea le constatăm în lumea noastră, oamenii își dau seama cât de important este să se întoarcă la Dumnezeul care să le aducă liniște, echilibru interior, armonie între gânduri, cuvinte și fapte. Pentru a atinge aceste scopuri, mulți tineri apelează la duhovnici, sau dacă nu-i găsesc, apelează la guru, înțelepți ai religiilor venite din Extremul Orient, pentru a învăța de la ei tehnici de meditație și concentrare. Obosiți sau chiar extenuați psihic de stresul vieții, mulți caută singurătatea, fug din orașe în locuri liniștite, în natură, în localități mici și izolate pentru ca aici să redescopere frumusețea creației și prin ea, pe Creatorul ei.

Pe Dumnezeul care vorbește omului în liniște și reculegere, oamenii îl pot găsi citind cu atenție și spirit de credință Cuvântul său din Biblie. Și este de apreciat și admirat faptul că atâția creștini au făcut din lectura și meditarea Bibliei principala lor activitate, care să le inspire gândurile și faptele zilnice. Citirea și meditarea textului sacru sunt adesea însoțite de rugăciune personală, tăcută, prelungită prin care omul intră într-o comuniune mai intimă cu Dumnezeul său. O comuniune a minții și a inimii care apoi ia forme concrete în viața de zi cu zi. În felul acesta, lectura Bibliei, meditarea ei și rugăciunea, toate împreună contribuie la formarea acelor creștini convinși și coerenți în fapte

cu credința pe care o mărturisesc. Ei sunt aceia care devin ferment de viață nouă în comunitățile creștine ca și în societate, o viață nouă în care valorile spirituale, valabile dintotdeauna, devin astăzi izvor și forță vitală pentru o lume care, în pofida progreselor sale tehnice, are nevoie de un duh și o inimă care-i pot fi date de Dumnezeu într-un climat interior și exterior marcat de liniște și interiorizare.
Sunt de acord întru totul cu un autor contemporan Jean Vernette, care în cartea sa Sectes et reveil religieux scria ”Dreptul la viața spirituală, la meditație, la tăcere, la rugăciune ar trebui să fie înscris în primele paragrafe ale Declarației pentru drepturile omului”.
9 aprilie

O COMUNITATE DE TALIE UMANĂ

Dormim cu smartphone-ul sau (și) tableta lângă pat și dacă s-ar putea am vrea să fim informați și în somn de ce se mai petrece în lume, de ce a mai spus sau făcut unul sau altul, de ce noutăți mai sunt pe glob, de tot ce au mai făcut sau desfăcut mai marii lumii, dar nu ne cunoaștem locuitorii din cartier și nici pe cei de pe scara blocului; ba nici măcar pe vecinii de apartament. Și mai grav decât atât este faptul că nu ne cunoaștem suficient de bine nici măcar pe noi înșine (nu vrem aceasta, pentru a nu fi cumva deranjați de propriile metehne).
Oamenii, de voie sau de nevoie, părăsesc satele unde s-au cunoscut între ei de generații și de când se știu, pentru a popula și a face să crească marile aglomerări urbane. Elevii din satele și cătunele țării, care se cunoșteau de când au coborât din leagăn și au început să meargă, acum au populat marile licee sau campusuri universitare unde se simt străini și anonimi și formează o mare masă amorfă și fără identitate, care este atrasă mai mult de mall-uri și locuri de destindere și divertisment decât de aule și biblioteci.

Chiar şi parohiile credincioşilor sunt nişte simple unităţi administrativ-teritoriale unde creştinii se întâlnesc doar la biserică (atâţia câţi păşesc într-însa), eventual în grupuri mici la botezuri, cununii şi înmormântări, pentru ca în tot restul vieţii lor să fie străini unii faţă de alţii. Iar atunci când umplu biserica şi curtea ei, în noaptea de Paşti, vin doar pentru a lua lumină şi apoi dispar din nou în anonimatul în care au fost şi vor continua să trăiască.
Ca o sfidare la acest anonimat şi spirit de turmă în care trăiesc foarte mulţi, biserici şi confesiuni neoprotestante dau mărturie de contrariul acestei anomalii umane şi creştine. Cunosc creştini de acest fel care participă cu regularitate la rugăciunile şi întrunirile lor şi care se cunosc între ei, de la mic la mare. Cristos îi uneşte într-o comunitate care devine un fel de familie lărgită şi unde se împart toate, bucurii şi dureri. Comunităţile şi bisericile acestea reprezintă un avertisment pentru noi, cei drept credincioşi, catolici sau ortodocşi, de întoarcere la adevăratul spirit creştin şi uman în acelaşi timp.
Din fericire, sunt diferite asociaţii şi grupări religioase în bisericile tradiţionale unde spiritul de credinţă sinceră, deschisă, duhul iubirii, rugăciunea şi comuniunea frăţească sunt evidente şi îi îmbucură pe ei şi pe toţi cu care vin în contact.
Creştinismul astăzi trebuie să se întoarcă la carisma lui originară, la rădăcinile lui, la Cristos în primul rând şi să redevină ferment de viaţă adevărată în Dumnezeu şi în comuniune cu semenii noştri. Dacă nu vom putea schimba noi pârghiile nedrepte ale economiei mondiale, nici nu vom face parte din curţile supreme de justiţie, nici nu vom fi vreodată proprietari de iahturi şi vapoare de croazieră, cu siguranţă putem să redevenim oameni şi creştini adevăraţi, înlăturând întâi din inima noastră indiferenţa faţă de semenii noştri şi faţă de Dumnezeu.
Mă uit adesea la complexul Palas din oraşul unde locuiesc, care atrage atâta mulţime. Admir Palatul Culturii care acum arată splendid şi aştept redeschiderea lui pentru public. Sunt mari realizări ale acestui oraş. Dar mai mult parcă mi-aş dori să admir în acest oraş o comunitate de talie umană. M-ar impresiona mai

mult să admir o populație care trăiește din plin umanitatea ei, în toată splendoarea ei. Mi-ar place ca populația acestui oraș să trăiască spiritul de fraternitate pe care îl văd în mici grupuri religioase (catolice, protestante, ortodoxe), unde oamenii se cunosc între ei și își împart cu sinceritate gândurile, planurile lor, realizările și insuccesele lor și mai ales credința lor în Dumnezeu. Mai mult decât somptuozitatea Palatului sau opulența Palasului, aș dori ca oamenii acestui oraș să strălucească prin virtuțile lor. Mai mult decât case mari, centre comerciale, palate și biserici solemne, aș dori să admir frumusețea și măreția oamenilor creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Știu că schimbarea începe cu mine însumi și cu fiecare dintre noi. Avem convingerea și curajul să începem sau să continuăm această schimbare? Sau poate că nu ne dăm seama că schimbarea României pe care atât de mult ne-o dorim cu toții, începe nu de la schimbarea președinților, a primilor miniștri și guvernelor, ci de la schimbarea mentalității și modului nostru de a fi? Cu cei de aproape și cu cei de departe, este atât de bine și frumos să formăm o comunitate de talie umană!
10 aprilie

IDENTITATEA NOASTRĂ

Este știut faptul că tehnicile, limbajele și modurile de comunicare digitală favorizează comunicarea rapidă între foarte multe persoane, dar în același timp pot conduce și la superficialitate a relațiilor și la manifestări de dedublare a personalității celor care comunică.
Dintotdeauna omul are două fețe, una pe care o prezintă altora oficială, publică, de serviciu și o alta pe care o știe numai el și, eventual, o altă persoană, sau un grup restrâns care îl cunosc mai bine. Fiindcă este dotat cu inteligență, omul, din nenumărate motive, poate să lucreze pe multiple fronturi, să se afișeze sub multe măști și aceasta complică mult lucrurile în relațiile cu semenii săi.

În fața acestor realități schițate în câteva cuvinte, întrebarea care se pune este următoarea: Care este adevărata identitate a omului și cine-i stabilește coordonatele? Obligațiile de serviciu și clișeele sociale le știm cu toții și ele ne dictează sau manipulează viața mai mult decât ne dăm seama; dar cine definește portretul ideal de om și cum trebuie să arate un om adevărat? În democrațiile actuale, constituțiile și actele legislative fundamentale definesc un model de om, stabilindu-i, de fapt, nu identitatea lui, ci drepturile și obligațiile fundamentale, demnitatea lui de ființă înzestrată cu rațiune și voință liberă. Dincolo însă de aceste aspecte, orice lege democratică respectă libertatea omului sub toate formele ei de manifestare, și în baza acestei libertăți omul se manifestă în variate feluri, unele contrastante și care te împiedică să-l cunoști cu adevărat. Și ceea ce este și mai grav, este faptul că influențat de această multiplicitate a formelor de manifestare propuse sau impuse de societate, omul însuși fuge de întâlnirea cu el însuși și se lasă antrenat în complicitățile și falsitățile unui mod de viață în care orice este posibil și permis, în care astăzi poți afirma un lucru cu toată hotărârea și mâine să afirmi exact contrariul lui, fără ca să-ți faci scrupule sau remușcări de conștiință. În lumea globalizată în care trăim, societatea promovează indivizi standardizați, cu o identitate cât mai slabă și lipsiți de originalitate. De la trendul modei și rețete culinare, de la modele de case și mașini la petrecerea timpului liber, de la tehnică și comunicare la teorii despre Dumnezeu și religii și multe altele, totul îi este vânturat omului pe sub nas și acesta mai degrabă sau mai târziu, mai ușor sau mai greu, mușcă nada. Modelul social globalizant anulează individualitățile culturale, identitare și le trimite la lada de gunoi. Influențați de această mentalitate, elevii liceelor nu vor o uniformă proprie liceului lor, pentru că vor să fie mai mult în pas cu moda, iar complici la aceasta nu de puține ori se fac vinovați chiar părinții lor. Influențați de aceeași mentalitate uniformizantă și laicizantă, mulți clerici, preoți și călugări nu mai poartă niciun semn distinctiv al identității lor religioase, motivând că prin aceasta doresc să fie mai aproape de credincioși și de

oameni în general. Și s-ar putea să fie adevărat acest lucru, doar că această apropiere de lumea laică îi face în așa fel încât, de exemplu, în predicile lor să se audă prea puțin vocea și voința lui Dumnezeu și mai mult vocea și voința oamenilor. Iar în acest caz, mă întreb nu cum se îmbracă, ci ei cu cine votează? Într-o societate laică și laicizantă, marcată de consumism, individualism și de un relativism etic care ajunge la aberații contra naturii (legalizarea uniunilor homesexuale și a ideologiei gender), într-o societate în criză nu în primul rând economică, ci morală, este necesar ca bisericile și creștinii să reflecteze mai adânc asupra identității lor de fii ai lui Dumnezeu, cu o misiune expresă primită de la Tatăl lor ceresc de a construi pe acest pământ o lume în care să primeze adevăratele valori pe care le-au primit de la Cel de Sus și care trebuie să le marcheze gândirea și viața în concretul ei. Valorile fundamentale care-l definesc pe om, îi conturează și marchează identitatea și pe care nimeni nu are dreptul să le manipuleze, să le limiteze sau să le anuleze sunt: viața, libertatea, egalitatea și fraternitatea sau, creștinește vorbind, iubirea. Viața, nu doar cea fizică, ci și cea a sufletului, este inviolabilă, intangibilă; libertatea sub toate formele ei de exprimare, la fel, este inviolabilă; egalitatea tuturor oamenilor are aceeași valoare absolută; iar toate împreună formează fraternitatea universală a tuturor oamenilor și, frați fiind între ei, au un unic Tată, pe Dumnezeu. Pe aceste valori se clădește adevărata identitate a persoanei umane și cu cât oamenii le vor cunoaște și le vor trăi mai mult, cu atât vor cădea și măștile de pe fețele lor și le va fi mai ușor să comunice unii cu alții.
11 aprilie

EXISTĂ CERTITUDINI

Un politician începător este destul de convins de tot ce spune în timpul campaniei electorale, dar după ce câștigă un loc în parlament constați că este convins de altceva.
În ziua nunții, mirele îi declară în genunchi iubire veșnică iubitei

lui, iar după un an sau doi nu poate să o mai vadă în fața ochilor. Preoții din vremea copilăriei mele predicau înfocați despre flăcările iadului, iar mulți dintre cei de astăzi, eventual mai șoptesc câteva cuvinte despre așa ceva. Despre purgator, catolicii afirmă că există, dar ortodocșii îi neagă existența. La fel, catolicii afirmă că în anumite situații și cu anumite condiții papa este infailibil, iar confrații lor ortodocși spun că aceasta este o mare erezie.
Un ortodox care până mai ieri era convins de adevărul Dumnezeului său întâlnește un baptist mai pregătit și după puțin timp devine și el baptist.

Există ceva absolut? Dumnezeu! Dar cine ne poate spune cu exactitate cine este El? Dacă îi întrebăm pe creștini cine este Dumnezeul lor, fiecare va veni cu propria variantă, iar unii dintre ei spun că Biblia a fost scrisă de Eminescu. În felul acesta ajungi să te întrebi, în fond, cine deține adevărul despre Dumnezeu? Ierarhia Bisericii Ortodoxe Române afirmă că este necesară catedrala mântuirii neamului, iar de curând i-am auzit pe alții spunând că Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici. Odată unul îmi spunea: Nimic nu este mai sigur decât timpul probabil, iar singura dogmă este absența oricărei dogme...Dar, în acest caz, ai proclamat deja singurul adevăr absolut, i-am replicat eu.
Ce este sigur și ce anume are o valoare absolută? Nimic! Noi nu suntem absoluți, căci avem nenumărate hibe, limite, iar astăzi suntem și mâine nu vom mai fi. Nici ultimele modele de smartphone de la Apple sau Samsung nu sunt absolute, căci peste cel mult jumătate de an vor fi depășite. Nici chiar cancerul nu este absolut, căci sunt convins că va veni o zi când va fi învins, așa cum au fost învinse atâtea boli crezute incurabile. Deci, care sunt certitudinile noastre? Ceea ce cade sub simțurile noastre, ceea ce vedem, auzim, pipăim, dar și simțurile ne pot înșela. Și, mai rău: Chiar dacă vedem cu toții aceleași lucruri și aceleași persoane, fiecare crede despre ele în felul său, diferit sau

total opus de cum văd alții. De exemplu, eu nu l-am votat niciodată pe Iliescu, iar alții s-au uitat urât la mine când le-am spus aceasta. Sau, lăsându-i deoparte pe alții: Eu eram împătimit după țigări până în 1995, iar după acest an le-am aboandonat total și nu mai simt nicio tentație pentru ele.

Există vreo valoare sau adevăr absolut? Există vreun punct fix pe care să mă sprijin oricând?

Există!
Doar privind crestele munților am învățat să ies din mizerii și noroaie.
Doar admirând sinceritatea și bunătatea din ochii copiilor am învățat să fiu om adevărat.

Doar îngenunchind în fața lui Dumnezeu din biserici am învățat să stau drept în fața oamenilor.

Doar strângând mâna celui bolnav și care se târâie în cârje am învățat să merg drept și neabătut pe drumul meu.

Doar dăruind din pâinea mea celui flămând am simțit adevăratul gust al pâinii și am învățat bucuria de a trăi împreună cu semenii mei.
Doar plângând, am învățat să nu-i fac pe alții să plângă.

Doar iertând pe cel ce-mi greșește am învățat să iubesc.

Doar privind la chipul celuilalt mi-am descoperit propria frumusețe ca și propriile urâciuni.

Doar ridicându-mi ochii spre ceruri am priceput mai bine că pământul acesta nu-i decât o trambulină spre nemurire.

Doar ascultându-l cu atenție pe cel ce-mi combate religia și pe Dumnezeul meu, am învățat să-mi corectez propriile mele credințe.
Toate acestea și multe altele sunt pentru mine certitudini și dacă mă întrebați dacă este ceva adevărat și sigur în lumea aceasta, răspund că toate acestea și multe altele SUNT CERTITUDINI

pentru că Cineva mă conduce și mă luminează prin miile de incertitudini.

12 aprilie

DUMNEZEU PREFERĂ LEMNUL ŞI SPAŢIILE MICI?

M-a surprins videoclipul ”Despre smerenie” și mesajul pe care vor să-l transmită realizatorii lui, oameni ai muzicii și culturii românești. L-am vizionat de mai multe ori și am citit tot felul de comentarii atât ale unora dintre realizatorii lui, cât și ale multor altora.

Eu cred că pentru a afla ceva despre preferințele lui Dumnezeu, cel mai bine este să deschidem Cartea în care El ni se arată, ne vorbește și din care cu siguranță putem afla ce preferă. Celui care vrea să-L urmeze, iată ce-i spune Isus: ”Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul (Luca 9, 58)”. Adică, dacă vrei să-l urmezi pe El, trebuie să te detașezi de bunurile materiale, să nu-ți faci un scop din ele și să ai doar ceea ce-ți este necesar pentru o existență onestă.

Iar referitor la cultul pe care Isus Cristos îl vrea de la noi, iată ce ne spune: ”Tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa şi roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti (Matei 6, 6).” Deci, pentru a ne ruga Lui, nici măcar nu ne cere să-i construim o biserică, mare sau mică, din lemn, piatră sau beton, ci putem foarte bine să ne rugăm în odăița noastră; atenție, odăița oare exclude vila, conacul sau palatele, adică spațiile mari?

Referitor acum la preferința lui Dumnezeu pentru lemn, din ceea ce ne spun Evangheliile, lemnul pe care-l preferă și pe care s-a urcat de bunăvoie este lemnul crucii, pe care a fost răstignit și a murit. Referitor la alte materiale de construcție, lemn, piatră, cărămidă sau beton, Isus Cristos, cum am spus deja, nu a avut nicio locuință.

Dacă Dumnezeu preferă spațiile mici? Din Evanghelii, deci, nu reiese că ar fi cerut celor care cred în El să-i construiască vreun spațiu, mare sau mic. Dimpotrivă, dacă ar fi să luăm ad litteram cuvintele Sale, reiese că atunci când vrem să ne rugăm lui, să ne închidem în camera noastră (odăița) și acolo să ne rugăm Lui. Despre templul lui Dumnezeu, sfântul Paul spune: ” Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi ?” (I Corinteni 3, 16).

Ținând cont de cuvintele lui Cristos și privind realitățile care ne înconjoară, oare există concordanță între preferințele lui Dumnezeu și cele ale oamenilor? Nu știu cât de serios și-au pus această întrebare realizatorii videoclipului, gândindu-se nu numai la bisericuța de lemn și catedrala mântuirii neamului, ci și la templul lui Dumnezeu care sunt sau ar trebui să fie ei înșiși. Dacă ar fi să învățăm de la Isus Cristos, atunci, textual El ne spune : ” „Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima” (Matei 11, 29). Autorul principal al videoclipului ne spune că visul lui a fost tocmai despre...smerenie, adică despre ceea ce Cristos ne cere să învățăm de la El.

După căderea lui Ceaușescu, în țara noastră a pătruns un iureș al construcțiilor. S-a construit mult, enorm. Nu sunt însă convins că multe din aceste construcții (vile, biserici sau catedrale) sunt în armonie cu felul smerit cum a trăit Isus Cristos pe acest pământ, cu ce ne învață El și cu preferințele Lui. Văzând ceea ce este în jur, privindu-i și ascultându-i cu atenție pe oameni (mireni sau clerici), sunt înclinat să cred că pe mulți îi domină un spirit nu de smerenie, ci de grandomanie, care în același timp înseamnă și prostie, spirit care cu siguranță nu se încadrează între preferințele lui Dumnezeu.

Și nu-i înțeleg acum pe realizatorii videoclipului, de ce-și revizuiesc cele spuse. Când erau convinși de ce au spus, când au realizat videoclipul sau acum, când îi tot sucesc și învârtesc? Dacă la început, ascultându-l, am rămas uimit, acum, când îi văd comentându-l și scuzându-se, am rămas îndurerat și cu un gust

amar. Mă întreb, în țara aceasta poate fi ceva clar și coerent? Oamenii pot avea coloană vertebrală? Noi, ca și creștini, putem cu adevărat să îl urmăm pe Dumnezeu și voința Lui? Sau ceea ce astăzi este alb, mâine devine negru și invers? Reflecția serioasă, profundă și sinceră, ca și răspunsurile la provocările videoclipului ”Despre smerenie„ depind acum de noi. Avem oare curajul și forța să fim clari și coerenți cu noi înșine și cu Dumnezeu în care spunem că credem ?

13 aprilie

IDENTITATEA ȘI MISIUNEA NOASTRĂ

Societatea actuală este alcătuită puțin anapoda. În sistemul de învățământ și educație se afirmă că sunt urmate cele mai noi și eficiente conținuturi și metode de predare-învățare, pentru ca după 12 ani de școală, sau chiar după 15 sau mai mulți ani, absolvenții să nu fie capabili să scrie corect românește, să nu fie capabili să scrie un articol, să nu fie capabili să susțină verbal corect și convingător un argument mai mult de câteva minute, să nu știe nici un sfert din județele României și multe altele... să nu știe corect nici rugăciunea Tatăl nostru.

Dacă în învățământ și educație lucrurile nu sunt roz și edificatoare, în societate în general situațiile nu sunt mai îmbucurătoare. În timpul părinților și bunicilor mei, tinerii se căsătoreau în jurul vârstei de 20 de ani și își asumau exigențele și dificultățile vieții cu demnitate și determinare. La 40 de ani mulți deveneau bunici, iar acum la aceeași vârstă mulți părinți abia că își duc copiii la grădiniță sau la școala elementară. Nici cu serviciul nu stăm mai bine, căci în afară de faptul că mulți elevi și studenți țin în mână o diplomă de bacalaureat sau de licență iar notele de pe ele nu reflectă nivelul cunoștințelor lor, mai grav este faptul că ei nu știu ce să facă cu diploma, adică încotro să o apuce și la care uși să bată pentru a găsi un loc de muncă.

Dacă la acestea trei: familia, școala și munca, mai adăugăm

biserica sau religia în general, din ce în ce mai puțin convingătoare pentru mulți oameni, ne facem un portret al lumii actuale care are multe aspecte deloc îmbucurătoare. În fața acestei lumi, însăși bisericile tradiționale sunt slabe și fără prea mult elan misionar. Mai active sunt bisericile noi, neoprotestante, mormonii, martorii lui Iehova sau adepții lui New Age. Acestora nu le este teamă să colinde din poartă în poartă și din ușă în ușă pentru a-și spune crezul religios și a-i îndemna pe oameni să adere la religiile lor. Poate că preoții ar avea ceva de învățat de la ei, ba chiar de la Isus Cristos, Păstorul cel bun care merge în căutarea oițelor și care a venit nu ca să fie slujit, ci ca să slujească.

Ca idee de fond, generală, cred că astăzi este nevoie de o schimbare de optică, de mentalitate și de atitudine concretă față de viață. De mici, copiii trebuie să fie educați cu simțul responsabilității și al participării la viața familiei, a școlii, a societății și bisericii, iar părinții să nu le mai încheie șireturile la încălțăminte până ajung la gimnaziu. În afară de asimilarea de noțiuni, de cunoștințe, pentru o dezvoltare armonioasă a persoanei, esențială este cunoașterea și valorificarea propriilor capacități, aptitudini și înclinații. De mic, omul trebuie să învețe nu doar să primească, ci mai ales să ofere, să se ofere pentru binele celorlalți. De mic, în educație, fundamentală este promovarea propriei personalități, iar aceasta înseamnă deschidere și dăruire plină de generozitate și altruism. Îi admir sincer pe toți cei care își arată fără ostentație propriile convingeri, chiar dacă acestea pot fi diametral opuse celor în care cred eu. Nu-mi plac persoanele standardizate, încorporate într-un regim sau o mentalitate dirijate de nu știu ce stăpâni sau autorități. Apreciez persoanele care prin comportamentul lor confirmă ceea ce spun. Și dacă pentru creștini, menirea lor este să-l iubească pe Dumnezeu și pe semenii lor, aceasta cred că trebuie să transpară în viața lor de fiecare zi. Dacă Dumnezeu este supremul lor bine, cred că acest lucru trebuie să-l spună tuturor și să-l spună într-o manieră convingătoare, mai ales prin faptele lor.

Poate că noi, ca și creștini, am înțeles încă prea puțin faptul că rolul nostru în societate nu este nicidecum depășit, anacronic sau inutil. Cred că știm prea puțin cine și ce suntem. Ne cunoaștem bine identitatea din buletin, dar nu ne-o cunoaștem suficient de bine pe cea umană și creștină, mai ales. În baza identității noastre de fii ai unui Dumnezeu Iubire, am înțeles noi oare că trebuie să trăim din iubire? Înainte de a fi elev, muncitor, pensionar, bărbat sau femeie, suntem rod al iubirii lui Dumnezeu și părinților noștri, și în aceasta constă identitatea și misiunea noastră pe pământ, să trăim din iubire și să răspândim iubire în jurul nostru. Orice altceva, este secundar și, oricum, trebuie să se regăsească în iubire. Creștinismul, deci, nu este atât o doctrină scrisă în cărți, ci un mod de viață concret numit iubire. Prin iubire, ne angajăm și participăm fiecare în modul nostru propriu, cu limitele și calitățile noastre, la construirea unei civilizații a iubirii în familie, școală, biserică și societate; oriunde am fi. Cred că privind totul în această optică, familia, școala, munca și societatea în general pot deveni o oglindă a Împărăției lui Dumnezeu. Oare ce poate fi mai nobil pentru un om decât să contribuie
acest pământ a unei lumi în care să strălucească chipul lui Dumnezeu Iubire?!
15 aprilie

EXISTĂ UN (UNIC) PERSONAJ...

Cred într-un personaj contemporan cu omenirea din orice timp și din orice loc. Dincolo de culoarea pielii, de vârstă, de localizarea geografică, de condiția economică sau socială, de sex, chiar și de apartenența sau non apartenența la o religie, de gradul de cultură și de multe altele, există un personaj, unul singur care este universal tuturor timpurilor și locurilor, care încarnează omul în totalitatea lui și îl transcende în același timp, înrădăcinându-l adânc în toate solurile acestui pământ, dar unindu-l profund cu cerul de deasupra lui. Printr-o axă care are forma Crucii, înfiptă

în pământ și udă de sânge, brațele ei îmbrățișează cerul și pe Tatăl ceresc, creatorul a toate.

Există un personaj al cărui chip îl caut zilnic când mă uit în oglindă, pentru a-i descoperi trăsăturile, ai vedea zâmbetul feței și strălucirea ochilor, pentru a-i admira sclipirea minții, dar mai ales pentru a-i simți căldura inimii.

Există un personaj îmbrăcat în hainele timpului meu și care locuiește vecin cu mine într-un apartament luat în chirie, venit de curând pe scara blocului meu și nu se știe cât va locui aici, căci nici serviciul (singura lui sursă de existență) nu-i prea sigur și îl văd uneori îngândurat și preocupat, iar când coboară la parter, la piață, își tot numără bănuții în palmă înainte să cumpere legătura de ceapă proaspătă, adusă de mămaia de la țară, din satul vecin. Există un personaj asemănător mie, care se plimbă ca și mine pe aceleași trotuare și admiră aceleași rigole cu flori. Care este interesat de aceleași spectacole, de aceleași grădinițe, școli, spitale, magazine, parcuri, care plătește aceleași facturi și mănâncă aceleași alimente și se tot întreabă când și dacă vreodată se vor mai ieftini prețurile, căci salariile nu prea cresc. Există un personaj asemenea mie, care se îngrijorează, alteori se supără sau chiar se revoltă (dar cine-l ia în seamă?) când aude sau vede în jurul său atâtea nedreptăți, atâta răutate încât se întreabă cum de ne mai suportă pământul. Există un personaj asemenea mie care visează mereu o lume mai bună, în care toți să se iubească, să nu ne mai mințim unii pe alții, să nu ne mai urcăm unii pe spatele celorlalți, să ne bucurăm împreună și să ne plângem împreună necazurile și durerile care dau peste noi. Există un personaj în fiecare din noi, tot cu doi ochi care privesc aceeași lume, tot cu două mâini pentru a-i îmbrățișa pe toți, tot cu două picioare pentru a păși pe aceleași drumuri pe care au pășit toți înaintașii noștri și pe care vor păși toți care vor veni după noi. Există un personaj prezent pe tot pământul care niciodată nu s-a resemnat cu jugul pus pe umerii săi de atâția leguitori nedrepți, de atâția stăpâni ai lumii, pe care din fericire i-a înghițit pământul. Există un personaj, care deși a udat mereu cu lacrimi mari și

fierbinți scoarța acestui pământ, a vărsat și sângele său în brazdele și pe străzile lui; mâinile lui însă mereu și le-a ridicat spre ceruri, strigându-l de după nori pe Cel Atotputernic să-i vină în ajutor ca să scape de lanțurile sclaviei, odată pentru totdeauna. Există un personaj care continuă să creadă că lumea aceasta este bună, chiar dacă Cel Rău a scăpat din iad și a venit să semene neghină și zâzanie prin lanurile noastre de grâu, care-și bagă coada în continuare în blidele noastre de mâncare și le înveninează, care se ascunde chiar și în patul nostru matrimonial și șușotește ispite de trădare. Există un personaj care continuă să-și spele mereu fața de tot praful și mizeriile care se depun pe chipul său.

În fiecare dimineață, privindu-mi chipul în oglindă, văd în ochii mei strălucirea ochilor semenilor mei, în respirația mea mai liniștită sau mai agitată simt ofurile tuturor oamenilor, în bătăile inimii mele simt dorurile lumii întregi, în brațele mele mai odihnite sau mai obosite de muncă, sunt oboselile și îmbrățișările tuturor oamenilor. În mine, omul de aici sau de acolo, de ieri sau de astăzi, este omul de oriunde și din orice timp. Omul universal, omul tuturor timpurilor, fratele și sora mea de pretutindeni. Toți purtăm același lut al acestui pământ și toți visăm aceleași visuri, aceleași doruri veșnice ca și Dumnezeu care respiră în fiecare din noi. Există un unic personaj al istoriei dintotdeauna, al geografiei universale, este omul dumnezeu care poartă același nume scris în cărțile de identitate ale tuturor oamenilor. Există un singur personaj al istoriei, și acela ești tu, sunt eu, este el sau ea, suntem noi toți, frați și surori ai unui unic Tată, locuitori vremelnici ai acestei planete numită Pământ, un simplu și mic astru dintr-un univers ale cărui margini, dacă există cumva, nimeni nu le cunoaște.

16 aprilie

ASTĂZI

Fiecare dintre noi poate să spună:

Astăzi voi fi o rază de soare caldă și blândă, ca cea a dimineților de primăvară, și voi lumina chipul oricui îmi va ieși în cale. Trebuie doar să-ți ridici privirea din ecranul calculatorului și o să te umpli cu strălucirea mea.

Astăzi voi fi un cântec frumos de păsărele, așa cum le aud acum cântând în ramurile proaspăt înverzite ale copacilor, vestind o nouă zi. Trebuie doar să-și scoți căștile din urechi și așa o să auzi armonia trilurilor mele.

Astăzi voi fi o floare, atât de delicată, plină de culori strălucitoare, cum niciun pictor nu le poate reda în tablourile sale; în plus, voi fi plină de parfum discret, plăcut, fermecător. Trebuie doar să te apropii de mine, ca să-l simți și să-ți umpli sufletul cu el.

Astăzi voi fi o ploaie, curată, liniștită, caldă ca cea din zilele de vară. Voi cădea peste toate câmpurile, peste cele arate și semănate, ca și peste cele lăsate în paragină. Voi uda cu generozitate tot pământul, făcându-l să rodească. Trebuie doar să mă lași să cad pe pământul tău și să nu mă alungi cu toate chimicalele, smogul și defrișările tale.

Astăzi voi fi o adiere de vânt. Te voi învălui din toate părțile, voi veni de pretutindeni ca să-ți mângâi și să-ți răcoresc fața, să-ți înviorez trupul, să împrospătez aerul ce-l respiri. Trebuie doar să ieși din casele tale și să te faci una cu acest pământ pe care eu mă unduiesc de la facerea lumii.

Astăzi voi fi focul la care să te încălzești și care va topi toată gheața inimii tale. Trebuie doar să te apropii de mine, și vei redeveni iarăși plin de viață și bunătate.

Astăzi voi fi o șoaptă de iubire, spusă discret la urechile tale. De când te trezești și până adormi vei auzi cât de mult te iubesc și cât îmi pasă de tine, de bucuriile și durerile tale. Trebuie doar să fii atent, chiar să-ți ciulești urechea la șoaptele mele, căci nu obișnuiesc să trâmbițez sentimentele mele.

Astăzi voi fi o carte deschisă în care să citești înțelepciunea întregii lumi, de când este ea și cât o să mai fie. O carte în care este și viața mea unită cu a ta, scrisă cu slove de foc și de sânge, pentru ca nimeni să nu le poată șterge vreodată. Trebuie doar să-ți găsești răgazul și liniștea, să te așezi cu calm și fără grabă și să începi să citești în ea, mai mult cu ochii inimii decât cu cei ai minții.
Astăzi sunt sânul care te poartă în mine cu iubire, dăruindu-ți totul; iar de va trebui vreodată, îți voi dărui chiar și viața mea, doar pentru că te iubesc și vreau să trăiești.
Astăzi sunt leagănul în care îți legăn zâmbetul tău mai frumos decât cerul, ca și plânsul tău, neputința și dorința ta de ocrotire.
Astăzi sunt brațele care te cuprind, te strâng cu drag, cu grijă și multă căldură; te strâng strâns la pieptul meu, atât de strâns, încât îmi auzi bătăile inimii; toate sunt doar pentru tine.
Astăzi sunt umărul pe care să te rezemi, spunându-ți toate problemele și ofurile tale. Umărul pe care să-ți recapeți puterea de a merge mai departe pe drumul tău, în zborurile tale.
Astăzi sunt bastonul în care să-ți sprijini slăbiciunea bătrâneții și pașii tăi șovăitori, începeți. Te voi sprijini mereu, până la capăt; ai încredere, bazează-te pe mine.
Astăzi voi fi floarea și lumina aprinsă pe mormântul tău. Nici aici nu vei fi singur, căci ruga și iubirea mea te vor însoți mereu, până ne vom revedea din nou în veșnicie.
Astăzi, trecători prin această lume, noi suntem împreună cerul și veșnicia lui Dumnezeu.

18 aprilie

VĂRATEC

Ieri, vizitând pentru a nu știu câta oară mănăstirea Văratec, m-am întrebat din nou dacă undeva în România sau chiar în lume mai există o concentrare atât de mare de persoane consacrate lui Dumnezeu și slujirii aproapelui așa cum există în zona Neamț.
Așezată într-o mică depresiune la poalele Dealului Mare, înconjurată de culmi domoale acoperite de păduri și fânețe,

Mănăstirea Văratec împreună cu satul monastic de aici este de peste două secole un loc de frumoasă și neîntreruptă trăire spirituală. Credincioși și pelerini creștini, îndrăgostiți de artă și istorie, oricine ajunge aici, cu siguranță va pleca mai bun și mai curat decât a fost când a pășit în acest sat locuit de călugărițe, dar mai ales când a pășit pe poarta mănăstirii.

Cu siguranță, multe se pot spune despre acest sat monastic în care acum locuiesc patru sute de maici, așa cum mi-a spus maica Cleopatra de la muzeul mănăstirii. Înainte de a veni comuniștii la putere, erau șase sute, dar pe jumătate dintre acestea regimul comunist le-a alungat de aici și cine cunoaște destinul acelor sute și sute de măicuțe care au fost constrânse să plece în lumea largă și să nu-și poată urma visul vieții lor?

Eu mă întreb, în prezent, cine poate explica motivele pentru care în această parte centrală a Moldovei există atâtea sute și sute de călugărițe și călugări (împreună, poate sunt mii?!) ce-și duc viața de credință și slujire în aceste minunății ale spiritualității creștine ortodoxe, care sunt mănăstirile din județul Neamț? Știați că în județul Neamț sunt 47 de mănăstiri și schituri? Îmi aduc aminte că în timpul serviciului militar am avut mai mulți colegi seminariști ortodocși din acest județ și nu pot uita nici astăzi exemplul de credință, de simplitate și demnitate pe care mi l-au dat unii dintre ei. Se rugau zilnic, înainte de a adormi, sub pătură pentru a nu fi văzuți de comandanți; erau corecți, cinstiți, nu înjurau niciodată și vorbeau cuviincios, parcă cu o anumită sfială în glas. Ei îmi vorbeau despre părinții lor și despre lumea din care veneau și nu știu de ce îmi venea și atunci să asemăn acea lume plină de credință, frumusețe și demnitate umană cu spiritul pe care îl simțisem în mănăstiri. Un răspuns la această concentrare unică de mănăstiri din județul Neamț cred că este tocmai în credința și frumusețea oamenilor de aici. Mulțimea aceasta de mănăstiri și schituri este cireașa de pe tortul credinței și frumuseții oamenilor din acest județ; și nu întâmplător aici s-a născut și acest geniu al literaturii populare care este Ion Creangă,

iar pentru mine, personal, Nică este mai important și mai frumos decât Harry Potter.
Sunt atât de multe lucruri frumoase, sfinte și edificatoare care îți vorbesc atunci când pășești în această mănăstire. Pe mine m-au impresionat simplitatea și frumusețea caselor și mai ales a grădinițelor din fața caselor măicuțelor. Culorile fermecătoarelor lalele îmi vorbeau de frumusețea sufletelor și gândurilor lor; mai ales roșul îmi vorbea despre dragostea inimii lor dăruită lui Dumnezeu. Poate că logodnicele sau mamele ar putea să învețe de la aceste maici dăruite lui Dumnezeu, măreția și frumusețea dragostei pe care ele au jurat-o iubitului inimii lor.
Măicuțele au trupul învești mântat în totalitate în culoarea neagră a veșmântului lor, lăsându-și descoperită doar fața, ca o oglindă în care poți vedea frumusețea dăruirii lor, o frumusețe fără niciun fard, și de aceea atât de autentică, de edificatoare. Și le vezi și palmele lor, împreunate pentru rugăciune sau deschise pentru muncă. În contrast evident cu frumusețea feminină laică care aproape că șochează prin insistența cu care vrea să iasă în evidență, măicuțele de la Varatic (și nu numai) au o frumusețe ascunsă pe care o poți însă descoperi ușor, dacă le privești cu atenție chipul, dacă le urmărești în rugăciunile lor, dacă le privești curticica plină cu flori din fața casei, dacă le privești lucrările lor de artă sacră sau de artizanat, dacă vorbești cu ele, dacă... dacă... Tăcutele, rugătoarele, artistele, muncitoarele maici formează o lume minunată care ne asigură că frumusețea, demnitatea, sfințenia nu au dispărut de pe acest pământ. Cu limitele oricărei ființe umane, ele, totuși ne vorbesc despre posibilitatea unei lumi spre care toți visăm, pe care toți ne-o dorim.
Am cumpărat un covoraș de lână țesut cu măiestria și frumusețea mâinilor harnice ale maicii Cleopatra. Are 92 de ani și locuiește în casa cu nr. 262 de lângă muzeul mănăstirii, o casă în culoarea alb-azuriu specifică caselor de aici. Dacă ajungeți la Văratec, vizitați-o nu numai pe Veronica Micle, ci și pe maica Cleopatra. Poate veți descoperi în ea o frumusețe mai mare decât cea a iubitei lui Eminescu. Poate veți descoperi frumusețea atâtor maici

de aici care ne-au lăsat nouă și lasă posterității comori de artă, de frumusețe care ne vorbesc despre paradis și despre frumusețea absolută a lui Dumnezeu. Poate că ele ne vor ajuta să fim mai frumoși și să construim o lume mai bună și mai frumoasă decât cea în care trăim acum.
19 aprilie

DUMNEZEU EXISTĂ! IADUL EXISTĂ?

Ne gândim cu drag la părinții noștri și știm cât de mult ne-au iubit și ne iubesc. Noi suntem rodul iubirii lor.
Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, înseamnă că El are grijă să nu ne lipsească nimic din tot ceea ce este spre binele nostru. Dacă aceasta este adevărat, și cred că este adevărat din moment ce însuși Isus Cristos ni l-a revelat pe Dumnezeu ca și Tatăl nostru, eu nu pot pricepe pentru ce tot zbuciumul acesta al oamenilor? Pentru ce toată truda omului de a agonisi mereu mai multe bunuri și tot nemulțumit moare? Dacă Dumnezeu are grijă de noi și ne știe și numărul firelor de păr din cap, de ce există atâția oameni descurajați, deprimați, dezorientați, neliniștiți, oameni care iau tranchilizante și oameni care-și iau viața?
Biblia ne învață cu Dumnezeu și-a sădit chipul în fiecare om și că trupul omului este templul lui Dumnezeu, al spiritului și nemuririi sale. Nu înțeleg, cum pot oamenii să fie triști, nervoși și răi, dacă ei sunt templul în care locuiește divinitatea?
Cum pot oamenii să fie temători sau chiar disperați în fața morții, din moment ce aceasta nu reprezintă altceva decât poarta de intrare în nemurire și în fericirea veșnică unde Tatăl ne așteaptă cu brațele deschise?
Este Dumnezeu cu adevărat Tatăl nostru, sau aceasta este doar o iluzie cu care ne amăgește Biblia? Noi, ce credem despre această afirmație a lui Isus Cristos, precum că Dumnezeu este Tatăl nostru?
Dumnezeu este Iubire, ni se repetă adesea în Biblie. Doi logodnici sau doi soți sunt cei mai fericiți în acele momente în

care înțeleg că ei sunt unul pentru celălalt iubire și această convingere îi face fericiți. Eu cred în Dumnezeu Iubire și din acest motiv sunt fericit? Simt în mine iubirea divină? A crede în Dumnezeu Tatăl nostru și Iubirea fără margini reprezintă cheia de boltă care susține întreg edificiul nostru ca oameni și creștini.

Trăiesc într-o lume în care din toate părțile aud voci, glasuri îmbietoare sau deranjante, o lume plină cu de toate, bune și mai puțin bune, o lume care mă ridică sau mă coboară, mă ia în brațe sau mă scuipă, mă face să râd sau să plâng. În această lume, am nevoie de credința în Dumnezeu Tată și Iubire veșnică. Singurul lucru care îmi dă stabilitate, putere, curaj și lumină este credința că Dumnezeu este Tatăl care mă iubește cu o iubire fără margini. Fără această credință, eu nu exist; exact așa cum un copil nu poate exista fără părinți.

Culmea sau paradoxul existenței noastre constă însă în faptul că noi existăm, chiar dacă nu-l cunoaștem sau nu vrem să-l recunoaștem pe Dumnezeu, Tatăl care ne iubește. Sublimul iubirii lui Dumnezeu constă în iubirea sa fără margini pentru fiecare om, fie că acesta îl recunoaște ca Dumnezeul său, fie îl urăște și se ridică contra Lui.

Mi se va spune că Dumnezeu este nu doar Tată, nu doar Iubire, dar și Dreptate veșnică. Dar dacă dreptatea divină nu este altceva decât milostivire fără sfârșit care îl iubește și pe cel păcătos și nu vrea moartea lui veșnică? Mă întreb uneori dacă nu cumva iubirea lui Dumnezeu este atât de mare încât să-l ierte și pe omul care este contra Lui până la ultima suflare și să-l primească și pe el în Împărăția Sa.

Poate că iadul este gol?...

Poate că iadul nu este altceva decât răutatea din inima omului? Vreun tată adevărat, ar putea vreodată să-și condamne propriul fiu? Nu! Ar putea vreodată Dumnezeu să-l condamne pe omul pentru care El a murit și a înviat, pentru care a creat toate frumusețile acestei lumi și i le-a dat în administrare? Înclin să cred că noi toți suntem destinați fericirii veșnice, iar

iadul nu este decât un simplu foc de paie pe care inimile şi minţile noastre rebele îl aprind, dar pe care Dumnezeu, Tatăl şi Iubirea noastră veşnică, îl va stinge într-o clipită şi ne va strânge pe toţi la pieptul său.
Deşi, de mântuirea mea nu sunt sigur; dar de iubirea fără limite a lui Dumnezeu pentru mine, sunt sigur.
A crede într-un Dumnezeu Tată şi Iubire veşnică poate uni cerul cu pământul. Oare nu aceasta este menirea noastră aici, ca şi creaturi iubite ale lui Dumnezeu, să transformăm acest pământ într-un colţ de rai?
20 aprilie

CUVINTE PE FACEBOOK...

M-a impresionat o persoană cu care am schimbat câteva cuvinte şi idei aici, pe FB, adică m-au impresionat şi m-au pus pe gânduri puţinele cuvinte pe care mi le-a scris, dar care conţin atât de multe. Redau, de la a. la d., în ghilimele, conţinutul şi comentariul unui mesaj care mi-a răscolit inima.
a.”Roagă-te pentru mama mea...”
Câtă lume se îndreaptă spre preoţi, cerându-le să se roage pentru multele, nenumăratele, infinitele lor dureri şi probleme ; pentru nenumăratele lor persoane, încă aici pe pământ sau trecute în veşnicie ! Este ca un fluviu al durerilor care curge din inima oamenilor şi prin preoţi se înalţă spre ceruri. Este omul de ieri, de astăzi şi de oricând care, citit dincolo de ornamentele sale, nu rămâne decât un cerşetor la porţile cerului.
Dar ce sunt eu? Un simplu muritor ca oricare altul. De aceea îi îndemn pe toţi să-şi îndrepte privirea spre unicul mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, Isus Cristos. În El este viaţa şi mântuirea noastră.
b.”Sunt cu ea...la spital”
În faţa ochilor mi se perindă mulţimea tuturor acelora care stau alături de bolnavi pe paturile spitalelor, pe holuri, pe bănci şi pe alei şi-i însoţesc cu dragostea lor pe toţi cei care suferă. Am văzut

atâția oameni sprijinindu-i de sub braț pe bolnavii care abia își mișcă picioarele; i-am văzut pe toți aceia care le dau de mâncare în gură, cu grijă, așa cum o mamă își hrănește copiii din brațe; pe toți aceia care îi spală, îi schimbă, îi întorc de pe o parte pe alta, le aranjează părul și pijamalele lor sărăcăcioase.
Am văzut atâta lume care în inima ei plânge cu lacrimi fierbinți, de sânge chiar, dar pe chipul cărora citești seninătate, încredere și curaj pe care le transmit bolnavilor, încurajându-i, sprijinindu-i, stându-le alături până la ultima suflare.
c.”M-aș bucura dacă ai scrie și despre exigența lui Dumnezeu, despre pedepse”
Despre exigența lui Dumnezeu? Cine-l cunoaște pe Dumnezeu? Din literele cărții sfinte, Biblia, înțeleg că El este Creatorul a toate, iar eu, de fapt, nu pot crea nimic. Pot doar descoperi ceva și să mă minunez o viață întreagă de frumusețea celor descoperite. Pot înțelege că El este Mântuitorul lumii întregi, iar eu nu am reușit să înving cancerul și SIDA și nu reușesc să-mi stăpânesc cum trebuie pornirile rele ale firii mele. Pot înțelege că El este Iubire infinită, care pulsează în inimile oamenilor. Privind frumusețile și măreția acestui pământ, pot înțelege ceva din frumusețea și măreția Creatorului. Privind frumusețea delicată a unei flori, simțindu-i parfumul discret, pot înțelege și simți un crâmpei din frumusețea și parfumul naturii care mă înconjoară și care cântă mai frumos decât mine măreția Creatorului. Cercetând o viață întreagă cine este Dumnezeu, nu voi face altceva decât să mă cufund mai mult într-un mister de viață, de frumusețe, de lumină, de adevăr ale cărui granițe nu există. Ce exigențe are acest Dumnezeu cu mine? Ce pedepse îmi aplică? Nu am un răspuns. În fața lui, înclin să cred că noi ne asemănăm cu un copil în fața mamei care îl ține în brațe și îi cântă cu toată dragostea de care este capabilă inima ei. Care sunt exigențele pe care ar trebui să le simtă un copil în fața mamei sale, a părinților lui ? Cred că le putem deduce cu ușurință. În fața lui Dumnezeu, atât cât cred că îl pricep, simt că-i datorez iubire, adorare, respect, înclinare profundă, ca și încredere fără margini.

Despre pedepsele lui Dumnezeu ? Nu știu ce să zic. Îmi amintesc cum, copil neștiutor fiind, mergeam deseori la scăldat în râul Siret, în care mulți copii și-au pierdut viața, înnecându-se. De multe ori, disperată de gestul meu, mama mă bătea cu palma la fund. Nu voi putea uita vreodată ochii ei îndureraţi atunci când mă lovea cu palma. Cred că mai mult o durea pe ea decât pe mine. Cam aceasta cred eu despre pedepsele lui Dumnezeu. Ba nu, mai cred ceva: Cred că noi ne pedepsim singuri. d.”Am multe intrebări, dar cu tine "m-am ars", mi-ai zis clar că nu mai vrei să comunicăm. Măcar îți citesc postările.” Da, cred că s-a ars această persoană, căci i-am repetat de mai multe ori faptul că trebuie să gândim pozitiv, să vedem totdeauna partea plină a paharului, că nu trebuie să gândim în scheme și șabloane pe care ni le-au învățat alții, și altele asemănătoare. Și fiindcă dialogul dintre noi se transformase într-un fel de discuție mereu în contradictoriu, mi-am zis că nu are rost să continuăm, căci nu vreau tensiuni care nu duc la nimic bun.

Dar, uite că totdeauna din ceva care pare rău, răsare și ceva bun: ”Măcar îți citesc postările”. Mă bucur, nu satisfăcându-mi un anumit orgoliu, ci cu sinceritatea celui care dorește să comunice ceva bun și poate că chiar am reușit, nu atât spre binele meu, cât mai mult al persoanei care ”măcar citește postările”. Ce bine ar fi ca toți să ne oferim unii altora măcar puțin din lumina minții noastre, dar mai ales din căldura inimii noastre!

22 aprilie

AUTOLIMITARE ÎN ZONA DE CONFORT

De mai mult timp, aud aproape zilnic o persoană exersându-și talentul la pianină. Poate că au trecut câțiva ani de când același ritm, același stil, aceleași preferințe și combinații de simple acorduri muzicale răsună mai în fiecare dimineață, ceea ce ar putea reprezenta o delectare artistică, dacă nu s-ar repeta aceleași combinații de note, aceleași simple acorduri, vesele și jucăușe, deci plăcute, doar că, mereu aceleași.

Nu cred că în aceste simple delectări matinale, respectiva persoană urmează vreo metodă muzicală. Nu cred că în față are vreo foaie cu exerciții pe care să le urmeze, pentru că de atâta timp, nu constat niciun progres. Urechile mele aud mereu aceleași combinații de note. Așa-zisa ei virtuozitate a rămas la același nivel pe care-l avea când am auzit-o cu mult timp în urmă. Poate o fi așa de săracă încât nu-și poate permite achiziționarea unei metode de învățat, sau poate că nu-i place să facă efortul de a-și însuși normele și regulele de învățare a artei interpretative la pianină, la pian? Pentru începători, există mica metodă a Mariei Cernovodeanu, iar pentru cei care avansează, sunt multe alte metode elaborate de profesori, de profesioniști în materie. Asemăn această persoană cu un elev din clasa întâi care după ce a învățat să citească și să pronunțe cuvintele mamă și tată, le repetă la nesfârșit și nu vrea să progreseze, să învețe alte cuvinte, să-și îmbogățească vocabularul și să alcătuiască propoziții și fraze; să compună un text, să scrie o poezie, o nuvelă, o fabulă, un eseu, un roman. Nu! Se limitează, cred că din comoditate, la repetarea acelorași cuvinte învățate cu mult timp în urmă.

Nu știu de ce, plecând de la acest fapt, gândul mă duce la spații mai largi, la realități generalizate în țara aceasta. De ani de zile trec printr-un sat unde constat că buruienile și bălăriile de lângă garduri sunt mereu acolo; în fiecare an cresc la fel, sau chiar mai mari. Văd aceleași garduri dărăpănate, aceleași curți în care nu a apărut nicio floare, aceleași grădini în care peturile au vechime și s-au scorojit de la soare sau frig, dar au rămas acolo. Nimeni nu le-a mișcat din loc de când au fost aruncate. Văd aceeași oameni care umblă la fel de neîngrijiți și stau la aceleași mese de la crâșme și beau aceeași bere din aceleași sticle de plastic. De un sfert de veac, aceeași corupție și minciună macină ca o carie trupul acestei țări. Aceeași inerție o văd în școli; aceeași viață plată, fără elan, fără mai nimic nou o văd la credincioșii care repetă aceleași rugăciuni, aprind aceleași lumânări, fac aceleași plecăciuni, sărută aceleași icoane, plătesc aceleași pomelnice și

acatiste, fac aceleași praznice, dar în viața lor nu văd niciun progres.
Totul bate pasul pe loc, exact ca și simplele combinații muzicale ale persoanei care se complace repetând la nesfârșit aceeași melodie; de fapt, nu este o melodie, ci o simplă înșiruire de note.
Oare când viața noastră va deveni o melodie frumoasă, armonioasă, cu elemente mereu noi... și nu o simplă înșiruire de note de care poate și noi ne-am plictisit? Ce ne lipsește, de tot batem pasul pe loc?

CUPRINS

În loc de prefață 3

DE PE PRISPA CASEI....4

RUGĂCIUNEA....5

CE ESTE RUGĂCIUNEA?....9

CUM NE RUGĂM?....10

UNDE SĂ NE RUGĂM? 12

PLUS INFINIT PE NISIPUL EXISTENȚEI TALE....15

LA ANIVERSARE 16

COMPASIUNE ȘI SOLIDARITATE 18

CE BINE AR FI! 22

LOURDES-SANTIAGO DE COMPOSTELA....23

ÎN DRUM SPRE LIBERTATE....24

JOCUL CU MĂȘTI....26

CAMINO DE SANTIAGO 28

PERICOLUL PENTRU EUROPA: IMIGRANȚII SAU EUROPENII? 29

PENTRU O LUME MAI BUNĂ 31

ÎNTREBĂRI… 32

CRUCEA: 34

CREDINȚA 36

A MURIT TRIBUNUL? 38

DESPRE VIAȚĂ 41

PROSTIA OMENEASCĂ 42

DESPRE PRIETENIE… SAU DESPRE LIPSA EI 43

DESPRE IPOCRIZIE ȘI ADEVĂR 45

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PĂCII 48

REFLECȚIE "AD REM" 53

ROMÂNIA LUCRULUI BINE FĂCUT 54

DESPRE MUSULMANI, TIGĂI ȚIGĂNEȘTI ȘI DRY COOKER 55

ALARMĂ DE GRADUL O: SFÂRȘITUL LUMII 58

CAPITALISM versus COMUNISM: ÎNCOTRO? 60

CONSTATARE CU ÎNTREBARE 62

PEȘTELE MARE ÎL ÎNGHITE PE CEL MIC 62

CE-MI MAI LIPSEȘTE PENTRU ANGAJARE? 65

OMUL: RÂMĂ SAU VULTUR? 67

PE DRUMUL CĂRȚII 69

IEȘIREA (ELIBERAREA) DIN COLIVIE 72

ARTA ȘI ARTISTUL; ISTORIA ȘI ISTORICUL EI 74

DESPRE FAMILIE SAU (ȘI) BOGĂȚIE 76

OAMENI MARI ȘI OAMENI MICI 79

DUMNEZEU PLÂNGE LÂNGĂ ZIDUL BISERICII 81

MEDIOCRITATE, EGOISM ȘI AROGANȚĂ.....83

VIAȚA ESTE O BUNĂ ÎNVĂȚĂTOARE.....84

DE CE AM FOST DUȘI LA BOTEZ?.....86

CEL MAI BUN PRIETEN 89

A FI SAU A NU FI 91

SĂ AI RESPECT! 93

ȘOCURI ȘI ZÂMBETE ALE VIEȚII 95

CINCI GÂNDURI DESPRE FAMILIE 97

EVANGHELIA ESTE DOAR UN SĂPUN?.....98

DOMNUL INGINER.....100

DESPRE BLUGII RUPȚI ȘI JUPUIȚI 102

IUBIREA SALVEAZĂ LUMEA.....105

LUMEA ARE DOUĂ FEȚE 106

COLECTIV.....108

COLECTIV: REFLECȚII POST FACTUM 110

SĂ REALIZĂM SCHIMBAREA!.....113

VIAȚA ESTE MIȘCARE ȘI SENS.....114

DE BÂRFITORI ȘI BÂRFITOARE, MÂNTUIEȘTE-NE, DOAMNE! 116

JALE ÎN RÂNDUL STUDENȚILOR.....118

LUMINĂ, CÂNTEC ȘI CULOARE 121

O DUBLĂ DERATIZARE: GUVERNAMENTALĂ ȘI MINTALĂ 121

ESTE GREU! 124

FII O VOCE, NU UN ECOU! 126

EȘTI FERICIT? 127

A DISPĂRUT SCLAVAGISMUL? 128

NU ȘTIU DACĂ... 129

ZAPADA NEVINOVAȚIEI NOASTRE 131

DE CE JOCUL PROTOCOLAR AL DUPLICITĂȚII? 132

LUMINĂ PLĂPÂNDĂ ȘI DISCRETĂ 134

MĂRTURIA UNEI MAME 136

ADVENT 138

PREGĂTIRE DE CRĂCIUN 139

DESPRE (lipsa de) LOGICĂ ȘI DEMNITATE 141

DE SFÂNTUL NICOLAE 144

ORIGINEA RĂULUI? 145

ÎN POSTUL CRĂCIUNULUI 146

CE SĂRBĂTORIM LA CRĂCIUN ȘI NU SE VEDE PE STRĂZILE IAȘULUI 148

EXISTĂ OAMENI 150

OMUL ESTE CA UN COPAC 151

PRIVIND LUMEA.....153

SUNTEM MAI RĂI DECÂT ÎNAINTAŞII NOSTRI? 155

DESPRE... NOI 157

NU AI CUM 160

EXTINDEREA TERITORIALĂ (doar?) A MIZERIEI 161

VORBE ŞI IAR VORBE 163

IAŞUL A PIERDUT (?).....165

PRIVIND IESLEA 167

RĂSARE SOARELE PE STRADA MEA? 169

21 DECEMBRIE: DIN DECOR LIPSEŞTE ZĂPADA TERAPEUTICĂ 172

CÂNTECE DE CRĂCIUN.....174

OMUL=PASĂREA PHOENIX 176

REFLECŢIE DE CRĂCIUN 178

DE REVELION 179

OPRIŢI TIMPUL ÎN 2016: ETERNA CLIPĂ A IUBIRII ŞI A PĂCII 181

2016: ANUL INDEPENDENŢEI NOASTRE 183

DACĂ REUŞEŞTI...CUM SĂ REUŞEŞTI?.....185

ATENŢIE LA BANI!.....187

CARE ESTE CEL MAI MARE DAR AL TĂU? 189

ATENȚIE: TAXIMETRIȘTI! 192
EXERCIȚIU DE RĂBDARE 194
NU MAI RUPEȚI FLORILE 195
DE FAPT, CINE ȘI CE SUNTEM? 197
POPAS ÎN MEMORIE 200
LA LOC DE CINSTE: PĂRINȚII, DASCĂLII ȘI PREOȚII 202
DESPRE BUTONARE ȘI EFECTELE EI 204
PE SOCLUL PRIORITĂȚII SAU AL OPȚIUNII? 206
CREȘTINI DE GRĂDINIȚĂ? 209
CRED ÎN OM 211
CE MAI FACEȚI? 211
VIAȚA CA UN MĂR 213
CINE SUNT EU? 213
ATENȚIE! RECHIN ÎN ZONĂ: SOV! 216
DE FAPT, NOI CINE SUNTEM? 218
CINE ESTE DUMNEZEU? 221
SĂ NU TE TÂRĂȘTI NICIODATĂ! 222
PAȘI SPRE FERICIRE 223
DESCHIDE-ȚI UȘA INIMII TALE! 225
CE ÎNCĂLȚĂMINTE PREFERAȚI? 226

POPOR ROMÂN, ÎNCOTRO? 229

PRIETENIA: O LUME MINUNATĂ 231

JOBURI ROMÂNEȘTI 232

AU DEVENIT CORUPȚII OAMENI DREPȚI? IUBIȚI-I PE DUȘMANII VOȘTRI! 234

CINE SUNTEM ȘI ÎNCOTRO MERGEM? 236

ELENA 238

PĂȘIND PRINTRE VISURI ȘI SPERANȚE 241

AM NEVOIE DE FEȚELE DATORNICILOR MEI 243

ÎNTR-UN SAT 245

DESPRE ”DEMOCRAȚIE”, BUNUL SIMȚ ȘI CREDINȚĂ 247

CINE SUNTEM ȘI CE ESTE LUMEA ÎN CARE TRĂIM? 249

CLIPA (CHIPUL) FERICIRII NOASTRE 252

DUMNEZEU NU A MURIT 253

ROMÂNI, ÎNCOTRO? 255

IUBIREA ADEVĂRATĂ NU-I PE TARABE 258

CÂȚI ROMÂNI ARE ROMÂNIA? 260

NU CRED ÎN DESTIN! 265

BUN VENIT, BĂTRÂNEȚE A SATULUI MEU! 266

BIANCA 269

URMÂND O PASĂRE....274

CE LĂSĂM URMAȘILOR NOȘTRI?....277

...ȘI V-AM SPUS POVESTEA AȘA....280

REȚETA....282

PREOȚII CATOLICI TREBUIE SĂ PRIMEASCĂ MĂRȚIȘOARE?....287

GÂNDIREA ”SĂNĂTOASĂ”... OARE MAI EXISTĂ?....289

ÎNTÂLNIRE ISTORICĂ: PAPA FRANCISC ȘI PATRIARHUL CHIRIL .291

TRĂIND LA (ÎN) PREZENT....294

1 MARTIE: PRIMĂVARA MINȚII ȘI A INIMII NOASTRE....298

”MAEȘTRII” EDUCAȚIEI: FRICA ȘI DUREREA....300

STUDENȚIE, STUDENȚIE…....302

FERICIREA ESTE ÎN NOI....306

CINE ȘI CE VA MOȘTENI?....308

URMEAZĂ-ȚI VISUL!....310

LIBERTATEA....312

8 MARTIE: DE ZIUA TA FEMEIE, MAMĂ....315

DRUMUL DEVENIRII NOASTRE....316

OMUL ESTE MĂSURA ȘI TEMELIA TUTUROR LUCRURILOR....319

CALITATEA GÂNDURILOR=REȚETA FERICIRII....321

SALUT și POFTĂ BUNĂ!....324

FASCINAȚIA PALASULUI, FASCINAȚIA CATEDRALELOR 326

LADIES FIRST! 328

ASTĂZI, VOI FI EU ÎNSUMI 100%! 330

S-A ÎNTORS FRIGUL 332

LECȚIE DESPRE FERICIRE ȘI NEFERICIRE 334

IMAGINEAZĂ-ȚI O LUME NOUĂ 336

JOIA SFÂNTĂ 338

VINEREA SFÂNTĂ 340

SÂMBĂTA SFÂNTĂ 342

DE PAȘTI 344

DESPRE MASONI, FILO-SOCIALIȘTI (COMUNIȘTI) ȘI "NECREDINCIOȘI" 347

LOCUIM PE O PLANETĂ PERFECTĂ 350

MINUNĂȚII ALE CREAȚIEI 352

CREIERUL UMAN 353

UNIVERSUL 355

ACEASTA-I VIAȚA TA 357

PRIETENIA EXISTĂ CU ADEVĂRAT? 358

PRIETENII ADÂNCI ȘI DE DURATĂ? 360

TRĂIESC ÎNTR-O ROMÂNIE... 363

ABSOLUTUL OMULUI 365

PUTEM FI BUNI ȘI FRUMOȘI, ADICĂ CREȘTINI 368

NEVOIA DE LINIȘTE ȘI INTERIORIZARE 370

O COMUNITATE DE TALIE UMANĂ 373

IDENTITATEA NOASTRĂ 375

EXISTĂ CERTITUDINI 377

DUMNEZEU PREFERĂ LEMNUL ȘI SPAȚIILE MICI? 380

IDENTITATEA ȘI MISIUNEA NOASTRĂ 382

EXISTĂ UN (UNIC) PERSONAJ… 384

ASTĂZI 387

VĂRATEC 388

DUMNEZEU EXISTĂ! IADUL EXISTĂ? 391

CUVINTE PE FACEBOOK... 393

AUTOLIMITARE ÎN ZONA DE CONFORT 400